

Stephen King - Sis

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için,

hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele" düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç

gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği

sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya

kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasal sorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap

okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders

kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat

eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticari amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya

üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri

formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir." Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Stephen King - Sis
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç

gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

MADDE 11" : "ders

kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı

tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Tarayan Yaşar Mutlu

www.kitapsevenler.com

www.yasarmutlu.com

yasarmutlu@yasarmutlu.com

yasarmutlu@kitapsevenler.com

kitapsevenler@gmail.com

Stephen King - Sis

KİTABIN ORJİNAL ADI YAYIN HAKLARI <§

SKELETON CREW 1986 STEPHEN KING KESİM Telif Hakları Ajansı ALTIN KİTAPLAR

YAYINEVİ ve TİCARET A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET A.Ş.'ye aittir.

BASKI

2. BASIM/1999 AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş. Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar -

İSTANBUL

ISBN 975-405-937-3 99-34-y-0131-738

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu işhanı

Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (0212) 522 40 45 - 526 80 12

511 51 00-511 32 26 Faks:(0212)526 80 11 www. altinkitaplar. com info

@altinkitaplar. com.tr.

as

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

HAYVAN MEZARLIĞI

GÖZ

KUJO

KORKU AĞI

KUŞKU MEVSİMİ

ÇAĞRI

CHRISTINE

MAHŞER

«O»

TEPKİ

MEDYUM

SADİST

ŞEFFAF

CESET

AZRAİL KOŞUYOR

HAYALETİN GARİP HUYLARI

KARA KULE

HAYATI EMEN KARANLIK

GECE YARISINI 2 GEÇE

GECE YARISINI 4 GEÇE

RUHLAR DÜKKÂNI

HAYALETLER BELDESİ

ÇORAK TOPRAKLAR

OYUN

ÇILGINLIĞIN ÖTESİ

BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE

YEŞİL YOL DİZİSİ

Stephen King

Sis

TÜRKÇESİ:

GÖNÜL SUVEREN

Tarayan Yaşar Mutlu

www.kitapsevenler.com

www.yasarmutlu.com

e-postamız kitapsevenler@gmail.com

Sis

I. Fırtınanın Gelişi

Olanları anlatıyorum... Kuzey New England'ın gelmiş geçmiş en müthiş sıcak dalgası 19 Temmuz gecesi sona ererken, bütün Batı Maine bölgesini şiddetli fırtınalar sarmaya başladı. Şimdiye kadar tanık olduğum fırtınaların en korkuncuydu bunlar.

Biz Uzun GöTün kıyısında oturuyorduk. Karanlık basmadan az önce, ilk fırtınanın suları döverek bize doğru yaklaştığını gördük. Bir saat öncesine kadar hava son derecede durgundu. Babamın 1936'da bizim kayıkhaneye astığı Amerikan bayrağı, direğinden gevşekçe sarkıyor, ucu bile oynamıyordu. Sıcak sanki elle tutulacak kadar yoğun, taş ocağının dibindeki kara sular kadar derindi. O gün akşam üzeri üçümüz yüzmeye gitmiştik. Ama derinlere açılmadıkça, su insanı ferahlatmıyordu.

Steff de ben de derinlere açılmak istemiyorduk. Çünkü Billy bizi izleyemezdi Henüz beş yaşındaydı.

Beş buçukta, göle bakan balkonda iştahsız iştahsız yemek yedik. Jambonlu sandviç

ve patates salatası. Kimsenin canı Pepsi'den başka bir şey istemiyor gibiydi.

Şişeler buz dolu çelik kovada duruyordu.

Billy, akşam yemeğinden sonra, bir süre alçak trapezinde oynamaya gitti.

Steff'le ben de balkonda oturduk. Pek konuşmadan sigaralarımızı içiyor, dümdüz bir aynaya benzeyen, kasvetli gölün karşı kıyısındaki Harrison'a bakıyorduk.

Oraya buraya gidip gelen birkaç motorun homurtusu duyuluyordu. Kışın yaprak-

— 7

larını dökmeyen ağaçlar toza bulanmıştı, sıcağa yenik düşmüş gibi gözüküyorlardı. Fırtına habercisi, mor renkli, dev bulutlar batıda ağır ağır toplanıyordu. Bir ordu gibi. Şimşekler çakıyordu. Komşumuz

Brent Norton'un, Washington Dağının tepesinden yayın yapan ve sadece klasik müzik çalan istasyona ayarlanmış olan radyosu, her şimşek çakışında korkunç parazit yapıyordu. Brent Norton, New Jersey'li bir avukattı. Uzun Göl'deki küçük evine sadece yazları

gelirdi. Evde ne kalorifer kazanı vardı, ne de ısı yalıtımı. Norton'la iki yıl önce sınır yüzünden tartışmaya başlamış, sonunda o bölgenin mahkemesine kadar gitmiştik. Davayı ben kazanmıştım. Norton da davayı buralı olmadığı için kaybettiğini iddiaya kalkışmıştı. Yani birbirimize karşı dostça duygular beslemiyorduk.

Steff içini çekti ve çapraz askılı., omuzları açık bluzunun önünü kaldırarak göğüslerini yelpazelemeye çalıştı. Bu hareketin onu serinlettiğini sanmıyordum.

Ama oldukça çekici görünüyordu.

«Seni korkutmak istemiyorum,» dedim. «Ama galiba korkunç bir fırtına yaklaşıyor.»

Steff bana kuşkuyla baktı. «Dün gece de fırtına bulutları toplandı David, önceki gece de. Sonra dağıldı.» «Bu gece dağılmayacak.» «Öyle mi?»

«Fırtına şiddetlenirse alt kata ineriz.» «Çok şiddetlenir mi sence?»

Gölün bu kıyısına, bütün yıl boyunca oturulabilecek İlk evi babam yapmıştı.

Hemen hemen çocuk denilecek bir yaşta, iki kardeşiyle birlikte, şimdi evin bulunduğu yere yazlık bir kulübe kurmuştu. Ve 1938'de bir yaz fırtınası evi yıkmıştı, taş duvarları bile. Sadece kayıkhaneye zarar görmemişti. Babam da bir yıl sonra büyük evi yapmaya koyulmuştu. Şiddetli fırtınalarda çevreye en çok ağaçlar zarar verir. Ağaçlar yaşlanır, rüzgâr da onları devirir. Tabiat ana, evini zaman zaman böyle temizler işte.

«Bilmiyorum,» dedim. Bu bir bakıma doğrudu. 1938'deki korkunç fırtına konusunda sadece bazı hikâyeler duymuştum. «Ama rüzgâr gölden büyük bir hızla esebilir.»

Bir süre sonra Billy döndü. Çok terlediği için, trapezde pek

— 8 — eğlenemediğinden yakınıyordu. Saçlarını karıştırarak ona bir Pepsi daha verdim. Böylece dışıya daha fazla iş çıkacaktı.

Fırtına bulutları yaklaşıyor, maviliği yutuyordu. Fırtına çıkacağı kesindi artık. Norton radyosunu kapatmıştı. Billy, annesiyle benim aramızda oturmuş, büyülenmiş gibi gökyüzünü seyrediyordu. Gök gürlüyordu. Ses göle yayılıyor, sonra da çevrede yankılanıyordu. Bulutlar dönüyor, yuvarlanıyordu. Bazan kara, ba-zan mor, bazan da damar damardılar. Sonra yine kapkara kesiliyorlardı. Yavaş

yavaş gölün üzerine çöreklandılar. İnceden bir yağmur yağıyordu. Biz fırtınayı

seyrederken, herhalde Bolster's Mill sağanak altındaydı. Hatta belki Norway kenti bile...

Derken havada bir kıpırdanma başladı. Önce kesik kesikti. Bayrağı havalandırıp bırakıyordu. Ortalık

serinledi ve gittikçe sğüdü. Vücutlarımızı kaplayan ter buz kesildi.

Tam o sırada, gölde ilerleyen gümüş perdeyi fark ettim. Harrison'u birkaç saniyede gözden silen perde, dosdoğru üstümüze geliyordu. Motorlar çoktan kaçmıştı.

Billy bizim branda koltukların küçük bir modeli olan koltuğundan kalktı.

Portatif koltuğun arasında adı bile yazılıydı «Baba, bak!»

«İçeri girelim,» diyerek ayağa kalkıp, kolumu Billy'nin omu-zuna attım.

«Onu görüyor musun? Baba, nedir o?»

«Su-hortumu. içeri girelim.»

Steff şaşkın şaşkın bana bir göz attı. «Haydi, Billy. Babanın dediğini yap.»

Yana kaydırılarak açılan kapıdan oturma odasına girdik. Kapıyı kapattım ve bir an durup dışarı baktım. Gümüş perde gölün dörtte üçünü aşmıştı. Giderek alçalan kapkara gökyüzüyle, parlak beyaz çizgili, kurşun rengi suların arasında çılgınca dönen dev bir fincana benziyordu. Göl azgın denizler gibi, korkunç bir görünüme bürünmüştü. Yüksek dalgalar birbirini izliyor, rıhtımlara ve mendireklere çarparak beyaz köpükler saçıyor, ortaldaki kaba dalgalar, beyaz kafalarını

göğre doğru kaldırıyordu.

Su-hortumunu seyretmek insanı ipnotize ediyordu sanki. Tam bize eriştiği sırada, müthiş bir şimşek çaktı. Bu çok parlak ışık, bütün eşyaların negatiflerini gözlerime işledi. Etkisi ancak otuz

— 9 —

saniye sonra geçti. Telefon birden, «Tink!» dedi. İrkilerek döndüm. Karımla oğlum, gölün kuzeybatısına bakan büyük camlı pencerenin hemen önünde duruyorlardı. Gözlerimin önünde korkunç bir sahne belirdi. Galiba bu sadece babalarla kocalara özgü bir hayaldi. Büyük cam, öksürüğe benzeyen, sert ama hafif bir ses çıkararak içeriye doğru patlıyor ve sivri uçlu parçalar birer ok gibi karımın çıplak karnına, oğlumun da yüzüne ve boynuna saplanıyordu.

Engizisyonun uyandırdığı dehşet, kafanızın sevdikleriniz konusunda yarattığı

hayallerin yanında hiç kalırdı.

İkisini de sertçe tutup geri çektim. «Ne yapıyorsunuz siz! Çekilin oradan!»

Steff beni hayretle süzdü. Billy ise, gördüğü bir düştten yeni uyanmış gibi bakıyordu. Onları mutfığa sokup ışığı yaktım. Telefon yine «tink»!adı.

Sonra rüzgâr etkisini göstermeye başladı. Ev dev bir uçak gibi havalandı sanki.

Tiz bir ısıklık sesi duyuldu. Ses bazan pes bir kükreme halini alıyor, sonra incelerek bir çığlığa dönüşüyordu. Steff'e, «Aşağıya inin,» dedim. Artık sesimi duyurabilmek için bağıırıyordum. Tam tepemizde gök gümbürdüyor, dev keresteler birbirine çarpıyormuş gibi, korkunç bir ses çıkıyordu. Billy bacağıma sarılıp büzüldü.

«Sende gel!» diye bağırdı Steff.

Başımı sallayarak onlara gitmelerini işaret ettim. Billy'nin kollarını

bacaklarımdan zorlukla çözdüm, «Annenle git. Ben mum getireceğim. Elektrik kesilebilir.»

Oğlum annesiyle gitti. Ben de dolapları karıştırmaya başladım. Şu mumlar da bir tuhaftır doğrusu. Yaz fırtınalarında elektriğin kesilebileceğini düşünerek, her bahar bol boi mum alırsın. Ama tam gerekii olduklarında, bir yere saklanıveririer.

Dördüncü dolabı karıştıırıyordum. Burada neler yoktu ki... Steff'le dört yıl önce aldığımız ve hâlâ içmediğimiz esrarlı sigara. Billy'nin Auburn Oyuncakçısından aldığı, kendi kendilerine takırdayan takma dişler. Steff'in albümümüze yapıştırmayı unuttuğu desteyle fotoğraf. Sears Mağazasının katalogunun altına ve Fryeburg Fuarında tenis toplarıyla tahta şişeleri devirerek-- kazandığım, Taiwan malı bebeğin arkasına baktım.

Mumlar, gözleri ölü gözlerini andıran bebeğin arkasındaydı.

— 10 —

Hâlâ selofana sarılıydı. Mumları aldığım sırada ışıklar söndü. Elektrik artık sadece gökyüzündeydi. Yemek odasını arka arkaya çakan, mor ve beyaz şimşekler aydınlatıyordu. Billy'nin aşağıda ağlamaya başladığını duydum. Steff hafif mırıltılarla onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Fırtınayı bir kere daha seyretmek istedim.

Su-hortumu ya geçip gitmiş ya da kıyıya eriştiği zaman dağılmıştı. Gölün yirmi metre kadar ilerisini görebiliyordum. Sular çalkalanıyordu. Birinin kayık iskelesi sulara kapılmıştı. Belki de Jessers'lerinkiydi. İskelenin kazıkları kâh havaya kalkıyor, kâh sulara dalıyordu.

Alt kata indim. Billy bana doğru atılarak bacaklarıma sarıldı. Onu havaya kaldırıp, sıkıca göğsüme bastırdım. Sonra da mumları yaktım. Koridorun sonunda, küçük atelyemin karşısındaki misafir yatak odasında oturduk. Mumların titrek, sarı ışığında birbirimizin yüzüne bakıyor ve fırtınanın homurdanarak evimize saldırmasını dinliyorduk. Yirmi dakika kadar sonra, müthiş bir gürültü çevrede yankılandı. Yakındaki büyük çam ağaçlarından biri devrilmişti. Sonra birden ortalığa sessizlik çöktü. Daha doğrusu rüzgâr biraz hafifledi.

Steff sordu. «Bitti mi?»

«Belki,» dedim. «Belki bir sûre için...»

Yukarı çıktık. Üçümüz de elimize birer mum almıştık. Sabah duasına giden keşişlere benziyorduk.

Billy mumu gururla ve dikkatle taşıyordu. «Ateş»i taşımak onun için çok önemli bir şeydi. Bu sayede korkusunu da unuttu.

Fırtınanın evin çevresinde ne gibi bir zarara yol açtığını anlamak olanaksızdı.

Her yer kapkaranlıktı. Billy'nin yatma saat! gelip geçmişti. Ama ikimiz de onu götürüp yatırmaktan söz etmedik. Oturma odasına yerleşip rüzgârı dinledik, şimşekleri seyrettik.

Rüzgâr bir saat kadar sonra yine şiddetlenmeye başladı. Üç hafta boyunca ısı

otuz dördün altına düşmemişti. Portland jet limanındaki meteoroloji istasyonu, bu yirmi bir günün altısında, ısının kırkı da aştığını bildirmişti. Hava gerçekten garipti. Aslında çok kötü bir kış geçirmiştik, ilkbahar da geç

gelmişti. Sıcak dalgası da bunlara eklenince, bazı kişiler yine o eski hikâyeyi

— 11 —yinelemeye başlamışlardı: Bütün bunlar 1950'lerde yapılan atom bombası

deneylerinin uzun vadeli sonuçlarıydı. Kıyamet gününün yaklaştığını da söyleyenler vardı. En bayat hikâye de buydu tabii.

Fırtına önceki kadar şiddetli değildi, ama ilk saldırıda kırılmış olan birkaç

ağacın gürültüyle devrildiklerini işittik. Rüzgâr yine hafiflerken, bir ağaç

bizim damın üzerine yıkıldı. Bir tabuta indirilen yumruğun çıkardığı gürültüye benzeyen bir ses duyuldu. Billy sıçradı ve korkuyla tavana baktı.

«Tavan çökmez, şampiyon,» dedim.

Oğlum endişeli endişeli gülümsedi.

Saat ona doğru yine fırtına başladı. Korkunçtu. Rüzgâr kulakları sağır edercesine uluyor, birbiri ardından çakan şimşekler çevreyi aydınlatıyor, ağaçlar devriliyordu. Göl kıyısından bir çatırtı yükseldi. Steff alçak sesle bağırdı. Billy annesinin kucağında uykuya dalmıştı.

«Neydi o, David?»

«Kayıkhane sanırım.»

«Ah... Ah Tanrım...»

«Steffy, yine alt kata inmemizi istiyorum.» Billy'yi kucağıma alıp doğruldum.

Steff'in gözleri korkuyla büyümüşü.

«David, bize bir şey olmaz, değil mi?»

«Olmaz, olmaz.»

«Doğru mu söylüyorsun?»

«Elbette.»

Aşağıya indik. On dakika sonra, fırtına doruk noktasına erişirken, üst katta bir şangırtı koptu. Büyük cam parçalanmıştı. Bir iki saat önce gözümde canlanan korkunç sahneler, pek de delice bir şey değildi anlaşılan. Uykulayan Steff hafif bir çığlık atarak doğruldu. Misafir karyolasında yatan Billy huzursuzca kımıldandı.

Karım, «Yağmur içeri girecek,» dedi. «Eşyalar mahvolacak.»

«Boşver. Hepsi de sigortalı.»

Steff beni azarlarcasına, «Sigortalı olması neyi değiştirir?» diye söylendi.

«Annemin şifonyeri... Yeni kanepemiz... Renkli televizyon...»

«Hişş,» dedim. «Haydi uyu.»

— 12 —

Steff, «Uyuyamam ki,» diye mırıldandı, ama beş dakika sonra dalıp gitti.

Ben yarım saat daha oturdum. Bir tek mum yanıyordu. Fır tınanın dışarıda uğuldayarak dört bir yana saldırmasını dinliyordum. Göl kıyısında oturanların çoğu, sabah sigorta şirketlerine telefon edeceklermiş gibi geliyordu bana. Ev sahipleri damlarına yuvarlanan ya da pencerelerinden içeri giren ağaçları

keserlerken, elektrikli testerelelerin vızıltısı çevrede yankılanacak; yollar elektrik şirketinin turuncu kamyonlarıyla dolacaktı.

Fırtına hafifliyordu. Yeniden başlayacağını belirten bir işaret de yoktu.

Steff'le Billy'yi yatakta bırakarak yukarı çıktım. Oturma odasına baktım. Yana kaydırılarak açılan kapının camına bir şey olmamıştı. Ama büyük pencerenin camının yerinde, huş yapraklarıyla dolu, kenarları çentik çentik bir delik vardı. Bodrum kapısının yanındaki yaşlı huş ağacının tepesi, camdan içeri girmişti. O ağaç kendimi bildim bileli dışarıdaydı. Şimdi oturma odamızı

ziyarete gelmiş olan huşa bakarken, Steff'in sigortanın neyi değiştireceğini söylediğinde, ne demek istediğini anladım. Pek çok kışa göğüs germişti bu huş.

Evin göle bakan yanında, testeremin dokunmadığı tek ağaç oydu. Halıya saçılmış

iri cam parçalan, mum ışığını yansıtıyordu. Steff'le Billy'yi uyarmam gerektiğini kendi kendime hatırlattım. Terliklerini giymeden buraya girmeye kalkışabilirlerdi. Sabahları yalınayak dolaşmaya

bayılırdı ikisi de.

Tekrar aşağı indim. O gece misafir karyolasında uyuduk. Billy benimle Steff'in arasındaydı. Rüyamda, Tanrının gölün karşı kıyısındaki Harrison'da dolaştığını

gördüm. Öyle uluydu ki, bel inden yukarısı, masmavi gökyüzünde kayboluyordu.

Koruları kendi tabanının biçimine sokmak için ayağını yere vururken, kırılan ağaçların çatırtılarını duyuyordum. Tanrı, gölün çevresinde dolaşıyor, Bridgton tarafına, bize doğru geliyordu. Bütün evler, kulübeler ve yazlık köşkler şimşeğe benzeyen, morlu beyazlı alevler çıkararak yanıyordu. Sonunda duman her şeyi örttü, her yanı sis gibi sardı.

— 13 —

II. Fırtınadan Sonra. Norton. Kente Yolculuk.

Billy, «Vay vay vay,» dedi.

Bizim bahçeyi Norton'unkinden ayıran çitin yanında durmuş kapımızın önüne kadar uzanan yola bakıyordu. Bu dört yüz metrelik yol, sonunda bir kamp yoluyla birleşirdi. Kamp yolu ise bin metre kadardı, ve iki araba genişliğindeki asfalta bağlanırdı. Asfaltın adı «Kansas Yolu-ydu. Kansas Yoluyla istediğiniz yere gidebilirdiniz. Tabii o yerin Bridgton'da olması koşuluyla!

Billy'nin neye baktığını fark edince sanki kalbim dondu. «Daha fazla sokulma, şampiyon. Bu kadarı yeter.»

Billy tartışmaya kalkışmadı.

Hava berrak, güneş pırıl pırıldı. Sıcaklık dalgası sırasında bulanık bir renk alan gökyüzü, sonbaharı anımsatan temiz bir maviliğe bürünmüştü. Hafif esinti, araba yolunda güneş ve gölge oyunları yapıyordu. Billy'nin durduğu yerin az ötesinde, sürekli bir hışırtı yükseliyordu. Otların arasında, ilk bakışta kıvrılıp bükülen yılanlardan oluştuğu sanılan bir yığın vardı. Evimize kadar gelen elektrik kabloları, altı metre ötede kopup birbirine karışmış ve düştüğü

yerdeki otları yakmıştı. Şimdi de hafifçe kıvrılıp bükülüyor ve hışırdıyorlardı.

Şiddetli yağmur yüzünden ağaçlar ve otlar iyice ıslanmamış olsaydı, belki ev de yanıp gidecekti. Neyse ki sadece tellerin dokundukları otlar kavrulmuştu.

«Bu insanı çarpar mı, baba?»

«Evet. Çarpabilir.»

«Şimdi ne yapacağız?»

«Hiçbir şey yapmayacağız. Elektrik şirketinin kamyonetini bekleyeceğiz.»

«Ne zaman gelir?»

«Bilmiyorum.» Beş yaşındaki çocukların soruları bitmek bilmez. «Herhalde bu sabah işleri başlarından aşkın. Benimle yolun sonuna kadar gelmek ister misin?»

Billy bana doğru birkaç adım attı. Sonra durup endişeyle

— 14 —elektrik tellerine baktı. Tellerden biri yukarı kıvrıldı, sonra da ağır ağır yere indi. Sanki «gel!» diye işaret ediyordu.

«Baba, elektrik yerden geçer mi?»

Yerinde bir soruydu bu. «Evet, ama korkma. Elektrik toprağı istiyor, Billy, seni değil. Tellere yaklaşmazsan, bir şey olmaz.»

Oğlum, «Toprağı istiyor...» diye mırıldanarak yanıma geldi. El ele tutuşarak yoldan çıktık.

Durum tahmin ettiğimden daha kötüydü. Devrilen ağaçlar, dört ayrı yerde yolu kapatmıştı. Bunlardan biri küçük, ikisi orta boydaydı. Dördüncüsü ise, gövdesi en azından bir buçuk metre genişliğinde, yaşlı bir ağaçtı. Yosunlar, gövdesini eski bir korse gibi sarmıştı.

Bazılarının yapraklarının yarısı kopmuş, sürüyle dal çevreye saçılmıştı.

Billy'yle kamp yoluna doğru giderken, küçük dalları iki yandaki korulara fırlattık. Bütün bunlar, bana yirmi beş yıl önceki bir yaz gününü

hatırlatıyordu. Galiba o sırada ben de ancak Billy kadardım. O gün amcalarım gelmişler, bütün gün baltalarla korudaki çalıları temizlemişlerdi. Öğleden sonra da annemle babamın büyük piknik masasının başına geçmişlerdi. Masada yığınla sosisli sandviç, hamburger ve patates salatası vardı. Gaitsett birası su gibi akmış ve Reuben amcam sırtında giysileriyle göle dalmıştı. Gemici ayakkabılarını

bile çıkarmamıştı. O günlerde bu korularda hâlâ geyikler yaşırdı.

«Baba, göl kıyısına inebilir miyim?»

Billy dalları ağaçların arasından atmaktan sıkılmıştı. Canı sıkılan bir çocuğun, başka bir şey yapmasına izin vermekten başka çare yoktu.

«Tabii.»

Oğlumla eve döndük. Sonra Billy sağa saptı. Evin yanından dolaşırken, elektrik tellerinin iyice uzağından geçmeye de dikkat etti. Ben garaja gitmek üzere sola döndüm. Elektrikli testeremi alacaktım. Tahmin ettiğim gibi, gölün çevresinde testerelerin çirkin vızıltısı yankılanmaya başlamıştı bile.

Gömleğimi çıkarıp tekrar yola doğru yürüdüğüm sırada, Steff evin kapısında belirdi. Yola devrilmiş

ağaçlara endişeyle baktı. «Durum çok kötü mü?»

«O ağaçları kesebilirim. Evin içi ne âlemde?»

— 15 —

«Şey... camları süpürdüm. Ama o ağaç konusunda bir şeyler yapman gerekiyor, David. Oturma odasında bir ağaçla yaşayamayız.»

«Doğru,» dedim. «Yaşayamayız herhalde.»

Sabah güneşinde birbirimize baktık ve kıkır kıkır gülmeye başladık. Testereyi yandaki beton dökülmüş geçide bırakarak karımı öptüm. Kalçalarını sıkıca kavramıştım.

Steff, «Yapma,» diye mırıldandı. «Billy...»

Tam o sırada, oğlum koşarak evin köşesinden çıktı. «Baba! Baba! Gel bak...»

Steff aynı anda kopuk telleri gördü ve Billy'ye dikkatli olması için olanca sesiyle bağırdı: Tellerden epey uzakta olan Billy, birden durdu ve annesine onun çıldırdığını sanıyormuş gibi baktı.

Sonra çok yaşlı ve bunak insanları yatıştırmak için kullanılan ses tonuyla,

«Benim bir şeyim yok, anne,» dedi. Ne kadar iyi olduğunu göstermek ister gibi, bize doğru geldi. Steff kollarında titremeye başladı.

Karımın kulağına, «Endişelenme,» diye fısıldadım. «Billy o telleri biliyor.»

Steff, «Evet ama, insanlar yine de ölüyor,» dedi. «Televizyonda durmadan kopuk elektrik telleriyle ilgili uyarılar yayınlıyorlar... Billy, hemen eve girmeni istiyorum!»

«Ah, yapma anneciğim. Babama kayıkhane'yi göstermek istiyorum.» Billy'nin gözleri heyecan ve hayal kırıklığından iri iri açılmıştı. Oğlum fırtına sonrası

heyecanının tadını almıştı. Şimdi bunu paylaşmak istiyordu.

«Hemen içeri gir! O teller tehlikeli...»

«Babam tellerin beni değil toprağı istediklerini söyledi.»

«Billy, benimle tartışmaya kalkışma!»

«Gelip kayıkhane'ye bakarım, şampiyon. Haydi, sen şimdi git.» Steff'in bütün vücudunun gerildiğini hissettim. «Öbür yandan dolaş, oğlum.»

«Pekil Olur!» Billy koşarak yanımızdan geçti. Evin batı yanına giden merdivenin basamaklarını ikişer ikişer indi. Gömleğinin etekleri uçuyordu. Gözden kaybolurken bir tek sözcük duyduk. «Vay!»

Felaketin yeni bir izini bulmuştu anlaşılan.

«Billy tellerin tehlikeli olduğunu biliyor, Steff.» Karımı usul-

— 16

ca omuzlarından tuttum. «Onlardan korkuyor. Bu da iyi bir şey. Billy güvende.»

Bir damla gözyaşı karımın yanağından aktı. «David, korkuyorum.»

«Yapma, canım. Fırtına sona erdi.»

«Öyle mi dersin? Geçirdiğimiz kışı unutma... Sonra geciken ilkbahar. Kentte ondan 'Kara Bahar' diye söz ediyorlar. '1888'cien beri böyle bir şey görülmedi,'

diyorlar...»

Karımın kastettiği, Bayan Carmody'ydi tabii. Kadiri Bridg-ton Antikacısının sahibiydi. Steff ara sıra gidip, tıklım tıklım dolu dükkândaki eşyaları

karıştırmaktan hoşlanırdı. Billy de onunla birlikte giderdi. Loş ve tozlu arka odalardan birinde, gözleri sarı halkalı, kanatları açık, pençeleriyle cilalı

kütükleri kavramış baykuşlar vardı. Tozlu, uzun bir aynanın oluşturduğu bir

«dere»nin kıyısında, içi doldurulmuş, üç kunduz duruyordu. Postu güve yeniği dolu bir kurdun ağzından, salya yerine talaş akıyordu. Bayan Carmody kurdu, 1901'de bir eylül akşamı Stevens deresinden su içmeye geldiğinde, babasının vurduğunu iddia ederdi.

Bayan Carmody'nin antikacı dükkânına yapılan gezintiler, karımla oğlumun işine geliyordu. Karım eski cam eşya topluyor, Billy hayvanların postunu doldurma sanatı adı altında, ölümle ilgileniyordu. Bense yaşlı kadının Steff'in kafasını

hiç de hoş olmayan bir biçimde etkilediğini düşünüyordum. Aslında karım başka bakımlardan mantıklı ve inatçıydı. Ama Bayan Carmody, Steff'in zayıf noktasını,

«Aşıl'in topuğunu» bulmuştu.. Bayan Carmody'nin uğursuz kehanetlerine ve kocakarı ilaçlarına ilgi duyan sadece Steff değildi. (Yaşlı kadın ilaçları her zaman Tanrı adına salık verirdi.)

Kocanız üç kadehten sonra yumruklarını sallamaya kalkışan biriye, kesilmiş bir ağacın kovuğuna toplanan su, yüzünüzdeki bereleri ve çürükleri çabucak geçirirdi. Haziranda tırtılların üzerindeki halkaları sayarak ya da ağustosta bal peteklerinin kalınlıklarını ölçerek, kışın nasıl geçeceğini anlayabilirdiniz. Ve şimdi de, Tanrı hepimizi korusun, 1888'İN KARA BAHAR'INDA OLANLAR YİNELENİYORDU! (Bu cümlelerin sonuna, uygun gördüğünüz sayıda ünlem işareti koyabilirsiniz.) Hikâyeyi ben de dinlemiş-

— 17 — Sis —F.2

tim. Bizim yörede bu hikâyeye bayılırlardı. «Bahar çok soğuk ge-çerse, göllerdeki buzlar sonunda çürük dişler gibi kapkara kest-lir. Ender görülen bir olaydır. Ama sadece her yüzyılda bir olduğunu da sanmayın.» Bu sözleri yinelemekten zevk atıyorlardı, ama pek az kişi Bayan Carmody kadar, inandırıcı

olabiliyordu.

Karıma, «Kış çok sert oldu,» de'dim. «Bahar gecikti. Şimdide sıcak bir yaz yaşıyoruz. Fırtına da çıktı, ama artık sona erdi. Kendinde değilmiş gibisin, Stephanie.»

Karım yine boğuk boğuk, «Sıradan bir fırtına değildi,» diye yanıt verdi.

«Öyle,» dedim. «Bunu kabul ediyorum.»

Kara Bahar hikâyesini Bili Giosti'den duymuştum. Casso köyündeki, Giosti Benzin İstasyonunun sahibiydi. Üç serseri oğlunun yardımıyla, orayı iyi kötü

işletiyordu. Kar arabaları ve bisikletleriyle sürtmekten vakit bulurlarsa, dört serseri torunu da yardıma gelirdi. Bili Giosti yetmiş yaşındaydı, ama sekseninde görünürdü. Keyfi yerindeyse, yirmi üçündeki bir genç gibi İçki içerdi. Mayıs ortalarındaki herkesi şaşırtan fırtınadan sonra, cipin deposunu doldurtmak için, Billy'yle Giosti'ye uğramıştık. Fırtına kar getirmişti. Yeni yetişen çimlerle çiçeklerin üstü, otttt santim kalınlığında bir kar tabakasıyla kaplıydı. Giosti içkiyi biraz fazla kaçırmıştı o gün. Bize büyük bir keyifle Kara Bahar hikâyesini anlatmış, kendince eklemeler de yapmıştı. Ama kim ne derse desin, bu yörelerde bazen mayısta kar yağar ve ancak iki gün sürerdi. Olağandışı bir olay da sayılmazdı.

Steff yine kuşkuyla kopuk tellere baktı. «Elektrik şirketinden ne zaman gelecekler?»

«Elden geldiğince çabuk. Fazla gecikeceklerini sanmam. Billy için endişelenmeni istemiyorum, Steff. Akli başında bir çocuk o. Elbiselerini yerden kaldırmayı

unutuyor, ama kopuk elektrik tellerine basmayacak kadar tedbirli.» Karımın dudağının yanına dokundum. O da hafifçe gülümsemek zorunda kaldı. «Şimdi daha iyisin, değil mi?» diye sordum.

Karım, «Sen her zaman insanı işlerin yolunda olduğuna inandırırırsın,» dedi.

Böylece benim de keyfim yerine geldi.

Billy evin göle bakan tarafından bağılıyor, bizi çağırıyordu.

— 18 —

«Haydi, gel,» dedim. «Gidip ne zarara uğradığımızı görelim.»

Steff üzüntüyle burun kıvırdı. «Ne zarara uğradığımızı görmek istersem, oturma odasına giderim.»

«Bari çocuğun hevesini kaçırma.»

El ele, taş basamaklardan indik. Merdivendeki ilk dönemece vardığımız sırada, Billy hızla karşımıza çıktı. Az kalsın bizi devirecekti.

Steff'in kaşları hafifçe çatıldı. «Yavaş ol!» Belki de Billy'nin bizim üstümüze değil, o öldürücü tel yumağa doğru atıldığını görür gibi olmuştu.

«Gelip bakın.» Billy soluk soluğaydı. «Kayıkhaneye yamyassı olmuş! Kayaların arasında bir iskele var... Küçük koyda da ağaçlar... Tanrım!»

Steff kükredi. «Billy Drayton!»

«Bağışla anne, ama görmelisiniz... vay vay vay!» Oğlum yine koşarak uzaklaştı.

«Felaket habercisi sözlerini tamamladı ve gitti,» diye mırıldandım. Steff yine kıkır kıkır güldü. Ekledim. «Dinle, devrilmiş ağaçları kestikten sonra, Portland yolundaki Elektrik merkezine giderim. Onlara durumu anlatırım. Oldu mu?»

Karım minnetle, «Oldu,» dedi. «Ne zaman gideceksin?»

Yosun tutmuş büyük ağaç dışında, ötekileri kesmek ancak bir saatimi alırdı. Ama o yaşlı ağacı da keseceğim için, işi ancak on bire doğru bitirebilecektim.

«Öyleyse öğle yemeğini buraya getiririm. Süpermarketten alışveriş de etmen gerekiyor... Süt ve tereyağınız hemen hemen bitti... Ayrıca... neyse sana bir liste yazarım.»

Kadınlar felaketle karşılaştılar mı, hemen sincaba döner, yiyecek depo etmeye kalkarlar. Steff'e sarılıp başımı salladım. Evin köşesini döndük. Billy'nin neden o kadar heyecanlandığı, bir bakışta anlaşıldı.

Steff hafif bir sesle, «Tanrım...» diye fısıldadı.

Bulduğumuz yer oldukça yüksekti. Kıyıyı dört yüz metre ilerisine kadar görebiliyorduk. Solda Bibber'lerin evi, bizimki, sağda da Brent Norton'un kulübesi fırtınadan epey zarar görmüştü.

— 19 —

Teknelerimizi çektiğimiz küçük koyu koruyan yaşlı çam, yarısından kopmuştu.

Ağacın gövdesi, iyice yontulmuş, dev bir kaleme benziyordu. Gövdenin içi, nemin ve havanın kararttığı kabuğun yanında beyaz beyaz parlıyor ve çok savunmasız görünüyordu. Yaşlı çamın otuz metrelik tepesi, koyun sığ sularına yarı batmıştı.

Ağaç devrilirken bizim küçük motoru batırmadığı için, çok şanslı olduğumuzu düşündüm. Bir hafta önce motorda bir arıza olmuştu, tekne hâlâ Naples yat limanındaydı. Sabırla onarım sırasının kendisine gelmesini bekliyordu.

Kıyının bize ait bölümünde babamın yaptığı kayıkhaneye, iri bir ağacın altında ezilmişti. Drayton

ailesinin para durumunun şimdikinden çok daha parlak olduğu yıllarda, o kayıkhanede on sekiz metre boyunda bir ChrIs-Craft dururdu.

Kayıkhanenin üzerine devrilen ağaç, Norton'un bahçesindeki ağaçlardan biriydi.

Bunu fark edince, ilk kez öfkelen dim. Ağaç kuruyalı beş yi! olmuşt u. Norton'un onu çoktan kesmiş olması gerekirdi. Şimdi ağaç yan yatmış tı, bizim kayık hane tutuyordu onu. Damın ortası çökmüşt ü. Rüzgâr da ağacın aç tığı deliğ in çevresindeki kiremitleri dört bir yana savurmuş tı. Billy'nin «yamyassı» sözü, hiç de kötü bir benzetme sayılmazdı.

Steff, «Bu Norton'un ağacı,» dedi. Sesinde öyle bir üzüntü ve öfke vardı ki, çok sarsılmış olmama rağmen, dayanamayıp güldüm. Bayrak direğ i suda yatıyor, iplere dolanmış olan bayrak yüzüyordu. Norton'dan alacağ ım yanıt ı biliyordum. «Dava aç!»

Billy kayalardan oluş an mendireğ e çıkmış , oraya vurmuş olan iskeleyi inceliyordu. İskeleye sarı ve mavi çizgiler vardı. Oğlum omzunun üzerinden bize bakarak neş eyle bağ ırdı. «Mar-tins'lerin değ il mi bu?»

| Evet, öyle,» dedim. «Suya girip bayrağ ı çıkarır mısın. Koca Bili?»

«Tabii.»

Mendireğ in sağ ında küçük bir kumsal uzanıyordu. 1941'de Pearl Harbor, Büyük Mali Krizi kanla ödemed en önce, babam ince deniz kumunu taşıtmak için adam tutmuş tı.

Altı kamyon kum taş ınmış tı. Kumlar toprağ ın üzerine yayılacak ve böylece bir buçuk metre kalınlığ ında bir kum tabakası oluş acaktı. Ama adam

— 20 —bu iş için seksen dolar isteyince, babam hemen vazgeçmiş ti. Böylesi daha iyi olmuş tı. Çünkü artık toprağ ınızın kıyısına kum taşıtmanız yasaktı. Hızla geliş en yazlık ev yapımı ve evlerden sızan kanalizasyon suları, göldeki balıkların çoğ unu öldürdü. Geri kalanların da yenmesi sakıncalı bulundu. Bu yüzden ilgililer kıyıların kumsala dönüştürölmesini yasakladılar. Kum gölün doğ al dengesini bozabilirmiş , efendim! Onun için de kıy ıyı kumsala dönüştürmek, kooperatifçiler dışında herkese yasak!

Bayrağ ı çıkarmaya giden Billy, birden durdu. Aynı anda, Steff'in yanımda kaskatı

kesildiğ ini hissettim. Sonra onları sarsan şeyi ben de gördüm. Gölün Harrison yakası ortadan kaybolmuş , parlak beyaz bir sisin altına gömölmiş ti. Sis yere inmiş , bembeyaz bir buluta benziyordu.

Gece gördüğ üm düşü yeniden yaşıyor gibiydim. Steff neler olduğ unu sorduğ unda, az kalsın, «Tanrı...» diyecektim.

«David!» .

Karşı kıyı hiç gözükmiyordu. Ama yıllar yılı Uzun Göle bakmış tım. Bu yüzden kıyı

izgisinin tümüyle kapanmış olduğuna inanamadım. Sis kenarı cetvelle çizilmiş

kadar düzgündü.

Billy, «Bu nedir, baba?- diye bağırdı. Dizlerine kadar suya girmiş, bayrağı çekmeye çalışıyordu.

«Sis,» dedim.

Steff kuşkuyla sordu. «Gölde sis olur mu?» Gözlerinde, Bayan Carmody'nin sözlerinin etkisini görüyordum.

«Kahrolasıca kadın,» diye düşündüm. Tedirginliğim geçiyordu. Ne de olsa, düşler elle tutulmayan şeylerdi. Sis gibi. «Tabii. Daha önce de gölde sis gördük.»

«Ama böylesin! değil. Bu daha çok buluta benziyor.»

«Buna güneşin parlaklığı neden oluyor,» dedim. «Uçakla bulutların üzerinden uçarken de böyle gözükür.»

«Yine de çok garip. Sadece rutubetli havalarda sis olur.»

«şimdi de olmuş işte,» diye yanıt verdim. «Harrison'u sis basmış. Fırtınadan arta kalan bir şey olsa gerek. İki cephe sistemi birleşti. Ya da buna benzer bir şey.»

«David, emin misin?»

Gülerek kolumu karımın boynuna doladım. «Yok canım, uyuyup duruyorum. Emin olsaydım, altı haberlerinde meteoro-

— 21 —loji raporunu okurdum. Haydi git, istediğin şeylerin listesini yap.»

Steff bana yine kuşkuyla bir göz attı. Etirvi gözlerine siper edip, bir iki dakika parlak sise baktıktan sonra, başını salladı. «Garip...» diyerek uzaklaştı.

Billy için sis yeniliğini kaybetmişti artık. Oğlum bayrağı ve ipi sudan çıkarmıştı. Bayrağı kuruması için çimlerin üzerine serdik.

Billy ciddi bir tavırla, «Bayrağın yerde durmasının doğru olmadığını duydum, baba,» diye açıkladı.

«yle mi?»

«Evet. Victor McAllister, insanı bu yüzden elektrikli sandalyeye oturttuklarını söyledi.»

«Sen de Vic'e, otların yemyeşil olmasını sağlayan nesneyle dolu olduğunu söyle.»

«Gübreyle yani, öyle mi?» Billy çok zekiydi, ama nükteden hiç anlamazdı. Garip bir şeydi bu. Bizim Şampiyon için her şey ciddiye almanın, çok tehlikeli bir tutum olduğunu anlayacak kadar yaşayacağını

umuyordum.

«Evet, ama sakın bu sözlerimi annene tekrarlama. Bayrak kuruyunca onu kaldırırız. Hatta güzelce katlarız. Böylece tehlike de ortadan kalkmış olur.»

«Baba, kayıkhanenin damını onarıp yeni bir bayrak direği alacağız, değil mi?»

Oğlum ilk kez endişeli görünüyordu. Bu kadar yıkıntı, ona fazla gelmişti galiba.

Omzuna vurdum. «Tabii, Billy.»

«Bibber'lara gidebilir miyim? Orada neler olduğunu görmek istiyorum.»

«Sadece birkaç dakika için gidebilirsin. Herhalde onlar da çevreyi temizlemeye çalışıyorlardır. Böyle durumlarda insanlar sinirli olabilir.» Ben de Norton'a sinirlenmemiş miydim?

«Peki. Hoşçakal.» Billy koşmaya başladı.

«Ayak altında dolaşma, Şampiyon. Ve Billy...»

Oğlum omzunun üzerinden baktı.

«Kopuk telleri unutma. Öyle başka teller görürsen, sakın onlara yaklaşma.»

«Olur, baba.»

— 22 —

Bir dakika kadar orada durdum. Önce çevredeki karmaşaya baktım, sonra da sise.

Daha yaklaşmış gibiydi. Ama kesin bir şey söylemek güçtü. Sis gerçekten yaklaştıysa, bütün doğa yasalarına meydan okuyor demektir. Çünkü hafif rüzgâr, sise karşı esiyordu. Evet, sisin yaklaşması olanaksızdı. Rengi bembeyazdı. Bu rengi ancak, kışın koyu mavi gökyüzüne karşı, yeni yağmış karın göz kamaştırıcı

beyazlığıyla kıyaslayabilirdim. Ama kar, güneşte pırlanta gibi, nokta nokta, ıslıl ıslıl parlar. Bu sis perdesi de parlaktı, ama hiç ışıldamıyordu. Aslında bakılırsa, hava açıkken de sis olabilir. Ancak sis yoğunsa, havadaki nem hemen her zaman gökkuşağı oluşturur. Oysa şimdi gökkuşağı yoktu.

Yine tedirgin olmaya başlamıştım. O sırada bir aletin hafif sesini duydum. Pıt-pıt-pıt. Bu sesi güç işitilen bir homurtu izledi. «Kahrolası!» Aletin sesi yine çevrede yankılandı, ama bu sefer küfreden olmadı. Üçüncü «pıt-pıt»ları ise, fısıltıyla söylenen okkalı bir küfür izledi.

Pıt-pıt-pıt...

Bir sessizlik...

Sonra bir homurtu. «Seni aşağılık köpek!»

Gülümsedim. Gölün kıyısında sesler epey uzaklara kadar giderdi. Testere gürültüleri de uzaklardan geliyordu. Bu vızıltıların arasında, komşum Brenton Norton'un tatlı sesini tanıyabildim. Göl kıyısında emlaki olan, ünlü avukatın sesini!

Bizim mendireğe bindirmiş olan iskeleyle doğru gidiyormu-şum gibi, kıyıya biraz daha yaklaştım. Artık Norton'u görebiliyordum. Tel perdeyle çevrilmiş

verandasının yanındaki açıklıktaydı. Arkasında beyaz bir tişörtle, boya lekeleri içinde bir blucin vardı. Eski çam iğnelerinin oluşturduğu halının üzerinde duruyordu. Kırk dolara kestirdiği saçları karışmıştı. Yüzünden terler akıyordu.

Bir dizini yere dayamış, elektrikli testeresiyle uğraşıyordu. Benim 79.95

dolarlık küçük testeremden çok daha büyüktü bu. Üzerinde kontak düğmesinden başka, hemen her şey var gibiydi. Norton ipi çekiyor ve testereden sadece o pıt-pıt-pıt sesi yükseliyordu. İşte o kadar. Devrilen bir huş ağacının, Norton'un piknik masasını ikiye bölmüş olması beni sevindirdi.

Norton çalıştırma ipini olanca gücüyle çekti.

Pıt-pıt-pıt pıt pıt-PAT! PAT! Pat!.. Pat!.. Pıt...

— 23 —

«Testere neredeyse çalışacaktı, ahbap,» dedim kendi kendime.

Norton yine Herkül'ce bir çabayla ipe asıldı.

Pıt-pıt-pıt...

Norton öfkeyle, «Tanrının cezası...» diye söylenerek, süslü testeresine dişlerini gösterdi.

Evin yanından dolaştım. O sabah kalktığımdan beri, ilk kez şimdi keyfim gerçekten yerine gelmişti. Benim testerem, ipi ilk çekişimde çalışmaya başladı.

İşe koyuldum.

Ona doğru biri omzuma vurdu. Billy'ydi gelen. Bir elinde bira, öbüründe de Steff'in alışveriş listesi vardı. Listeyi kotumun arka cebine soktum. Birayı

aldım. Buz gibi değildi, ama yine de soğuk sayılırdı. Biranın yarısını bir solukta içtim. Bira pek ender olarak böylesine nefis olurdu. Şişeyi Billy'yi sefamlarca-sına havaya kaldırdım. «Teşekkürler,

Şampiyon.»

«Ben de biraz içebilir miyim?»

Bir yudum içmesine izin verdim. Billy yüzünü buruşturarak şişeyi geri uzattı.

Biranın geri kalanını başıma diktim. Tam şişeyi atacağım sırada, aklım başıma geldi. Bira kutu ve şişelerinin geri verilmesiyle ilgili «depozito yasası»

çıkmalı üç yıl olmuştu. Ama insan eski alışkanlıklardan kolay kurtulamıyordu.

Billy, «Annem listenin altına bir şey yazdı,» dedi. «Ama yazısını okuyamıyorum.»

Listeyi cebimden çıkardım. Steff, «Radyoda WOXO istasyonunu bulamıyorum,» diye yazmıştı. «Fırtına antenleri devirdi mi dersin?»

WOXO, rock müziği çalan otomatik FM istasyonuydu. Otuz kilometre kadar kuzeydeki Norway'den yayın yapıyordu. Bizim eski ve yıpranmış FM radyo da, ancak orayı

alabiliyordu.

Soruyu yüksek sesle Billy'ye okuduktan sonra, «Annene antenlerin devrilmiş

olabileceğini söyle,» dedim, «Portland'i alıp alamadığını sor. Orta dalgada.»

«Peki, baba... Ben de seninle kente gelebilir miyim?»

«Tabii, istiyorsanız, sen de, annen de benimle gelebilirsiniz.»

— 24 —

«Peki.» Billy boş bira şişesiyle, koşarak eve gitti.

Artık sıra büyük ağaca gelmişti. Gövdeye derin bir kesik yaptım, sonra da soğuması için testereyi durdurdum. Testereme göre bu gövde fazla iriydi. Ama acele etmezsem, bu işi başarabileceğimden emindim. Kansas Yoluna kolaylıkla erişip erişemeyeceğimizi düşünüyordum. Yoksa oraya bağlanan toprak yola da ağaçlar devrilmiş miydi? Tam o sırada, elektrik şirketinin kamyonu gürültüyle bizim evin önünden geçti. Herhalde küçük yolun sonunda bir yere gidiyordu. Demek ki işler yolundaydı. Toprak yol açıktı ve elektrikçiler de kopuk telleri onarmak için öğleye bizde olacaklardı.

Ağaçtan kalınca bir parça keserek, bahçe yolunun kenarına sürükledim. Sonra da yandan aşağı ittim. Odun yamaçtan yuvarlanarak indi ve aşağıdaki çalıların arasına girdi. Uzun yıllar önce, babamla amcalarımın çalıları temizledikleri o günden sonra, yine, her yanı çalı бүрүmüştü. Babam da amcalarım da ressamdı. Biz Drayton'lar sanatçı bir aileydik.

Kolumla yüzümdeki terleri sildim. Canım bir bira daha istiyordu. Bir tek bira, sadece insanın ağzını ıslatmaya yarıyordu. Testereyi alırken, WOXO istasyonunun susmuş olmasını düşündüm. O garip sis

de o yönden gelmişti. Yerlilerin «Şammor»

dedikleri Shaymore da o yöndeydi. Shaymore «Ok Baş Projesi»nir* merkeziydi.

ihthiyar Bili Giostl, şu ünlü Kara Baharı da Ok Baş Projesiyle açıklıyordu.

Shaymore'un batısında, kentin Stoneham sınırında, hükümete ait küçük bir yer vardı. Çevresi dikenli tellerle çevrilmişti. Burada nöbetçiler, kapalı-devre televizyon kameraları, ve Tanrı bilir, daha başka neler vardı. Daha doğrusu ben böyle duymuştum. Eski Shaymore yolu merkezin doğu sınırından geçtiği halde, orayı hiç görmemiştim. «Ok Baş Projesi» adının nereden geldiğini, kimse kesinlikle bilmiyordu. Zaten projenin adının bu olduğu da kesin değildi. Tabii böyle bir projenin olup olmadığı da. Bil! Giosti böyle bir merkez olduğunu iddia ediyordu. Ama bunu nereden öğrendiğini sorduğunuzda, anlamsız bir şeyler geveliyordu. «Yeğenim Continental Telefon Şirketinde çalışıyor.» diyordu.

«Kulağı deliktir...»

Bu konunun son açıldığı gün, Giosti cipin penceresinden

— 25 —başını içeri uzatarak, «Yeğenim atomla ilgili şeyler duymuş,» demişti. Soluğu bira kokuyordu. «Orada öyle şeylerle oynuyorlar işte. Havaya atom fırlatıyorlar.»

Bizim küçük Billy de, «Bay Giosti,» diye karşılık vermişti. «Hava zaien atom dolu. Bayan Neary öyle söylüyor. Onun anlattığına göre, her şeyin içinde sürüyle atom varmış.»

Bili Giosti kızarmış gözleriyle oğlumu uzun uzun süzmüştü. «Bunlar başka türlü atomlar oğlum.»

Billy yenilgiyi kabul etmişti sonunda. «Öyle, haklısınız...»

Bizim sigortacı Dick Muehler ise, Ok Baş Projesinin hükümetin yönettiği bir tarım istasyonu olduğunu söylüyordu. Bilgiç bir havayla, «Daha iri domatesler,»

diyordu. «Daha uzun bir mevsim...» Ve sonra bana, genç ölürsem, maddi bakımdan aileme ne büyük bir yarar sağlayacağımı açıklıyordu.

Posta memurumuz Jenine Lawless, Ok Başının jeolojik bir araştırma merkezi olduğunu iddia ediyordu. Sisten elde edilen petrolle ilgili bir şeydi bu. «Çok iyi biliyorum. Çünkü kocamın erkek kardeşi birinin yanında çalışıyor. O kişi...»

Bayan Carmody'ya gelince... Herhalde o da Billy Giosti gibi düşünüyordu. Sıradan atomlar değil... Başka türlü atomlar.

Büyük ağaçtan iki parça daha kesip aşağı yuvarladım. Tam o sırada, bir elinde bira şişesi, öbüründe Steff in yazdığı pusula, Billy çıkageldi. Bizim Koca BilPin haber götürüp getirmekten daha çok sevdiği bir iş var mıydı acaba? Varsa da, ben bilmiyordum.

Hem birayı, hem pusulayı aldım. «Teşekkürler...»

«Ben de bir yudum içebilir miyim?»

«Ama bir tek yudum. Demin iki yudum birden içtin. Sabahın onunda, ortalıkta sarhoş sarhoş dolaşmana izin veremem.»

«Onu çeyrek geçiyor.» Oğlum bira şişesinin üzerinden bana bakarak, utangaç

utangaç gülümsedi. Ben de güldüm. Esprisini çok güzel bulduğumdan değil. Ama oğlum pek ender espri yapardı. Sonra pusulayı okudum.

Steff, «Radyoda JBO istasyonunu buldum,» diye yazmıştı. «Kente inmeden sarhoş

olayım deme. Bir bira daha içebilirsin. Ama öğle yemeğine kadar hepsi bu! Bizim yoldan çıkabileceğinden emin misin?»

— 26 —

Pusulayı oğluma geri verip birayı aldım. «Annene yolun açık olduğunu söyle.

Çünkü demin elektrik şirketinin kamyonu geçti. Kabloları sırayla onarıyorlar, bize de gelirler.»

«Peki.»

«Şampiyon!»

«Efendim, baba?»

«Annene her şeyin yolunda olduğunu söyle.»

Billy yine gülümsedi Belki de «her şeyin yolunda olduğunu» önce kendi kendisine yineliyordu. Oğlum koşarak uzaklaşırken, onun arkasından baktım. Ayakları inip kalkıyor, sandaletlerinin tabanları gözüktüyordu. Oğlumu çok seviyorum. Yüzünü

gördüğümde ya da başını kaldırıp bana baktığında, her şeyin gerçekten yolunda olduğuna inanıyorum. Bu bir yalan tabii. Hiçbir şey çok iyi değil. Hiçbir zaman da olmadı. Ama oğlum beni bu yalana inandırıyor.

Biraz bira içtim, şişeyi dikkatle bir kayanın üzerine koyup, testereyi çalıştırdım. Yirmi dakika kadar sonra, biri hafifçe omzuma vurdu. Billy'nin geldiğini sanıp döndüm. Ama gelen Brent Norton'du. Testereyi durdurdum.

Norton hiç de eski Norton'a benzemiyordu. Terlemiş, yarul-muştu. Mutsuz ve biraz da şaşkıındı.

«Merhaba Brent,» dedim. Son konuşmamızda birbirimize kırıcı sözler söylemiştik.

Bu yüzden şimdi onunla nasıl konuşacağımı bilemiyordum. Garip bir duyguya da kapılmışım. Norton beş dakika kadar arkamda beklemiş ve testerenin gürültüsü

arasında nazik nazik öksürmüş gibi geliyordu bana. Bu yaz komşumu yakında pek görmemiştim. Kilo vermişti, ama biçime girdiği söylenemezdi. Oysa göze daha hoş

gözükmesi gerekirdi. Çünkü eskiden on kilo fazlalığı vardı. Karısı geçen kasımda ölmüştü. Kanserden. Bunu Steffye Aggie Bibber söylemişti. Aggie bizim yerel ölüm uzmanımızdı. Her semtte öyle biri bulunurdu. Norton karısıyla kayıtsızca alay eder, onu ikide bir küçük düşürürdü. Bunu, yaşlı bir boğanın hantal vücuduna banderillaları saplayan, deneyimli bir matadorun rahatlığıyla yapardı. Bu yüzden karısının ölümüne sevindiğini düşünmüştüm. Hatta bana sorsalardı, Norton'un bu yaz kolunda kendisinden yirmi yaş küçük bir kızla ve yüzünde, «seks organım öldü

ve cennete gitti,» der gibi

— 27 —bir ifadeyle, sırtta sırta çıkageleceğini bile söylerdim. Ama yüzünde gülümseme yerine, yeni oluşmuş çizgiler vardı ve adam uygunsuz yerlerinden kilo vermişti.

Sarkık gerdanı ve gevşemiş etleri işin içyüzünü açıklıyordu. Bir an Norton'u güneşli bir yere götürüp, devrilmiş ağaçlardan birinin yanına oturmayı ve elinde bira şişemle karakalem resmini yapmayı istedim.

Uzun ve sıkıcı bir sessizlikten sonra, «Merhaba, Dave.» dedi Norton. Testerenin homurtusu da kesildiği için, sessizlik çok yoğundu. Norton durakladı, sonra da birdenbire bağırdı. «O ağaç! Lanet olasıca ağaç! Çok üzgünüm. Sen haklıydın.»

Omuz silktim.

Norton, «Başka bir ağaç da arabamın üzerine düştü,» dedi.

«Buna çok üzüldüm...» diye başladım, sonra da korkunç bir kuşkuya kapıldım. «T-Bird'ün üzerine olmasın?»

«Ne yazık ki, onun üzerine devrildi.»

Norton'un 1960 model, gıcır gıcır bir Thunderbird'ü vardı. Kırk beş bin kilometrede. Arabanın içi de, dışı da koyu bir qeçe mavişiydi. Arabayı sadece yazları kullanırdı, o da ara sıra. T-Bird'üne bayılırdı. Bazı adamların elektrikli trenlere, model gemilere ya da atıcılıkta" kullanılan tabancalara bayıldıkları gibi.

«Çok üzüldüm.» dedim. Bu sözlerimde içtendim.

Norton ağır ağır başını salladı. «Arabayı az kalsın bu yaz getirmeyecektim. Bir ara steyšınla gelmeyi düşündüm. Ama sonra, 'Aman canım', dedim ve T-Bird'ü

aldım. Yaşlı çam ağacı da üzerine devrildi, tavanını çökertti işte. Ağacı

kesmeye karar verdim, ama testeremi bir türlü çalıştıramadım.. Oysa o aşağılık merete iki yüz dolar saymışım.. Ve-ve...» Gırtlğından garip sesler yükseliyor, ağzı açılıp kapanıyordu. Sanki dişsizmiş ve hurma yemeye çalışıyormuş gibi. Bir an onun kum havuzundaki bir çocuk gibi ağlamaya başlayacağını sandım. Ama sonra kendisini biraz topladı. Omzunu silkerek, sanki kestiğim ağaç parçalarına bakmak istiyormuş gibi döndü.

«Testerene bir bakalım,» dedim. «T-Bird'ün sigortalı mıydı?»

Norton, «Evet,» diye mırıldandı. «Senin kayıkthane gibi.»

Ne demek istediğini anladım. Ve Steff'in sigortayla ilgili sözlerini hatırladım.

«Dinle Dave. Saab'ını ödünç alıp kente kadar gitmeyi dü-

— 28 —sunuyordum. Ekmek, soğuk et ve bira alacağım. Bol bol bira.»

«Billy'yle kente gideceğiz,» dedim. «Ciple. İstersen bizimle gel. Tabii, ağacın geri kalanını yana çekmeme yardım edersen.»

«Sevinerek yaparım.»

Norton kütüğü ucundan tuttu, ama iyice havaya kaldıramadı. İşin çoğı bana düştü.

İkimiz çabalayarak, kütüğü çalıların arasına yuvarlamayı başardık. Norton kesik kesik soluyordu, yanakları morarmıştı. Testeresinin ipini çekiştirip durmaktan yorulmuştu. Adamın kalbini düşünerek biraz kaygılandım.

«İyi misin?» diye sordum. Başını «Evet» der gibi salladı, ama hâlâ soluk soluğaydı. Ekledim. «Öyleyse eve gel. Sana bira veririm.»

«Teşekkür ederim,» dedi. «Stephanie nasıl?» Nefret ettiğim, o çok kibar ve kendini beğenmiş havasına bürünmeye başlıyordu yine.

«Çok iyi. Teşekkür ederim.»

«Ya oğlun?»

«O da iyi.»

«Çok sevindim.»

Steff evden çıktı. Yanımda kim olduğunu görünce, yüzünde hayret dolu bir anlam belirip kayboldu. Norton gülümsedi. Ve bakışları bir böcek gibi, karımın dar tişörtünde dolaştı. Demek pek fazla değişmemişti adam.

Steff ihtiyatlı bir tavırla, «Merhaba Brent.» dedi Billy de annesinin kolunun altından başını uzattı.

«Günaydın Stephanie, merhaba Billy.»

Karıma, «Brent'in T-Bird'ü fırtınadan zarar görmüş,» diye açıkladım. «Arabanın tavanı çökmüş.»

«Ah, olamaz!»

Norton bizim biralardan birini içerken, hikâyesini bir daha anlattı. Ben üçüncü

biramı içiyordum, ama çakırkeyif değildim. Anlaşılan birayı, içtiğim hızla ter olarak atmıştım.

«Brent bizimle kente gelecek.»

«Ya... Çabuk döneceğinizi sanmıyorum. Belki de Norway' deki süpermarkete gitmek zorunda kalacaksınız.»

«Neden?»

«Bridgton'da elektrikler kesik olduğuna göre...»

— 29 —

Billy atıldı. «Annem kasaların filan elektrikle çalıştıklarını söylüyor.»

Steff haklıydı.

«Listem yanında mı?»

Elimi arka cebime vurdum.

Karımın bakışları Norton'a kaydı. «Carla için çok üzıldüm, Brent. Hepimiz çok üzüldük.»

Norton, «Teşekkür ederim,» diye mırıldandı. «Çok teşekkür ederim.»

Bir anlık sıkıcı sessizliği Billy bozdu. «Artık gidebilir miyiz, baba?» Oğlum üstünü değiştirmiş, blucinini ve lastik tabanlı ayakkabılarını giymişti.

«Evet, herhalde... Hazır mısın, Brent?»

«Bana bir bira daha verirseniz, hazır olurum. Yol için...»

Steff in kaşları çatıldı. «Yolda içki içmek» alışkanlığından hiç hoşlanmazdı.

Bacaklarının arasında bir şişe birayla araba süren erkeklerden de. Ona bakıp hafifçe başımı salladım. Steff de omuz silkti. Norton'la aramızdaki eski düşmanlığı canlandırmak istemiyordum. Karım adama bira verdi.

Norton, «Teşekkür ederim,» dedi. Ama aslında karıma minnet duyduğu yoktu. Bu sözleri alışkanlıkla söylemişti. Tıpkı bir lokantada, kadın garsona teşekkür ettiğiniz gibi. Norton bana döndü. «Haydi,

önüme düş, Macduff.»

«Şimdi geliyorum,» diyerek oturma odasına gittim.»

Norton peşimden geldi. Devrilmiş huş ağacını görünce, hayretle bağırdı. Ama o sırada ağacı da, pencereyi onarmak için harcayacağımız parayı da düşünmüyordum.

Balkona açılan camlı kapıdan göle bakıyordum. Rüzgâr biraz hızlanmıştı. Ben ağaçları keserken, ısı beş derece kadar yükselmişti. Daha önce fark ettiğimiz sisin, çoktan dağılmış olacağını sanmıştım. Ama dağılacağı yerde, bize daha da yaklaşmış, gölün ortasına kadar gelmişti.

Norton bilgiçlik tasladı. «Sisi saatler önce görmüştüm. Bence buna, sıcak havanın soğuk tabakanın üzerine çıkması neden oldu.»

Sis hiç hoşuma gitmiyordu. O zamana kadar böyle bir şey görmediğimden emindim, Bunun bir nedeni, sis perdesinin in_ 30 —sanın sinirlerini bozacak kadar düzgün olmasıydı. Doğada hiçbir şey bu kadar düzgün değildir. Düz çizgileri yaratan insanlardır. Bir başka neden de, sisin o göz kamaştırıcı beyazlığıydı. Her yanı bembeyazdı, nemden ileri gelen ısıltılı

noktacıklar da yoktu içinde. Sis artık bizim kıyıdan sadece yedi yüz elli metre kadar uzaktaydı. Sisin duru beyazlığıyla gölün ve gökyüzünün mavilikleri, çarpıcı bir karşıtlık oluşturuyordu.

Billy pantolonumu çekiştirdi. «Haydi, baba!»

Mutfağa döndük. Brent Norton odadan çıkarken, içeri yuvarlanmış olan ağaca bir kez daha baktı.

Billy neşeyle. «Ne yazık ki, elma ağacı değil,» dedi. «Öyle değil mi? Annem söyledi. Çok komik. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?»

«Annen gerçekten çok şakacı, Billy.» Norton, Billy'nin saçlarını şöyle bir karıştırdı. Sonra da gözleri yine Steff'in tişörtünün göğsüne kaydı. Hayır, onu hiçbir zaman sevemeyecektim.

«Steff, neden bizimle geliniyorsun?» diye sordum. Nedense, karımın da bize katılmasını istemiştım birden.

Karım, «Gelemem. Burada kalıp, bahçedeki yaban otlarını ayıklayacağım,» dedi.

Norton'a bir göz attı, sonra da bana baktı. «Bu sabah elektrikle çalışmayan tek şey benmişim gibi geliyor.»

Norton bu sözlere gereğinden fazla güldü.

Karımın ne demek istediğini anlamıştım, ama yine de direttim. «Emin misin?»

Steff kesin bir sesle, «Tabii eminim,» dedi. «Eğilip kalkmak bana iyi gelir.»

«Pekâlâ... Ama güneşte fazla kalma.»

«Hasır şapkamı giyerim. Döndüğünüz zaman sandviç yeriz.»

«İyi.»

Steff kendisini öpmem için başını uzattı. «Dikkatli ol. Kansas Yoluna da ağaçlar devrilmiş olabilir.»

«Merak etme.»

Steff, Billy'ye, «Sen de dikkatli davran,» diyerek onu yanağından öptü.

«Peki, anne.» Oğlum dışarı fırladı. Tel perdeli dış kapı, arkasından gürültüyle kapandı.

Norton'la ben de Billy'yi izledik. Adama, «Neden senin eve

— 31 —gidip T-Bird'ün üzerine devrilmiş olan ağacı kesmiyoruz?» diye sordum. Kente gitmemek için, aklıma türlü nedenler gelmeye başlamıştı birden.

Norton bira şişesini kaldırdı. «Bunlardan birkaç tane içmeden ve öğle yemeği yemeden arabaya bakmak bile istemiyorum. Olan oldu, eski dostum, Dave.»

Bana, «eski dostum» demesi de hiç koşuma gitmedi.

Hepimiz cipin önüne bindik. (Garajın köşesine atılmış emektar kar süpürme makinem, hayalet gibi sarı sarı parlıyordu.) Geri geri çıkarken, fırtınanın savurduğu dalları çatırdatarak ezdim. Steff arazimizin batı ucundaki sebze bahçesine giden beton yolda duruyordu. Eldivenli ellerinde bir makas ve çapa vardı. Geniş kenarlı, eski hasır şapkası yüzünü gölgeliyordu. Kornaya iki kez hafifçe bastım. Karım da karşılık olarak makas tutan elini havaya kaldırdı.

Bahçeden çıktık. Ondan sonra karımı bir daha görmedim...

Kansas Yoluna çıkarken, bir kez durmak zorunda kaldık. Elektrik şirketinin kamyonu geçtikten sonra, oldukça büyük bir çam ağacı yola devrilmişti. Norton'la cipten inip ağacı biraz yana çektik, ellerimiz sakız içinde kaldı. Billy de yardım etmek istedi, ama elimi sallayarak arabadan inmemesini işaret ettim.

Sivri dalların gözüne girmesinden korkuyordum. Yaşlı ağaçlar bana her zaman kötü

ruhlu roman kahramanlarını anımsatmıştır. Yaşlı ağaçlar insanın canını yakmak isterler. Kayak mı yapıyorsunuz, koruda mı dolaşıyorsunuz ya da kar ayakkabılarv'a yürüyüşe mi çıktınız, onlar için hiç fark etmez. Size hep zarar vermeye çalışırlar. Ellerinden gelse, insanı öldürürler de bence.

Kansas Yolu açıktı. Ama birkaç yerde tellerin kopmuş olduğunu gördük. Vicki-Linn kamp alanının dört yüz metre kadar ilerisinde, bir elektrik direği hendeğe yuvarlanmıştı. Direğin tepesinde birbirine geçmiş kalın kablolar, karmakarışık saçlara benziyordu.

Norton mahkeme salonlarında eğitilmiş, o çok tatlı sesiyle, «Korkunç bir fırtınaydı,» dedi. Ama artık ukalalık etmiyordu, ciddileşmişti.

«Evet, öyle.»

«Baba, bak!» Billy, Ellitch'lerin ambarını işaret ediyordu. Ambar on iki yıldan beri, Tommy Ellitch'in arka taraftaki tarlasında, ay çiçekleri ve sarı

papatyaların arasında, yorgunluktan çöküverecekmiş gibi duruyordu. Her sonbahar ambarın artık kışı çıkarmayacağını düşünüyor, ilkbaharda ise onun hâlâ yerli yerinde olduğunu görüyorduk. Ama şimdi iş değişmişti. Ambardan geriye, kırık tahtalar ve kiremitlerinin çoğu uçmuş bir dam kalmıştı. İş bitmişti ambarın.

Nedense bu düşünce kafamda ciddi ciddi, hatta uğursuzca yankılandı. Fırtına ambarı ezip geçmişti.

Norton birasını bitirdikten sonra, şişeyi kayıtsızca dışarı fırlattı. Billy bir şey söylemek üzere ağzını açtı, sonra yine kapadı. «Aferin Billy.» diye düşündüm. Norton, New Jersey'liydi. Orada depozito yasası yoktu.

Billy radyonun düğmesini çevirmeye koyuldu. «Bak bakalım, WOXO yayına başlamış

mı?» dedim. Oğlum ibreyi FM 92'ye getirdi. Ama radyodan sadece bir uğultu yükseldi. Billy bana bakıp omuz silkti. O garip sis perdesinin arkasında, başka hangi istasyonlar vardı?

Sonra, «WBLM'yi dene,» diye mırıldandım.

Billy ibreyi öbür uca kadar götürdü. O arada WJBQ - FM ve WIGY-FM istasyonlarını

da geçti. İki istasyon da yayın yapıyordu... Ama Maine'in sürekli rock müziği çalan WBLM istasyonu susmuştu.

«Çok garip,» dedim.

Norton sordu. «Ne?»

«Hiç... Sadece yüksek sesle düşünüyordum.»

Billy WJBQ'yu açmış, müzik dinliyordu: Çok geçmeden kente vardık.

Alışveriş merkezindeki Norge çamaşırhanesi kapalıydı. Elektrik yoksa, para atılan çamaşır makinelerini de çalıştıramazdınız, elbet. Ama Bridgton Eczanesi ve Federal Süpermarketi açıktı. Araba parkı oldukça kalabalıktı. Yaz ortasında olduğumuz için, arabaların çoğu bizim eyaletten değildi. Güneşli yerlerde toplanmış birkaç kişilik gruplarda, hep fırtınadan söz ediliyordu.

Bayan Carmody'yi gördüm. Şu postu doldurulmuş hayvanlar satan ve kocakarı

ilaçları hazırlayan kadını. Hızla süpermarkete

girdi. İnsanı hayrete düşüren, kanarya sarısı bir pantolon takım giymiş, koluna küçük bir bavul büyüklüğünde bir çanta asmıştı, Derken Yamaha'ya binmiş, aptal suratlı bir delikanlı gürültüyle yanımdan geçti. Az kalsın ön çamurluğuma çarpacaktı. Delikanlı branda bezinden bir ceket giymiş, aynalı güneş gözlüğü

takmış* ti. Ama başında kaskı yoktu.

Norton homurdandı. «Şu serseme bak...»

Araba parkının çevresinde dolaştım. İyi bir yer arıyordum. Ama istediğim gibi bir yer bulamadım. Arabayı parkın en uzak ucuna bırakıp, yürümeye razı olduğum sırada, şansım döndü. Kür çük bir yat boyundaki açık yeşil bir Cadillac, süpermarketin kapısına en yakın olan park yerinden ağır ağır çıktı. Ben de hemen; oraya girdim.

Billy'ye Steff'in alışveriş listesini verdim. Oğlum beş yaşır» daydı, ama kitap harfiyle yazılan şeyleri okuyabiliyordu. «Bir araba al ve işe başla. Ben annene telefon etmek istiyorum. Bay Norton sana yardım eder. Ben de birkaç dakika sonra gelirim.»

Arabadan indik. Billy hemen Norton'un elini tuttu. Bir büyüğün elini tutmadan park yerinden geçmemesini, oğluma daha küçükken öğretmiştik. Bu alışkanlığından henüz kurtulamamıştı. Norton bir an şaşırdı, sonra da hafifçe gülümsedi. Steffi bakışlarıyla yediği için, neredeyse bağışlayacaktım adamı. Oğlumla birlikte süpermarkete girdiler.

Ben de telefon kulübesine gittim. Kulübe Norge Çamaşır-hanesiyle süpermarketin arasındaydı. Omuzları açık, mor bir elbise giymiş olan ter içinde kadın, telefonun düğmesine basıp duruyordu. Ellerimi ceplerime sokarak kadının arkasında bekledim. Kendi kendime, «Neden Steff için böylesine endişeleniyorum?» diye soruyordum. Neden bu endişemde, ısıldamayan bembeyaz sisin, yayın yapmayan radyo istasyonunun ve Ok Başı Projesinin de payı vardı?

Morlu kadının çilli omuzları güneşten yanmıştı. Turuncu ciltli» terli bir bebeğe benziyordu. Almacı öfkeyle yerine bıraktı, sü-* permarkete doğru dönerken beni gördü.

«Paranızı boşuna ziyan etmeyin,» dedi. «Telefon bozuk.» Öh keyle uzaklaştı.

Az kalsın, alnıma bir şaplak indiriyordum. Bir yerlerde tele-

— 34 —fon hatları da kopmuştu tabii. Bazı teller toprağın altındaydı, ama hepsi değil.

Yine de telefon etmeyi denedim. Bu bölgedeki genel telefonlar, Steff'in deyişiyle «paronoyak»tı. Parayı kumbaraya hemen atmıyordunuz, önce düdüğü

bekliyor ve numarayı çeviriyordunuz. Karşıdan biri yanıt verdiğinde, ses otomatik olarak kesiliyordu. İşte o zaman, karşıdaki telefonu kapatmadan, on sentinizi kumbaraya atmanız gerekiyordu. Sinir

bozucu bir şeydi bu. Ama bugün on sentim ziyan olmadı. Telefonda hiç düdük sesi gelmiyordu. Kadının dediği gibi bozuktu.

Almacı yerine bırakıp, ağır ağır süpermarkete doğru yürüdüm. O arada gülünç bir olaya tanık oldum. Yaşlı bir karı koca, konuşarak giriş kapısına doğru ilerliyorlardı. Gevezelik ederken kapıya küt diye çarpınca, birden sustular.

Kadın şaşkınlık içinde, tiz bir ses çıkardı. Komik bir yüz ifadesiyle birbirlerini süzdüler, sonra da gülmeye başladılar. Yaşlı adam karısının girmesi için kapıyı güçlkle itti. Elektrikli-göz yardımıyla açılan bu kapılar oldukça ağırdı. Elektrik kesildiği zaman, belki yüz değişik biçimde yakalanırdınız.

Ben de kapıyı iterek açtım. Havalandırma sisteminin çalışmaması hemen dikkatimi çekti. Dükkânlar yazın havalandırmayı sonuna kadar açarlardı, içeride bir saat kalacak olursanız, dişleriniz takırdardı bu yüzden.

. Federal de diğer bütün modern süpermarketler gibi. Skinner kutusu biçiminde yapılmıştı. Modern pazarlama tekniği, bütün müşterileri beyaz fareler gibi görüyordu yani. Gerçekten ihtiyacınız olan ekmek, süt, et, bira ve dondurulmuş

yiyecek gibi şeyler, marketin en arkasındaydı. Oraya ulaşmak için, modern insanda satın alma isteği uyandıracak eşyaların yanından geçmeniz gerekiyordu.

Raflarda küçük çakmaklardan, köpekler için kemik biçimli lastik oyuncaklara kadar her şey vardı.

Meyva ve sebze bölümü giriş kapısının hemen yakınındaydı. Oraya bir göz attım.

Ama oğlumla Norton görünürlerde yoktu. Kapıya çarpmış olan yaşlı kadın, greyfrutları inceliyordu. Kocasını aldıklarını koymak için cebinden bir file çıkarmıştı.

Meyvaların arasından geçip sola döndüm. Bizimkiler üçüncü bölümdeydi. Billy hazır tatlılara bakıyordu. Norton ise onun

— 35 —arkasında durmuş, Steff in yazısını sökmeye çalışıyordu. Yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce, hafifçe güldüm.

Yarı dolu arabaları ve rafları inceleyen müşterilerin yanından geçerek onlara doğru gittim. Sincapığı tutan tek kadının Steff olmadığı anlaşılıyordu. Norton üst raftan iki kutu pasta malzemesi alıp arabaya attı.

«E, ne âlemdesiniz?» diye sordum. Norton döndü. Çok rahatladığı belliydi.

«Fena sayılmayız, değil mi, Billy?»

Oğlum, «Öyle,» dedi, sonra da dayanamayıp sevinçle ekledi. «Bay Norton da pek çok şeyi okuyamadı, baba.»

«Bir de ben bakayım.» Listeyi aldım.

Norton tam bir avukata yakışacak biçimde, listede yazılanlardan aldıklarının yanına işaret koymuştu. Altısını alabilmişlerdi henüz. Bunların içinde süt ve gazoz da vardı. Oysa Steff daha on şey yazmıştı.

«Meyva ve sebze bölümüne dönmemiz gerekiyor,» dedim. «Steff domates ve salatalık istiyor.»

Billy arabayı döndürürken, Norton mırıldandı. «Kasalara baksana, Dave.»

ilerleyerek çıkışa bir göz attım, önemli haber bulamadıkları zaman, gazeteler böyle sahnelerin resimlerini basar, resimlerin altına da genellikle esprili yazılar koyarlardı. Süpermarketin sadece iki kasası açıktı. Para vermek için bekleyen insanların oluşturduğu çift sıra, hemen hemen boşalmış olan ekmek raflarının önünden geriye doğru uzanıyor, sağa dönüyor ve donmuş yiyeceklerin durduğu buzdolaplarının önünde gözden kayboluyordu. Yeni bilgisayarlı kasaların hepsinin üzeri örtülüydü. Açık iki kasada, bitkin görünümlü iki kız, cep hesap makineleriyle işi yürütmeye çalışıyorlardı. Her kızın yanında, Federal'in iki müdür yardımcısından biri duruyordu. Bud Brown ve Ollie Weeks. Ollie' den hoşlanırdım. Ama kendisini supermarket dünyasının Charles de Gaulle'ü sanan Bud Brown sinirime dokunuyordu.

Kızlar hesabı tamamlarken, Bud ve Ollie müşterinin verdiği para ya da çeke bir makbuz iliştiriyor, sonra da bunu bir kutuya atıyordu. Hepsi yorulmuş ve sıcaktan bunalmıştı.

36 —

Norton bana katıldı. «Yanında İlginç bir kitap getirdiğini umarım. Sırada epey bekleyeceğiz.»

Steff'in evde yapayalnız olduğu aklıma gelince, yine endişelendim. «Sen gidip istediklerini al. Ben Billy'yle bu sorunu hallederim.»

«Senin için de birkaç bira alayım mı?»

Düşündüm. Brent Norton'la anlaşıyor gibiydik, ama bütün günü onunla kafa çekerek geçirmek niyetinde değildim. Evde düzeltilmesi gereken çok şey vardı. «Çok üzgünüm. Başka sefere, Brent.»

Norton'un yüzünde soğuk bir ifade belirdi. Kısaca, «Pekâlâ.» diyerek uzaklaştı.

Arkasından bakarken Billy gömleğimi çekiştirdi.

«Annemle konuştun mu, baba?»

«Hayır. Telefonlar çalışmıyor. Galiba telefon teller» de koptu..»

«Annem için endişeleniyor musun?»

«Hayır,» diye yalan söyledim. Endişeliydim, ama bunun nedenini bilemiyordum.

«Niye endişelenecek misim? Ya sen?»

«Yoo...» Ama Billy endişeliydi. Yüz hatları gerilmişti. O anda geri dönmemiz gerekirdi. Ama yine de

çok geç kalmış olabilirdik.

III. Sis Yaklaşıyor

Akıntıya karşı yüzmeye çabalayan som balıkları gibi, zorlukla meyva ve sebze bölümüne döndük. Kalabalığın arasında birkaç tanıdık gördüm. Belediye Meclis üyesi Mike Hatlen. ilkokul öğretmeni Bayan Reppler. (Kuşaklar boyunca üçüncü

sınıf öğrencilerinin ödünü patlatan kadın, şimdi bir kavunu beğenmeyerek elliyordu.) Steff'le gezmeye gittiğimizde Billy'ye bakan Bayan Turman. Ama müşterilerin çoğu, buraya yazlığa gelmiş kişilerdi. Pişirilmesine gerek olmayan yiyecekler alıyor ve «sade yaşamak»tan söz ederek birbirlerine takılıyorlardı.

Soğuk etler, kermeslerde satılan ucuz kitaplar gibi kapışılmıştı. Geride

— 37 —sadece birkaç paket salam, fırında makarna ve erkek seks organına benzeyen bir tek sucuk kalmıştı.

Domates, salatalık ve bir kavanoz mayonez aldım. Steff jambon istemişti.

Jambonun bittiğini görünce, onun yerine salama uzandım. Besin Kontrol Bürosu her pakette biraz böcek pisliği bulunduğunu, yani verdiğiniz paraya karşılık fazladan da bir şeyler aldığınızı açıklayalı beri, salamı zevkle yiyemez olmuştum.

Dördüncü bölüme girerken, Billy, «Bak,» dedi. «Askerler gelmiş.»

İki er, renkli yazlık giysiler ve spor kılıkların arasında, bej üniformalarıyla hemen göze çarpıyordu. Ok Baş Projesi kırk beş kilometre kadar ötede olduğu için. ordu personeliyle karşılaşmaya alışmıştık. Ama genç erler, henüz traş

olacak yaşta bile değil gibi gözüküyorlardı.

Steff'in listesini bir daha inceledim. Her şeyi almıştık. Hayır, bir eksiğimiz vardı. Karım en alta, sanki aklına sonradan gelmiş gibi, «Bir şişe Lancer» diye yazmıştı. Bu fikri beğendim. O gece Billy yattıktan sonra bir iki kadeh şarap içer, uykuya dalmadan önce de uzun uzun sevişirdik belki.

Arabayı bırakıp kalabalığın arasından içki bölümüne gittim. Bir şişe şarap aldım. Dönerken deponun çift kanatlı, büyük kapısının önünden geçtim, içeriden büyük bir jeneratörün uğultusu geliyordu. Herhalde ancak buzdolaplarına yetecek güçteydi. Kapılar, kasalar ve diğer elektrikli aygıtları çalıştıramıyordu.

Billy'yle kuyruğa girdiğimiz sırada, Norton da gözüktü. Altı şişelik iki bira kasasını, bir somun ekmeği ve birkaç dakika önce gördüğüm sucuğu, düşürmeden taşımaya çalışıyordu. Bizimle birlikte sıraya katıldı. Havalandırma sistemi çalışmadığı için, içerisi çok sıcaktı. Kapıları neden ardına kadar açıp, altlarına bir şey sıkıştırmadıklarını düşündüm. Buddy Eagleton'u kırmızı önlüğüyle yanda beklerken görmüştüm. Hiçbir iş yaptığı yoktu. Jeneratör tekdüze bir sesle çalışıyordu. Başım ağrımaya başlamıştı.

«Bir şey düşürmeden, aldıklarını şuraya koy Brent.» dedim.

«Teşekkür ederim.»

Kuyruklar şimdi donmuş yiyecek bölümünden daha da ge-

— 38 —rilere doğru uzanıyordu. Müşteriler istediklerini alabilmek için, kuyrukların arasından geçmek zorunda kalıyorlardı. «Bağışlayın...» «Pardon...» sözlerinden geçilmiyordu.

Norton sıkıntıyla, «Bombok bir iş bu,» diye söylendi. Hafifçe kaşlarımı çattım.

Billy'nin böyle sözler duyması hoşuma gitmiyordu.

Kuyruk ağır ağır ilerlerken, jeneratörün uğultusu biraz hafifledi. Norton'la oradan buradan konuşuyorduk. Mahkemeye düşmemize neden olan arazi konusunu hiç

açmadık. Hava durumu ya da Red Sox takımının şampiyonluk olasılığı gibi konuları

seçtik. Sonunda gevezelik dağarcığımız boşaldı ve sustuk. Billy yanımda sıkıntılı sıkıntılı kımıldayıp duruyordu. Kuyruk çok ağır, âdeta sürünürcesine ilerliyordu. Şimdi sağımızda donmuş yiyecekler, solumuzda da pahalı şaraplar ve şampanyalar vardı. Ucuz şarapların önüne geldiğimiz sırada, bir an o çılgın gençlik günlerinde içtiğim Ripple şarabından bir şişe almayı düşündüm. Ama almadım. Zaten gençliğimin pek çılgınca geçtiği de söylenemezdi.

Billy, «Baba, neden daha çabuk olmuyorlar?» diye sordu. Yüz hatları hâlâ

gergindi. Beni saran endişe sisi birden yarıldı ve korkunç bir görünümle karşılaştım. Dehşetin madensi, parlak suratıyla. Bir an sonra kayboldu.

«Sakin ol, Şampiyon,» dedim.

Ekmek bölümüne, yani çift sıranın sola doğru bir dönüş yaptığı noktaya gelmiştik. Artık kasaları görebiliyorduk. İki açık kasayı ve kapalı olan dört makineyi. Elektrikli kasalara giden taşıyıcı kayışlar, hareketsiz duruyordu.

Üzerlerindeki levhalarda, «Lütfen Öbür Kasaya Gidin» yazılıydı, bir de bir sigara markası. Daha ileride, araba parkına ve onun gerisindeki 117 ve 302

numaralı yolların kesiştiği noktaya bakan camlı kapılar yükseliyordu. Yeni ürünleri ve supermarkets verdiği armağanları tanıtan ilan ve reklâmlar, manzarayı yarı kapamıştı. Supermarket bu günlerde, «Doğa Ananın Ansiklopedisi»

adında bir dizi kitap dağıtıyordu anlaşılan. Bizim sıra Bud Brown'un bulunduğu kasaya doğru ilerlemekteydi. Önümüzde belki daha otuz kişi vardı. Bayan Carmody o parlak sarı takımıyla hemen fark ediliyordu. Sarı hummayla ilgili bir postere benziyordu kadın.

Ansızın uzaklardan ılıa benzeyen bir ses geldi. Ses gitgide yükseldi, sonunda bir polis sireninin çılgınca feryatlarına dönüştü. Dört yol ağızından bir kornanın cırlak sesi yankılandı. Fren gıcırtiları ve tekerlek İniltileri duyuldu. Görüş

açım uygun olmadığı için, dışarıda neler olduğunu anlayamadım. Ama polis arabası

süpermarkete yaklaşırken, siren sesi yükseldi, önümüzden geçip uzaklaştıktan sonra hafifledi. Birkaç kişi ne olduğunu anlamak için kuyruktan çıktı. Ama sayıları fazla değildi. Müşterilerin hepsi de çok beklemişlerdi, kuyruktaki yerlerini kaybetmek istemiyorlardı.

Aldıklarını benim arabama bırakmış olan Norton da kapıya koşmuştu. Birkaç dakika sonra geri dönüp tekrar kuyruğa girdi. «Yerel polis...»

Derken kentin yangın düdüğünü duyduk, hıltıye benzeyen sesi bir tizleşiyor, bir alçalıyordu. Billy elimi sıkıca tuttu. «Ne var, baba?» diye sordu. Hemen arkasından da ekledi. «Annem İyi mi acaba?»

Norton, «Kansas Yolunda yangın çıktı sanırım,» diye fikrini açıkladı.

«Fırtınanın kopardığı, o lanet olasıca teller yüzünden... İtfaiye arabaları

neredeyse geçer.»

Böylece endişelerime bir odak noktası bulmuş oldum. Bizim bahçede de kopuk teller vardı.

Bud Brown, başında beklediği kasiyer kıza bir şeyler söyledi. Kız ne olduğunu anlamak için, kafasını çevirmiş bakıyordu. Adamın sözleri üzerine kızardı ve yine hesap makinesinin üzerine eğildi.

Bu sırada kalmak istemiyordum. Garip bir duygu, beni oradan uzaklaşmaya zorluyordu. Ama kuyruk yine İlerlemeye başlamıştı. Artık kuyruktan çıkmak budalalık olacaktı. Şimdi karton karton sigara dolu rafların önündeydik.

Biri giriş kapısını itti. Yirmisine varmamış bir delikanlı. Galiba kask takmadan motosiklete binen çocuktı bu. Delikanlı, «Sis!» diye haykırdı. «Sisi görmelisiniz! Kansas Yoluna yayılıyor!» Herkes dönüp ona baktı. Çocuk uzak bir yerden koşarak gelmiş gibi soluk soluğaydı. Kimse bir şey söylemedi. Delikanlı,

«Sisi görmelisiniz,» diye yineledi meydan okurcasına. Herkes onu süzüyordu.

Kıpırdananlar oldu, ama hiçbirisi sıradaki yerini

— 40 —kaybetmeyi göze alamadı. Henüz sıraya girmemiş olan müşteriler arabalarını

bıraktılar ve çocuğun ne demek istediğini anlamak için, çıkış kapısına doğru ilerlediler. Başında, ancak bira reklamlarında bahçede biftek pişiren adamların kafasında gördüğünüz, şal örneği kurdeleli, hasır bir şapka olan iriyarı bir adam, kapıyı hızla açtı. On on beş müşteri de onunla birlikte dışarı çıktı.

Delikanlı da aralarındaydı.

Erlerden biri, «Havalandırma sisteminin sağladığı serinliği dışarı kaçırmayın,»

diye şaka yaptı. Birkaç kişi güldü. Ben gülmüyordum. Çünkü sisin gölde nasıl ilerlediğini görmüştüm.

Norton oğluma döndü. «Billy, neden gidip bakmıyorsun?»

Hemen, «Olmaz,» dedim. Oysa ortada somut bir neden yoktu.

Kuyruk biraz daha ilerledi. Çoğu müşteri kafasını uzatıyor, delikanlının sözünü

ettiği sisi görmeye çalışıyordu. Ama bulunduğumuz yerden, sadece parlak mavi gökyüzü görünüyordu. Birinin, «Herhalde çocuk şaka ediyordu,» dediğini duydum.

Bir başkası, «Bir saat kadar önce, Uzun Göl'de garip bir sis toplanmıştı,» diye karşılık verdi. Yangın düdüğü çığılığı andıran, tiz bir ses çıkardı yine. Bu hiç

hoşuma gitmedi. Sanki kıyamet yaklaşıyordu.

Bir grup daha süpermarketten çıktı. Kuyruktaki yerlerini bırakanlar da oldu.

Böylece kuyruk daha çabuk ilerlemeye başladı. Az sonra Texaco benzin istasyonunda çalışan kır saçlı, ihtiyar teknisyen John Lee Frovin içeri dalıp,

«Hey!» diye bağırdı. «İçinizde fotoğraf makinesi olan var mı?» Çevresine bakındık-tan sonra tekrar dışarı çıktı.

Bu sözler pek çok müşterinin dışarı fırlamasına yol açtı. «Fotoğrafını çekmeye degecek bir şey varsa, kaçırmayalım,» diye düşünüyorlardı herhalde.

Bayan Carmody yaşlılıktan kısılmış, ama yine de gür sesiyle, «Dışarı çıkmayın!»

diye haykırdı birden.

Herkes dönüp ona baktı. Kimileri sisi görmek için koştuğu, kimileri Bayan Carmody'den uzaklaşmaya çalıştığı ya da arkadaşlarını aramaya başladığı için, sıranın düzeni bozulmuştu. Kızıl-cık rengi bir kazak ve yeşil bir pantolon giymiş

olan genç ve güzel bir kadın, Bayan Carmody'yi düşünceli düşünceli, kafası-

— 41 —nın içini okumak ister gibi süzüyordu. Birkaç fırsatçı bu durumdan yararlanarak hemen öne geçtiler. Bud Brown'in yanındaki kasiyer, yine omzunun üzerinden baktı. Brown uzun parmağıyla kızın omuzuna vurdu. «Kafanı yaptığın işe ver, Sally.»

Bayan Carmody bağırdı. «Dışarı çıkmayın! Ölüm demek bu! Orada ölümün beklediğini

hissediyorum!»

Bud Brown ve Ollie Weeks kadını tanıdıkları için, sinirli sinirli bakmaktan başka bir şey yapamadılar. Ama buraya tatile gelmiş olan yabancılar, kuyruğu falan boşverip, Bayan Carmody' nin yanından hemen uzaklaştılar. Büyük kentlerdeki dilenci kadınlardan da kaçırdı herkes. Sanki bulaşıcı bir hastalığın mikroplarını taşıyorlarmış gibi. Kimbilir? Belki de gerçekten taşıyorlardı.

Sonra olaylar insanın aklını karıştıracak bir hızla gelişmeye başladı. Bir adam giriş kapısını itti ve sendeleyerek markete girdi. Burnu kanıyordu. «Siste bir şey var!» diye haykırdı. Billy bacağıma yaslanıp büzüldü. Bilmiyorum, bunun nedeni adamın burnunun kanaması mıydı, yoksa sözleri mi. «Siste bir şey var!

Siste bir şey John Lee'yi kaptı! Bir şey...» Vitrinin önüne dizilmiş gübre torbalarına doğru geri geri gitti ve oracığa çöktü. «Siste bir şey John Lee'yi kaptı! John'un çığlıklar attığını duydum!»

Durum değişiverdi. Herkes fırtına yüzünden tedirgindi zaten. Polis arabasının sireni ve yangın düdüğü de gerginliği artırmıştı. Ayrıca elektrik kesilmesi gibi olaylar da, Amerikalıların endişeye kapılmasına yol açardı. Durumu başka türlü

nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. İşte bütün bu nedenlerle, insanlar hep birlikte harekete geçtiler.

Kaçmadılar. Böyle bir şey söylersem, size, tümüyle yanlış bir izlenim vermiş

olurum. Paniğe kapıldıklarını da söyleyemem. Koşmadılar. Daha doğrusu çoğu koşmadı. Ama çıkıp gittiler. Bazıları kasaların yakınındaki büyük kapılardan dışarı baktı, bazıları giriş kapısından dışarı çıktı. Kiminin elinde yiyecek paketleri vardı. Adamakıllı bunalan, ukala Bud Brown, «Hey!» diye bağırdı.

«Onların parasını vermediniz! Hey, sen! O sosisleri geri getir bakayım!»

Biri Brown'a güldü. Delice, tiz bir sestir bu. Bazıları bu yüzden gülümsediler.

Ama gülümserken bile şaşkın ve endişeli-

— 42 —diler. Sonra başka biri bir kahkaha attı. Kıpırmızı kesilen Brown, pencereden bakmak için yanından geçen bir kadının elindeki mantar kutusunu çekip aldı.

Kapıların önü kalabalıklaşmıştı artık. Bu insanlar tahta perdedeki deliklerden inşaat yerine bakan meraklılara benziyorlardı. Kadın, «Mantarcıklarımı geri ver!» diye bağırdı. Kadın mantarlardan böyle garip bir sevgiyle söz edince, yakınında duran iki adam deli gibi gülmeye başladı. Şimdi mağazada eski tımarhaneleri hatırlatan bir hava vardı. Bayan Carmody yine avaz avaz bağırarak, müşterileri dışarı çıkmamaları için uyardı. Yangın düdüğü kesik kesik, ısıklık gibi sesler çıkarmayı sürdürüyordu. Evinde hırsız yakalamış, yaşlı ama güçlü bir kadının sesine benziyordu tıpkı. Ve Billy birdenbire ağlamaya başladı.

«Baba, o yüzü kanlı adam kim? O yüzü kanlı adama ne olmuş?»

«Önemli bir şey yok, Koca Billy. Sadece burnu kanamış. Bir şey yok.»

Norton düşünceli düşünceli sordu. «Siste bir şeyden söz ederken, ne demek istedi?» Kaşlarını çatmıştı. Norton da şaşkınlığını böyle gösteriyordu anlaşılan.

Billy gözyaşları arasında, «Baba,» diye inledi. «Korkuyorum...»

Biri hızla yanımdan geçerken bana çarptı, az kalsın yuvarlanacağım. Billy'yi kucağıma aldım. Ben de korkmaya başlamıştım. Kargaşa büyüyordu. Bud Brown'in tepesinde durduğu kasiyer Sally, yerinden fırlayıp kaçacak oldu. Brown kızı

kırmızı önlüğünün yakasından çekti. Yaka yırtıldı. Sally parmaklarını bir pençe gibi bükerek Brown'i tokatladı. Yüzü çarpılmıştı. Bir yandan da, «Çek pis ellerini üzerimden!» diye haykırıyordu.

Brown, «Kes sesini, küçük budala,» dedi. Ama çok şaşırdığı belliydi. Sally'yi tekrar yakalamaya kalkıştı.

Ollie Weeks onu sert sert uyardı. «Bud! Sakin ol!»

Başka biri bir çığlık attı. Daha önce kimse paniğe kapılmamıştı. Ama o an yakındı. İnsanlar kapılardan dışarı sel gibi akıyordu. Bir şangırtı koptu ve düşüp kırılan bir gazoz şişesinden köpükler fişkırdı.

Morton, «Tanrım!» diye bağırdı. «Neydi bu?»

— 43 —

Derken ortalık kararmaya başladı... Hayır, bu tam anlamıyla doğru sayılmaz. O

sırada havanın karardığını değil, marketteki ışıkların söndüğünü düşündüm. Ani bir hareketle başımı kaldırıp floresan lambalara baktım. Bunu yapan yalnız ben değildim. Ama birden elektriğin kesik olduğunu hatırladım. Markete girdiğimizden beri ışık yanmıyordu. Ne var ki içerisi daha önce bize bu kadar karanlık gelmemişti. Sonra, kapıların önündekiler bağırpıp işaret etmeye başlamadan, gerçeği anladım. Sis yaklaşıyordu.

Sis araba parkının Kansas Yoluna açılan kapısından içeri girdi. Yakından bakıldığında da, gölün karşı kıyısından görüldüğü gibiydi. Beyaz ve parlaktı, ama hiçbir şeyi yansıtmıyordu. Güneşi hemen hemen örtmüştü. Şimdi gökyüzünde güneşin olduğu yerde, gümüş bir para vardı sanki. Güneş kışın ince bulutların arkasından gözüken aya benziyordu.

Sis tembelce ilerliyordu. Ona bakarken, bir akşam önce gördüğüm su-hortumunu hatırladım nedense. Doğanın pek sık görmediğimiz, müthiş güçleri vardır.

Depremler, tayfunlar, kasırgalar ...Hepsini gördüğümü söyleyemem, ama bu tür doğa olaylarına yeterince tanık oldum. Onun için de. hepsinin böyle ağır ağır yaklaştıklarını tahmin edebiliyorum. İnsanı büyülüyor bunlar. Dün gece Billy'yle Steffi büyük pencerenin önünde bü-yüledikleri gibi.

Sis iki araba genişliğindeki asfalta yayılarak, yolu gözlerden sildi. McKeon'un güzelce onarttığı evini olduğu gibi yuttu sanki. Yandaki eski apartmanın ikinci katı, bir an beyazlığın arasından uzandı, sonra ortadan kayboldu. Süpermarketin araba parkının giriş ve çıkışlarındaki «Lütfen Sağdan Gidiniz» yazılı levhalar da öyle. Kirli beyaz levhalar görünmez olduktan sonra, üzerlerindeki siyah harfler bir an havada titreştiler. Sonra sıra parktaki arabalara geldi.

Norton yine, «Tanrım, bu nedir?» diye sordu. Sesi titriyordu.

Sis yayılmasını sürdürüyor, mavi gökyüzünü de, asfaltı da yavaşça yutuyordu. Bir an çılgınca bir duyguya kapıldım. Sanki bir bilimkurgu filmi için hazırlanmış, olağandışı bir sahneyi seyrediyordum. Mavi gökyüzü daraldı, geniş bir kuşağa benzedi.

— 44 —

Sonra giderek inceldi ve mavi bir çizgiye dönüştü. Sonunda o da kayboldu. Geniş

vitrinin camına bembeyaz bir bulut yapışmıştı sanki. Ancak bir metre kadar ilerideki çöp bidonunu görebiliyordum. Cipimin ön çamurluğundan ötesi silinmişti.

Bir kadın yüksek sesle, uzun uzun haykırdı. Billy bana daha da sıkıca sarıldı.

Vücudu, yüksek voltajlı elektrik akımının geçtiği, gevşek teller gibi titriyordu.

Bir adam bağırarak kapıya koştu. Paniğe yol açan da bu oldu galiba. İnsanlar paldır küldür sise doğru atıldılar.

Brown, «Hey!» diye kükredi. Bilmiyorum, korkmuş muydu, yoksa öfkeli miydi? Belki bu iki duygu birbirine karışmıştı. Yüzü morumsu bir renk almış, boynundaki damarlar yol yol kabarmıştı. «Hey, siz! O yiyecekleri alıp götüremezsiniz! Hemen onları geri getirin! Bu hırsızlık sayılır!»

Kimse durmadı. Ama bazıları ellerindeki paketleri bir yana: fırlattılar.

Bazıları da heyecandan kahkahalar atıyordu. Ama bunlar azınlıktaydı. Çoğunluk panik içinde, sise doğru koşuyordu. Ve biz mağazada kalanlar, onları bir daha görmedik. Açık kapıdan içeri hafif, acı bir koku doluyordu. Kalabalık oraya birikmiş, itişip kabşmalar başlamıştı. Billy'yi kucağımda taşıdığım için, omuzlarım ağrıyordu. Oğlum yaşına göre oldukça İriydi. Steff bazen oğlumuzdan,

«Benim küçük aygırım,» diye söz ederdi.

Norton yanımdan uzaklaştı. Yüzünde dalgın ve şaşkın bir ifade vardı. O da kapıya doğru gidiyordu.

Norton'u daha fazla uzaklaşmadan yakalayabilmek için, Bili/ yi öbür koluma aktardım. «Yapma, Brent.»

Norton geri döndü. «Efendim?»

«Bekle ve gör. Öylesi daha iyi.»

«Neyi göreceğiz?»

«Bilmiyorum,» dedim.

Norton, «Yani sence...» diye başladı. Aynı anda sisin içinden bir çığlık yükseldi.

Norton birden sustu. Çıkış kapısının önündeki kalabalık dağılıverdi. Herkes geriledi. Heyecanlı konuşmalar, bağrışmalar ve seslenmeler azaldı, insanların yüzleri sanki yassılaşıp soluk-laştı. İki boyutlu bir görünüş aldı.

Çığlık sürüp gidiyordu. Yangın düdüğüyle yarışıyordu san-45 —ki. İnsan ciğerinde böylesine haykıracak kadar hava olmadığını» sanırdınız.

Norton, «Aman Tanrım...» diye mırıldandı. Sonra ellerini saçlarının arasına soktu.

Çığlık birdenbire kesiildi. Biri daha dışarı koştu. Bez tulum giymiş, iriyarı bir adam. Galiba çığlık atanı kurtarmak niyetindeydi. Onu kısa bir süre görebildik.

Camın ötesinde ve sisin içindeydi. Adamı bir bardağın kenarına bulaşmış, ince süt tabakasının gerisinden seyrediyor gibiydik. Sonra arkada bir şey kımıldandı.

(Anladığım kadarıyla, bunu sadece ben farkettim.) O bembeyaz siste, grimsi bir gölge belirdi. Ve iriyarı adamı sisin derinliklerine doğru çekti. Adam şaşırmış

gibi, ellerini havaya kaldırdı.

Süpermarkete derin bir sessizlik çökmüştü.

Dışarısı birden aydınlandı. Park yerindeki yeraltı kablolarının elektrik akımı

sağladığı sodyum lambaları yanmıştı.

Bayan Carmody tam cadılara yakışacak bir sesle, «Dışarı çıkmayın,» dedi. «Dışarı

çıkma ölüm demektir.»

Kimse ne güldü, ne de onunla tartışmaya kalkıştı.

Dışarıda bir çığlık daha koptu. Bu seferki boğuktu ve sanki uzaklardan geliyordu. Billy yine bana sarılıp kaskatı kesildi.

OHie Weeks, «David, ne oluyor?» diye sordu. Kasanın yanındaki yerinden ayrılmıştı. Yuvarlak yüzünde iri ter taneleri parlıyordu. Çok korkmuş olduğu belliydi.

«Ne olduğunu bilemiyorum,» dedim. Ollie bekârdı. Tepedeki gölün kıyısında, küçük, güzel bir evde oturuyordu. Pleasant dağındaki barda içki içmekten hoşlanırdı. Sol elinin tombul sertçe parmağında, bir safir yüzük vardı. Geçen şubatta eyalet piyangosundan kazandığı parayla almıştı bu yüzüğü. Ben

Ollie'nin kızlardan biraz korktuğu kanısındaydım.

Ollie, «İşin içinden çıkamıyorum,» dedi.

«Ben de öyle, Billy, artık seni yere bırakmam gerekiyor. Neredeyse kolum kırılacak... Tamam mı?»

Oğlum, «Annem,» diye fısıldadı.

«Annen iyi,» dedim. Başka ne söyleyebilirdim?

John'un Lokantasının bitişiğindeki eskici dükkânının sahibi olan yaşlı adam, yanımızdan geçti. Bütün yıl boyunca sırtından çıkarmadığı, üzerinde adının baş

harfieri bulunan, üniversiteden

— 46 —kalma kazağının içinde büzülmüştü. Yüksek sesle, «Çevre kirlenmesi yüzünden oluşan bir bulut bu,» dedi. «Kaynağı Rum-ford'la Güney Paris'teki fabrikalar.

Kimyasal maddeler.» Dördüncü bölümde hızla ilerleyerek, tuvalet kâğıdı ve ilaç raflarının önünden geçti.

«Çıkıp gidelim, David,» Norton bu sözleri kuşkulu bir sesle söylemişti. «Ne dersin, biz...»

O anda bir gürültü oldu. Daha çok ayaklarımla hissettiğim, garip, sarsıcı bir gürültü. Sanki bütün yapı, birden doksan santim aşağı inmişti. Birkaç kişi korku ve şaşkınlıkla bağıştı. Raf-lardaki şişeler fayans döşeli zemine düşüp parçalandı. ÖndekF geniş vitrinin camından üçgen biçiminde bir parça koptu.

Vitrinlerin tahta çerçeveleri yer yer çatladı.

Yangın alarmının ıslığa benzeyen sesi, ansızın sustu.

Bunu bir sessizlik izledi. Daha korkunç şeyler bekleyen insanların sessizliğiydi bu. Sarsılmış ve uyuşmuştum. Kafam garip bir biçimde, geçmişteki olaylarla bağlantı kuruyordu. Brîdg-ton'un küçük bir kasaba olduğu günlerde, babam beni de kente getirirdi. O tezgâhın önünde durup konuşurken, ben de bir peniye satılan şekerlere ve iki sentlik çikletlere bakardım. Ocak-ayında buzlar erimeye başlardı. Eriyen karların suları, dükkânın İki yanındaki fiçılara akardı. Ben akide şekerlerini ve meyvalı şekerlemelerini incelerdim. Tavanda sarı ışıklardan oluşan gh zemli kürelere, yazdan kalma sinek ölülerinin dev gölgeleri yansırı.

David Brayton adındaki küçük bir çocuk babasıyla... Ünlü ressam Andrew Drayton'la... Andrew Drayton'un Christine ad'lr tablosu, Beyaz Sarayı

süslüyordu. Şekerlere bakan, David Brayton adında, küçük bir çocuk... Davy Crockett çikletlerinden çıkan kartları inceleyen ve tuvalete gitmesi gerektiğini düşünen bir çocuk. Dışarıda ocak ayına özgü, o gitgide yayılan ve camlara yapışan sarı sis.

Bu anı ağır ağır, silinip gitti.

Norton kükredi. «Hey, siz! Hepiniz beni dinleyin!»

Herkes dönüp baktı. Norton ellerini kaldırdı. Alkışları kabul eden bir politikacı gibi, parmaklarını açmıştı.

«Dışarı çıkmak tehlikeli olabilir!» diye haykırdı.

— 47

Bir kadın bağırdı. «Neden? Çocuklarım evde! Çocuklarımın yanına dönmeliyim!»

Bu sözleri Bayan Carmody yanıtladı. «Dışarı çıkmak ölüm getirir.» Kadın vitrinin altındaki on iki kiloluk gübre çuvallarının yanında duruyordu. Yüzü sanki irileşmiş, şişmeye başlamıştı.

Bir delikanlı Bayan Carmody'yi olanca gücüyle birden itti. Kadın hayretle bağırarak çuvalların üzerine çöktü. Çocuk, «Bunu yineleyip durma, ihtiyar cadı!»

diye haykırıyordu. «O çılgınca sözleri yinelemekten vazgeç!»

Norton, «Lütfen!» diye kükredi. «Sis dağılıncaya kadar bekleyelim. Ondan sonra...»

Bu sözlere karşılık, her kafadan bir ses çıktı.

O gürültüde sesimi duyurmak için bağırarak zorunda kaldım. «Norton haklı!

Soğukkanlılığımızı yitirmemeye çalışalım!»

Gözlüklü bir adam, «Bence deprem oldu,» dedi. Sesi yumuşaktı. Bir elinde bir paket hamburgerle bir torba sandviç ekmeği vardı. Öbürüyle de küçük bir kızın elini tutuyordu. Çocuk belki Billy'den bir yaş küçüktü.

Kentli, şişman bir adam, «Dört yıl önce Naples'da da deprem olmuştu,» diye hatırlattı.

Karısı hemen düzeltti. «O deprem Casco'da oldu.» Konuşmasından, kocasının her sözüne itiraz eden bir tip olduğu anlaşılıyordu.

Şişman adam eskisi kadar kesin olmayan bir sesle, «Naples'da,» dedi.

Ama kadın, «Casco'da,» diye diretince, adamcağız tartışmaktan vazgeçti.

O sarsıntı ya da deprem sırasında, rafın kenarına kaymış olan bir teneke kutu gürültüyle aşağı yuvarlandı. Billy hıçkırmaya başladı. «Eve gitmek istiyorum!

ANNEMİ istiyorum!»

Bud Brown, «Şu çocuğunu susturamaz mısın?» diye söylendi. Boş gözlerle sağa sola bakıyordu.

«Dişlerini dökmemi ister misin, ukala herif?» dedim.

Norton dalgın dalgın, «Yapma, Dave.» diye mırıldandı. «Durumu kolaylaştırmıyorsun.»

Az önce bağırان kadın, özür diledi. «Çok üzgünüm... Çok üzgünüm, ama burada kalamayacağım. Eve gidip çocuklarımı gör-

| — 48 —meliyim.» Hepimize teker teker baktı. Bitkin görünüşlü, güzel bir sarışındı.

«Küçük Victor'a Wanda bakıyor. Wanda henüz sekiz yaşında. Bazen Victor'a göz kulak olması gerektiğini unutuyor. Ve küçük Victor da... elektrik sobasını

yakmaktan hoşlanıyor. O kırmızı ışıkları görmek için... Kırmızı ışıklara bayılıyor... Bazen de fişleri çekiyor... Buna da meraklı... Wanda ise bir süre sonra Victor'la ilgilenmekten sıkılıyor... Daha sekiz yaşında...» Susup çevresine bakındı. Herhalde o anda bizi, acımasız bakan gözler olarak görüyordu.

İnsan değil, sadece gözler. Kadın haykırdı. «Hiçbiriniz bana yardım etmeyecek misiniz?» Dudakları titremeye başlamıştı, «içinizden biri... biri... bir kadını

evine kadar götüremez mi?»

Kimse yanıt vermedi. Herkes ayaklarını yere sürttü. Kadın, yüzünde acı bir ifadeyle hepimizi ayrı ayrı süzdü. Kentte oturan şişman adam, kararsızca ona doğru bir adım atacak oldu. Ama karısı onu çabucak geri çekti. Adamın bileğini, parmaklarıyla kelepçe gibi kavramıştı.

Sarışın kadın Ollie'ye, «Ya siz?» diye sordu. «Adam, «hayır» der gibi başını

salladı. Kadın Bud'a baktı. «Siz?» Bud elini tezgâhtaki hesap makinesinin üzerine koydu ve hiç sesini çıkarmadı. Kadın bu kez Norton'a döndü. Adam da avukatlara özgü, o gür sesiyle, telaşa kapılmanın doğru olmadığı konusunda nutuk çekmeye kalktı. Kadın başını çevirince, Norton'un sesi hafifledi.

Kadın bana baktı. «Siz?» Billy'yi yine kucağıma aldım ve oğlumu, kadının hayal kırıklığından allak bullak olmuş yüzüne karşı, bir kalkan gibi kullandım.

Kadın, «Hepinizin cehennemde kavrulmasını dilerim.» dedi. Bağırmanmıştı. Sesinde müthiş bir yorgunluk vardı. Çıkışa doğru yürüdü. Kapıyı iki eliyle itip açtı.

Bir şeyler söylemek, onu geri çağırmak istedim. Ama ağzım iyice kurumuştı.

Bayan Carmody'ye bağırان delikanlı, «Durun,» diyerek kadının koluna yapıştı.

Kadın başını eğip onun eline baktı. Çocuk da utançla kadını bıraktı. Sarışın kadının sisin içine süzülüşünü, tek söz etmeden seyrettik. Artık o bir insan değil, dünyanın en beyaz kâğıdına çizilmiş, karakalem bir resimdi. Hiçbirimizin sesi çıkmıyordu. Kadının kolları, bacakları ve uçuk sarı saçları siste kayboldu.

Geride sadece kırmızı elbisesi kaldı. Kırmızı elbise,

Sis —F.4

bembeyaz boşlukta dans ediyordu sanki. Çok geçmeden o da yok oldu. Ve hiç kimse bir şey söylemedi.

IV. Depo. Jenaratörle İlgili Sorunlar. Çırağın Başına Gelenler.

Billy huysuzluk nöbetleri geçiriyor, gözyaşları arasında boğuk boğuk, «Annemi isterim!» diye bağıırıyordu. Birden iki yaşına dönmüş gibiydi. Sümükleri köpük köpük üst dudağına akmıştı. Onu bulduğumuz yerden uzaklaştırdım, kolumu omzuna atıp yatıştırmaya çalıştım. Süpermarketin karşı duvarı boyunca uzanan, beyaz buzdolabının önünden geçerken, kasap McVey'i gördüm. Başımızla selamlaştık. Bu durumda yapabileceğimiz başka bir şey yok.

Yere oturup Billy'yi kucağıma aldım, yüzünü göğsüme dayadım. Çocuğı sallayarak konuşmaya başladım. Anne babaların kötü durumlar için sakladıkları yalanları

yineledim. Çocuklara çok mantıklı gelen o yalanları. Onlara kendim de inanıyor gibi konuşuyordum.

Billy, «Bu her zaman görülen sislerden değil,» diyerek başını kaldırdı ve bana baktı. Gözlerinin çevresinde siyah halkalar belirmiş, kirpikleri ıslanmıştı.

«Öyle değil mi, baba?»

«Evet. Öyle sanıyorum.» Oğluma bu konuda yalan söylemek İstemiyordum.

Çocuklar, yetişkinler gibi şaşırtıcı olaylarla savaşmazlar, ona ayak uydururlar.

Belki de bunun nedeni, çocukların hemen hemen on üç yaşına kadar şaşırtıcı

olayları kabullenmiş olmalarıdır. Billy uyuklamaya başladı. Onu göğsüme bastırdım. Birdenbire uyanıvereceğini sanıyordum. Ama derin bir uykuya daldı.

Belki dün gece iyi uyuyamamıştı. Bebekliğinden beri, ilk kez üçümüz aynı yatakta yatmıştık. Belki de oğlum... Korkunç şeyler olacağını sezmişti. Bunu düşünürken, vücuduma sanki buz gibi bir dalga çarptı.

Billy'nin iyice daldığını anlayınca, onu yere yatırdım ve üze-

— 50 —rini örtmek için bir şey bulmaya gittim. Markettekilerin çoğı hâlâ ön taraftaydı, sise bakıyorlardı. Norton çevresine birkaç kişi toplamış, onları

sesiyle büyölüyordu. Ya da büyülemeye çalışıyordu. Bud Brown eski yerinde dimdik duruyordu. Ama Ollie VWeeks kasanın yanından ayrılmıştı.

Birkaç kişi bölüm aralarında hayalet gibi dolaşıyordu. Geçirdikleri şok yüzünden, suratları yağlı

yağlı parlıyordu. Et dola-bıyla biraların arasındaki çift kanatlı büyük kapıdan girdim.

Jeneratör kontrplak bölmenin arkasında, düzgün homurtularla çalışmaktaydı. Ama bir terslik vardı. Burnuma çok keskin bir mazot kokusu çarptı. Hafif hafif soluk alarak bölmeye yaklaştım. Gömleğimin düğmelerini açıp, eteğiyle ağzımı burnumu örttüm.

Depo bölümü dar ve uzun bir yerdi. Ölgün ışıklı lambalarla aydınlanıyordu. Her yan karton kutu doluydu. Çamaşır tozu, mey-va suyu, kavurma, salça... Düşüp yırtılmış bir karton kutudan, kana benzer bir sıvı akıyordu.

Bölmedeki kapıyı açarak içeri geçtim. Jeneratör çevreye yayılmış, mavi, yağlı

bulutların arasında kaybolmuştu. Ekzos borusu duvardaki bir delikten dışarı

çıkıyordu. Dışarıda bir şey, borunun ucunu tıkamıştı anlaşılan. Yanda basit bir düğme vardı. Bunu çevirip makineyi durdurdum. Jeneratör sarsıldı, geçirdi, öksürdü, sonra da sustu. Ardından, Norton'un elektrikli testeresini hatırlatan

«pıt-pıt-pıt» sesleri yükseldi.

Lambalar birden söndü ve karanlıkta kaldım. Hemen korkuya kapıldım, yönümü de şaşırmıştım. Soluğum samanları uçuşturan, hafif bir rüzgâra benziyordu. Dışarı

çıkarken burnumu ince kontrplak kapıya çarpınca, yüreğim ağzıma geldi, ilerideki büyük kapının kanatları camdı. Ama nedense siyaha boyanmıştı. Çevrem zifiri karanlıktı artık. Körlemesine yürürken, karton kutuları devirdim. Biri az kalsın kafama çarpıyordu. Telaşla gerilediğim sırada, arkama yuvarlanan başka bir kutuya takılıp düştüm ve kafamı hızla betona çarptım. Gözlerimde şimşekler çaktı. Ben de çok becerikliydim hani! Yerde yatmış, bir yandan kendime küfrediyor, bir yandan da kafamı ovuşturuyordum. Kendi kendime, «Biraz gevşe,»

dedim. «Ayağa kalkıp buradan çık ve Billy' nin yanına koş. Koluna bacağına yumuşak, yapışkan şeyler sa-

— 51 — rılmayacak ya... Kontrolünü yitirme. Paniğe kapılırsan, burada dört döner, bütün kutuları da devirirsin. Yolunu bulup dışarı da çıkamazsın o zaman.»

Dikkatle ayağa kalktım. Kapının iki kanadı arasındaki ince ışık çizgisini arıyordum. Sonunda buldum. Karanlığı aralayan, o belli belirsiz çizgiye doğru yürüdüm. Sonra birden durakladım.

Bir ses duymuştum. Kayan bir nesnenin yumuşak hışırtısı. Ses kesildi, az sonra yeniden başladı. İçimde her şey gevşeyip büzüldü sanki. Garip bir biçimde, dört yaşıma döndüm. Ses sü-permarketten değil, arkamdan geliyordu. Dışarıdan. Sis in olduğu yerden. Bir şey briketlerin üzerinden hışırdarak kayıyordu. Belki de içeri girmeye çalışıyordu!

Sesin dışarıdan geldiğinden emindim. Olduğum yerde kalakalmışım. Bacaklarıma yürümelerini emrettim, ama beni dinlemediler. Derken ses değişti. Bir şey taşları tırmalıyordu. Can havliyle o ince ışık çizgisine doğru atıldım. Kapıyı

yumruklarımla açıp dışarı fırladım.

Kapının hemen önünde birkaç kişi vardı. Ollie Weeks'i seçebildim. Beni görünce hayretle irkiidiler. Ollie elini göğsüme dayadı. «David!» Sesi berbattı.

«Tanrım! Senin yüzünden on yıl...» O anda yüzümdeki ifadeyi fark etti. «Nen var senin?»

«Sesi duymadın mı?» diye sordum. Sesim kendi kulağıma bile yabancı geldi. Tiz ve gıcırtilıydı. «Hiçbiriniz duymadınız mı?»

Hiçbiri duymamıştı. Neden durduğunu anlamak için, jeneratöre bakmaya gelmişlerdi. Ollie bana bunları söylerken, çıraklardan biri, kucağında cep fenerleriyle geldi. Merakla bir Ollie' ye baktı, bir bana.

«Jeneratörü ben kapadım,» dedim. Nedenini de açıkladım.

Öbür adamlardan biri, «Ne duydun?» diye sordu. Kentteki karayolları bürosunda çalışıyordu. Adı Jim'di.

«Bilmiyorum. Bir hışırtı! Bir şey taşlarda sürünüyordu sanki. O sesi bir daha duymak istemem.»

Ollie'nin yanındaki öteki adam, «Sinir,» dedi.

«Hayır. Sinirle filan ilgisi yok.»

«O sesi ışıklar sönmenden önce de duydun mu?»

«Hayır, söndükten sonra duydum. Ama...» Adamların bana nasıl baktıklarının farkındaydım. Başka bir kötü haber, korkunç

— 52 —ya da olağandışı bir olay istemiyorlardı. Yeteri kadar sarsılmışlardı zaten.

Sadece Ollie bana inanmış gibiydi.

Çırak el fenerlerini dağıtarak, «İçeri girip jeneratörü yeniden çalıştıralım,»

dedi. Ollie feneri kararsızca aldı. Çocuk bana da bir fener uzattı. Bakışlarında hafif bir küçümseme fark ettim. On sekiz yaşında ya vardı, ya yoktu. Bir an düşündükten sonra feneri aldım. Billy'nin üzerine örtmek için. bir şey bulmam gerekiyordu.

Ollie kapının iki kanadını da açtı ve altlarına tahta parçaları sıkıştırdı.

Böylece içeri biraz ışık girdi. Çamaşır tozu kartonları, kontrplak bölmedeki yarı açık kapının çevresine yuvarlanmıştı.

Jim havayı kokladı, «Gerçekten çok kötü kokuyor. Jeneratörü durdurmakta haklıymışsın.»

Fenerlerin ışığı konserve, tuvalet kâğıdı ve köpek maması kutularının üstünde dolaşıyor, dans ediyordu. Ekzos borusunun tıkanması yüzünden içeri yayılmış olan dumanlar, ışığı boğuyordu. Genç çırak fenerini malların içeri alınmasında kullanılan, dipteki büyük kapıya doğru tuttu bir an.

Ollie'yle iki adam jeneratörün bulunduğu bölmeye girdiler. Fenerleriyle endişeli endişeli bölmeyi taramaya başladılar. Aklıma çocukken okuduğum serüven romanları

geldi. Ayrıca, üniversite yıllarımda bir dizi çocuk kitabını da resimlemiştim.

Fener ışığı bana altınlarını gömen korsanları anımsatıyordu. Ya da deli doktorla yardımcısının mezardan ölü kaçırmalarını. Fenerler durmadan yön değiştirirken, duvara vuran gölgeler korkunç biçimlere giriyordu. Henüz soğumamış olan jeneratör, ara sıra «pıt» diye sesler çıkarıyordu.

Çırak el fenerini tam karşıya tutup, dipteki büyük kapıya doğru yürüdü. «Yerinde olsam, oraya gitmezdim,» dedim.

«Evet, sen bunu yapamazdın.»

Adamlardan biri, «Haydi, çalıştır şunu Ollie,» dedi. Jeneratör önce bir öksürdü, sonra da gürültüyle çalıştı.

«Tanrım! Durdur şunu, durdur! Çok pis kokuyor!»

Jeneratörün homurtusu tekrar kesildi.

Ollie ve iki adam bölmeden çıkarken, çırak da deponun çıkış kapısından geri döndü. Adamlardan biri, «Ekzos borusunu bir şeyin tıkadığı kesin.» diyordu.

— 53

Çırak, «Size ne yapacağımı anlatayım,» diye atıldı. Fenerlerin ışığında gözleri pırıl pırıldı. Yüzünde pervasız bir ifade vardı. Çocuk kitaplarımı resimlerken, bu ifadeyi pek çok kez çizmişim. Delikanlı, «Jeneratörü, yük kapısını yukarı

kaldırmamı sağlayacak kadar çalıştırın,» dedi. «Sonra da gider, ekzos borusunu açarım.»

Ollie karasızca ona baktı. «Bence bu iyi bir fikir değil, Norm.»

«Kapı elektrikli mi?» diye sordu Jim.

Ollie, «Evet,» dedi. «Ama Norm'un böyle bir şeye...»

Öbür adam, «Endişelenme,» diye söze karıştı. «Bu işi ben yaparım.» Başındaki beyzbol kasketini geri itti.

Ollie, «Hayır,» diyecek oldu. «Anlamadın! Beni kimsenin...»

Kasketli adam tatlı bir sesle, «Endişelenecek bir şey yok,» diyerek Ollie'yi susturdu.

Çırak Norm öfkelenmişti. «Beni dinleyin! Bu benim fikrimdi!»

Kapının açılmasının doğru olup olmayacağını bir yana bırakıp, bu işi kimin yapacağını tartışmaya başlamışlardı. Ama hiçbiri o korkunç hışırtıyı duymamıştı

tabii. Yüksek sesle, «Durun!» dedim.

Dönüp bana baktılar.

«Durumu anlamıyorsunuz! Ya da anlamamak İçin elinizden geleni yapıyorsunuz. Bu bildiğimiz sislerden değil. Çevreye ya-yılalı beri markete bir tek kişi bile gelmedi. O kapıyı açarsanız ve içeriye bir şey girerse...»

Norm on sekiz yaşındakilere özgü, o erkekçe horgörüyle, «Nasıl bir şey?» diye sordu.

«Duyduğum sesi çıkaran şey neyse o.»

Jim, «Bay Drayton,» dedi. «Bağışla, ama bir ses duyduğundan emin değilim. New York ve Hollywood'da dostları olan ünlü bir ressamısın, biliyorum. Ama bu senin herkesten farklı olduğun anlamına gelmez. Bana kalırsa, buraya karanlıkta girdiğin için biraz... aklın karıştı.»

«Olabilir,» diye karşılık verdim. «Dışarı çıkacak cesaretin varsa, önce o kadıncağızın sağ salim evine, çocuklarına kavuşup kavuşmadığını öğrenmeye çalış

bari.» Jim'in, arkadaşının ve Norm adındaki çırağın cesaret gösterileri beni hem öfkelendi-

— 54 —

riyor, hem de korkumu daha da artırıyordu. Gözlerinde, sıçan vurmak için kent çöplüğüne giden adamlarda görülen o ışıltı vardı.

Jim'in arkadaşı homurdandı. «Öğüde ihtiyaç duyarsak, sana başvururuz.»

Ollie kararsızca, «Aslında jeneratör o kadar önemli değil,» diye mırıldandı.

«Buzluklardaki yiyecekler on iki saat, hatta daha uzun süre dayanır.»

Jim, Norm'a döndü. «Pekâlâ delikanlı, bu işi sen yap. Ben motoru çalıştıracam, içerisinin fazla kokmaması için, kapıyı çabucak aç. Ben ve Myron ekzos borusunun çıkış yerinde bekleyeceğiz. Boruyu temizlediğin zaman bize seslen.»

«Tamam!» Norm heyecanla uzaklaştı.

«Delilik bu,» dedim. «O kadının yalnız başına gitmesine izin verdiniz...»

Jim'in arkadaşı Myron, «Senin kadını eve götürmek için çırpındığını görmedim,»

diye hatırlattı. Boynu kızarmaya, tuğla rengine dönmeye başlamıştı.

«Ama bu çocuğun, hiç de önemli olmayan bir jeneratör yüzünden yaşamını tehlikeye atmasına göz yumacaksınız, öyle mi?»

Norm haykırdı. «Sesini kessene sen!»

«Benî dinle, Bay Drayton.» Jim bana soğuk soğuk gülümsedi. «Sana ne yapacağımı

söyleyeceğim. Açıklamak istediğin başka bir şey varsa, konuşmaya başlamadan önce dişlerini say. Çünkü saçmalıklarını dinlemekten bıktım.»

Ollie bana baktı, iyice korktuğu belliydi. Omuz silktim. Onlar düpedüz çıldırmıştı. Geçici olarak ölçüyü kaçırmışlardı. Sü-permarketlerden üçü de korku ve şaşkınlık içindeydi. Ama şimdi burada, basit bir teknik sorunla karşı

karşıyaydılar. Ekzos borusu tıkanmış bir jeneratörle. Bu sorunu çözmek olanaksız değildi. Bunu başarırlarsa, çaresizlik ve şaşkınlıktan biraz olsun kurtulacaklardı, işte onun için de sorunu çözmeleri gerekiyordu.

Jim'le arkadaşı Myron yenilgiyi kabul etiğime karar vererek, jeneratörün bulunduğu bölmeye girdiler. Jim seslendi. «Hazır mısın, Norm?»

Norm başını salladı. Sonra bu hareketi görmeyeceklerini düşünüp, «Evet!» diye bağırdı.

— 55 —

«Norm,» dedim. «Aptallık etme!»

Ollie de ekledi. «Büyük bir hata!»

Norm bize baktı. Ve birdenbire yüzü değişti. On sekizinden de küçük duruyordu artık. Küçük bir çocuğun yüzüydü bu. Norm' un çıkık gırtlak kemiği inip kalkıyordu. Çılgınca korktuğunu anladım. Bir şey söylemek üzere ağzını açtı.

Galiba vazgeçtiğini söyleyecekti. Ama aynı anda jeneratör kükreyerek çalışmaya başladı. Norm da kapının sağındaki düğmeye doğru atıldı. Kapı iki yandaki çelik rayların üzerinde, yukarı doğru kaymaya başladı. Jeneratör devreye girince, lambalar da yanmıştı. Ama kapıyı açan motor çok elektrik çektiği için, ışıklar ölgündü.

Kapı bir buçuk metre kadar açıldı. Dışarıda, kapının önündeki beton dökülmüş

platformu, san bir çizgi çevreliyordu. Çizginin ancak doksan santim kadarını

görebildim. Sis öylesine yoğundu.

Norm haykırdı. «Tamam!»

Sisin uçuşan danteller gibi İnce ve beyaz kolları, kıvrıla bü-küle içeri girdi.

Hava soğuktu. Bütün sabah serin gecmisti. Üç hafta süren o boğucu sıcaklardan sonra, bu serinliği fark etmemek olanaksızdı. Ama yine de yaz serinliğiydi işte.

Ne var ki, şimdi hava qercekten soğuktu. Sanki Mart aymdaymışız gibi. Titredim.

Ve Steffi düşündüm.

Jeneratör sustu. Norm başını eğerek dışarı çıkarken, Jim de bölmenin kapısında belirdi. Jim de, Ollie de, ben de her şeyi gördük.

Yükleme ve boşaltma yapılan beton platformun kenarından-bir kol uzandı. Bir dokunaç. Ve Norm'un baldırını kavradı. Ağzım bir karış açık, kalakaldım.

Ollie'nin gırtlğından hayret dolu, bir tek hece yükseldi. «Uh!» Dokunacın siste kaybolan ucu, yaklaşık bir buçuk metre kalınlığındaydı. Dokunaç aşağı doğru inceliyordu. Norm'u yakalayan ucu otuz santim, yani bir karayılanın boyu kadardı. Dokunacın üstü kurşun rengiydi. Alta doğru renqf giderek açılıyor ve en altta et pembeliğine bürünüyordu. Bu bölümde dizi dizi emici vardı. Emiciler yüzlerce küçük, büzülmüş ağza benziyor ve durmadan hareket ediyordu.

Bacağına yapışan o iğrenç yarattığı görünce» gözleri yuvala-1

— 56 —

rından oynadı çırağın. «Beni kurtarın ondan! Hey, kurtarın beni! Tanrım! Bu korkunç şeyi benden uzaklaştırın!»

jim inledi. «Aman Tanrım...»

Norm yük kapısının alt kenarını sıkıca tutarak kend'ni içer! çekti. Yumruğunuzu sıktığınızda kaslarınızın şişmesi gibi, dokunaç da birden şişti ve Norm'u hızla çekti. Çocuğun başı çelik kapıya çarptı. Dokunaç daha da şişti. Çırağın bacaklarıyla gövdesi dışarıya doğru sürükleniyordu. Kapının alt kenarı, Norm'un gömleğini pantolonunun içinden çekip sıyırdı. Norm trapezde yükselmeye çalışan bir sporcu gibi, büyük bir çabayla kendisini içer? çekti.

«Bana yardım edin,» diye hıçkırıyordu. «Bana yardım edin... Lütfen, lütfen...»

Myron, «isa, Meryem ve Yusuf adına,» dedi. Ne olduğunu anlamak için bölmeden çıkmıştı.

Norm'a en yakın olan bendim. Çocuğun beline sarılarak onu olanca gücümle çektim.

Topuklarımın üzerinde sallanıyordum. Bir an geriye doğru da gittik. Ama sadece bir an. Lastik bir bandt çekmeye benziyordu tıpkı. Dokunaç esniyor, ama Norm'u bırakmıyordu. Sonra sisten üç dokunaç daha çıktı. Biri Norm'un uçuşan, kırmızı

önlüğünü yakalayıp kopardı, sonra da ucunda kırmızı önlükle sisin içinde kayboldu. Birden aklıma, ağabeyimle bir şey istediğimizde, annemin bize söylediği bir söz geldi nodense. Annem bize şeker, resimli roman ya da oyuncak vermek istemediği zaman, «Tavukların bayrağa ne kadar ihtiyacı varsa,» derdi.

«Sizin de buna o kadar ihtiyacınız var.» Bu sözleri ve Norm'un kırmızı önlüğünü

sallayan dokunacı düşündüm. Katıla katıla gülmeye başladım. Ama benim kahkahalarım, Norm'un çığlıklarından farksızdı. Güldüğümü, benden başkası

anlayamazdı.

Öbür iki dokunaç, amaçsızca oradan oraya sürünmekteydi. Daha önce duyduğum o hışırtıyı çıkararak. Sonra bunlardan biri Norm'un sol kalçasına çarptı ve çocuğa sarıldı. Dokunacın koluma süründüğünü hissettim. Sıcak ve pürüzsüzdü. Derisi nabız gibi atıyordu. Şimdi düşünüyorum da, o dokunaç beni de emicilerle yakalasaydı, siste kaybolup gidecektim. Ama beni değil, Norm'u seçmişti. Üçüncü

dokunaç da delikanlının öbür ayak bileğine dolandı.

— 57 —

Çocuğu çekerek benden uzaklaştırıyorlardı. «Yardım edin!» diye haykırdım.

«Ollie! Jim! Biriniz yardıma koşun!»

Ama gelmediler. Ne yaptıklarını bilmiyorum, ama yardıma gelmediler.

Başımı eğdim ve Norm'un beline sarılmış olan dokunacın çocuğun derisini yırttığını gördüm. Emiciler, çocuğun bedeninin gömleğin altında kalan bölümünü

iyorlardı. Derisi nabız gibi atan dokunacın Norm'un belinde açtığı yaradan, çocuğun yırtılan önlüğü kadar kırmızı bir kan akıyordu.

Kafamı yarı açık kapının alt kenarına vurdum.

Norm'un bacaklarını yine dışarı çekmişlerdi. Çocuğun mokasenlerinden biri çıkmıştı. Sisten uzanan yeni bir dokunaç, ayakkabıyı kaptığı gibi götürdü. Norm, kapının alt kenarını sıkıca tutuyordu. Korkunç bir güçle. Parmakları mosmor kesilmişti. Haykırmıyordu artık. Haykıracak hali kalmamıştı. Başını, «istemem, olamaz,» der gibi, öne arkaya sallıyordu. Uzun siyah saçları uçuşuyordu.

Norm'un omzunun üzerinden baktım ve yüzlerce dokunacın yaklaştığını gördüm.

Sanki dışarıda dokunaçlardan oluşan bir or-, man vardı. Çoğu küçüktü. Ama bazıları dev gibiydi. O sabah bahçe yoluna devrilen, o yosun tutmuş ağaç kadar kalındı bunlar. Bu devlerin sokaklardaki su yolu kapakları büyüklüğünde, şeker pambesi emicileri vardı. Dev dokunaçlardan biri, beton platforma gürültüyle çarptı. Sonra da kör bir solucan gibi, tembel tembel bize doğru geldi. Bütün gücümü toplayarak Norm'u çektim. Çocuğun sağ baldırını kavramış olan dokunaç

biraz kaydı. Ama işte o kadar. Dokunaç Norm'un bacağına tekrar yapışmadan önce, baldırındaki yaraları gördüm.

Dokunaçlardan biri usulca yanağıma sürünerek geçti. Sonra karar vermeye çalışır gibi, havada sallandı. O zaman aklıma Billy geldi. Billy süpermarkette, McVey'in uzun, beyaz et dolabının yanında uyuyordu. Ve ben buraya, oğlumun üstüne örtecek bir şey aramaya gelmişim. Dokunaçlardan biri beni kaparsa, Billy'yle kimse ilgilenmezdi... Belki Norton bir çare bulmaya çalışırdı. Belki...

Oğlumu düşünerek Norm'u bıraktım ve diz üstü yere kapaklandım.

— 58 —

Yukarı kalkmış olan kapının tam altında, yarı dışarıda, yarı içerideydim. Bir dokunaç, emicilerinin üzerinde yürüyerek solumdan geçti ve Norm'un şişmiş

pozularına dokundu. Bir an durakladı, sonra kola sarıldı.

Bu sahne, bir delinin yılan oynatıcılarla ilgili karabasanının bir parçası

olabilirdi ancak. Dokunaçlar kıvrıla büküle çocuğun hemen her yanına sarılmıştı.

Benim çevremde de sürüyle dokunaç vardı. Beceriksizce içeri atladım ve omzumun üzerine düştüm. Jim, Ollie ve Myron hâlâ oradaydı. Madam Tussaud'un Müzesindeki balmumu heykeller kadar hareketsizdi üçü de. Renkleri uçmuştu, gözlerinde garip bir pırıltı vardı. Jim'le Myron kapının iki yanında nöbetçi gibi dikiliyorlardı.

Onlara, «Jeneratörü çalıştırın!» diye haykırdım.

İkisi de kımıldamadı. Ölümün uyandırdığı dehşetle platforma bakıyorlardı.

Ellerimle yeri araştırdım ve bulduğum ilk şeyi kaptığım gibi Jim'e fırlattım.

Bir deterjan kutusuydu bu. Kutu adamın karnına, kemerinin tokasının hemen üstüne çarptı. Jim inleyerek elini midesine bastırdı. Başkalarında normale yakın bir ifade belirdi.

«Koş o lanet olasıca jeneratörü çalıştır!» diye öyle bir bağırdım ki, boğazım yırtıldı sandım.

Jim dediğimi yapacağı yerde, kendisini savunmaya girişti. Sisten çıkan, korkunç

canavarlar Norm'u canlı canlı parçalayıp yediği için, hesaplaşma vaktinin geldiğine karar vermişti anlaşılan.

Jim, «Çok üzgünüm,» diye sızlandı. «Bilmiyordum... Nasıl bilebilirdim? Bir şey duyduğunu söyledin... Ama ne demek istediğini anlayamadım. Daha açık anlatmalıydın. 'Belki dışarıda bir kuş vardır,' diye düşündüm. Böyle bir şey...»

Ollie birdenbire harekete geçerek, geniş omzuyla Jim'i yana itti. Sendeleyerek jeneratörün bulunduğu

bölmeye girdi. Jim' in ayağı çamaşır tozu kutularından birine takılarak yere yuvarlandı. Daha önce benim de karanlıkta yuvarlandığım gibi. Jim yine, «Çok üzgünüm,» dedi. Kızıl saçları alnına düşmüş, yüzünde bir damla renk kalmamıştı. Bakışları, dehşete kapılmış, küçük

— 59 —bir çocuğunkinden farksızdı. Birkaç saniye sonra jeneratör çalışmaya başladı.

Yük kapısına döndüm. Norm savaşı kaybetmek üzereydi. Ama tek eliyle hâlâ kapıyı

tutuyordu. Dokunaçlar bütün vücudunu kaplamıştı. Betona ağır ağır, on sent büyüklüğünde kan damlaları düşüyordu. Çocuk başını öne arkaya sallıyordu hâlâ.

Sise dikilmiş gözleri, yuvalarından fırlamıştı.

Şimdi başka dokunaçlar da içeri girmiş, yerde sürünüyorlardı. Kapının açılıp kapanmasını sağlayan düğmenin yakınında, bir sürü dokunaç vardı. Oraya yaklaşmayı bile düşünemezdik. Dokunaçlardan biri, yarım litrelik bir gazoz şişesini yakalayarak çekildi. Bir başkası, karton bir kutuya dolanıp onu iyice sıktı. Kutu parçalandı ve selefona sarılı tuvalet kâğıtları havaya fırladı.

Dokunaçlar onları hemen kaptı.

İri dokunaçlardan biri kapıdan içeri kaydı. Ucunu yerden kaldırmış sanki çevreyi kokluyordu. Sürüne sürüne Myron'a doğru geldi. Adam ayaklarının ucuna basarak uzaklaştı. Gözlerini çılgınca sağa sola çeviriyordu. Titreyen dudaklarından tiz bir çığlık yükseldi.

Çevreme bakındım. Depoyu araştıran dokunaçların üzerinden uzanıp duvardaki düğmeye basmama yardım edecek bir şey arıyordum. Herhangi bir şey. Sonra gözüm, mağazayı temizleyen adamın kullandığı uzun saplı süpürgeye ilişti. Üst üste konmuş-bira kasalarına dayalı duran süpürgeyi kaptım.

Dokunaçlar Norm'u hızla çekince, çocuğun eli kapının kenarından çözüldü. Norm beton platforma yuvarlandı. Henüz dokunaçların yapışmadığı eliyle deli ,gibi, tutunabileceği bir yer arıyordu. Bir an göz göze geldik. Gözlerinde korkunç bir pırıltı vardı. Çocuk bilincini yitirmemişti, her şeyin farkındaydı. Dokunaçlar Norm'u yerlerde sürüyerek, oradan oraya çarparak sisin içine çektiler. Sisten yükselen boğuk bir çığlık, yarıda kesildi. Norm gitmişti.

Süpürgenin sapıyla düğmeye basıp motoru çalıştırdım. Kapı aşağı doğru kaymaya başladı. Kapının alt kenarı, Myron'un bulunduğu tarafı inceleyen kalın dokunacın üzerine geldi. Yaratığın derisini çukurlaştırdı, sonra da yırttı. Yaradan siyah bir sıvı fişkırdı. Dokunaç çılgınca debeleniyor, deponun beton zeminin-

— 60 —je kırbaç gibi kıvrılıp bükülüyordu. Sonra yassıldı. Bir dakika içinde dışarı

kayıp gözden kayboldu. Öbür dokunaçlar da onu izlemeye başladılar.

Bunlardan biri, iki buçuk kiloluk köpek maması çuvalını yakalamıştı, bırakmaya da niyeti yoktu. Aşağı kayan kapı yuvasına oturmadan önce, bu dokunacı ikiye bölüverdi. Dokunacın kesik ucu titreyerek büzüldü. Parçalanan çuvaldan, dört bir yana köpek mamaları saçıldı. Derken dokunaç sudan çıkmış balık gibf sıçramaya başladı. Büzülüp açılıyordu. Ama hareketleri gitgide

ağırlaşmaktaydı. Sonunda kıpırtısız kaldı. Dokunacı süpürge sopasının ucuyla dürttüm. Hemen hemen doksan santim boyundaki dokunaç parçası, bir an tahtaya vahşice sarıldı. Sonra gevşedi.

Tuvalet kâğıdı, köpek maması ve çamaşır tozu kutularının arasında, boş çuval gibi yere serildi.

Şimdi sadece jeneratörün homurtusuyla, bölmede ağlayan Ollie'nin sesi duyuluyordu. Herhalde oradaki tabureye oturmuş ve elleriyle yüzünü kapatmıştı.

Sonra başka bir ses kulağıma çalındı. Karanlıkta duyduğum o yumuşak hışırtı. Ama şimdi ses çok yükselmişti. Dokunaçlar kapının dışında dolaşüyor ve içeriye girmeye çalışıyorlardı.

Myron bana doğru birkaç adım attı. «Dinle. Anlaman gereken...»

Yumruğumu suratına indirdim. Çok şaşırdığı için kendisini koruyamadı bile. Darbe burnunun altına geldi ve üst dudağını dişlerine yapıştırdı. Ağzına kanlar doldu adamın.

«Norm'u sen öldürttün!» diye haykırdım. «Sahneyi İyi seyrettin mi? Neler olduğunu iyice gördün mü?» Artık adama sağlam soluk yumruklarla, çılgınca vuruyordum. Üniversitedeki boks derslerinde öğrendiğim kurallar vız geliyordu şu anda. Niyetim herifin pestilini çıkarmaktı. Adam geriledi. Bazı vuruşlarımdan kurtuluyor, bazılarına ise uyuşukça katlanıyordu. Bunun nedeni ya kaderine boyun eğmesi ya da bu cezayı hak ettiğini düşünmesiydi. Onun bu hali, beni büsbütün çıldırttı. Burnunu kanattım, gözlerinden birini morarttım. Çenesine müthiş bir darbe indirdim. Az sonra gözleri bulanıklaştı, bakışları sabitleşti.

Durmadan, «Dinle,» diyordu. «Dinle, dinle...» Yumruğumu karnına gömünce, ciğerlerindeki hava boşalıverdi. Artık, «Dinle,

— 61 —dime,» ayıemiyordu. Unu kimbilir daha ne kadar yumruklayacak-tım. Ama biri kollarımı tuttu. Çırpınarak kurtuldum ve döndüm. Bunu yapan Jim olsaydı keşke.

Onu da bir güzel dövecektim.

Gelgelelim karşımdaki Jim değil, Ollie'ydi. Adamın yuvarlak yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. Gözlerinin altında mor halkalar belirmişti. Ağlıyordu. «Yapma, David,» dedi. «Vurma artık. Bu hiçbir şeyi çözümümez ki.»

Jim bir köşede duruyordu. Yüzü ifadesizdi, içi dolu bir kutuyu, bir tekmede ona fırlattım. Kutu herifin botlarından birine çarparak sekti.

«Sen ve arkadaşın, aşağılık birer köpeksiniz,» dedim.

Ollie üzgün üzgün, «Haydi David,» diye mırıldandı. «Bırak artık.»

«Siz iki köpek, o çocuğun ölümüne neden oldunuz!»

Jim başını eğerek botlarına baktı. Myron yere çöküp, biradan yağ bağlamış

göbeğine ellerini bastırdı. Ben kesik kesik soluyordum. Kulaklarım uğulduyor, bütün vücudum titriyordu. Kutuların üzerine oturup, başımı dizlerimin arasına soktum. Ellerimle ayak bileklerimi sıkıca kavradım. Böyle saçlarım yüzüme düşmüş

bir halde, bir süre oturdum. Bayılacak mıydım, kusacak mıydım, ne olacağını merak ediyordum.

Bir süre sonra sakinleşmeye başladım. Başımı kaldırıp 01-lie'ye baktım. Serçe parmağındaki yüzük, ölgün ışıktaki hafifçe parlıyordu.

«Tamam,» dedim. «Benden bu kadar.» Ollie, «iyi,» diyerek başını salladı. «Şimdi ne yapacağımızı düşünmemiz gerekiyor...»

Depoyu yine mazot kokusu sarmıştı. «Jeneratörü durduralım. Yapılacak ilk şey bu.»

Myron, «Evet,» dedi. «Buradan çıkalım.» Bakışlarıyla bana yalvarıyordu. «Çocuğa çok üzüldüm. Ama anlamam gereken...»

«Hiçbir şeyi anlamak zorunda değilim. Sen ve arkadaşın sü-permarkete geçin ve bira dolabının önünde bekleyin. Kimseye bir şey söylemeyin. Henüz bunun zamanı değil.»

İkisi de kaçmaya can atıyor gibiydi. Birbirlerine sokulup kapıdan çıktılar.

Ollie jeneratörü durdurdu. Işıklar sönmeye baş-

— 62 —

larken, gözüm kapitone örtüye ilişti. Kırılacak eşyaları böyle örtülere sararlardı. Örtü boş soda şişelerinin üzerine atılmıştı. Uzanıp örtüyü kaptım.

Onu Billy'nin üstüne örtecektim.

Ollie ayaklarını sürüyerek bölmeden çıktı. Çoğu şişman adam gibi o da, hışırtılı hışırtılı soluk alırdı.

«David.» Sesi hafifçe titriyordu. «Hâlâ burada mısınız?»

«Buradayım, Ollie. Karanlıkta o çamaşır tozu kutularına dikkat et.»

«Peki.»

Sesimle ona rehberlik ettim. Otuz saniye kadar sonra, Ollie karanlıkların arasından uzanıp beni omzumdan yakaladı. Titreyerek derin bir soluk aldı.

«Tanrım, çıkalım buradan!» Ollie'nin ağızı nane kokuyordu. Her zaman naneli pastil iğnerdi. «Bu karanlık korkunç,» diye ekledi.

«Öyle,» dedim. «Ama biraz sabret, Ollie. Seninle konuşmak istiyorum. O iki köpeğın, söyleyeceklerimi duyması doğru olmazdı.»

«Dave onlar Norm'u zorlamadılar. Bunu unutma.»

«Norm daha çocuktu. Onlar ocuk değil. Ama neyse, bunu bırakalım artık. Olayı herkese açıklamak zorundayız, Ollie.»

«Ya paniğē kapılırlarsa?» Ollie'nin sesi kuşkuluydu.

«Belki kapılırlar, belki kapılmazlar. Ama hiç olmazsa, dışarı çıkmadan önce durumu düşünmelerini sağlarız. Çünkü oğū çıkıp gitmek istiyor. Neden istemesinler? oğunun evlerinde bıraktıkları yakınları var. Benim de öyle.

Dışarı çıkarlarsa, nasıl bir tehlikeyle karşılaşacaklarını onlara anlatmalıyız.»

Ollie kolumu sıkıca tutuyordu. «Pekâlâ ...Kendi kendime sorup duruyorum... Bütün o dokunaçlar... Ahtapot filan gibi bir yaratığın kolları... David, o dokunaçlar neye bağılıydı? Nasıl bir gövdeye?»

Çevreme bakındım ve bir iki dakika sonra, kapının kanatları arasındaki ince ışık çizgisini gördüm. Ollie'yle ağır adımlarla oraya doğru gittik. Yere saçılmış

kutulara takılmamaya dikkat ediyorduk. Ollie tombul eliyle hâlâ kolumu tutuyordu. Birdenbire cep fenerlerini kaybetmiş olduğumuzu fark ettim.

Kapıya eriştiğimiz zaman, Ollie kesin bir sesle, «Gördüğü-

— 63 —rniiz şey,» dedi. «öyle bir yaratık olamaz. Olanaksız. Bunu sen de biliyorsun, değil mi? Boston Akvaryumundan bir kamyon gelse de. 'Denizler Altında Yirmi Bin Fersah'takilere benzeyen dev ahtapotlardan birini buraya atsaydı, o yaratık ölür giderdi. Hemen öldü!»

«Evet,» diye yanıt verdim. «Doğru.»

«öyleyse ne oldu? Ha? Ne oldu? Bu kahrolasıca sis neyin nesi?»

«Ollie, bilmiyorum.»

Dışarı ıktık.

V. Norton/la Tartışma.

Bira Dolabının Yakınında bir Konuşma.

Kanıt.

Jim'le yakın arkadaşı Myron hemen kapının önündeydi, ikisinin elinde de birer bira vardı. Billy'ye baktım. Oğlum hâlâ uyuyordu. Billy'nin üzerine, hamalların kullandığı battaniyeye benzer kapitone örtüyü örttüm. Oğlum hafifçe kımıldanarak bir şeyler mırıldandı. Sonra yine hareketsiz kaldı. Saatime bir göz attım. On ikiyi çeyrek geçiyordu. Buna inanmadım. Billy'nin üzerine örtecek bir şey bulmak umuduyla depoya girdiğimden beri, aradan en aşağı beş saat geçmiş gibi geliyordu bana. Oysa baştan sona bütün olay, ancak otuz beş dakika kadar sürmüştü.

Oğlumun yanından ayrılarak, Ollie, Jim ve Myron'a katıldım. Ollie bir bira almıştı. Bana da bir tane verdi. Biranın yarısını bir dikişte içtim. O sabah ağaçları keserken yaptığım gibi. Bira beni biraz canlandırdı.

Jim'in soyadı Grondin'di. Myron'un ki ise LaFleur. Bu sözcük «çiçek» anlamına geliyordu ve oldukça gülünçtü. Çiçek Myron' un suratındaki kanlar kurumuştı.

Altı morarmış olan gözü şişmeye başlıyordu. Kızılıklık rengi kazaklı genç kadın, amaçsızca yanımızdan geçerken, Myron'u kuşkuyla süzdü. Ona, «Myron sadece erkek olduklarını kanıtlamaya açlıştan delikanlılar için teh-

— 64 —

İfkeldir.» diyebilirdim, ama soluğumu boşa harcamak istemedim. Sonuçta Ollie haklıydı. Onlar kendilerince en uygun olanı yapmışlardı. Başkalarını düşünmeden, korkuyla ve körce... Şimdi en uygunun ne olduğuna, ben karar vermiştim. Ve kararımı uygulamak için, bu adamlara ihtiyacım vardı. Bu bakımdan bana güçlük çıkaracaklarını sanmıyordum, ikisi de fena halde hırpalanmıştı. Özellikle Çiçek Myron, uzunca bir süre işe yaramayacaktı. Norm'u ekzos borusunu tıkayan şeyi çıkarmaya gönderdikleri sırada gözlerinde beliren o ifade kaybolmuştu. Artık kabadayılık taslamıyorlardı.

«Bu insanlara bir şeyler söylememiz gerekiyor,» dedim.

Jim itiraz etmek için ağzını açtı.

«Ollie'yle benim Norm'u şey... yakalayan yaratık konusunda söyleyeceklerimizi desteklerseniz, biz de çocuğun dışarı çıkmasında oynadığınız rolden kimseye söz etmeyiz.»

Jim acınacak bir heyecanla, «Tabii,» diye atıldı. «Tabii. Onlara durumu açıklamazsak dışarı çıkmaya kalkarlar... Tıpkı o kadın... o kadın gibi...»

Elinin tersiyle ağzını silip, birasından bir yudum daha içti. «Tanrım! Ne korkunç şey bu.»

Ollie, «David, ne...» diye başladı. Durakladı, sonra da kendini zorlayarak konuşmasını sürdürdü. «Onlar içeri girerlerse ne yaparız? Yani dokunaçlar...»

Jim sordu. «Nasıl girebilirler, kapıyı kapattınız ya?»

Ollie başını salladı. «Evet, ama mağazanın önü boydan boyda cam.»

Sanki asansörle yirmi kat aşağı düşmüşüm gibi, mideme bir şeyler oldu. Gerçeği biliyordum, ama o ana kadar buna al-dırmamayı başarmıştım. Billy'nin yattığı

tarafa baktım. Norm'u saran o dokunaçları düşündüm. Bir an Billy'yi onun yerine toydum...

Myron LaFleur, «Cam...» diye fısıldadı. «Aman Tanrım... Aman Tanrım...»

Onları biraların durduğu buzdolabının önünde bırakarak, Nor-ton'u bulmaya gittim. Üçü de birer şişe bira daha açıyorlardı. Norton iki numaralı kasanın yanında, Bud Brown'la ciddi ciddî konuşmaktaydı. Norton usta bir berber elinden çıkmış, son moda

— 65 — Sis — F.5

kır saçları ve orta yaşlı, yakışıklı çapkın pozlarıyla, Bud Brown da New England'lılara özgü o asık suratıyla karikatürlere benzi-yorlardı.

Kasalarla geniş vitrinin arasında, yirmi dört yirmi beş kişi huzursuzca dolaşıyordu. Bir bölümü camın önüne dizilmiş, sise bakıyordu. Aklıma yine inşaatları seyreden meraklılar geldi.

Bayan Carmody kasalardan birine giden, hareketsiz taşıma kayışının üzerine oturmuş, filtreli bir sigara içiyordu. Beni bakışlarıyla tarttı. Sonra da gözlerini çevirdi. Beni pek beğenmemişti anlaşılan. Kadın uyanıkken düş görüyor gibiydi.

«Brent,» dedim.

«David! Nereye kayboldun?»

«Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum.»

Brown öfkeyle, «Birileri arkada, dolabın önünde bira içiyorlar,» diye homurdandı. Rahibin partisinde porno filmler gösterildiğini açıklar gibi konuşmuştu. «Onları emniyet aynasından görüyorum. Buna engel olunmalı.»

«Brent.»

«Bana bir dakika izin verir misin, Bay Brown?»

«Tabii.» Bud Brown kollarını kavuşturarak, tavandaki içbükey aynaya sert sert baktı. «Buna engel olacağım. Hiç kuşkunuz olmasın.»

Norton'la mağazanın dibindeki bira dolabına doğru gittik. O arada mutfak eşyaları ve tuhafiye bölümünün önünden geçtik. Omzumun üzerinden ön tarafa*

doğru baktım. Dikdörtgen biçimindeki yüksek camların tahta çerçevelerinin kıvrılıp bükülmüş ve çatlamış olduğunu gördüm. Ve camlardan birinin kırılmış

olduğunu da anımsadım. O garip gürültü sırasında, camın üst bölümünden üçgen biçiminde bir parça

kırılıp düşmüştü. Belki deliği kumaş ya da buna benzer bir şeyle tıkayabilirdik. Belki de şarap bölümüne giderken gördüğüm kadın tişörtleriyle...

Ne saçma şeyler düşündüğümü anlayınca, geçirdiğimi gizlemeye çalışıyormuşum gibi elimin tersini ağzıma dayadım. Kıkır kıkır gülmemek için kendimi tutmaya çalışıyordum. Norm'u sürükleyip götüren o dokunaçlara karşı, deliğe birkaç

tişört tıkamayı düşünmüştüm. Oysa dokunaçlardan biri, hem de pek büyük

^_ 66 —

olmayan biri, köpek maması dolu bir çuvalı patlayıncaya kadar sıkılmıştı.

«David? iyi misin?»

«Ha?»

«Yüzünde bir an, çok güzel ya da çok berbat bir şey aklına gelmiş gibi bir ifade belirdi de...»

Gerçekten de birdenbire aklıma bir şey geldi. «Brent, o ada-rna ne oldu? Siste bir şeyin John Lee Frovin'i kaptığını haykıran adama?»

«Burnu kanayan adam mı?»

«Evet, o.»

«Adam bayıldı. Bay Brown ilk yardım çantasından aldığı amonyak tuzuyla onu ayılttı. Neden sordun?»

«Adam ayıldığı zaman başka bir şey söyledi mi?»

«Yine gördüğü hayali anlatmaya başladı. Bay Brown da adamı bürosuna götürdü.

Çünkü sözleri kadınları korkutuyordu. Bay Brown bürosunda sadece küçük bir pencere olduğunu söyleyince, adam sevinçle oraya gitti. Herhalde hâlâ oradadır.»

«Adamınki hayal değil.»

«Doğru, tabii değil.»

«Duyduğumuz o gürültü de...»

«Evet, ama David...»

Kendi kendime, «Norton korkuyor,» diye yineliyordum. «Hemen tepen atmasın. Bu sabah yeterince Öfkелendin zaten. Norton o aptalca arazi anlaşmazlığı sırasında sana ters davrandığı için ona çatma. Önce ukalalık etmişti. Sonra alaya kalkıştı. Davayı kaybedeceğini anlayınca da davranışları

çirkinleşti. Onunla dalaşma, çünkü ona ihtiyacın olacak. Belki adam elektrikli testeresini çalıştırmayı beceremiyor, ama batı dünyasında 'aile babası' diye tanımlanan tiplerden. Görünüşü güven veriyor. 'Paniğe kapılmayacaksınız,' derse, herkes onu dinler. Onun için eskiyi unut ve Norton'la iyi geçinmeye çalış.»

«Bira dolabının gerisindeki çift kanatlı kapıyı görüyor musun?» dedim. Norton kaşlarını çatarak oraya baktı.»

«Bira içen adamlardan biri, öbür müdür yardımcısı değil mi? Adı Weeks miydi neydi? Brown onu görürse, Weeks çok geçme-67 —den kendisine yeni bir iş aramak zorunda kalır. Bundan emin olabilirsin.»

aBrent, beni dinler misin?»

Norton dalgın dalgın bana bir göz attı. «Ne diyordun, Dave? Çok üzgünüm, bağışla.»

Asıl biraz sonra üzülecekti. «O kapıyı görüyor musun?»

«Evet, tabii görüyorum.»

«O kapıdan depoya giriliyor. Depo yapının batıya bakan bölümünde. Billy uyuyakaldı. Ben de üzerine örtecek bir şey bulmak için depoya gittim...»

Norton'a her şeyi anlattım. Sadece Norm'un dışarı çıkması konusundaki tartışmadan söz etmedim. İçeri giren yaratıkların Norm'u sisin içine çektiklerini söyledim. Ama Brent Norton anlattıklarına inanmadı. Onu Ollie, Jim ve Myron'un yanına götürdüm. Üçü de anlattıklarımı doğruladı. Jim'le Çiçek Myron sarhoş, olmak üzereydi.

Norton'u bir türlü inandıramadık. Bunu düşünmek bile istemiyordu. İnatla,

«Hayır,» dedi. «Olamaz, olamaz, olamaz. Kusura bakmayın baylar, ama bu çok gülünç. Ya benimle alay ediyorsunuz.» Herkes gibi şaka kaldırdığını belirtmek için, parlak dişlerini göstererek sırıttı. «... ya da bir tür kitle ipnotizmasının et-kisindesiniz.»

Tepem yine attı. Kendimi güçlükle dizginledim. Aslında çabuk öfkelenen biri sayılmazdım. Ama içinde bulunduğumuz durum olağandışıydı. Billy'yi düşünmem gerekiyordu. Stephanie* nin başına gelecekleri de. Ya da gelenleri... Bu düşünceler durmadan beynimi kemiriyordu.

«Pekâlâ,» dedim. «Depoya gidelim. Yerde dokunacın kopuk ucu yatıyor. Kapı aşağı

inerken, dokunacı ikiye bölmüştü. Yaratıkların seslerini de duyabilirsin.

Kapının dışında hışırdayarak dolaşıyorlar. Sarmaşığı sarsan rüzgâr gibi bir ses çıkıyor.»

Norton sakın sakın, «Olmaz,» diye karşılık verdi.

«Ne?» Gerçekten de yanlış duyduğumu sanmıştım.

«Olmaz, dedim. Depoya gidecek değilim. Bu şakanın tadı kaçmaya başladı.»

«Brent sana yemin ediyorum, şaka yapmıyoruz.»

Norton, «Tabii şaka,» diye homurdanarak Jim ve Myron'u

— 68 —süzdü. Sonra Ollie'ye baktı. Ollie bu bakışa sakın bir yüz ifadesiyle karşılık verdi. Norton bana döndü. «Siz yerlilerin, 'gülmekten göbeğimiz çatladı' diye tanımladığınız şakalardan biri olmalı bu. Öyle değil mi, David?» «Brent...

Dinle.»

«Sen beni dinle!» Norton mahkeme salonundaymış gibi, sesini yükseltmeye başladı.

Amaçsızca, sinirli sinirli dolaşan birkaç kişi, ne olduğunu anlamak için bize baktılar. Norton parmağını bana doğru sallayarak 'konuşmasını sürdürdü. «Bir şaka bu. Yere atılmış bir muz kabuğu. Ona basıp kayması beklenen adam da benim.

Hiçbiriniz buraya yazlığa gelen yabancılardan hoşlanmıyorsunuz. Öyle değil mi?

Siz yerliler hep birbiriniz desteklersiniz. Hakkımı aramak için seni dava ettiğimde olduğu gibi. O davayı sen kazandın. Elbette, neden olmasın? Baban ünlü

bir ressamdı, burası da senin kentin. Ben sadece burada para harcıyor ve vergi ödüyorum.»

Artık rol yapmıyor, mahkemede eğitilmiş sesiyle konuşarak bize kabadayılık taslamıyordu. Sesi iyice tizleşmişti, kontrolünü yitirmek üzereydi. Ollie Weeks elinde birası, dönerek uzaklaştı. Myron'la arkadaşı Jim büyük bir şaşkınlıkla Norton'a bakıyorlardı.

«Depoya gidip doksan sekiz sente alınmış, lastik bir yılan parçasına bakacağım, öyle mi? Tabii bu iki köylü de bana bakarak kahkahadan kırılacaklar.»

Myron, «Ağzından çıkanı kulağın duysun,» diye homurdandı. «Sen kime köylü diyorsun?»

«Gerçeği öğrenmek istiyorsan söyleyeyim. Ağaç kayıkhanenin üzerine devrildiği için seviniyorum. Çok seviniyorum.» Norton vahşice bir öfkeyle bana gülüyordu.

«Kayıkhaneyi adamakıllı Çökertti, değil mi? Çok iyi olmuş! Şimdi yolundan çekil bakalım!»

Norton, yanımdan geçmeye kalkıştı. Kolundan yakalayıp buzdolabına doğru ittim.

Bir kadın hayretle, karga gaklamasını andıran bir ses çıkardı. İçinde bira tenekeleri bulunan iki kasa yere devrildi.

«Şimdi kulaklarını iyice aç ve beni dinle, Brent. Burada her-

— 69 —kesin yaşamı söz konusu. Oğlumun yaşamı da benim için önem-li. Onun için şimdi beni dinleyeceksin. Yoksa seni, canını çıkarın-caya kadar pataklarım. Yemin ediyorum.»

Morton hâlâ kabadayı havasıyla çılginca gülüyor, bir yandan da titriyordu.

Kanlı, iri gözleri.yuvalarından uğramıştı. «Haydi, bakalım. Herkese ne kadar güçlü kuvvetli ve yürekli olduğunu göster. Baban yaşında bir kalp hastasını

döv.»

Jim bağırdı. «Patakla şunu gitsin! Kalbine boşver. Onun gibi üçkâğıtçı bir avukatın kalbi bile olduğunu sanmıyorum.»

Jim'e, «Sen bu işe karışma,» diyerek, yüzümü Norton'un yüzüne iyice yaklaştırdım. Sanki onu öpecekmişim grbi. Buzdolabı çalışmıyordu, ama çevresi hâlâ soğuktu. «Devekuşu gibi davranmaktan vazgeç. Söylediklerimin doğru olduğunu pekâlâ biliyorsun.»

Norton, soluk soluğa, «Bilmiyorum...» dedi.

«Başka bir zamanda ve yerde olsaydık, bu yalanına inanmış görünürdüm. Ama şu anda senin 'korkuların beni hiç ilgilendirmiyor. Çünkü ben de korkuyorum. Sana ihtiyacım var, Norton! Anlamıyor musun? Sana ihtiyacım var!»

«Bırak beni!»

Norton'un gömleğinden tutup sarstım. «Sende hiç mi kafa yok? Pek çok kişi marketten çıkacak ve pusuda bekleyen canavarlara yem olacak. Tanrı aşkına! Bunu anlayamıyor musun?»

«Bırak beni!»

«Depoya gelip, o parçaya bakmadıkça bırakmam.»

«Sana, olmaz dedim! Bu bir oyun, bir şaka! Ben sandığın kadar aptal değilim.»

«Öyleyse seni oraya sürüye sürüye götürürüm.» Norton'u omzundan ve ensesinden yakaladım. Gömleğinin koltuk altı, mırıltıya benzer bir sesle dikişinden yırtıldı. Adamı çift kanatlı kapıya doğru sürükledim. Norton acı acı çığlık attı. On beş yirmi kişi bize bakıyordu, ama fazla yanaşmadan. Kimse başını derde sokmak istemiyordu.

Norton bağırdı. «Bana yardım edin!» Gözlüğünün gölgelediği gözleri iri iri açılmıştı. Modaya uygun saçları karışmış, kulağı'

— 70 —n,n arkasındaki ik! tutam havaya kalkmıştı. Bizi seyredenlerin hiçbiri istifini bozmadı.

Norton'un kulağına eğilip, «Neden bağıırıyorsun?» dedim. ,Ou bir şaka. Öyle değil mi? Arabamı istediğin zaman, seni bu yüzden kente getirdim. Bu yüzden Billy'yi sana emanet ettim. Sisi de ben ayarladım. Hollywood'dan bir sis makinesi kiralamıştım. Bana on beş bin dolara patladı. Nakliye

ücreti olarak da sekiz bin dolar daha ödedim. Bütün bu zahmetlere sırf sana şaka yapabilmek için katlandım.

Kendi kendini kandırmayı bırak ve gözlerini dört aç.»

Norton haykırdı. «Bırak beni!» Kapıya çok yaklaşıştık.

«Bir dakika! Ne var? Ne yapıyorsunuz?»

Gelen Brovv'n'dı. Kalabalığı dirsekleriyle yararak, küstah bir havayla yaklaştı.

Norton boğuk bir sesle, «Söyleyin de beni bıraksın,» dedi. «Bu adam çıldırdı.»

«Hayır, çıldırmadı. Keşke çıldırmış olsaydı.» Konuşan Ollie' ydi. O anda onu kucaklayabilirim. Ollie arkamızdan yaklaştı, Brown'a doğru dönüp durdu.

Brown'un gözleri, Ollie'nin elindeki biraya kaydı, «içki içiyorsun!» Sesinde hem şaşkınlık vardı, hem de sevinç, «Bu yüzden işinden olacaksın.»

Norton'u bırakıp, «Haydi Bud.» diye araya girdim. «Normal koşullarda değiliz.»

Brown ukalaca, «Kurallar hiçbir zaman değişmez,» dedi. «Şirkete bu olayı

bildireceğim. Benim görevim bu.»

O arada Norton sekerek kaçmıştı. Şimdi az ötede durmuş, gömleğini ve saçlarını

düzeltmeye çalışıyordu. Endişeyle bir bana bakıyordu, bir Brown'a.

Ollie birdenbire, «Hey!» diye bağırdı. Sesi yükseliyor, pes bir kükremeye dönüşüyordu. Bu alçak gönüllü, yumuşak başlı adamın böyle bir ses çıkarabileceği aklıma bile gelmezdi. «Hey! Siz, markettekiler! Arkaya gelin ve söylenecekleri dinleyin! Bu «onu hepinizi ilgilendiriyor!» Brown'a hiç bakmadan, bana döndü-

«İyi yapıyor muyum?»

«Çok iyi...»

— 71 —

Herkes başımıza üşüştü. Norton'la tartışmamı dinleyen kalabalık, şimdi üç katına çıkmıştı.

Ollie, «Hepinizin bilmesi gereken bir şey var,» diye başladı.

Brown, «Q birayı hemen bırak,» dedi.

«Sen çeneni kapa!» Brown'a doğru bir adım attım.

Adam bir adım gerileyerek aramızdaki mesafeyi korudu. «Bil-miyorum, bazıları ne yaptığınızı sanıyorsunuz! Ama bütün bu olanları şirkete bildireceğim!

Hepsini! Ve şunu da unutmayın: Şirket bazılarınızı mahkemeye verecek!»

Sinirinden dudakları gerilmiş, sarı dişleri ortaya çıkmıştı. Bir an ona acıdım.

Olayla-lara kendince hakim olmaya çalışıyordu. Norton'un gözlerini kapatıp kulaklarını tıkamasından farksızdı bu. Byron'la Jim ise her şeyi bir erkeklik yarışması olarak görmüşlerdi. Jeneratör düzgün çalışırsa, sisin dağılacağına inanmışlardı. Brown'un yöntemi de buydu. Süpermarketi koruyordu o!

«Öyleyse, otur bir liste yap,» dedim. «Ama lütfen konuşma.»

«Hepinizi yazacağım,» diye karşılık verdi. «En başa da senin adını. Seni ressam bozuntusu!»

Ollie, «Bay David Drayton'un size söylemek istediği bir şey var,» dedi. «Bence hepiniz onu dilemelisiniz, özellikle de, buradan çıkıp evinize gitmeyi düşünüyorsanız.»

Olanları anlattım. Norton'a anlattığım gibi. önce gülenler oldu. Ama sözlerim sona ererken, herkesin yüzünde korku okunuyordu.

Norton atıldı. «Bütün bunlar yalan!» Sözcüklere basa basa konuşmaya çalışırken, gırtlğından cırtlak bir ses çıkmıştı. Ve ben de bu herifin beni desteklemesini istemiş, felaketi önce ona açıklamıştım. Ne aptallık!

Brown başını salladı. «Elbette yalan. Çılgınlık bu. O dokunaçlar nereden geldi dersiniz, Bay Drayton?»

«Bilmiyorum. Şimdilik bunun hiç önemi yok. Önemli olan, o yaratıkların hepimiz için büyük bir tehlike oluşturmaları.»

«Bence o dokunaçlar bira şişelerinin içinden çıktılar. Bana öyle geliyor.»

Kimileri, Brown'ın haklı olduğunu belirtmek ister cesine güldüler.

Bayan Carmody'nin paslı bir menteşenin gıcırtısına benze-

— 72 —ven sesi, herkesi susturdu, «ölüm!» diye haykırdı kadın. Gülenler birden ciddileştiler.

Yaşlı kadın sert adımlarla, kalabalığın oluşturduğu düzensiz -errıberin tam ortasında durdu. Kanarya rengi pantolon takımı, -evreye ışık saçıyordu sanki.

Koskocaman çantası iri kalçasına çarpıyordu- Siyah gözleriyle, küstahça çevresine bakındı. Gözleri bir saksağanınki kadar parlak, sert ve öfkeliydi.'

Beyaz suni ipek bluzlarının arkasında «Woodlands Kampı,» yazan, on altı

yaşlarında, iki güzel kız, kadından uzaklaştılar hemen.

«Dinliyor, ama duymuyorsunuz! Duyuyor, ama inanmıyorsunuz! Hanginiz dışarı

çıkıp, her şeyi kendi gözleriyle görmek ister?» Bayan Carmody bakışlarıyla herkesi: taradı. Sonra da bana baktı. «Ya siz, Bay David Drayton? Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz? Ne yapabileceğinizi sanıyorsunuz?» Sırtınca, yüzü

kurukafa gibi korkunç bir görünüş aldı. «Beni dinleyin, sonumuz geldi. Her şeyin sonu bu. SON AN! O yüce güç, kaderimizi yazdı. Ateşle değil, sisten harfler.

Toprak açıldı ve derinlerdeki pislikleri kustu...»

Kızlardan biri bağırdı. «Onu susturamaz mısınız?» Ağlamaya başlamıştı. «Bu kadın beni korkutuyor.»

Bayan Carmody, «Korkuyor musunuz, yavrum?» diyerek kıza döndü. «Hayır, şimdi korkmuyorsun. Ama şeytanın yeryüzüne salıverdiği o iğrenç yaratıklar seni almaya geldikleri zaman...»

Ollie yaşlı kadının kolunu tuttu. «Bu kadarı yeter, Bayan Carmody. Tamam.»

«Bırak kolumu! Bana inanın, sonumuz geldi! ölüm bu! ölüm!»

Başına balıkçıların giydiği türden bir şapka geçirmiş, olan gözlüklü bir adam tiksintiyle, «Saçma sapan bir hikâye bu,» diye söylendi.

Myron sesini yükseltti. «Hayır, efendim. Biliyorum, esrar çekenlerin düşlerine benziyor. Ama Bay Drayton'un anlattıkları doğru. O dokunaçları ben de gördüm.»

Jim atıldı. «Ben de öyle.»

Ollie de söze karıştı. «Ben de.» Bayan Carmody'yi sakinleştirmeyi başarmıştı.

Hiç olmazsa bir süre için. Ama yaşlı kadın yine yakınımızda duruyor. Büyük çantasını sıkıca kavramış,

— 73 —

çıldırılmış gibi gülümsüyordu. Kimse onun yakınında durmak is. temiyordu.

Müşterilerin çoğu birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Arı-lattığım hikâyenin doğrulanması hiç hoşuma gitmemişti, içlerinden birkaçı dönmüş, ön taraftaki camlara düşünceli düşünceli bakıyordu. Buna sevindim.

Norton, «Bir sürü yalan,» dedi. «Yalan söylemekte birbiri-nizle yarışıyorsunuz.

Hepsi bu kadar.»

Brown, «Anlattıklarınız inanılacak gibi değil,» diye homurdandı.

«Burada durup tartışmaya gerek yok. Benimle depoya gel, Kendi gözlerinle gör, sesi de dinle,» dedim.

«Müşterilerin depoya girmelerine...»

011 i e onun sözünü kesti. «Bud, onunla git. Bu sorunu çözmeliyiz.»

Brown, «Pekâlâ,» dedi. «Bu saçmalığa bir son verelim artık.»

Çift kanatlı kapıdan karanlık depoya girdik.

Ses iğrençti. Hatta şeytanca.

Erkeklik taslayan Brown, birden korkuya kapıldı ve hemen kolumu yakaladı. Bir an soluğunu tuttu. Sonra hışırtılı hışırtılı solumaya başladı.

Yük kapısının bulunduğu taraftan hafif, fısıltıya benzer bir ses geliyordu.

Adeta okşayıcı bir sestti bu. Ayağımla yeri usulca yokladım. Sonunda cep fenerlerinden birini buldum. Eğilip feneri aldım ve yaktım. Brown'un yüzü iyice gerilmişti. Adam daha o dokunaçları görmemişti bile. Sadece çıkardıkları sesi duymuştu. Ama ben on'arı görmüştüm. Dokunaçların kıvrılıp büküldüklerini, hareket eden sarmaşıklar gibi çelik kapıya tırandıklarını gözlerimin önünde canlandırabiliyordum.

«Şimdi ne diyorsun? inanılmaz bir sey, öyle değil mi?»

Brown dudaklarını yaladı ve yerde karmakarışık duran kutularla çuvallara baktı.

«Bunu onlar mı yaptı?»

«Çoğunu. Buraya gel.»

Brown istemeye istemeye yaklaştı. Feneri hâlâ süpürge'nin yanında yatan, dokunaç parçasına tuttum. Brown dokunacın üstüne eğildi.

«Dokunma,» diye onu uyardım. «Hâlâ canlı olabilir.»

74

Brovv'n çabucak doğruldu. Süpürgeyi ucundan tutarak dokunacı dürttüm. Üçüncü ya da dördüncü itişimde, dokunaç tembelce açıldı. İki sağlam, bir de parçalanmış

emici ortaya çıktı. Sonra dokunaç hızla kıvrıldı ve hareketsiz kaldı. Brown tiksintiyle, öğürür gibi, bir ses çıkardı.

«Yeterince gördün mü?»

Adam, «Evet,» dedi. «Çıkalım buradan.»

Fenerin dans eden ışığını izleyerek, çift kanatlı kapıdan dışarı çıktık. Herkes bize döndü ve mırıltılar kesildi. Norton'un suratı bayat peynire benziyordu.

Bayan Carmody'nin siyah gözleri ısıt ısıldı. Ollie bira içiyordu. Mağaza adamakıllı soğuduğu halde, yüzünden hâlâ terler akıyordu. Gömleklerinde

«Woodlands Kampı» yazan iki kız, fırtına çıkmadan önce taylorın yaptıkları gibi, birbirlerine sokulmuşlardı. «Gözler... Bir sürü göz... Onların resmini yapabilirim,» diye düşünürken buz kesildim. «Yüz yok... Sadece alacakaranlıkta ışıldayan gözler... Onların resmini yapabilirim, ama kimse bu gözlerin gerçek olduklarına inanmaz.»

Bud Brown ciddi bir tavırla, uzun parmaklı ellerini birbirine kenetledi.

«Bayanlar baylar, çok önemli bir sorunla karşı karşıya olduğumuz anlaşılıyor.»

VI. Yeni Tartışmalar. Bayan Carmody.

Önlemler. «Dünya Dümdüzdür»

Derneğin Başına Gelenler.

Sonraki dört saat düşte gibi geçti. Brown'in hikâyemi doğrulamasının ardından, uzun ve çok çekişmeli bir tartışma çıktı. Belki de tartışma sanıldığı kadar uzun sürmedi. Belki de müşteriler bu korkunç olayda uzun uzun söz etmek, olaya değişik açılardan bakmak zorundaydılar. Köpeklerin iliği yemek için, kemiği kemirip durması gibi bir şey. Gerçeğe çok zor inanabildiler. Haksız da sayılmazlardı.

«Dünyanın dümdüz olduğuna inananlar,» diye tanımlayabileceğim bir grup oluştu.

Başlarında Norton vardı. Ancak on ki-

— 75 —siden oluşan, ama fazla sesi çıkan bu azınlık grubu,"anlatılanla. rın hiçbirine inanmıyordu. Norton belki yirmi kez, «X Gezegeninden gelen dokunaçların çırağı

kaptığını gören sadece dört kişi var,» dedi. Önce bu «X Gezegeni» sözü herkesi güldürdü. Ama çok çabuk bayatladı. Telaşı gitgide artan Norton, bunu fark etmemiş gibi habire konuşuyordu. «Ben bu dört tanığın birine bile inanmıyorum.

Zaten tanıkların ikisi körkütük sarhoş.» Orası doğrudu. Biraların durduğu buzdolabından ve marketin şarap bölümünden istedikleri gibi yararlanan Jim ve Myron, utanılacak kadar sarhoştular. Norm'un başına gelenleri ve iki arkadaşın o olaydaki rollerini düşündüğüm zaman, adamları zom oldukları için ayıplayamıyordum. Nasıl olsa çok geçmeden ayılırlardı.

Ollie, Brown'un itirazlarına aldırmıyor ve durmadan içiyor du. Bir süre sonra Brown onunla

uğraşmaktan vazgeçti. Artık arada sırada şirketle ilgili, öfkeli bir tehdit savurmakla yetiniyordu. Bridgton, Kuzey Windham ve Portland'da süpermarketleri olan Federal Besin Şirketinin ortadan kalkmış olabileceğine inanamı-yordu adam. Oysa belki de Amerika'nın bütün doğu kıyısı ortadan kalkmıştı. Ollie durmadan içiyor, ama sarhoş olmuyordu. Birayı terle atıyordu, anlaşıldığına göre.

Dünyanın Dümdüz Olduğuna İnananlarla girişilen tartışma sonunda iyice sertleşince, Ollie, «İnanmıyorsunuz, Bay Norton,» dedi. «Size bir önerim var. Ön

'kapıdan çıkın ve arka tarafa geçin. Orada, iade edilmiş bir sürü soda ve bira şişesi göreceksiniz. O şişeleri oraya bu sabah Norm, Bud ve ben koyduk.

Supermarkets arka bölümüne gittiğinizden emin olmamız için, bize o şişelerden bir iki tane getirin. Siz bunu yaparsanız, ben de sırtımdaki gömleği çıkarıp yerim.»

Norton işi zorbalığa dökmeye kalkıştı.

Ollie yine o yumuşak, ama kesin sesiyle adamın sözünü kesti. «Beni dinleyin.

Böyle konuşmakla herkese zarar veriyorsunuz. Aramızda eve gitmek ve ailelerinin sağ ve salim olduğunu öğrenmek isteyenler var. Şu anda kız kardeşimle bir yaşındaki kızı da Naples'da. Ben de onların ne durumda olduklarını öğrenmek istiyorum tabii. Ama bu insanlar size inanmaya başlar ve evlerine dönmeye kalkıştırlarsa, Norm'un akıbetine uğrarlar.»

— 76 —

Ollie, Norton'u ikna edemedi. Ama avukatın tarafını tutan ya da iki arada bocalayan bazı kişileri etkilemeyi başardı. Onları Ollie'nin sözlerinden çok, gözleri etkilemişti. Gördüğü olayı yansıtan gözleri... Bence Norton'un çıldırmaması, felakete inanmamasına bağlıydı. Ya da kendi öyle sanıyordu, inanmadığı halde, Ollie'nin önerisini kabule yanaşmadı. Yalnız o değil, onun grubundakilerin hiçbirisi yanaşmadı. Dışarı çıkmaya hazır olmadıkları

anlaşılıyordu. Norton ve dünyanın dümdüz olduğuna inanan yandaşları bizden uzaklaşıp, hazır et yemekleri bölümüne gittiler. Yanımızdan geçerlerken, içlerinden biri oğlumun bacağına bir tekme attı.

İrkilerek uyanan Billy, boynuma sıkıca sarıldı. Yere indirmek istediğimde, bana daha da sokuldu, «indirme baba. Lütfen...»

Bir alışveriş arabası bulup, Billy'yi içine oturttum. Arabaya göre oldukça iriydi. Kendimi tutmasam, kahkahayı basacaktım. Ama BÜly'nin rengi iyice uçmuştu, gözlerinde üzüntü dolu bir ifade vardı. Siyah saçları alnına düşmüştü.

Billy belki iki yıldan beri, bu arabalara ilk kez biniyordu. Böyle ufak tefek olayları, insan önce fark etmiyor. Sonra değişikliği anlıyor ve fena halde sarsılıyor.

O arada Dümdüz-Dünyacılar, kendilerine yeni bir hedef bulmuşlardı. Bu seferki Bayan Carmody'ydi. Ve tabii kadın yalnızdı.

O sönük, kasvetli ışıktaki, göz kamaştıran kanarya sarısı pantolon takımı, parlak renkli bluzu, kollarında şıkırdayan sahte taşlı, bakır bilezikleri ve şişkin çantasıyla tıpkı bir cadıya benziyordu. Yüzü kırış kırıştı. Kıvırcık, kır saçlarını sıkıca geriye doğru tarayarak üç tarakla tutturmuş ve ensesinde topuz yapmıştı. Ağzı ince bir çizgi gibiydi. Dügüm düğüm bir sicim...

«Tanrının emrine karşı gelinmez. Bunlar olacaktı. Ben işaretleri gördüm.

Buradaki lerden bazılarına bunu söyledim de. Ama hiç kimse, görmek istemeyenler kadar kör olamaz.»

Mike Hatlen yaşlı kadının sözünü sabırsızca kesti. «Peki, siz ne diyorsunuz? Ne öneriyorsunuz?» Hatlen belediye meclisi üyesiydi. Ama şu anda, arkası

torbalanmış Bermuda şortu ve denizci kasketiyle balıkçılara benziyordu. Birasını yudumlamaktaydı. Erkeklerden çoğu bira içiyordu artık. Bud Brown itirazdan vaz-

— 77 —geçmişti. Ama şirkayet edeceği kişilerin listesini çıkarıyor, kimseyi gözden kaçırmamak için elinden geleni yapıyordu.

Bayan Carmody, «öneri mi?» diyerek Hatlen'e doğru döndü. «Öneri mi? Ben sadece Tanrıya kavuşmaya hazırlanmanı öneriyorum. Mi'ke Hatlen.» Hepimizi teker teker süzdü. «Tanrınızla karşılaşmaya hazır olun!»

Myron LaFleur bira dolabının önünden, sarhoş sarhoş burun kıvırdı. «Yok canım!

Buraya bak kadın, galiba senin dilini ağzına ortasından tutturmuşlar. İki ucunu birden kullanabilmen için.»

Öbür erkekler de mırıltılarla aynı fikirde olduklarını açıkladılar. Billy endişeyle çevresine bakındı. Kolumu omzuna attım.

Bayan Carmody, «Gerekenleri söyleyeceğim!» diye bağırdı. Üst dudağı kıvrıldı, sigaradan sararmış sivri uçlu dişleri ortaya çıktı. Dükkanındaki saman doldurulmuş hayvanları düşündüm. «İnançsızlar sonuna kadar kuşku duyacaklar! Ama korkunç canavarlar, o zavallı çocuğu sürükleyip götürdü! Sis canavarları!

Karabasanlardan fırlamış, türlü iğrenç yaratık! Gözsüz canavarlar! Dehşet verici, renksiz yaratıklar! Hâlâ inanmıyor musunuz? Öyleyse dışarı çıkın! Dışarı

çıkıp, onlara 'Merhaba' deyin!»

«Bayan Carmody susun artık,» dedim. «Oğlumu korkutuyorsunuz.»

Yanında küçük kızı olan adam da aynı şeyi yineledi. Tombul bacaklı, dizleri yaralı küçük kız, yüzünü babasının karnına gömmüş, elleriyle kulaklarını

tıkamıştı. Koca Billy ağlamıyordu, ama dudakları titriyordu.

Bayan Carmody, «Kurtuluş için bir tek yol var,» dedi.

Mike Hatlen nazik nazik sordu. «Nedir o, efendim?»

«Bir kurban...» Kadın loş ışıktaki, gülüyor gibi görünüyordu. «Kanı akıtılacak bir kurban.»

Kanı akıtılacak bir kurban... Bu sözler sanki havaya yazılmıştı, ağır ağır dönüyordu. Şimdi bütün gerçeği bilmeme karşın, kendi kendime, «Kadın birinin finosunu kastetti,» diyorum. Supermarket kurallarına aykırı olduğu halde, birkaç

kişi köpeğiyle gelmişti. Hâlâ kendi kendime bunları söylüyorum. Bayan Carmody o gün New England Püritanizminin çılgın bir kalıntısı gibi gözüküyordu... Ama bence kadını Püritanizmden daha derin ve karanlık bir şey güdülüyordu. Kan dökme isteği...

— 78 —

Kadın bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı. Ve kırmızı pantolonla şık bir spor gömlek giymiş olan zarif, ufak tefek, gözlüklü bir adam elinin tersiyle onun ağzına vurdu. Adam saçını dümdüz bir çizgiyle, soldan ayırmıştı. Turist olduğu belliydi.

Yumuşak ama ifadesiz bir sesle, «Kes sesini,» dedi.

Bayan Carmody elini ağzına götürdü. Sonra da sessiz bir suçlamayla, bize doğru uzattı. Avucunda kan vardı. Ama siyah gözlerinde çılgınca bir neşe olduğunu farkettim.

Bir kadın, «Hak yerini buldu!» diye bağırdı. «O benden önce davrandı. Yoksa tokadı benden yiyecektin.»

Bayan Carmody bize kanlı avucunu göstererek, «Sizi yakalayacaklar,» dedi. Kan damlaları, ağzının kıyısındaki kırıksıklıklardan çenesine doğru süzülüyordu.

Oluktan akan yağmur damlaları gibi. «Belki gündüz olmayacak bu. Ama gece, karanlık bastığında... Karanlıkla birlikte gelecekler. Ve birini daha alacaklar.

Geceyle gelecekler. Geldiklerini duyacaksınız. Sürünerek yaklaştıklarını... Ve onlar geldikleri zaman, Carmody Anaya size yol göstermesi için yalvaracaksınız.»

Kırmızı pantolonlu adam elini ağır ağır kaldırdı.

Yaşlı kadın, «Gel de vur,» diye fısıldadı. Kanlı dudaklarını bükerek gülümsedi.

Adamın eli titredi. Bayan Carmody bekliyordu. «Cesaretin varsa vur.» Adamın eli yanına düştü. Kadın yalnız başına uzaklaştı. Sonra Billy hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Küçük kız gibi, yüzünü karnıma gömdü.

«Eve gitmek istiyorum,» diye sızlandı. «Annemi görmek istiyorum.»

Onu elimden geldiği kadar avutmaya çalıştım. Ama galiba pek başarılı olamadım.

Sonunda daha az korkutucu konular açıldı. Süpermarketin en savunmasız yanı olan büyük camlardan söz edildi. Mike Hatlen başka kaç kapı olduğunu sordu. Ollie'yle Brown kapıları çabucak saydılar: Norm'un açtığı dışında, iki depo kapısıyla giriş ve çıkış kapıları vardı. Müdürün odasındaki büyük pencereye kalın camlar geçirilmiş ve pencere sıkıca kilitlenmişti.

Bunlardan söz etmenin, birbirine zıt iki etkisi oldu. Tehlike

— 79 —daha da gerçeklik kazandığı halde, kendimizi daha iyi hissetmeye başladık. Billy bile. Benden çikolata almak için izin istedi. Büyük vitrinlere yaklaşmaması

koşuluyla, gidip almasını söyledim.

Oğlum bizi duymayacak kadar uzaklaşınca, Mike Hatlen'in yakınında duran bir adam. «Vitrinler konusunda ne yapacağız?» diye sordu. «Yaşlı kadın besbelli kaçık. Ama o yaratıklar, gerçekten de karanlık basınca saldırıya geçebilirler.»

Bir kadın, «Belki o zamana kadar sis dağılır,» dedi.

Adam başını salladı. «Belki dağılır, belki dağılmaz...»

Bud'la Ollie'ye döndüm. «Bir fikriniz var mı?»

Hatlen'in yakınındaki adam, «Bir dakika,» dedi. «Ben Dan Millerim.

Massachusettes'in Lyn kentinden. Beni tanımazsınız. Zaten tanımanız için de bir neden yok. Bu yıl tepedeki gölün kıyısında bir ev aldım. Herhalde kazıklandım da. Ama evi çok seviyorum.» Birkaç kişi güldü. «Her neyse... Şurada gübre çuvalları var. Çoğu on iki kiloluk. Onları kum torbaları gibi yerleştirebiliriz.

Dışarı bakmak için de, aralarında açıklık bırakırız.»

Öbür erkekler bu işin yapılması gerektiğini söyleyerek uzaklaşmaya başladılar.

Miller bağırdı. «Bir dakika! Bir dakika! Hep birlikte bu konuyu enine boyuna konuşalım.»

Adamlar geri döndü. Şimdi biraların durduğu buzdolabı, depo kapısı ve et buzluğunun oluşturduğu köşede, elli altmış kişi toplanmıştı. Buzluğun bu bölümüne, McVey nedense kimsenin pek sevmediği et türlerini koyardı. Beyin, koç

yumurtası, dana uyluğu gibi. Billy devler ülkesinde yaşayan, beş yaşında bir çocuğun o bilinçsiz çevikliğiyle, buzdolabının önünden geçerek yaklaştı ve elindeki çikolatayı havaya kaldırdı, «ister misin, baba?»

«Teşekkür ederim.» Çikolatayı aldım. Tatlı ve lezzetliydi.

Miller konuşmasını sürdürdü. «Belki benimki aptalca bir soru olacak. Ama eksik noktaları tamamlamalıyız. İçinizde silahı olan var mı?»

Bir sessizlik oldu. Herkes birbirine bakıp omuz silkti. Adının Ambrose Cornell olduğunu söyleyen kır saçlı, yaşlı bir adam, arabasının bagajında bir çifte olduğunu açıkladı. «İsterseniz onu almaya çalışırım.»

Ollie, «Bence bu hiç de akıllıca bir şey olmaz, Bay Cornell,» dedi.

— 80 —

Cornell mırıldandı. «Ben de aynı fikirdeyim, oğlum. Ama bunu önermem gerektiğini düşündüm.»

Dan Miller, «Kimse silahını göstermek zorunda değil,» dedi. .Ama yine de...»

«Durun, durun! Bir dakika!» Konuşan bir kadındı. Kızılçık rengi kazaklı ve yeşil pantolonlu genç kadın. Kum rengine kaçan sarı saçları vardı ve vücudu da çok güzeldi. Çantasını açıp orta boy bir tabanca çıkardı. Kalabalıktan, «Ah...» diye bir ses yükseldi. Sanki bir sihirbazın ustalıkla yaptığı güzel bir numarayı

seyretmişlerdi. Yüzü hafifçe pembeleşmiş olan kadının yanakları büsbütün kızardı. Çantasını tekrar karıştırdı ve Smith-Wesson kurşunu dolu bir kutu aldı.

Miller'a, «Adım Amanda Dumfries,» dedi. «Bu tabanca kocamın fikriydi. Kendimi korumak için bir silahım olsun istedi. Tabancayı iki yıldır yanımda taşıyorum.

Daha hiç doldurmadım.»

«Kocanız burada mı, efendim?»

«Hayır, New York'ta. Bir iş için gitti. Sık sık İş yolculuğuna çıkar. Tabanca taşımamı da bu yüzden istedi.»

Miller, «Tabanca kullanmayı biliyorsanız, sizde kalsın,» dedi. «Otuz sekizlik mi?»

«Evet. Bu tabancayla hiç ateş etmedim. Sadece bir kez atış poligonuna gitmiştim.»

Miller tabancayı alıp birkaç dakika uğraştıktan sonra, silindiri açtı. Silahın boş olup olmadığını kontrol etti. «Pekâlâ. Şimdi bir tabancamız var. İçinizden hanginiz usta nişancı? Açıkçası ben değilim.»

Herkes birbirine baktı, önce hiç kimse sesini çıkarmadı. Sonra Ollie istemeye istemeye, «Sık sık niş~n talimi yaparım,» dedi.

Brown homurdandı. «Sen mi? Hıh! Karanlık basıncaya kadar iyice sarhoş olacak ve çevreni

göremeyeceksin.»

Ollie sözcüklere basa basa, «Neden sesini kesmiyor ve adları yazmayı sürdürmüyorsun?» diye karşılık verdi.

Brown ona şaşkın şaşkın baktı. Ağzını açtı, sonra da bence akıllılık edip tekrar kapattı.

Endişeyle gözlerini kırpıştıran Miller, tabancayı Ollie'ye verdi. «Bu senin...»

Ollie tabancayı bir daha kontrol ettikten

|— 81 — Sis —F.6

sonra, pantolonunun sağ ön cebine soktu. Kurşun kutusunu da göğüs cebine yerleştirdi. Kutu, cebi bir sigara paketi gibi kabartmıştı. Ollie buzdolabına yaslanarak bir bira daha açtı. Yuvarlak yüzünden hâlâ ter akıyordu. Ollie Weeks'in hiç bilmediğim yanlarını gördüğüm duygusundan kurtulamıyordum.

Miller, «Teşekkür ederim Bayan Dumfries,» dedi.

«Bir şey değil!..»

«Bu yeşil gözlü, güzel vücutlu kadının sahibi ben olsaydım, bu kadar yolculuk yapmazdım. Kadına tabanca vermek, gülünç bir simgesel davranış olarak yorumlanabilir,» diye düşündüm. Miller elindeki defteri bırakmayan Brown'la, bira şişesini sıkıca tutan Ollie'ye döndü. «Bu sözlerim de aptalca gelebilir.

Burada alev makinesine benzer bir şey yoktur herhalde.»

Satış memurlarından Buddy Eagleton, «Lanet olsun!» diye bağırdı. Sonra o da Amanda Dumfries gibi kıpkırmızı kesildi.

«Ne var?» diye sordu Mike Hatlen.

«şey... geçen haftaya kadar, bir sandık küçük kaynak lambamız vardı. Evde sızan boruları ya da ekzos sistemini onarmak için kullanılan lambalardan. Hatırlıyor musunuz, Bay Brown?»

Brown, «evet» der gibi, başını salladı. Yüzünde ekşi bir ifade belirmişti.

Miller sordu. «O kaynak lambalarının hepsi satıldı mı?» «Hayır, hiç tutulmadı.

Sadece üç dört tane sattık, öbürlerini geri gönderdik. Lanet olsun!.. şey, yani çok yazık.» Âdeta moraran Buddy Eagleton, daha fazla dikkat çekmemek için yanımızdan sıvıştı.

Tabii kibritimiz vardı. Uzun saplı mapa ve süpürgelerimiz de. Tuzumuz da. Biri,

«Kan emen yaratıkların üzerine tuz serpilmesi gerektiğini duymuştum...» diye mırıldandı. Müşterilerin çoğu iyimserdi. Jim'le Myron bu duruma itiraz edemeyecek kadar sarhoş olmuşlardı. Ama Oliie'yle göz göze geldiğimde, bakışlarında sakın bir çaresizlik olduğunu fark ettim. Bu korkudan da kötüydü. O

ve ben dokunaçları görmüştük. Onların üzerine tuz dökmek ya da yaratıkları

mapalarla kovalamak fikri, korkunç bir biçimde gülünçtü.

«Mike, neden bu küçük serüvenin hazırlıklarıyla sen ilgilen-

— 82 — yiyorsun? Ben Ollie ve Dave'le bir dakika konuşmak istiyorum,» dedi Miller.

«Bu işi sevinerek yaparım.» Hatlen, Dan Miller'ın omzuna vurdu. «Birinin işleri yönetmesi gerekiyordu. Sen bunu iyi basardın. Kentimize hoş geldin.»

Miller, «Yani bu vergi iadesi alacağım anlamına mı geliyor?» diye sordu. Kızıl saçları dökülmeye başlamış, ufak tefek, şakacı bir adamdı. Daha ilk bakışta hoşlanacağınız, hatta bir süre sonra seveceğiniz birine benziyordu. Her şeyi sizden daha iyi başarabilen insanlardandı.

Hatlen güldü, «İşte bu olanaksız,» diyerek uzaklaştı. Miller başını eğip oğluma baktı.

«Billy için endişelenme,» dedim.

Miller, «Yaşamım boyunca hiç bugünkü kadar endişelenmedim,» dedi.

Ollie, «Haklısın,» diyerek boş şişeyi buzdolabına attı. Yeni bir şişe açtı.

Miller, «İkinizin birbirinize nasıl baktığınızı gördüm,» dedi.

Çikolatamı bitirdim, üstüne içmek için bir bira aldım.

Miller konuşmasını sürdürdü. «Bakın ne düşündüm. Altı kişi o süpürge saplarına bezler sarsın ve bunları sicimle bağlasın. Sonra çakmak gazı tenekelerini bulalım. Kutuların tepelerini kesip, meşaleleri çabucak yakabiliriz.»

Başımı salladım. İyi bir fikirdi bu. Ama yeterli sayılmazdı. Norm'un dışarı sürüklenmesine tanık olanlar İçin... Tuz dökme işinden çok daha iyiydi yine de.

Ollie mırıldandı. «Hiç olmazsa, onları biraz durdurabiliriz.»

Miller dudaklarını ısırdı. «Durum o kadar kötü demek...»

«Evet, o kadar kötü.» Ollie birasını başına dikti.

Öğleden sonra dört buçukta, gübre çuvalları büyük vitrinlerin önüne yerleştirilmiş, sadece dışarı bakmak için dar aralıklar bırakılmıştı. Bunların her birinin önünde bir nöbetçi bekliyordu. Nöbetçilerin yanında birer kutu çakmak gazı ve bez sarılı birer süpürge sopası vardı. Altı gözetleme noktası

oluşturulmuştu. Dan Miller nöbet listesi bile yapmıştı. Tam dört buçukta, gözetleme yerlerinden birinde, çuvalların üzerinde oturuyordum. Billy de yanımdaydı. Sise bakıyorduk.

Vitrinin hemen önünde, kırmızı bir bank vardı. Bazen müşteriler yanlarında aldıkları yiyeceklerle orada oturur, arabalar^ nın getirilmesini beklerlerdi.

Bankın gerisinde de araba park, uzanıyordu. Ağır ve yoğun sis, hiç parlamadan usul usul dönüyordu. Kasvetli bir görünümdü. Sise bakmak bile, kendimi bir korkak gibi hissetmeme yol açıyordu.

Billy, «Baba, neler olduğunu biliyor musun?» diye sordu.

«Hayır, yavrum,» dedim.

Oğlum bir süre hiç konuşmadı. Kucağına gevşekçe bıraktığı ellerine bakıyordu.

Sonunda, «Neden birileri gelip bizi kurtarmıyor?» diye mırıldandı. «Eyalet Polisi ya da FBI?»

«Bilmem...»

«Acaba annem iyi mi?»

| Billy, hiç bilmiyorum...» Kolumu oğlumun omzuna attım.

Billy ağlamamaya çalışıyordu. «Annemi çok istiyorum. Onu üzdüğüm zamanları

düşünüyorum, çok pişmanım...»

«Billy,» diye başladım, ama susmak zorunda kaldım. Boğazımda tuz tadı vardı ve sesim titriyordu.

Billy sordu. «Ne zaman bitecek, baba? Ne zaman?»

«Bilmiyorum...» Billy'nin yüzünü omzuma dayayarak avucu-mu başının arkasına koydum. Gür saçlarının altında, kafatasının yaptığı düzgün kavisi hissediyordum.

Birdenbire düğün gecemi hatırladım. Steff'in düğünden sonra giydiği, sade kahverengi elbiseyi çıkarmasını seyrediyordum. Bir gün önce kapıya çarptığı

için, kalçasında iri bir çürük vardı. Ona bakarak, «Kalçası çürüdüğü sırada, o hâlâ Stephanie Stepanek'ti,» diye düşündüğümü anımsadım. Bu bende saygıya benzer bir duygu uyandırmıştı. Sonra Steff'le sevişmiştik. Dışarıda aralık ayna özgü, donuk gri gökyüzünden kar taneleri uçuşuyordu.

Billy ağlıyordu.

«Hişş, Billy, hişş...» diye fısıldayarak onu salladım. Ama oğlum susmadı. Bu gözyaşlarını ancak anneler dindirebilirdi.

Süpermarkete gece erken geldi. Miller, Hatlen ve Bud Brown bütün cep fenerlerini dağıttılar. Hepsi topu topu yirmi taneydi. Norton, grubu adına avaz avaz bağırarak fener istedi. Ona da Fki

— 84 —tane verdiler. Fener ışıkları, süpermarketin koridorlarında tedirgin hayaletler gibi

dolaşıyordu şimdi.

Billy'yi göğsüme bastırarak aralıktan baktım. Dışarıdaki sütümsü, yarı saydam ışığın niteliği fazla değişmemişti. İçerinin bu kadar karanlık olmasının nedeni, vitrinlerin önüne yığılan çuvallardı. Birkaç kez dışarıda bir şeyin kıpırdadığını sandım. Gerilmiş sinirlerim bana oyun oynuyordu. Bir ara öbür nöbetçilerden biri de bağırdı, ama o da yanılmıştı.

Billy, Bayan Turman'ı görünce, sevinçle onun yanına gitti. Oysa kadın o yaz Billy'ye bakmaya gelmemişti. Bayan Turman elindeki feneri uysalca oğluma verdi.

Billy az sonra donmuş yiyeceklerin bulunduğu buzdolaplarının cam kapaklarına, ışıkla adını yazmaya çalışıyordu. Kadın da Billy'yl gördüğüne çok sevinmiş

gibiydi. Bir süre sonra yanıma geldiler. Hattie Turman güzel kızıl saçları yeni ağarmaya başlamış, uzun boylu ve zayıf bir kadındı. Boynundaki süslü zincirden bir gözlük sarkıyordu. Galiba bu zincirleri orta yaşlı kadınlardan başkalarının takmaları yasaktı.

«Stephanie burada mı, Davld?» diye sordu.

«Hayır. Evde.»

Kadın başını salladı. «Alan da öyle. Burada ne kadar nöbet tutacaksın?»

«Saat altıya kadar. »

«Bir şey gördün mü?»

«Hayır. Sisten başka bir şey görmedim.»

«•îtersen. saat altıya kadar Billy benim yanımda kalsın.»

«ister misin, Billy?»

«Evet, lütfen.» Billy feneri başının üzerinde çeviriyor ve tavanda oluşan ışık oyunlarını seyrediyordu.

«Tanrı Steff'ni koruyacak. Aian'ı da.» Bayan Turman, Billy' yi elinden tutarak uzaklaştı. Kadın sakın bir güvenle konuşmuştu, ama bakışlarından bu sözlerle kendisinin de inanmadığı anlaşılıyordu.

Bes bucukta marketin arka tarafından heyecanlı se^er yükseldi. İki kişi tartışıyordu. Başka biri, galiba Buddy Eagleton, «Dışarı çıkarsanız delilik etmiş olursunuz!» diye bağıırıyordu.

Birkaç fenerin ışığı gruba doğru çevrildi. Tartışmacılar mar-

— 85 —ketin ön tarafına doğru geldiler. Bayan Carmody'nin çığlığa benzeyen, alaylı

kahkahası karanlığı yardı. Karatahtaya sürtülen tırnakların hışırtısı kadar sinir bozucu bir sestti bu.

Konuşmalar arasında, Norton'un mahkeme salonlarını hatırlatan tenor sesi duyuldu. «Lütfen, izin verin de geçelim.»

Yakınımdaki nöbetçi, gruptakilerin neden bağıştıklarını anlamak için oradan ayrıldı. Ben yerimden kıpırdamamaya karar verdim. O gürültü neyse, bana yaklaşıyordu zaten.

Mike Hatlen, «Lütfen,» diyordu. «Lütfen bu işi konuşalım.»

Norton, «Konuşulacak bir şey yok!» dedi. Artık yüzünü görebiliyordum. Yorgun, mutsuz ve kararlı bir ifadesi vardı. Dümdüz Dünyacılara verilmiş olan iki fenerden birini almıştı. Kulaklarının arkasında dimdik duran saç tutamları, aldatılmış bir kocanın boynuzlarına benziyordu. Başkanı olduğu grupta, sadece altı kişi kalmıştı.

Miller, «Bu çılgınlıkta diretme,» dedi. «Mike haklı. Doğru dürüst konuşalım. Bay McVey gaz ızgarasında tavuk kızartacak. Oturup onları yeriz.» Norton'un karşısına dikildi.

Norton onu itti. Miller'ın kıpkırmızı olan yüzünde, sert bir ifade belirdi.

«Öyleyse istediğini yap. Ama peşindekileri kendi ellerinle öldürmüş olacaksın.»

Norton müthiş bir kararlılık ya da vazgeçilemeyecek bir saplantıyla, «Size yardım yollayacağız,» dedi.

Peşindekilerden biri alçak sesle bu fikri destekledi. Ama bir başkası usulca uzaklaştı. Şimdi grup beş kişiye düşmüştü, isa'nın bile ancak on iki kişi bulabildiği düşünülürse, hiç de fena sayılmazdı doğrusu.

Mike Hatlen atıldı. «Dinle Brent, hiç olmazsa tavuklar pişinceye kadar bekle.

Midenizde sıcak yemek olmalı.»

«Ve sana konuşmanı sürdürmen için fırsat vereyim, öyle mi? Bu oyuna kanmayacak kadar çok davaya girdim ben. Zaten adamlarımdan altısını etkiledin.»

«Adamlarından mı?» Hatlen neredeyse inleyecekti «Adam" larından mı? Tanrım! Ne biçim konuşma bu? Onlar insan... Biz oyun oynamıyoruz, burası da mahkeme salonu değil. Dışarıda bazı şeyler var. Onları nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. Göz göre göre ölüme gitmek niye?»

— 86 —

Norton sanki çok eğlenmiş gibi, «Şeyler mi?» diye sordu. «Nerede? Adamların birkaç saatten beri nöbet bekliyor. Onları gören oldu mu?»

«Arkada...»

Norton başını salladı. «Hayır, hayır, hayır. Bu konuyu kırk kez konuştuk. Biz dışarı çıkacağız.»

Biri, «Olamaz...» dedi. Yankılanarak çevreye yayılan bu ses, ekim akşamlarında alacakaranlıkta duyulan, yaprak hışırtılarına benziyordu. «Olamaz... Olamaz...»

Biri tiz bir sesle sordu. «Bizi burada zorla mı tutacaksınız?» Bu Norton'un yandaşlarından biriydi. Çift odaklı gözlük takmış, yaşlıca bir kadın. «Bizi engelleyecek misiniz?»

O yumuşak, «Olamaz...» yankısı kesildi.

Mike, «Hayır,» dedi. «Kimsenin sizi engelleyeceğini sanmıyorum.»

BÜly'nin kulağına bir şeyler fısıldadım. Oğlum şaşırdı, soru sorar gibi yüzüme baktı. «Haydi,» dedim. «Çabuk ol.»

Billy uzaklaştı.

Norton parmaklarını saçlarının arasına soktu. Broadway'de sahneye çıkan bir aktörünki kadar hesaplı bir hareketti bu. Testeresinin ipini boş yere çekerek küfrettiği ve kimsenin kendisini görmediğini sandığı sırada, benim gözümde daha sevimliydi. Kurtulacaklarına gerçekten inanıp inanmadığını anlayamadım. Hâlâ da anlamış değilim. Ama bence, başlarına gelecekleri biliyordu. Yaşamı boyunca inanmadan kullandığı mantık, sonunda hain ve kudurmuş bir kaplan gibi ona saldırmıştı sanırım.

Norton huzursuzca çevresine bakındı. Sanki bir şeyler daha söylemek istiyordu.

Sonra dört yandaşını kasalara giden yollardan birine soktu. Grupta o yaşlıca kadından başka, yirmisinde şişman bir delikanlı, genç bir kız ve başındaki golf kasketini geriye itmiş, blucinli bir adam vardı.

Norton benimle göz göze geldi. Gözleri büyüdü, bakışlarını benden kaçırarak oldu.

«Brent, bir dakika,» dedim.

«Artık bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorum. Özellikle seninle.»

— 87 —

«Biliyorum. Ben senden sadece bir ricada bulunacaktım.» O sırada Billy koşarak yanıma geldi.

Oğlum elindeki paketi bana uzatırken, Norton kuşkuyla. «Nedir o?» diye sordu.

«Yüz metre çamaşır ipi,» dedim. Artık herkesin bize baktığının hayal meyal farkındaydım. Kalabalık, kasaların ve bunlara giden geçitlerin gerisine birikmişti.

«Ne olacak yani?»

«Dışarı çıkmadan önce, ipin bir ucunu beline bağlamayı isteyecektim. Ben ipi bırakırım, ip gerildiği zaman, sendeki ucu bir yere bağlarsın. Seçeceğin şey önemli değil. Bir arabanın kapı tokmağı bile olabilir.»

«Tanrı aşkına! Bunu neden İstiyorsun?»

«Böylece, hiç olmazsa yüz metre ilerleyebildiğiniz! anlayacağım,» dedim.

Norton'un gözlerinde garip bir ifade belirip kayboldu. «Olmaz! »

Omuz silktilim. «Pekâlâ. Şansın açık olsun.»

Golf kasketli adam birden, «istediğinizi ben yaparım, bayım,» diye atıldı.

«Yapmamam için bir neden yok.»

Norton sert bir şey söyleyecekmiş gibi ona döndü, ama golf kasketli adam onu sakın sakın süzdü. Adam kesin kararını vermiş İnsanların rahatlığı içindeydi.

Belli ki hiçbir kuşkusu yoktu. Norton da bunu fark etti ve sesini çıkarmadı.

«Teşekkür ederim,» diye mırıldandım.

Pakedin kâğıdını çakımla yırttım. Çamaşır İpi sert halkalar halinde, bir akordeon gibi açıldı. Bir ucunu kasketli adamın beline gevşekçe bağladım. Adam ipi çözdü, ustalıkla yeniden bağladı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Norton tedirgin tedirgin, ağırlığını bir ayağından ötekine aktarıp duruyordu.

Kasketli adama, «Çakımı ister misin?» diye sordum.

«Çakım var.» Adam bana da aynı sakın küçümsemeyle bak-tı. «Sen sadece ipi salıver. Gerildiği zaman çözerim.»

«Hazır mıyız?» Norton'un sesi fazla yüksek çıkmıştı. Şişman delikanlı, biri poposuna vurmuş gibi irkildi. Norton yanıt alamayınca, çıkmak üzere döndü.

Elimi uzattım. «Şansın açık olsun.»

88 —

Norton tanımadığı, kuşku uyandıran bir nesneymiş gibi eli-^e baktı. Sonunda,

«Size yardım göndereceğiz,» diyerek çıkış kapısını itti. içeriye o hafif, acı

koku girdi yine. Ötekiler de Nor-ton'u izlediler.

Mike Hatlen yanıma yaklaştı. Norton'un beş kişilik grubu, süte benzeyen ve ağır ağır hareket eden siste duraklamıştı. Norton bir şeyler söyledi. Aslında sözleri duymam gerekirdi. Ama sis garip bir biçimde, sesleri boğuyordu. Norton'un sadece sesini duydum, bir de iki üç hece. Uzaklardaki bir radyodan yükselen sesler gibiydi. Grup yürümeye koyuldu.

Hatlen kapıyı aralık tutuyordu. İpi açmaya başladım. İyice gevşek bırakmaya özen gösteriyordum.

Kasketli adam ip gerilir gerilmez, onu belinden çözecekti.

Dışarıda hâlâ ses yoktu. Billy yanımda hareketsiz duruyordu, ama gövdesinin titrediğini hissediyordum.

Yine o garip duyguya kapıldım. Sanki o beş kişi siste uzak-laşmadılar da, birden görünmez oldular. Bir an giysileri havada dans etti, sonra onlar da kayboldu.

Sisin ne kadar yoğun olduğunu, insanları bir iki saniyede yutuvermesinden anlıyordunuz.

İpin yarısını salıvermiştim. Bir anlık bir duraklamanın ardından, yine gerilemeye başlayınca, gerisini de boşalttım. O sırada babamın bent Gregory Peck'in oynadığı Moby Dick filmine götürdüğünü hatırladım. Ve galiba hafifçe gülümsedim.

Artık ipin dörtte üçü siste kaybolmuştu. Bir ucu yerde, Billy'nin ayağının yakınındaydı. İp yine ellerimde hareketsiz kaldı. Belki beş saniye hiç

kımıldamadı. Derken bir buçuk metre kadarı boşaldı. Sonra birden dalgalandı, çıkış kapısının yanına hızla çarptı.

İpin altı metresi daha boşalırken, sol avucuma ateşten bir çizgi çizdi sanki.

Sisin içinden titrek ve tiz bir çığlık geldi. Bağıranın kadın mı, erkek mi olduğunu anlamak olanaksızdı.

İpin bir kaç metresi daha çekildi. Kapıda yılan gibi, sağa sola kıvrılıyordu.

Sonra sisten ulumaya benzer bir ses yükseldi. Oğlum inledi. Hatlen donmuş gibi duruyordu. Gözleri iri iri .açılmış, ağzı çarpılmıştı. Dudakları titriyordu.

Uluma aniden kesildi. Sessizlik sanki sonsuza kadar uzadı. Sonra o yaşlıca kadının bağırdığını duyduk. Bu sefer ses çok

— 89 —netti. Kadın, «Sırtımdan çekil!» diye çığlıklar atıyordu. «Ah, Tanrım Tanrım...»

Derken onun sesi de kesildi.

İpin hemen hepsi elimden boşaldı. Avucum büsbütün yanıyordu artık. Sonra ip tamamen gevşedi. Ve sislerin arasından bir ses yükseldi. Yüksek, boğuk bir homurtu. Ağzım kuruyuverdi.

Şimdiye kadar duyduğum seslerin hiçbirine benzemiyordu. Afrika'da bir çayırılıkta ya da Güney Amerika'da bir bataklıkta geçen filmlerde duyduğumuz gürültüleri andırıyordu biraz. Koskocaman bir hayvanın sesiydi bu. Ses yine duyuldu. Pes, vahşi ve korkunç... Bir daha kükredi... Sonra hafif hırıltılara dönüştü. Ve sonunda duyulmaz oldu.

Amanda Dumfries titrek bir sesle, «Şu kapıyı kapatın,» dedi.

«Az sonra,» diye yanıt verip ipi toplamaya başladım. İp sisten içeri süzülerek, ayağımın dibinde düzensiz halkalar ve düğümler oluşturdu. İpin öbür ucu kıpkırmızıydı. Bir metre kadarı.

Bayan Carmody, «Ölüm!» diye haykırdı. «Dışarı çıkmak ölmek demektir! Artık anladınız mı?»

İpin ucu çiğnenmiş, lifler ve küçük pamuk parçaları birbirine karışmıştı. Pamuk parçacıklarının üzerinde kan damlaları vardı.

Kimse Bayan Carmody'ye karşı çıkmadı bu kez.

Mike Hatlen kapıyı kapattı.

VII. İlk Gece

Bay McVey ben on iki on üç yaşındayken, Bridgton'da kasaplığa başlamıştı. Küçük adını da, yaşını da bilmiyordum. Adam küçük hava bacalarından birinin altına, gazla çalışan bir ızgara yerleştirmişti. Havalandırma sistemi çalışmıyordu, ama herhalde bacalardan içeri yine de biraz hava giriyordu. Saat altı buçukta süpermarketi kızarmış tavuk kokusu sardı. Bud Brown'in ar tık hiçbir şeye itiraz ettiği yoktu. Korkudan uyuşmuştu belki de. Ama bence, adam mis gibi tavuk kokusuna fazla dayanamayacağını anlamıştı. Çoğu kişi yemek yiyecek halde değildi. Ufak te-

— go —fek, çelimsiz McVey, beyaz önlüğünü takıp, tavukları kızarttı yine de. Kâğıt tabaklara ikişer parça koydu ve bunları kafeterya usulü et tezgâhına dizdi.

Bayan Turman, Billy'yle bana birer tabak getirdi. Tavuğun yanında, meze bölümünden alınmış patates salatası vardı. Zorla da olsa yemeye çalıştım. Ama Billy yemeğe elini bile sürmedi.

«Yemek yemen şart, koca adam,» dedim.

Oğlum tabağını bir yana bıraktı. «Acıkmadım.»

«Yemek yemezsen büyümezsin.»

Billy'nin biraz gerisinde oturan Bayan Turman, bana bakarak başını usulca salladı.

O zaman, «Pekâlâ, Billy,» dedim. «Hiç olmazsa bir şeftali ye. Tamam mı?»

«Ya Bay Brown kızarsa?»

«Kızarsa, gelip bana haber ver.»

«Peki, baba.» Oğlum ağır ağır uzaklaştı. Sanki küçülmüş gibiydi. Ona bakarken yüreğim burkuldu.

McVey tavuk kızartmayı sürdürdü. Sadece birkaç kişinin yemesine aldırmadığı

anlaşılıyordu. Yemek pişirmek onu mutlu ediyordu. Daha önce de söyledim sanırım: Böyle olaylara göğüs germeye çalışmanın türlü yolları vardır. Size inanılmaz gelebilir, ama gerçekten öyledir. İnsan

zihni bukalemun gibi, her koşula uyum sağlamaya çalışır.

Bayan Turman'la ilaç bölümünde, yerde oturuyorduk. Müşteriler gruplara ayrılmışlardı. Bayan Carmody'den başka yalnız oturan hiç kimse yoktu. Myron'la arkadaşı Jim yine birlikteydiler. Biraların durduğu buzdolabının önünde sız mışlardı.

Nöbetçiler aralıklardan dışarı bakıyorlardı, ilerinde Ollie de vardı. Tavuk butu yiyerek bira içiyordu. Süpürge saplarından yapılan meşaleler çuvallara dayan mıştı. Yanlarında da akmak gazı kutuları duruyordu... Ama galiba kimse bu meşalelere eskisi kadar güvenmiyordu, artık. O dehşet verici homurtuyu duymuş, ucu çiğnenmiş ve kana bulan mış çamaşır ipini görmüşlerdi. Dışarıdaki yaratık bizi ele geçirmek isterse, bunu başaracaktı. Yaratık ya da yaratıklar.

Bayan Turman, «Bu gece kötü şeyler olacak mı dersin?» diye sordu. Sesi sakindi, ama gözlerinde korku ve acı vardı.

— 91 —

«Hattie, hiç bilmiyorum...»

«Billy'yi yanımda bırak. Davey, ben... Çok korkuyorum.» Alayla güldü. «Evet, dehşete kapıldım. Billy yanımda olursa o kadar korkmam. Oğlunun da içi rahat eder.» Gözleri yaşlarla parlıyordu.

Eğilerek omzuna vurdum.

Kadın, «Alan için öylesine endişeliyim ki,» diye sürdürdü. «O ld Davey.

Yüreğim bana onun öldüğünü söylüyor.»

«Hayır, Hattie. Bunu bilmezsin.»

«ldğn hissediyorum. Senin- de Stephanie'yle ilgili bazı kaygıların yok mu?»

Yalan söyledim. «Yok canım...»

Bayan Turman boğulur gibi bir ses çıkardı, sonra da elini ağzına bastırdı.

Gözlüğünün camları loş ve puslu ışıkları yansıtıyordu.

«Billy dönüyor,» diye mırıldandım.

Oğlum şeftali yiyordu. Hattie Turman ona yanına oturmasını İşaret etti.

«şeftalini bitir, sonra sana şeftali çekirdeği ve biraz iplikle küçük•; bir adam yapmasını öğreteceğim.»

Billy kadına neşesiz neşesiz gülümsedi.

Saat sekizde yeni nöbetçiler yerlerini aldılar. 011le de yanıma geldi. «Billy nerede?»

«Arkada,» dedim. «Bayan Turman'la beraber. Oyuncak yapt-yorlar. Şeftali çekirdeğinden adamlar, kesekâğıttarırvdan maskeler, elmalardan bebekler yapıldı

bitti. Şimdi McVey ona pipo temizlemek için kullanılan tellerle adam yapmasını öğretiyor.»

Ollie birasından bir yudum aldı, «Dışarıda bir şeyler dolaşıyor.»

Ona telaşla baktım. Bakışlarıma sakın sakın karşılık verdi. Sonra da, «Sarhoş değilim,» dedi. «Sarhoş olmaya çalıştım, ama başaramadım. Keşke sızabilsem, Dave.»

«Ne demek dışarıda bir şeyler dolaşıyor?»

«Ne olduğunu kesin bilmiyorum. Walter'a sordum. O da aynı duyguya kapıldığını

söyledi. Sis bir bölümünün birdenbire daha koyulaştığını. Bazen koca bir gölgeye benziyor. Bazen küçük

92 —hir lekeye. Sonra rengi açık griye dönüşüyor. Sis dönüp duruyor aten. Arnie Simms bile dışarıda bir şeyler olduğunu söyledi, nysa Arnie'nin gözleri hemen hemen hiç görmez...»

«Ya ötekiler?»

Ollie, «Onlar başka eyaletten,» dedi. «Hiçbirini tanımıyorum. Onlara bir şey sormadım.»

«Yanılmadığından emin misin?»

Ollie, «Eminim,» diyerek başıyla Bayan Carmody'yi gösterdi. Kadın geçidin sonunda yalnız başına oturuyordu. Olaylar iştahını hiç etkilememişti. Tabağında tavuk kemiklerinin yattıkları 5jr mezar vardı sanki. Bir bardaktan ya domates suyu içiyordu ya da kan.

Ollie, «Bence kadın bir konuda yanılmıyordu,» diye ekledi. «Her şeyi anlayacağız. Karanlık bastığında, her şeyi anlayacağız-»

Karanlık basıncaya kadar beklememize gerek kalmadı. Neyse Billy olanları pek görmedi. Bayan Turman onu marketin arka tarafında tutmayı başardı. Önceki adamlardan biri, çığlıklar atarak kollarını sallaya sallaya gerilediği sırada, Ollie hâlâ benim yanımdaydı. Saat sekiz buçuğa geliyordu. Sis duru beyazlığı, kasım akşamlarını anımsatan, donuk bir kurşuniye dönüşmüştü.

Gözetleme yerinin hemen önünde, cama bir şey konmuştu.

Nöbetçi, «Tanrım!» diye haykırıyordu. «Beni bırakın da gi" deyim. Bırakın kaçayım.»

Adam çemberler çizerek koşuyordu. Gözleri dışarı uğramıştı. Ağzının köşesinden akan salya, koyulaşan gölgelerin arasında parlıyordu. Dondurulmuş yiyecekler bölümünden koşarak geçti ve gerilere doğru gitti.

Ötekiler de avaz avaz haykırarak bir şeyler söylediler. Kimisi ne olduğunu anlamak için öne atıldı. Çoğu da geri kaçtı. Camda neyin dolaştığıyla ilgilenmiyor, onu görmek istemiyorlardı.

Hızlı adımlarla gözetleme yerine gittim. Ollie yanımdaydı. Elini, Bayan Dumfries'in tabancasını koyduğu cebine sokmuştu, birden öbür gözcülerden biri de haykırdı. Sesinde korkudan çok, Esinti vardı.

— 93 —

Ollie'yle kasalara giden geçitlerin birinde ilerledik. Nöbetçinin dehşete kapatıp kaçmasına yol açan yarattığı artık görebiliyordum. Ne olduğunu anlayamamıştım, ama iyice görüyordum. Onu. Bosch'un tablolarında rastlanan, cehennem kaçkını yaratıp! lan andırıyordu. Gülünç bir yanı da vardı.

Arkadaşlarınızı korkutmak için yüz seksen dokuz sente satın aldığınız, plastikten yapılmış, garip yaratıklara benziyordu biraz. Norton'un depoya özellikle koyulduğunu iddia ettiği oyuncaklara.

Yaratık altmış santim kadardı. Gövdesi boğum boğumdu, Yandıktan sonra iyileşmiş

et pembeliğindeydi. Kısa, esnek duyargaların ucundaki patlak gözleri, aynı anda iki ayrı yöne bakıyordu, öbür uçtan bir şey uzanıyordu. Bu ya yarattığın seks organıydı ya da iğnesi. Koskocaman, zar gibi kanatları vardı. Karasineğin kanatlarına benziyordu bunlar. Ben Ollie'yle vitrine yaklaşırken, yaratık da kanatlarını ağır ağır oynatıyordu.

Solumuzda, nöbetçinin tiksintiyle bağırdığı gözetleme yerinin tam karşısındaki kalın camda, bu yaratıklardan üçü dolaşıyordu. Yavaşça ilerliyor ve arkalarında süraûkiüböeeğinkine benzeyen, yapışkan izler bırakıyorlardı. Gözleri, parmak kalınlığındaki duyargalarının ucunda titreşiyordu. Tabii bunlar gözse... En büyükleri, aşağı yukarı yüz yirmi santim boyundaydı. Bazen sürünerek birbirlerinin üzerinden geçiyorlardı.

Tom Smalley tiksinti dolu bir sesle, «Şu lanet olasıca şeylere bakın,» dedi.

Sağımızdaki gözetleme yerinde duruyordu. Karşılık vermedim. Böcekler cama dolmuşlardı artık. Herhalde yapının bütün yüzeylerinde dolaşıyorlardı... Et parçasına üşüşmüş kurtlar gibi. Bu hiç de hoş bir görünüm değildi. Yemeği başardığım birkaç lokma tavuğun, ağızımdan fırlamaya çalıştığını hissettim.

Biri hıçkırarak ağlıyor, Bayan Carmody toprağın derinliklerinden fırlayan, iğrenç yaratıklarla ilgili bir şeyler haykırıyordu. Biri sert sert, «Başının derde girmesini istemiyorsan çenenin tut» dedi. Hep aynı saçma sapan sözler yineleniyordu.

Ollie cebinden Bayan Dumfries'in tabancasını çıkardı. Kolunu yakaladım. «Delilik etme.»

Silkinerek elimden kurtuldu. «Ben ne yaptığımı biliyorum.» Tabancanın kabzasıyla cama vurdu. Yüzü

. ye benziyordu. Yaratıklar başdöndürücü bir hızla -kanat çırpıma başladı.

Artık camda bulanık bir pembelik vardı. Önceden aörrnemiş olsaydınız, orada kanatlı yaratıklar olduğu aklınıza bile lmezdi. Sonra o pembelik de uçup gitti.

Bazıları Ollie'nin ne yaptığını görmüş ve bu fikri beğenmişlerdi. Süpürge saplarıyla camlara vurmaya giriştiler. Yaratıklar birden geri döndü.

Karasinekler kadar akılsız oldukları anlaşılıyordu. Müşteriler korkularını

yenmek için, gevezelik ediyorlardı. Bifinin, «Bu yaratıklar insanın üzerine konarsa ne olur?» diye sorduğunu duydum. Bu sorunun yanıtını öğrenmek istemezdim doğrusu.

Vitrinin önündekiler, cama vurmaktan vazgeçmeye başlıyorlardı. Ollie bana döndü.

Bir şey söyleyecekti. Ama tam ağzını açtığı sırada, sisten çıkan bir şey, camda sürünen yaratıklardan birini kaptı. Galiba haykırdım. Pek emin değilim.

Uçan bir şeydi bu. Kesin olarak, ancak bu kadarını söyleyebilirim. Sis az önce Ollie'nin tanımladığı gibi koyulaştı, yoğunluğu giderek arttı ve kayışımı

kanatları olan, bembeyaz gövdeJ li, kızıl gözlü bir yaratığa dönüştü. Yaratık vitrine çarparak camları zangırdattı, pembe dev sineği kapıp uzaklaştı. Bütün olay en fazla beş saniye sürdü. En son, pembe sineğin yaratığın ağzından içeri girerken, kanat çırparak kıvrılıp büküldüğünü gördüm. Bir martının gagasında çırpınan küçük bir balık gibiydi.

Cama bir yaratık daha çarptı. Sonra biri daha. İçeridekiler bağışıyor, akın akın gerilere doğru kaçıyorlardı. O kargaşalıkta, birinden acı bir çığlık koptu.

Ollie, «Aman Tanrım,» diye fısıldadı. «O yaşlı kadın yere düştü. Ötekiler onu çiğneyip geçtiler.»

Ollie o yana doğru koştu. Ben de onu izlemek için döndüm. Sonra bir şey gördüm ve olduğum yerde kalakaldım.

Üstteki gübre torbalarından biri, ağır ağır aşağı doğru kayıyordu. Tom Smalley bunun hemen altında durmuş aralıktan sise bakıyordu.

Oilie'yle benim durduğum gözetleme yerinin önündeki carca, o pembe sineklerden biri daha kondu. Kızıl gözlü yaratıklardan biri, pike yaparak onu yakaladı. Yere düşmüş olan yaşlı kadın çatlak ve tiz bir sesle haykırıp duruyordu.

O çuval. Kayan o çuval.

«Smalley!» diye bağırdım. «Dikkat et! Yukarı bak!»

Gürültüden sesimi duyuramadım. Aşağı yuvarlanan çuval Smalley'nin kafasına çarptı. Adam yere yığıldı. Düşerken çene' sini vitrinin altındaki rafa çarptı.

O beyaz yaratıklardan biri, camdaki delikten içeri girmeye çalışıyordu.

Haykırışlar biraz hafiflediği için, hıştırtısını duyabil), yordum. Üçgen biçimindeki kafasında, kırmızı gözleri ışıldıyordu. Kafasını hafifçe yana eğmişti. Kancamsı iri gagasını vahşi-ce açıp kapatıyordu. Dinazorlarla ilgili kitaplarda gördüğünüz, pj-terodaktillere benziyordu biraz. Bir delinin karabasanından fir. lamış gibiydi.

Meşalelerden birini yakalayarak ucunu çakmak gazı kutusu-na soktum. O sırada teneke kutu devrildi ve sıvı yerde bir gölcük oluşturdu.

Uçan yaratık çuvalların tepesine tünedi. Öfkeyle çevresine bakmıyor, uzun tırnaklı pençelerinden kâh birinin, kâh öbürünün üzerinde duruyordu. Akılsız bir yaratıktı. Bundan eminim. İki kez kanatlarını açmayı denedi. Duvarlara çarpınca vazgeçti. Yarısı aslan, yarısı kartal olan o efsanevi yaratığın kanatlarına benziyor du bunlar. Yaratık üçüncü kez uçmaya kalkıştığında derigesini yitirdi ve tüneğinden hantalca yuvarlandı. Hâlâ kanatlarını açmaya çalışıyordu. Tom Smalley'in sırtına düşmüştü. Bir pençede adamın gömleğini yırttı. Tom'un sırtından kanlar akmaya başladı.

Ben bir metre kadar gerideydim. Meşaleden yakıt damlıyordu. Eğer becerebilirim, yaratığı gebertecektim. Öldürmeye hazırdım, içim kin doluydu... Sonra birden meşaleyi tutuşturmak iç;n kibritim olmadığını fark ettim. Bir saat önce son kibritimi McVey'in purosunu yakmak için harcamıştım.

içeridekiler çıldırmışlardı sanki. Smalley'in sırtına tünemiş olan yaratığı

hepsi görmüştü. Bu dünyada hiç kimsenin görmediği bir şeydi bu. Yaratık merakla başını öne uzattı. Ve Smaliey' in ensesinden bir parça et kopardı.

Meşaleyle yaratığın başına vurmaya hazırlanırken, meşale alev aldı. Dan Miller yanımda belirmişti. Elinde bir çakmak vardı. Yüzü dehşet ve öfkeye gerilmişti.

Kayadan oyulmuşa benziyordu bu yüz.

— 96 —

Miller boğuk boğuk, «Öldür onu,» dedi. Ollie onun yanında duruyordu. Bayan Dumfries'in tabancası elindeydi, ama oradan doğru dürüst nişan alması

olanaksızdı.

Yaratık kanatlarını açıp bir kez çırpı. Uçarak uzaklaşmak değil, pençelerini avına daha iyi

geçirebilmek için. Sonra kayışa benzeyen beyaz kanatlarıyla, zavallı Smalley'in gövdesini iyice sardı. Bunu bazı sesler izledi. Etler korkunç

bir biçimde parçalanırken çıkan sesler. Bunları ayrıntılarıyla anlatmaya dayanamayacağım.

Bütün bunlar birkaç saniye içinde oldu. Meşaleyi yaratığa İndirdim. Uçurtma gibi, ağırlığı olmayan bir şeye çarpmıştım sanki. Yaratık bir anda tutuştu.

Cırtlak bir ses çıkararak kanatlarını açtı. Kafasını sağa sola sallıyor, gözlerini deviriyordu. Dayanılmaz acılar çekmesini diliyordum. Yaratık, şiddetli bahar rüzgârında ipte uçuşan keten çarşafları anımsatan bir sesle havalandı.

Yine boğuk bir çığlık attı.

Herkes dönmüş, alev alev yanan kuşun son uçuşunu seyrediyordu. Galiba hiçbir şey belleğimde, kuşa benzeyen o nesnenin süpermarkette zikzaklar çizerek uçası

kadar yer etmedi. Yaratığın gövdesinden kopan kömürleşmiş parçalar, dumanları

tüterek yere düşüyordu. Yaratık sonunda salçaların durduğu rafa çarptı. Kana benzeyen domates salçaları ortalığa sıçradı, iğrenç kuş artık kül ve kemikten ibaretti. Yanık kokusu her yanı kaplamıştı ve insanın midesini buiandırıyor.

Buna, camdaki kırıktan dalgalanarak içeri dolan sisin acımsı kokusu da karışıyordu.

Süpermarkete derin bir sessizlik çöktü bir an. O alevler içerisinde yapılan ölüm uçuşunun uyandırdığı ilgi hepimizi birleştirmişti. Sonra haykırışlar birbirini izledi. Arkalarda bir yerde, oğlumun ağladığını duydum.

Biri beni yakaladı. Bud Brown'di bu. Adamın gözleri yerinden uğramıştı.

Dudakları gerilmiş, takma dişleri ortaya çıkmıştı. «Ötekilerden biri...» diyerek işaret etti.

Sineğe benzeyen yaratıklardan biri, delikten içeri girmiş ve bir çuvala konmuştu. Karasineğinkine benzeyen kanatlarını oynatıp duruyordu. Kanatların çıkardığı sesi duyabiliyordum. Bir dükkânın tavanında dönen, ucuz bir vantilatörün gürültüsüne

— 97— Sis —F.7

benziyordu. Duyargalarının ucundaki gözleri birer top gibiydi, iğ. rene, tombul ve pembe gövdesi titriyordu.

Yaratığa doğru gittim. Meşalem sönmek üzereydi, ama hâlâ birkaç yerinden alevler fişkırıyordu. Üçüncü sınıf öğretmeni Bayan Reppler benden önce davrandı. Kadın belki elli beş yaşındaydı, belki de altmış. Bir ip kadar da zayıftı. Vücudu insana kurutulmuş etleri hatırlatıyordu.

Bayan Reppler iki elinde birer böcek öldürücü sprey tutuyordu. Düşmanının kafatasını yaran bir

mağara adamına yakışacak bir sesle, öfkeyle bağırdı.

Ellerini öne doğru uzatarak tenekelerin tepesine bastı. Yaratık kalın bir tabaka böcek öldürücü zehirle kaplandı. Dev sinek acıyla sarsıldı. Deli gibi dönerek kıvrandı. Sonra da çuvalların üzerinden yuvarlandı. Tom Smalley' in cesedine çarpıp sekti. Smalley'in ölmüş olduğu kesindi. Yaratık yere düştü. Vızıldayarak kanatlarını çılgınca çırpıyordu, ama artık uçması olanaksızdı. Böcek ilacı

kanatlarını iyice kaplamıştı. Birkaç dakika sonra yaratığın kanat çırpışları

yavaşladı, sonunda durdu. Dev sinek ölmüştü.

Müşterilerin ağladıkları duyuluyordu. Ayaklar altında ezilen yaşlı kadının iniltileri markette yankılanıyordu. Kimileri de gülüyordu. Lanetlenmiş

insanların gülüşüydü bu. Bayan Reppler avının tepesine dikilmişti. Sıska göğsü

kabarıp iniyordu.

Hatlen'le Miller çırakların büyük kutuları taşımakta kullandıkları arabalardan birini bulmuşlardı. Arabayı gübre çuvallarının tepesine çıkararak, camdaki deliği kapattılar. Geçici bir önlem olarak, hiç de fena sayılmazdı.

Amanda Dumfries sanki uykusunda yürüyormuş gibi ilerledi. Bir elinde plastik bir kova vardı/Öbüründe de süpürge. Süpürge hâlâ selofan kâğıda sarılıydı.

İrileşmiş gözleriyle boş boş bakan genç kadın eğildi, yaratığın leşini kovanın içine süpürdü. Süpürgenin üzerindeki selofan hışırdayıp durdu. İşini bitiren Amanda, çıkış kapısına gitti. Bu cama o yaratıklardan konan olmamıştı. Genç

kadın kapıyı aralayarak kovayı dışarı attı. Kova kavisler çizerek yuvarlanırken, pembe yaratıklardan Jblrl karanlıkların içinden vızıldayarak çıktı, kovanın üstüne çöküp onunla birlikte yuvarlanmaya başladı.

— 98 —

Amanda hıçkırıklara boğuldu birden. Yanına gidip kolumu omzuna attım.

Sabaha karşı bir buçukta, sırtımı et tezgâhının beyaz emaye duvarına dayamış, yarı uyukluyordum. Billy başını dizime koymuştu. Mışıl mışıl uyuyordu. Biraz ileride Amanda Dumfries yatıyordu. Başının altına birinin ceketini yastık yapmıştı.

Kuşa benzeyen yaratığın alevler içinde ölmesinden sonra, OUte'yle depoya gidip daha önce Billy'nin üzerine örttüğüm kapitone örtülerden almıştık. Bazıları

şimdi bunların üzerinde yatıyordu. Portakal ve armut dolu birkaç sandık da getirmiş, dört kişi uğraşıp, bunları vitrindeki deliğin önüne, gübre çuvallarının üzerine yerleştirmiştik. O kuşa benzer yaratıklar bu sandıkları

itmekte zorluk çekeceklerdi. Çünkü her biri kırk kırk beş kilo vardı.

Ama dışarıda sadece kuşlar ve böceğe benzer yaratıklar dolaşmıyordu. Norm'u kapıp götüren dokunaçlı canavarlar da vardı. Sonra ucu çiğnenmiş çamaşır ipini de unutmamalıydık. Tabii göremediğimiz, hafif, boğuk bir sesle homurdanan o yaratığı da. Sonradan yine buna benzer sesler duymuştuk. Bazen homurtular uzaklardan gelmişti. Ama ne kadar uzaktan? Sis sesleri boğardı. Ara sıra sesler yapıyı sarsacak kadar yakınlaşıyordu ve sanki kalbinize buzlu sular doluyordu.

Billy kucağımda inledi. Yüzüne düşen saçları kaldırdım. Çocuğun iniltileri yükseldi. Sonra uykuyu daha tehlikesiz bularak, yeniden daldı. Ben iyice uyanmış, çevreme bakıyordum. Karanlık basalı beri ancak doksan dakika kadar uyuyabilmiş, karabasanlar görmüştüm. Bu kopuk kopuk düşlerden birinde, bir gece öncesine dönmüştüm. Billy'le Steffy büyük pencerenin önünde durmuş, karanlık sulara döne döne yaklaşarak fırtınayı haber veren, gümüş rengi su-hortumuna bakıyorlardı. Şiddetli bir rüzgârın camı kıracağını ve ok gibi sivri öldürücü

parçaları odaya saçacağını bildiğim için onlara yaklaştırmaya çalışıyordum. Ama ne kadar koşarsam koşayım, karımla çocuğuma yaklaşamıyordum. Sonra su-hortumundan bir kuş yükseliyordu. Kırmızı bir Ölüm Kuşuydu bu. Tarih öncesi çağlarda yaşayan yaratıklarinkine ben- _ 99 _

zeyen kanatları, batıdan doğuya bütün gölü kaplıyordu. Ağzım açıldığında, dev bir tünele benzeyen gırtlığı görünüyordu. Kuş karımla oğlumu yutmak için yaklaşıırken, uğursuz bir ses, fısıltıyla hep aynı sözleri yineliyordu. «Ok Baş1

Projesi... Ok Baş1 Projesi... Ok Baş1 Projesi...»

Tedirgin uyuyanlar sadece Billy'yle ben değildik. Ötekiler de uykularında çılgınlık atıyor, uyandıktan sonra bile haykırmayı sürdürüyorlardı. Dolaptaki biralar hızla azalıyordu. Buddy bir ara hiçbir şey söylemeden depodan bira getirip, buzdolabını yeniden doldurdu. Mike Hatien, Sominex adlı uyku ilacından bir tek şişe bile kalmadığını söyledi. İlaç kapışılmıştı. Hatlen yedi sekiz şişe alanları görmüştü.

«Birkaç şişe Nytol kaldı,» dedi. «ister misin, David?» Başımı, «hayır.» der gibi sallayarak, ona teşekkür ettim.

Beş numaralı kasanın gerisindeki geçitte de, şarapçılarımız yatıyorlardı. Yedi kişi kadardılar. Lou Tattinger dışındakiler başka eyaletlerdendi. Lou bir araba yıkama istasyonunun sahibiydi. Gece gündüz içerdi. Kafa çekmek için bahaneye ihtiyacı yoktu yani. Şarapçılar grubu boş çuvallar gibi yere serilmişti. Top patlasa duymazlardı.

Ah, evet... altı yedi kişi de çıldırmıştı.

«Çıldırmıştı,» sözü pek uygun değil sanırım. Ama aklıma daha uygun bir söz gelmiyor. Bu insanlar bira, şarap ya da hap içmeden uyuşmuşlardı. Parlak kapı

tokmaklarına benzeyen gözleriyle, boş boş bakıyorlardı. Gerçek denilen sert beton, korkunç bir depremde parçalanmış, bu zavallılar da yerde açılan yarıktan içeriye yuvarlanmışlardı sanki. Belki

zamanla birkaçı geri dönmeyi başaracaktı.

Tabii zamanımız olursa...

Geri kalanlarımız ise türlü biçimlerde zihinleriyle uzlaşmış-lardı. Kimilerinin yöntemi çok garipti. Örneke Bayan Reppler, bütün bunların bir düş olduğuna inanıyordu. Ya da öyle söylüyordu. İnanarak söylüyordu üstelik.

Amanda'ya baktım. Genç kadına beni rahatsız eden birtakım güçlü duygular beslemeye başlıyordum. Evet, tedirginlik veren duygulardı belki, ama kötü

oldukları söylenemezdi. Aman-da'nın gözleri marnlamayacak kadar yeşil ve pırıl pırıldı... Gözlerinde kontak lens olup olmadığını anlamak için, onu bir süre

— 100

gozetlemistim. Ama genç kadının göz renginin doğal olduğu anlaşıyordu. Onunla sevişmek istiyordum. Karım evdeydi. Belki yaşıyordu. Ama ölmüş olması daha güçlü

bir olasılıktı. Her iki ^rumda da yalnızdı. Ve Steffy'i seviyordum. Dünyada her şeyden çok, karımın yanına dönmeyi istiyordum. Öte yandan Amanda Dumfries'la sevişmek de istiyordum. Kendi kendime bütün bunlara içinde bulunduğumuz koşulların yol açtığını söylüyordum. Belki de gerçekten öyleydi. Ama bu benim isteğimi azaltmıyordu.

Yine uyuyakalmışım. Saat üçte irkilerek uyandım. Amanda ana karnındaki bebekler gibi, dizlerini göğsüne doğru çekmiş, birbirine kenetlediği ellerini bacaklarının arasına sokmuştu. Kazağı hafifçe yukarı sıyrılmıştı. Genç kadının temiz beyaz derisi görünüyordu. Kadına bakarken, son derece yararsız ve rahatsız edici bir heyecana kapıldım.

Oyalanmak için başka şeyler düşünmeye çalıştım. Aklıma bir gün önce Brent Norton'un resmini yapmak isteyişim geldi. Hayır, öyle yağlı boya bir portre filan yapmayacaktım. Adamı elinde birayla bir kütüğün üzerine oturtacak, yorgun ve terli yüzünü, kulaklarının arkasından, yukarı kalkmış, son moda saçlarını

çizecektim. Güzel bir eskiz olabilirdi bu. Babamla ancak yirmi yıl yaşadıktan sonra, «güzeUin de yeterli olabileceğini öğrenmiştim.

Yetenek nedir bilir misiniz? Beklenti denilen lanet. Daha çocukken onunla boğuşmak ve onu yenmek zorunda kalırsınız. Yazı yazabiliyorsanız, Tanrının sizi yeryüzüne Shakesoeare'i gölgede bırakmak için yolladığını düşünürsünüz. Resim yapabiliyor-sanız, benim gibi, Tanrının sizi babanızı aşmak için yarattığına inanırsınız.

Sonunda babam kadar yetenekli olmadıöm ortaya çıkmıştı. Belki onu yenmek için, gerektiğinden çok daha uzun süre didin-miştim. New York'ta bir sergi açmışım ve yapıtlarım pek beğenilmemişti. Sanat eleştirmenleri babamı bir sopa gibi kullanarak, beni güzelce pataklamışlardı. Bir yıl sonra evimi geçindl-rebilmek için ticari resimler yapmaya başlamışım. Karım o şifada hamileydi. Bir köşeye çekilmiş ve kendi kendimle ciddi cid-

— 101 —di konuşmuştum. Bunun sonucu olarak da ciddi sanatın, benim için sadece bir hobi olabileceğine karar vermiştim.

Ondan sonra Altın Kız Şampuanı reklamlarının resimlerini yapmaya başladım. Hani şu, kızın bisiklete bindiği, kumsalda topla oynadığı, elinde içki kadehiyle apartmanının balkonunda durduğu resimleri. Ünlü dergilerin kısa hikâyelerini resimledim Ama bu pazara girebilmek için, önce erkekler için çıkarılan, açılıp saçık dergilerde çalışmak zorunda kaldım. Film afişleri de yaptım. Artık iyi para kazanıyordum. Durumumuz iyiydi. Güzelce geçiniyorduk.

Geçen yaz Bridgton'da yapıtlarımı son kez sergiledim. Beş yıl içinde yaptığım dokuz tabloyu. Resimlerden altısını sattım. İşin garibi, satmaya yanaşmadığım tek tablo, bu supermarket^ ilgiliydi. Park yerinin resmini yapmıştım. Tabloda park boştu. Sadece türlü boyutlarda konserve kutuları vardı. Bunlardan sonuncusu sanki iki buçuk metre boyundaymış gibi duruyordu. Tablonun adı, «Konserveler ve Yalancı Perspektif »ti. California'lı bir adam tabloyu almak için çok uğraştı.

Oysa dümdüz tahta çerçevenin alt sol köşesine takılmış olan kartta, «Satılık Değildir,» diye de yazılıydı. Adam tenis raketleri ve topları gibi türlü spor malzemesi üreten bir şirketin ileri gelenlerindendi. Pes etmeye yanaşmıyordu.

Tabloya altı yüz dolar vererek başladı, sonunda dört bine kadar çıktı. Tabloyu çalışma odası için istediğini söylüyordu. Resmi satmadım. Adam hayretler içinde çıkıp gitti. Ama yine de vazgeçmiş değildi. Fikir değiştiririm ümidiyle, kartını bırakmıştı.

O para işime yaradı. O yıl eve eklemeler yaptırmış ve cipi satın almıştık. Ama içimden tabloyu satmak gelmiyordu. Çünkü bunun o zamana kadar yaptığım resimlerin en iyisi olduğuna inanıyordum. Biri bilinçsiz bir acımasızlıkla, «Ne zaman ciddi bir çalışma yapacaksın?» diye sorduğunda, o tabloya bakacaktım.

Sonra geçen sonbaharda, bir gün tabloyu Ollie Weeks'e gösterdim. «Tablonun resmini çekebilir miyim?» diye sordu. «Gazetede bir hafta reklam için kullanacağım.» Böylece benim kendi yalancı perspektifim de sona ermiş oldu.

Ollie resmin ne olduğunu iyi anlamış ve beni de anlamaya zorlamıştı. Aslında tablo

— 102 — ...

çarpıcı bir ticari resimdi. Bundan ne fazla, ne de eksik. Buna şükrediyordum.

Ollie'nin istediğini yapmasına izin verdim. Sonra da San Lois Obispo'ya o şirketin müdürüne telefon ettim. «Resmi istiyorsan, onu sana iki bin beş yüz dolara satarım,» dedim. İstiyordu. Tabloyu ona yolladım. O günden sonra da, beklentinin hayal kırıklığı'na titreyen o ses, güzel ya da iyi gibi hafif övgülerle yetinemeyen ve aldatılmış bir çocuğununki andıran o ses sustu. Artık arada sırada bir iki homurtu dışında pek duyulmuyor. Homurtuları sisli gecede dolaşan, göremediğimiz o yaratıklarinkine

benziyor biraz. Belki siz bana o ısrarlı, çocuksu sesi susturmanın, neden ölmeye benzediğini açıklayabilirsiniz.

Saat dörde doğru Billy uyandı. Daha doğrusu yarı uyandı. Mahmur gözlerle şaşkın şaşkın çevresine bakındı. «Hâlâ burada mıyız?»

«Evet, canım,» dedim.

Bitkin bir-çaresizlikle ağlamaya başladı. Çok acı bir şeydi bu. Amanda da uyanmıştı. Sonra, «Buraya gel, ufaklık,» diyerek Billy'yi kendisine çekti.

«Sabah her şey daha iyi görünecek.»

Billy, «Hayır,» diye başını salladı. «Hayır, görülmeyecek. Görünmeyecek.

Görünmeyecek.»

«Hişş...» Amanda, Billy'nin başının üzerinden bana baktı. | Hişş. Uyku zamanı

çoktan geçti.»

«Annemi istiyorum!»

Amanda, «Tabii istersin,» dedi. «Tabii istersin.»

Billy genç kadının kucağında döndü. Uzun bir süre süzdü beni. Sonra da yeniden uykuya daldı.

Amanda'ya, «Teşekkür ederim,» dedim. «Onun sana ihtiyacı vardı.»

«Beni tanımıyor bile.» «Olsun.»

Amanda, «E, ne düşünüyorsun?» diye sordu. Yeşil gözleri-n' gözlerime dikmişti.

«Gerçek düşünceni soruyorum.» «Bunu sabah sor.» «Şimdi soruyorum.»

— 103 —

Yanıt vermek için ağzımı açtım ve aynı anda Ollie, kort. hikâyelerindeki yaratıklardan biri gibi, karanlıkların arasında be. lirdi. Elindeki fenerin üzerine bir kadın bluzu geçirmişti. Işığı k vana doğru tutuyordu. Tavandan yansıyan ışık, Ollie'nin yorg^ yüzünde garip gölgeler oluşturunuyordu. «David,»

diye fısıldadı Amanda ona önce şaşkınlıkla baktı, sonra da korkuyla. «Ne oldu, Ollie?» diye sordum. Yine fısıltıyla, «David,» dedi. «Haydi gel... Lütfen...»

«Billy'yi yalnız bırakmak istemiyorum. Yeni uyudu.» Amanda atıldı. «Ben ona bakarım. Gitmen daha iyi olur., Sonra sesini alçaltarak ekledi. «Tanrım, bu hiç sona ermeyecek...»

VIII. Erlerin Başlarına Gelenler. Amanda'yla. Dan Miller'le Bir Konuşma.

Ollie'yle gittim. Depoya doğru yürüyordu. Buzdolabının önünden geçerken bir bira kaptı.

«Ollie, ne var?»

«Bir şeyi görmeni istiyorum.»

Kapının çift kanadını iterek açtı. Kapılar havayı hafifçe dalgalandırarak arkamızdan kapandı. İçerisi soğuktu. Depodan hoşlanmıyordum. Özellikle Norm'un başına gelenlerden sonra. Zihnim bana, içeride bir yerde, ölü bir dokunaç

parçasının yattığını anımsatmakta diretiyordu.

Ollie fenerin ucundaki bluzu çekti. Işığı yukarı doğru tuttu. Önce birinin, tavanın hemen aşağısındaki kalorifer borusuna, iki manken asmış olduğunu sandım.

Onları piyano teli ya da buna benzer bir şeyle asmış olması çocukça bir şakaydı

herhalde.

Sonra beton yerden sadece bir karış yukarıda sallanan ayakları fark ettim. Az ötede, devrilmiş karton kutular vardı. Başımı kaldırıp mankenlerin yüzlerine baktım ve gırtlığımdan bir çığlık yükseldi. Çünkü bunlar bildiğimiz mankenlere hiç benzemiyordu. ikisinin kafası da, çok komik bir fıkra dinliyormuş gibi yana doğ' ru eğilmişti. Sanki bu fıkraya morarıncaya kadar gülmüşlerdi-

— 104 —

Gölgeleri... Uzun gölgeleri arkalarındaki duvara vuruyordu. Dilleri. • Dilleri sarkmıştı...

jkisî de üniformalıydı. Daha önce gördüğüm, sonra da unuttuğum o delikanlılardı

bunlar. Şu erler...

Çığlık attığımda bir inilti olarak başladı, sonra polis sireni gibi tizleşti.

Ollie dirseğıme yapıştı. «Bağırma, David. Bu olayı sen ve benden başka bilen yok. Öyle kalmasını istiyorum.»

Çığlığı durdurmayı başardım. Sonra da, «Şu erler...» diyebildim.

Ollie, «Ok Baş Projesi'nden,» diye karşılık verdi. Elime soğuk bir şey sıkıştırdı. Biraydı bu. «İç bunu, David. İçkiye ihtiyacın var.»

Şişeyi başıma diktim.

Ollie, «McVey'in kullandığı gazlı ızgara için yedek tüp olup olmadığına bakmaya geldim. Ve onları gördüm. Anladığım kadarıyla, ilmekleri hazırlamış ve kutuların üzerine çıkmışlar. Birbirlerinin ellerini bağlamış olacaklar. Herhalde bağlı

ellerini arkaya geçirirken de, dengelerini yitirip düşmemek için birbirlerine yardım ettiler... Ellerinin arkada olmasını istemişler... Sonra başlarını

ilmeklere sokmuş ve ilmeğin gerilmesi için kafalarını hızla yana doğru eğmişler.

Belki biri üçe kadar saymış ve ikisi de aynı anda kendilerini bırakmışlardır.

Bilmiyorum...»

«Olarrjaz...» Ağzım iyice kurumuştı. Çocukların elleri arkalarında bağlıydı

gerçekten. Gözlerimi ellerinden alamıyordum.

«Olabilir... Çok istemişler ve başarmışlar.»

«Ama neden?»

«Nedenini bildiğini sanıyorum. Turistler, Miller gibi buraya yazları gelen kişiler bir şey anlayamazlar. Ama burada oturanlar bir tahminde bulunabilirler.»

«Ok Baş Projesini mi kastediyorsun.»

Ollie, «Her gün o kasalardan birinin başında duruyor ve türlü şeyler duyuyorum,»

dedi. «Bütün bahar o lanet olasıca Ok Baş Projesinden söz edildi. Söylenenlerin hiçbiri de hoş şeyler değildi. Göllerdeki kara buzlar filan...»

Arabanın penceresinden başını içeri uzatarak, yüzüme sıcak alkol buharları

üfleyen Bili Giosti'yi düşündüm. Atom değil... Başka atomlar. Ve şimdi yukarıdaki borudan sarkan bu iki

— 105 —ceset. Yana eğilmiş başlar. Sallanan ayaklar. Yaz sucuklarına benzeyen, sarkmış diller.

Ani bir dehşetle, yeni algı kapılarının açıldığını fark ettim, Yeni mi? Hayır, değildi. Eski algı kapılarıydı bunlar. Evrenin y(j2. de doksasını görmesini engelleyen at gözlükleriyle kendisini korumayı henüz öğrenmemiş olan bir çocuğun algısı... Çocuklar gözlerinin iliştigi her şeyi görür, duyma alanlarına giren her sesi işitirler. Ama yaşam bilincin yükselişidir. (Karımın lisedeyken işlediği bir örtüde böyle yazılıydı.) Ama bu aynı zamanda bilgi akışının azalması anlamına da gelir.

Dehşet algıyı ve bakış açısını genişletir. Bebek bezlerinden kurtularak lastik külot giydiğim çağa dönmekte olduğumun far-kındaydım ve bu bana korku veriyordu.

Ollie'nin yüzünden, onun da aynı durumda olduğu belliydi. Mantık sarsılırken insan beynindeki devreler fazla zorlanır. Hayaller parlaklaşır. Kuruntular gerçek sanılır. Perspektifteki paralel

Çizgilerin, uzaklarda, o cıva parlaklığındaki noktada gerçekten birleřtikleri dūřunūlūr. Őlūler yūrūr ve konuřur. Bir gūl řarkı sōylemeye bařlar.

Ollie, «Belki yirmi ū yirmi dōrt kiřiden aynı řeyleri duydum,» dedi. «Justin Robards. Nick Tochai. Ben Michaelson... Kūuk kentlerde sırlar kolay kolay saklanmaz. Bazı řeyler dıřarı sızar. Bazen tıpkı bir kaynađa benzer. Toprakdan fiřkırır. Kimse o suyun nereden geldiđini bilmez. Kūtūphanede bir řey duyor, bunu bir bařkasına yinellersin. Ya da Harrison'daki yat kulūbūnde. Ama būtūn bahar ve yaz boyunca. Ok Bařı Projesinden sōz edildiđini duydum. Ok Bařı

Projesinden...»

«Ama bu ikisi,» diye mırıldandım. «Tanrım, Ollie! ocuk onlar.»

«Vietnam'da da çocuklar vardı. Dūřmanın kulaklarını kesen delikanlılar. Ben oradaydım. Her řeyi gōrdūm.»

«Ama bu çocuklar neden intihar etsin?»

«Bilmiyorum. Belki de bildikleri bir şey vardı. Belki de bazı şeylerden kuşkulanıyorlardı. Eninde sonunda, buradakilerin onlara sorular sormaya başlayacaklarının farkındaydılar. Tabut eninde sonunda diye bir şey olabilirse...»

«Haklıysan, o zaman gerçekten kōtū bir řey var demektir.»

Ollie o sakin ve yumuşak sesiyle ekledi. «O fırtına... Belki

— 106

de o gizli merkezde bir řeyleri devirdi. Belki bir kaza oldu. Kimdir orada nelerle uđrařıyorlardı? Yūksək gūte laser ve ma-serle çalıřtıklarını iddia edenler var. Atom gūcūnden sōz edildiđini de duydum... Ya bařka bir boyuta bir delik atılsa?»

«Saçma,» dedim.

Ollie, «Öyle mi dersin?» diyerek cesetleri işaret etti. «Onları da saçma buluyor musun?»

«Hayır. şimdi sorun şu: Ne yapacağız?»

Ollie hemen, «İpleri kesip onları indirelim ve saklayalım.» diye yanıt verdi.

«Őlūleri kimsenin bakmayacađı řeylerin altına gizleyelim. Kōpek maması, bulařık sabunu gibi řeylerin. Bu olay duyulursa, durum daha da kōtūleřir. İřte bu yūzden sana geldim, David. Gerçekten gūvenebileceđim tek insan sensin.»

Homurdandım. «Bu Nazi savaş suçlularının, yenilgiden sonra kendilerini mahzenlerde asmalarına benziyor.»

«Evet. Aynı şey benim de aklıma geldi.»

Sessizleştik. Sonra birden çelik kapının dışından o yumuşak hışırtılar geldi...

Usul usul kapıya sürünen dokunaçların sesleri. Ollie'yle birbirimize sokulduk.

Tüylerim diken diken olmuştu.

«Pekâlâ,» dedim.

«Her şeyi elden geldiğince çabuk halletmeliyiz.» Ollie, fenerin ışığını çevrede dolaştırırken, safir yüzüğü hafifçe pırıldadı. «Buradan hemen çıkmak istiyorum.»

Başımı kaldırıp baktım. Çocuklar kasketli adamın beline bağladığım ipe benzer bir ipe asmışlardı kendilerini. İlmekler delikanlıların etleri şişmiş

boyunlarına gömülmüştü. Yine kendime, bu çocukların canlarını kıymalarının nedenini sordum. Ollie'nin bu çifte intihar duyulursa durumun daha da kötüleşeceğini söylediği zaman, ne demek istediğini biliyordum. Benim için durum kötüleşmişti bile. Oysa daha önce söyleselerdi, artık bundan beteri olamaz, derdim.

Bir çıtırdı duydum. Ollie Kutuları kesmek için kullandığı büyük bıçağını

açmıştı. Tabii onu ipleri kesmek için de kullanıyordu.

Ollie sordu. «Sen mi, ben mi?»

Yutkundum. «Birini sen, birini ben.»

Öyle yaptık.

— 107 —

Geri döndüğümde, Amanda'nın gitmiş olduğunu gördür^ Billy'nin yanında Bayan Turman vardı. İkisi de uyuyorlardı. Geçitlerin birinden ilerledim. Biri, «Bay Drayton,» dedi. Amanda'yd, konuşan. Genç kadın müdürün bürosuna çıkan merdivenin ya. nında duruyordu. Gözleri zümrütler gibi ıslıl ısıldı. «Ne oldu?»

«Hiç,» diye yanıt verdim.

Bana yaklaştı. Sürdüğü parfümün hafif kokusunu farkettim. Onu öyle istiyordum ki! Amanda, «Sen yalancının birisin,» dedi,

«Bir şey olmadı. Ollie yanılmış.»

«Madem öyle istiyorsun...» Amanda elimi tuttu. «Demin büroya çıktım. Orası boş.

Kapısında da kilidi var.» Yüzü gayet sakindi. Ama gözleri vahşi bir hayvanınki gibi parlıyor, boynunda bir damar atıyordu.

«Ben...»

Amanda, «Bana nasıl baktığını gördüm,» dedi. «Bu konuda konuşmamız gerekmiyor.

Oğlunun yanında Turman adındaki o kadın var.»

«Evet...» Biraz önce Ollie'yle yaptığımız şeyi, bu sayede unutabileceğimi düşündüm. Belki iyi bir çare değildi, ama yine de bir çareydi.

Dar merdivenden büroya çıktık. Amanda'nın dediği gibi içerisi boştu. Kapıda da kilit vardı. Anahtarı kilitte çevirdim. Karanlıkta Amanda'nın sadece silüetini görebiliyordum. Ellerimi uzatıp ona dokundum. Sonra genç kadını kendime çektim.

Amanda titriyordu. Önce yere diz çökerek öpüştük. Kazağının altında yüreğinin hızla çarptığını duyuyordum. Aklıma Steffy'nin Billy'ye kopuk tellere dokunmamasını tembihleyişi geldi. Karım düğün gecesini kahverengi elbisesini çıkardığında, kalçasındaki çürüğe bakışımı anımsadım. Steffy'i ilk gördüğüm günü

de. Steffy, Ora-no'da, Maine Üniversitesinin bahçesindeki ağaçlıklı yoldan bisikletiyle geçiyordu. Ben de koltuğumun altında resim defterimle, Vincent Hartgen'in sınıfına gidiyordum... Müthiş heyecanlıydım.

Yere uzandık. Amanda. «Beni sev David,» dedi. «Beni ısıt.» Sonlara doğru tırnaklarını sırtıma batırarak bir adı haykırdı. Benim adım değildi. Ama aldırmadım. Böylece ödeşmiş oluyorduk.

Aşağıya indiğimiz sırada, şafak söküyordu. Adeta sürünür

— 108 —cesine. Gözetleme yerlerinin karşısındaki karanlık, sanki istemeye istemeye donuk bir griye dönüştü. Sonra krom rengine. Sonunda da arabalarla girilen sinemaların göz alan, ama parla- [tıyan beyazlığına. Mike Hatlen bir yerden bulduğu açılıp kapanır iskemlede uyuyordu. Dan Miller ondan biraz uzakta yere oturmuş, çörek yiyordu. Üzeri beyaz toz şekerli çöreklerden.

Adam, «Otursana Drayton,» dedi.

Çevreme bakınarak Amanda'yı arandım. Geçidin ortasına varmıştı bile. Arkasına da bakmıyordu. Karanlıkta sevişmemiz, artık bana bir hayal gibi geliyordu. Bu garip günışığında bile, inanılması olanaksız bir şey. Yere oturdum.

«Bir çörek ye.» Dan Miller bana kutuyu uzattı.

Başımı salladım. «Beyaz şeker ölüm demek. Sigaradan da beter.»

Dan Miller hafifçe güldü. «Öyleyse iki çörek ye.»

İçimde bir yerde, hâlâ birkaç kahkaha kalmış olması beni şaşırttı. Dan Miller o kahkahaların açığa çıkmasını sağladı. Bu yüzden ona minnet duydum. Ve uzattığı

çöreklerden ikisini aldım. Çok lezzetli. Çöreklerin üzerine bir sigara yaktım.

Oysa sabahları pek sigara içmezdim.

«Oğlumun yanına dönmem gerekiyor,» dedim. «Neredeyse uyanır.»

Miller başını salladı. «O pembe böcekler. Hepsi de gözden kayboldu. Kuşlar da öyle. Hank Vannerman kuşlardan sonuncusunun, dörde doğru vitrine çarptığını

söyledi... Bu vahşi yaratıkların karanlıkta daha hareketli oldukları

anlaşıyor.»

«Herhalde bunu Brent Norton'a söylemezdin,» diye mırıldandım. «Norm'a da.»

Miller yeniden başını salladı ve uzun bir süre konuşmadı. Sonra bir sigara yakıp bana baktı. «Burada kalamayız, Drayton.»

«Niye? Yiyecek içecek bol burada.»

«Bunun yiyecek içeceklerle bir ilgisi yok, sen de biliyorsun. O hayvanlardan biri, gece cama çarpıp uzaklaşacağı yerde, içeri girmeye karar verirse ne yaparız?

Süpürge sopaları ve çakmak yakıtıyla uzaklaştırabilir miyiz?»

Haklıydı tabii. Sis bir bakıma bizi koruyor, gözlerden gizliyordu. Ama daha ne kadar gizleyecekti? Zaten olay da bu ka-

.— 109 —dar basit değildi. Yaklaşık on sekiz saatten beri süpermarkettey-dik. Gitgide miskinleştiğimi hissediyordum. Çok uzun süre yü2. dükten sonra da böyle olurdum.

Güvende olmak, yerimden kı-mıldamamak, Billy'i korumak ve sisin dağılıp her şeyin eski durumuna döndüğünü görmek istiyordum. (Bir ses kulağıma, «Belki gece yarısı Amanda Dumfries'la sevişmeyi de,» diye fısıldadı.) Yüzlerindeki ifadelerden, herkesin benimle aynı durumda olduğu anlaşıyordu.

Birden bir şeyi kavradım. Süpermarkete sığınmış olan bu insanlardan bazıları, ne olursa olsun buradan çıkmaya hiçbir zaman yanaşmayacaklardı. Bütün bu olanlardan sonra, dışarı çıkma fikri donup kalmalarına yol açacaktı.

Galiba Miller yüzümdeki ifadeden düşüncelerimi okumuştı. «Sis bastırıldığı sırada, burada yaklaşık seksen kişi vardı,» diye anımsattı. «Bu sayıdan çırağı, Norton'u, onunla birlikte giden dört kişiyi ve Smalley denilen zavallıyı çıkar.

Geriye yetmiş üç kişi kalır.»

Şimdi köpek maması torbalarının altında yatan iki çocuğu da çıkarırsak, geride yetmiş bir kişi kalıyordu.

Miller konuşmasını sürdürdü. «Bu sayıdan çıldıranları çıkar. On on iki kişi onlar, ama on diyelim. Geriye altmış üç kalır.» Toz şekere bulaşmış parmağını

kaldırdı. «Bu altmış üç kişiden yirmi kadarı, mağazadan ayrılmak isteyecekler.

Onlar hay-kırıp tekmeler atarlarken, hepsini dışarı sürüklemek zorunda kalacaksınız.»

«Bütün bunlar neyi kanıtlıyor?»

«Dışarı çıkmamız gerektiğini. Hepsi bu. Ben öğleye doğru gidiyorum. Gelmek isteyen herkesi götüreceğim. Seninle oğlunun da gelmenizi istiyorum.»

«Norton'un başına gelenlerden sonra mı?»

«Norton mezbahaya giden bir koyun gibiydi. Biz aynı şeyi yapacak değiliz.»

«Felaketi nasıl önleyebilirsin? Sadece bir tek tabancamız var.»

«O tabanca olduğu için şanslı sayılırız. Dört yol ağzına eri-şebilirsek, anayoldaki spor mağazasına gideriz. Orada sürüyle silah var.»

«Eğer erişebilirsek, eğer yapabilirsek...»

— no —

Miller, «Drayton,» dedi. «Bu iş böyle.» Bu sözleri sakın sakın söylemişti. Ama tabii, onun koruması gereken küçük bir oğlu yoktu. Miller ekledi. «Dinle, hemen karar verme. Olur mu? Dün gece fazla uyuyamadım. Ama bazı şeyleri düşünme fırsatı buldum. Duymak ister misin?»

«Elbette.»

Miller ayağa kalkarak gerindi. «Benimle vitrine gel.»

Ekmek bölümünün en yakınındaki geçitten ilerleyerek gözetleme yerlerinden birine gittik. Orada nöbet bekleyen adam, «Böceklerin hepsi gitti,» diye haber verdi.

Miller onun sırtına vurdu. «Git kendine kahve ve çörek al, dostum. Ben burada beklerim.»

«Peki. Teşekkür ederim.» Adam uzaklaştı.

Miller'la ben gözetleme aralığına iyice yaklaştık. «Şimdi bana dışarıda ne gördüğünü söyle,» dedi.

Dikkatle baktım. Gece çöp fıçısı devrilmiş, kâğıtlar, karton bardaklar ve tenekeler asfalta saçılmıştı. Herhalde kızıl gözlü yaratıkların işiydi bu.

Fıçının gerisinde markete en yakın olan arabalar vardı. Gerisi bembeyazdı.

Bütün görebildiğim bu kadardı. Bunu Miller'a da söyledim.

«Şu mavi kamyonet benim.» Miller işaret etti. Sis arasında bir mavilik görür gibi oldum. O konuşmasını sürdürdü. «Dün araba parkına girdiğin anı düşün. Park oldukça doluydu. Öyle değil mi?»

Cipime bir göz attım ve o yeri ancak biri parktan çıktığı için bulabildiğimi hatırladım. «Evet» der gibi başımı salladım.

Miller ekledi. «Şimdi birkaç gerçeği de buna bağla, Drayton. Norton ve dört...

sen onlara ne ad takmıştın?»

«Dümdüz-Dünyacılar.»

«Evet, güzel bir ad. Tam onlara uygun.. Norton'un grubu dışarı çıktıktan az sonra, ipin hemen tümü boşaldı. Derken o kük-remeleri duyduk. Sanki dışarıda lanet olasınca bir fil sürüsü varmış gibi. Öyle değil mi?»

«Fil sesine benzemiyordu,» diye karşı çıktım. Aklıma, «İlk çağlarda bataklıklarda yaşayan bir yaratığın sesini andırıyordu,» sözleri geldi. Ama bunu Miller'a yinelemek istemedim. Oyuncularından birini önemli bir maçtan çıkaran bir antrenör havasıyla,

— 111 —nöbetçinin sırtına vurarak ona kahve ve çörek almasını söyle-diği için...

Düşündüklerimi Ollie'ye söyleyebilirdim, ama Mil-ler'a asla. Sözlerimi, «Ah, sesin neye benzediğini pek çıkaramıyorum,- diye tamamladım.

«Ama bağırmanın büyük bir yaratık olduğu belliydi. Öyle değil mi?»

«Evet. Lanet olasınca, dev gibi bir şeydi herhalde.»

«Öyleyse neden arabaların parçalandığını duymadık? Kırılan camların, kâğıt gibi yırtılan metal levhaların gürültüsünü?»

«Çünkü bu...» Durakladım. Miller beni kıştırmıştı. «Bilmiyorum.»

«Norton'un grubuna saldıran yaratık, o zavallılar araba parkından çıktıktan hemen sonra saldırmadı. Sana ne düşündüğümü söyleyeceğim. Arabaların sağa sola itildiklerini duymadık, çünkü çoğu ortadan kayboldu. Belki yer yarıldı, içine yuvarlandılar. Belki buhar oldular. O sarsıntı çerçeveleri çatlatacak ve çarpıtacak kadar güçlüydü. Eşyaların raflardan yuvarlanmalarına neden olacak kadar güçlü. Yangın düdüğü de aynı anda sustu.»

Araba parkının ortadan kaybolmasını hayalimde canlandırmaya çalıştım. Dışarı

bakıyordum, üzerine sarı boyayla arabaların park edecekleri yerler işaretlenmiş

olan dümdüz asfalt bir uçurumla sona eriyordu. Yeni açılan bir uçurumla... Bir yamaç ya da dibinde beyaz sisin uçuştğu bir uçurum.

Birkaç saniye sonra, «Haklı olduğunu düşünelim,» dedim. «Kamyonetinle nereye kadar gidebileceğini sanıyorsun?»

«Kamyonetimi almayı düşünmüyorum. Bence senin cip daha uygun.»

Bu da düşünülecek bir konuydu, ama şimdi değil. «Ee, düşündüğün başka ne var?»

Miller konuşmasını sürdürmek için sabırsızlanıyordu. «Yandaki eczane. Onu da düşünüyorum.»

Neden söz ettiğini anlıyamadığımı söylemek için ağzımı açtım. Sonra da birden kapattım. Dün buraya geldiğimiz sırada eczane açıktı. Çamaşırhaneyi değil, ama eczaneyi açmışlardı. Serin havanın içeri dolması için ardına kadar açılmış olan kapıların altına, lastik parçaları sıkıştırılmıştı. Elektrik kesildiği için,

— 112 —havalandırma sistemi durmuştu tabii. Eczaneyle marketin ka-p|Sı arasında en fazla altı metre vardı. Öyleyse...

Miller kafamdan geçen soruyu benim yerime sordu. «Öyleyse, neden eczanedekilerin hiçbiri buraya gelmedi? Sis bas-tıralı on sekiz saat oldu. Acıkmadılar mı?

Herhalde eczanede pamuklarla sargı bezlerini yemiyorlar.»

«Orada yiyecek var,» diye açıkladım. «Eczane bazı yiyecekleri satıyor. Hayvan biçiminde krakerler, fırına sokmak için hazırlanmış pastalar. Türlü şeyler.

Tabii şeker ve çikolata da var.»

«Burada her çeşit yiyecek varken, bu saydıklarınla yetineceklerini hiç sanmıyorum.»

«Sözü nereye getirmek istiyorsun?»

«Şuraya getirmek istiyorum: Buradan çıkmam şart. Ama ikinci sınıf bir korku filminden kaçmış yaratıklara yem olmak niyetinde de değilim. Dört beş kişi eczaneye giderek duruma bakabilir. Bu bir deneme uçuşu sayılır.»

«Hepsi bu kadar mı?»

«Hayır. Bir şey daha var.»

«Nedir o?»

Miller kısaca, «O.» diyerek baş parmağıyla ortadaki geçitlerden birini işaret etti. «O deli cadaloz. O cadı.»

İşaret ettiği Bayan Carmody'ydi. Yalnız değildi artık. İki kadınla oturuyordu.

Parlak renkli giysilerinden, kadınların buraya tatile gelmiş turistler oldukları

anlaşılıyordu. Herhalde kente inip birkaç şey almak için ailelerini evde bırakmış ve markete gelmişlerdi. Şimdi kocalarıyla çocuklarını düşünüyor, endişeyle kendilerini yiyorlardı. Hemen her çareye başvuracak durumdaydılar.

Hatta Bayan Carmody'nin uğursuz kehanetlerine bile razıydılar.

Yaştı kadının pantolon takımı, öfkeyle parlıyor gibiydi. Yüzünde sert ve haşın bir ifade olan Bayan Carmody konuşuyor, ellerini sallıyordu. Parlak giysili iki kadın da onu dikkatle dinliyorlardı. Bu giysilerin Carmody'nin pantolon takımı

kadar parlak olduğu söylenemezdi. Kadının dev çantası, hamura benzeyen kolunun altındaydı hâlâ.

«Buradan gitmek istememin bir nedeni de o kadın, Drayton. Bu gece çevresinde altı kişi olacak. Hele o pembe böcekler ve

— 113

Sis — F.8

kuşlar yine gözüdürlerse, kadın kendine daha çok yandaş bula-cak. Ondan sonra da, 'Durumun düzelmesi için, acaba kimi kurban etmemizi söyleyecek?' diye endişeleneceğiz. Kadın belki beni, belki seni ya da Hatlen'i seçecek. Belki de oğlunu.»

«Ahmaklık bu,» diye itiraz ettim. Ama gerçekten öyle miydi? Sırtımda dolaşan buz gibi bir el, bunu «ahmaklık» diye kestirip atamayacağımı belirtiyordu. Bayan Carmody durmadan konuşuyor, konuşuyordu. Turist kadınlar, gözlerini onun kırışik dudaklarına dikmişlerdi. Bu gerçekten ahmaklık mıydı? Aynadan yapılmış dereden su içen, saman doldurulmuş hayvanları düşündüm. Carmody güçlüydü. Soğukkanlı ve pratik bir kadın olan Steffy bile, onun adını çekinerek söylerdi.

Miller, Bayan Carmody için, «O del! cadaloz,» demişti. «O cadı.»

«Korkunç bir olayla karşı karşıya olduğumuz kesin.» Miller vitrinlerin kırmızıya boyanmış çerçevelerini işaret etti. Bunlar çarpılmış, biçimlerini kaybetmiş ve çatlamıştı. «Şu anda kafalarımız bu tahtalardan farksız. Benimki gerçekten öyle.

Gece uzun bir süre, çıldırdığımı sandım. 'Herhalde şimdi Danvers'de bir hücredeyim,' dedim. 'Arkamda da deli gömleği var. Böcekleri, dinazor kuşları ve dokunaçları sayıklayarak haykırıyorum. Ama iyi yürekli hastabakıcı gelip bana iğne yaptığı zaman, hepsi ortadan kaybolacak.» Ufak yüzü solgundu, kasları

gerilmişti. Bayan Carmody'ye bir göz attı. Sonra da bana baktı. «Beni dinle. Şu gördüğün insanlardan çoğu çıldırmak üzere. Çıldıranlar, kadının sözlerini mantıklı bulacaklar. Böyle bir şey olursa, beni burada kısırmalarını istemem.»

Bayan Carmody'nin çenesi bir türlü kapanmıyordu. Yaşlı kadın dilini sivri uçlu dişlerine sürüyordu. Gerçekten de cadıya benziyordu. Sivri tepeli, siyah bir şapka giyseydi, her şey tamam olacaktı. Acaba o parlak tüylü yaz kuşlarına neler anlatıyordu?

Ok Başlı Projesi mi? Kara Baharı mı? Toprağın derinliklerinden fırlayan iğrenç yaratıkları mı? Bir insanın kurban edilmesi gerektiğini mi?

Saçma!

Ama yine de...

«E, ne diyorsun, Drayton?»

— 114 —

«Şu kadarını yapabilirim,» diye yanıt verdim. «Eczaneye ulaşmayı deneyelim. Sen, ben, gelmek isterse Ollie. Bir iki kişi (jaha. Sonra oturur, her şeyi baştan konuşuruz.» Bu kadarı bile, derin bir uçurumu, dar bir kalasın üzerinden yürüyerek aşmay& çalışıyormuşum gibi bir duyguya kapılmama neden olmuştu. Öte yandan, bir köşede oturarak Miller'a yardım edemezdim. Eczane altı metre ötedeydi. Durum pek de kötü sayılmazdı.

Miller, «Ne zaman?» diye sordu.

«Bana bir saat ver.»

Adam, «Tabii,» dedi.

IX. Eczane Yolculuğu

Konuyu Bayan Turman'a ve Amanda'ya açtım. Billy'yle de konuştum. Oğlum bu sabah daha iyiydi. Kahvaltıda iki çörek ve bir tabak mısır gevreği yemişti. Onunla geçitlerde kovalamaca oynadık. Hatta Billy'yi biraz güldürmeyi bile başardım.

Çocuklar her şeye öyle çabuk uyuyorlar ki, ödünüz patlıyor. Billy'ain rengi çok uçtu. Gece ağladığı için, gözleri hâlâ şişti. Yüzünde bitkin bir ifade vardı.

Yaşlıların yüzü gibi... Sanki yoğun duygular, yıpratmıştı bu yüzü. Ama hâlâ

yaşıyordu. Ve gülebiliyordu... Nerede olduğunu ve başımıza gelenleri anımsayınca kadar gülebilecekti, hiç değilse.

Billy'le konuştuktan sonra, gidip Hattie Turman ve Aman-da'nın yanına oturduk.

Kâğıt bardaklardan meyva suyu içtik. Oğluma birkaç kişiyle birlikte eczaneye gideceğimi söyledim.

Hemen keyfi kaçtı. «Gitmeni istemiyorum...»

«Kötü bir şey olmayacak ki. Koca Bill. Sana bir çizgi roman getireceğim.»

«Burada kalmanı istiyorum.» Ağlamak üzereydi. Elini tuttum, hemen çekti.

Parmaklarını tekrar sıkıca yakaladım.

«Billy, er geç buradan çıkmamız gerekecek. Bunu biliyorsun, değil mi?»

«Sis kaybolduğu zaman...» Ama Billy'nin sesinden buna

— 115 —inanmadığı anlaşılıyordu. Meyva suyunu ağır ağır, ama keyif. sizce içti.

«Billy, biz buraya geleli hemen hemen bir gün oldu.»

«Annemi istiyorum.»

«Annenin yanına dönmek için atmamız gereken İlk adım bu.»

Bayan Turman, «Çocuğa ümit verme, David,» dedi.

Ona, «Yok canım,» diye çattım. «Çocuğun da ümide gereksinmesi var.»

Kadın bakışlarını benden kaçırdı. «Evet... Haklısın...»

Billy bu tartışmayla ilgilenmedi. «Baba... baba, dışarıda şeyler var...

Şeyler...»

«Evet, bunu biliyoruz. Ama çoğu ancak gece ortaya çıkıyor.»

«Bekleyecekler...» Oğlumun bana diktiği gözleri büyümüştü. «Siste bekleyecekler... Sen içeri giremeyince de, saldırıp seni yiyecekler.

Masallarında olduğu gibi.» Bana korkuyla sıkıca sarıldı. «Baba, lütfen gitme.»

Oğlumun kollarını elimden geldiğince yumuşak hareketlerle boynumdan çözdüm. Bunu yapmak zorunda olduğumu söyledim. «Ama döneceğim, Billy.»

Billy boğuk bir sesle, «Peki,» dedi, ama ondan sonra bir daha yüzüme bakmadı.

Geri döneceğime inanmıyordu. Yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu bu. Yüzünde artık öfke değil, hüznü vardı. Kendimi tehlikeye atmamın doğru olup olmadığını bir daha düşündüm. Sonra da bakışlarım ortadaki geçide kaydı. Ve Bayan Carmody'yi gördüm. Kadın üçüncü bir dinleyici daha bulmuştu. Zalim ifadeli, kanlı

gözleriyle sağa sola bakman, kırçıl sakallı biriydi. Bitkin halinden ve titreyen ellerinden, akşamdan kalma olduğu anlaşılıyordu. Eski dostumuz Myron'du bu. Bir erkeğin atılması gereken tehlikeye, yeni yetme bir delikanlıyı gönül rahatlığıyla atan Çiçek Myron.

O deli cadaloz! O cadı!

Billy'yi kucaklayıp öptükten sonra marketin ön tarafına doğ' ru gittim. Ama mutfak eşyaları bölümünden geçmedim. Carmody' nin beni görmesini istemiyordum.

Tam vitrinlere yaklaşırken, Amanda yetişti. «Bunu gerçekten yapman gerekiyor mu?» diye sordu.

— 116 —

«Evet, öyle sanıyorum.»

«Kusura bakma, ama bence bu gereksiz bir erkeklik gösterici ,, Amanda'nın yanakları kızarmıştı, gözleri de her zamankinin daha yeşil duruyordu. Adamakıllı

öfkeliydi.

Genç kadının koluna girerek, ona Dan Miller'le yaptığımız konuşmayı anlattım.

Arabaların yok oluşundan, eczaneden kimsenin süpermarkete gelmemesinden söz ettim. Ama bunlar Amanda'yı etkilemedi. Ancak Bayan Carmody'yle ilgili sözlerimin etkisi oldu.

Amanda, «Miller bu bakımdan haklı olabilir,» dedi.

«Buna gerçekten inanıyor musun?»

«Bilmiyorum... O kadın çevreye zehir saçıyor. Dehşete kapılan insanlar, kendilerine bir çözüm öneren herhangi bir kişinin peşine takılabilir.»

«Ama insan kurban etmek...»

Genç kadın sakın sakın. «Aztekler buna çok meraklıymış.» diye karşılık verdi,

«Dinle, David. Geri dön. Bir şey olursa, hemen buraya gel. Benim için değil. Dün gece olanlar güzeldi. Ama sen oğlun için geri dönmek zorundasın.»

«Evet. Döneceğim.»

«Acaba?» Şimdi Amanda da Billy'ye benziyordu. Yorgun ve yaşlıydı sanki.

Hepimizin aynı durumda olduğumuzu düşündüm. Bayan Carmody dışında. Nedense Bayan Carmody daha genç duruyordu artık. Daha canlıydı. Sanki gücünü kanıtlamış gibi.

Sanki bir şeylerden güç alıyor gibi...

Ancak saat dokuz buçukta harekete geçebildik. Yedi kişiydik: Ollie, Dan Miller, Mike Hatlen, Myron LaFleur'un eski dostu Jim, Buddy Eagleton ve ben. Jim geceki sarhoşluğu yüzünden berbat haldeydi, ama günahının bedelini ödemeye kararlı

olduğu anlaşılıyordu. Grubun yedinci üyesi Hilda Reppler'di. Miller' la Hatlen, kadını yarım ağız bizimle gelmekten vazgeçirmeye çalıştılar. Ama Bayan Reppler onları dinlemedi bile. Ben kadının hepimizden de becerikli olduğuna inanıyordum.

Belki Ollie dışında. Bayan Reppler'in elinde branda bezinden yapılmış bir pazar torbası vardı. Bunun içine böcek ilâçları doldurmuştu. Spreylerin hepsinin kapakları çıkarılmıştı. Yani kullanılmaya hazırды.

— 117 —

Kadın ikinci geçitteki spor bölümünden bir tenis raketi de almıştı.

Jim, «O raketle ne yapacaksınız, Bayan Reppler?» diye sordu.

Kadın, «Bilmiyorum.» dedi. Sesi hışırtılı, hafif, ama kesindi. «Elimde olması

bana güven veriyor.» Soğuk bakışlarla adamı süzdü. «Sen Jim Grondin'sin, değil mi? Öğrencimdin galiba.»

Jim yaltaklanırcasına gülümsedi. «Evet, efendim. Ben de, kız kardeşim Pauline de sizin sınıfınızdaydık.»

«Dün gece içkiyi fazla mı kaçırdın?»

Kadının tepesinden bakan ve herhalde ondan elli kilo kadar da ağır olan Jim, kısa kesilmiş saçlarının diplerine kadar kızardı. «Şey, hayır...»

Bayan Reppler hızla dönerek Jim'in sözlerini yarıda kesti. «Hazırız sanırım...»

Hepimizin birer silahı vardı. Ama garip silahlar... Ollie Amanda'nın tabancasını

yanına almıştı tabii. Buddy Eagleton elinde, depodan getirdiği çelik bir çubuğu sallıyordu. Ben de bir süpürge sopası kapmıştım.

Dan Miller sesini hafifçe yükselterek, «Pekâlâ,» dedi. «Beni bir dakika dinler misiniz?»

On on beş kişi ne olduğunu anlamak İçin, çıkış kapısına gelmişti. Birarada duruyorlardı. Sağda ise, Carmody'yle yeni dostları vardı.

«Eczanedeki durumu anlamak için, oraya gidiyoruz. Belki Bayan Clapham'a yararlı

olacak ilaçlarla döneriz.» Bayan Clap-ham dün böcekler geldiği zaman, ayaklar altında ezilen yaşlı kadındı. Bir bacağı kırılmıştı ve çok acı çekiyordu.

Miller hepimizi teker teker süzdü. «Kendimizi tehlikeye atmayacağız. Tehlikeli bir şey görürsek, hemen markete geri döneceğiz...»

Bayan Carmody, «Ve cehennemin bütün zebanilerini başımıza saracaksınız!» diye bağırdı.

Turist kadınlardan biri onu destekledi. «Bayan Carmody haklı. Onların bizi farketmelerine neden olacaksınız! O yaratıkları buraya çekeceksiniz! Neden işi olurla bırakmıyorsunuz?»

— 118 —

Gidişimizi seyretmek için toplanmış olanlardan bazıları da, alçak sesle kadına hak verdiklerini açıkladılar.

Kadına, «Burada içiniz rahat mı?» diye sordum.

Kadın şaşırarak önüne baktı.

Bayan Carmody öne doğru bir adım attı. Gözleri ateş saçıyordu. «Sen orada öleceksin, David Drayton! Oğlunun yetim kalmasını mı istiyorsun?» Başını

kaldırarak, bakışlarıyla bizi âdeta cjidikledi. Buddy Eagleton gözlerini ondan kaçırırken, çelik çubuğu da kaldırdı. Sanki kadını uzaklaştırmak istiyormuş

gibi...

«Hepiniz de orada öleceksiniz! Dünyanın sonunun gelmiş olduğunun farkında değil misiniz? İblis serbest kaldı. İstirap Yıldızı parlıyor! Kapıdan çıkan herkesi parça parça edecekler. Ve bu iyi niyetli kadının dediği gibi, o iblisler geride kalan bizlere de saldıracaklar. Buna izin mi vereceksiniz?» Bayan Carmody seyircilere sesleniyordu şimdi. Onlar da aralarında fısıldaşı-lar. «Dün inanmayanların başlarına gelenleri gördünüz! Hâlâ mı böyle şeylere kalkışıyorsunuz? Ölüm bu! Ölüm! Bu...»

Şeftali kompostosu dolu bir konserve kutusu, uçarak iki geçidi aştı ve cadalozun sağ göğsüne çarptı. Kadın gıdaklar gibi bir ses çıkararak geri geri gitti.

Amanda öne çıktı. «Kes sesini! Seni iğrenç akbaba!»

Bayan Carmody bir çığlık attı. «İblise hizmet ediyor bu kadın!» Sinirli sinirli gülüyordu. «Dün gece kiminle yattın bakayım, kadın? Dün gece kiminle fingirdedin? Carmody Ana her şeyi görür! Evet Carmody Ana başka gözlerden kaçan şeyleri fark eder!» Ama yarattığı o büyülü hava kaybolmuştu. Amanda gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

Bayan Reppler, «Bütün gün burada bekleyecek miyiz?» diye sordu.

Ve marketten çıktık. Tanrı yardımcımız olsun...

Dan Miller en önde. Ollie onun arkasındaydı. Ben de en gerideydim. Önümde Bayan Reppler vardı.

O zamana kadar hiç bu kadar korkmamıştım sanırım. Süpürge sopasını kavramış olan elim terden kayganlaşmıştı.

Sisin hafif ve acı kokusu genzimize doluyordu. Ben kapıdan

— 119 —

çıktığım sırada, Miller'la Ollie siste gözden kaybolmuşlardı bile. Hatlen ise kaybolmak üzereydi.

Kendi kendime, «Sadece altı metre,» diyordum. «Sadece altı metre.»

Bayan Reppier önümde ağır, ama kararlı adımlarla yürüyor, sağ elinde tuttuğu raketi hafif hafif sallıyordu. Solumuzda kırmızı briketten yapılmış bir duvar uzanıyordu. Sağda ise, park edilmiş olan arabaların ilk sırası vardı. Bunlar siste, tıpkı hayalet gemilere benziyordu. Beyazlığın arasında birden bir çöp bidonu daha belirdi. Az ilerisinde bir bank görünüyordu. Telefon kulübesine girmek için sıra bekleyenler, bazen bu bankta oturlardı. «Sadece altı metre...

Herhalde Miller eczaneye varmıştır. Altı metre on on iki adım sayılır...»

Birden Miller, «Aman, Tanrım!» diye haykırdı. «Güzel Tanrım! Şuraya bak!»

Miller'ın eczaneye ulaştığı anlaşılıyordu.

Bayan Reppler'in önünde olan Eagleton, kaçmak için döndü. Büyümüş gözlerinde garip bir pırıltı vardı. Kadın tenis ra-ketiyle onun göğsüne hafifçe vurdu. Sert ve biraz çatlak sesiyle, «Nereye gittiğini sanıyorsun sen?» diye sordu. Kısa olay böylece kapandı. Buddy Eagleton'dan başka paniğe kapılan da olmadı.

Hepimiz Miller'a doğru gittik. Omzumun üzerinden geriye bir göz attım ve sisin marketi yutmuş olduğunu gördüm. Kırmızı briket duvar, önce pembeye dönüştü, sonra da ortadan kayboldu. Galiba çıkış kapısından sadece bir buçuk metre uzaklıktaydı. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Daha doğmadan yok olmuş gibiydim.

Eczanede katliam olmuştu sanki.

Miller'la eczaneye çok yakındık artık. Siste daha çok koku alma duyusu önem kazanıyordu. Mantıklı bir şeydi bu. Görme duyusu o yaratıkların işine yaramazdı

pek. Ses biraz daha yararlı olabilirdi. Ama daha önce de söylediğim gibi, sis akustiği bozuyor, yakından gelen seslerin uzaklarda yankılandığını sanmanıza yol açıyordu. Bazen de çok uzaktaki şeyler, çok yakınmış gibi geliyordu insana.

Sisteki yaratıklar en yanılmaz organlarından yararlanıyorlardı. Burunlarından...

Elektriğin kesik olması, bizleri korumuştı. Elektrik gözüyle

— 120 —

alışan kapılar açılmamıştı. Sis bastırdığı sırada marketin kapılan kapalıydı.

Ama eczanenin kapıları açıktı, açık durmaları için kanatların altına lastik parçaları sıkıştırılmıştı. Havalandırma sistemi çalışmadığından, kapıları ardına kadar açarak içeriye hava girmesini sağlamışlardı. Ne var ki, havayla birlikte başka şeyler de girmişti.

Kapıdan bordo tişörtlü bir adam yüzükoyun yatıyordu. Daha doğrusu tişörtünün bordo olduğunu sandım. Ama eteğindeki beyazlıkları görünce, tişörtün aslında beyaz olduğunu, kurumuş kanlar yüzünden bordo göründüğünü anladım. Adamda bir gariplik daha vardı. Bunun ne olduğunu çıkarmaya çalıştım. Bud Eagleton dönüp gürültüyle kustuğunda da, durumu kavrayamadım hemen. Galiba insan zihni böyle şeyleri kolay kabul edemiyor.

Adamın kafası kopmuştu! İki yana açılmış bacakları eczanenin içindeydi.

Kafasının da alçak basamaktan dışarı sarkmış olması gerekirdi. Ama yerinde yoktu.

Bu sahne Jim Grodin'e yetmişti. Ellerini ağzına bastırarak döndü. Bir an kanlı

gözleriyle deli deli bana baktı. Sonra da sendeleyerek markete doğru yürüdü.

Kimse onunla ilgilenmedi. Miller içeri girmişti. Bayan Reppier elinde tenis raketiyle, çift kanatlı kapının bir yanında durdu. Ollie de öbür yanına geçti.

Amanda'nın tabancasını çekmiş, namluyu yere doğru çevirmişti.

«Galiba ümit kalmadı, David,» diye mırıldandı.

Buddy Eagleton bitkince telefon kulübesine yaslanmıştı. Evinden az önce kötü bir haber almış biri gibi. Geniş omuzları şiddetli hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Ollie'ye, «Yenilgiyi hemen kabul etme.» diyerek kapıya yaklaştım, içeri girmek istemiyordum. Ama oğluma çizgi roman götüreceğime söz vermiştim.

Eczane karmakarışıktı. Cep kitapları ve dergiler yerlere saçılmıştı. Ayağımın hemen dibinde iki ocuk kitabı vardı. Düşünmeden onları alarak, Billy'ye götürmek üzere arka cebime soktum. Yerlerde şişeler ve kutular yatıyordu.

Tezgâhın üzerinden bir el sarkmıştı.

Düşteymişim gibi bir duyguya kapıldım. Katliam korkunç-

— 121 —tu. Ama burası sanki içeride çılgınca bir parti verilmiş gibi bir izlenim de bırakıyordu insanda. Tavana önce süslü kâğıt ve serpantin sandığım bir şeyler hevenk hevenk asılmıştı. Ama bunlar kâğıt şeritler gibi enli ve yassı değildi.

Çok kalın sicimlere ya da ince kabloları benziyorlardı. Hepsinin de sis kadar beyaz olduklarını fark ettim. Ve sırtım, sanki kar yağmış gibi birden buz kesildi. Kâğıt değildi bunlar. Neydi öyleyse?

Bazılarının ucunda dergiler ve kitaplar sallanıyordu.

Mike Hatlen bir ayağıyla kara bir şeyi dürtüyordu. Uzun ve üzeri kıllarla kaplı bir şeyi. Kendi kendine konuşur gibi, «Kahretsin, bu da nesi?» diye soruyordu.

O anda her şeyi anladım. Sis bastırdığı sırada eczanede' olan şanssız insanları neyin öldürdüğünü biliyordum artık. Düşmanlar kokusunu almışlardı bu insanların...

«Dışarı!» dedim. Ağzım iyice kurumuş, bu sözcük ağzımdan pamuk kaplı bir kurşun gibi fırlamıştı. «Dışarı çıkın!»

OHie bana baktı. «David...?»

«Bunlar örümcek ağları,» diye açıkladım. Aynı anda sislerin arasından arka arkaya iki çığlık yükseldi, ilki korku doluydu, ikincisi ise can acısı. Bağırın Jim'di. Belki bir borcu vardı ve Jim şimdi borcunu ödüyordu.

Mike Hatlen'le Dan Miller'a, «Çıkın!» diye haykırdım.

Sonra sislerin arasından bir şey fırladı. Beyazlık yüzünden onu iyi seçemiyordum. Ama çıkardığı sesi duyabiliyordum. Hafifçe saklayan bir kamçıya benziyordu. Yaratığı Buddy Eagleton' un kalçasına sarıldığı zaman görebildim.

Buddy haykırdı ve eline geçen ilk şeyi yakaladı. Telefon almacını. Almaç

kordonunun ucunda sağa sola sallanmaya başladı. Buddy haykırdı. «Tanrım! CANIMI YAKIYOR!»

Ollie, Buddy'yi tutmaya çalıştı. Kapıdaki cesedin neden kafası olmadığını şimdi anlamıştım. Buddy'nin bacağını ipek bir ip gibi sarmış olan ince beyaz tel, adamın etine batıyordu. Blucininin bir bacağı yırtılmış, aşağı doğru kayıyordu.

Tel derine batarken, Buddy'nin etindeki düzgün, yuvarlak kesikten kan akmaya başladı.

Ollie, Buddy'yi olanca gücüyle çekti. Bir çatırdı oldu ve Buddy kurtuldu.

Dudakları şok yüzünden mosmor kesilmişti.

— 122 —

Miller'la Hatlen ağır ağır dışarı çıkıyorlardı. Sonra Miller sarkan birkaç tele çarptı ve onlara yapıştıverdi. Sinek kâğıdına yapışan böcekler gibi. Adam hızla silkinerek kendisini kurtardı. •Celin üzerinde gömleğinin bir parçası kalmıştı.

Birden tembelce şaklatılan kamçı sesleri çevrede yankılandı. Tepemizdeki o ince, beyaz teller uzamaya başladı. Bunların üzeri yakıcı bir sıvıyla kaplıydı.

İkisinden kurtulmayı başardım. Uсталıktan çok, şansım yardım ettiği için.

Tellerden biri ayağımın dibine düştü. Betonun köpürerek hışırdadığını duydum.

Bir başka tel havada uçarken, Bayan Reppler buna sakın sakın tenis raketini vurdu. Tel rakete yapıştı. Yakıcı sıvı raketin kırışlarını eritirken, «Tink-tink-tink.» diye, tiz bir ses çıktı. Sanki biri bir kemanın tellerini hızla çekiyordu. Bir dakika sonra bir tel raketin sapına sarıldı. Ve bunu hızla çekti. Raket sislerin arasında kayboldu.

Oilie haykırdı. «Gerileyin!»

Gerilemeye çalıştık. Ollie kolunu Buddy Eagleton'un omzuna atmıştı. Dan Miller'la Mike Hatlen, Bayan Reppler'in iki yanına geçmişlerdi. Sisten bize doğru hâlâ o beyaz teller uçuyordu. Onları görmek olanaksızdı. Ancak kırmızı

briket duvara doğru uzananları fark edebiliyordunuz.

Tellerden biri Mike Hatlen'in sol koluna sarıldı. Bir başkası hızla boynuna dolandı. Adamın şah damarı sanki patladı. Kanlar hortum gibi fişkırdı.

Göremediğimiz yaratık onu sürükleyerek götürdü. Hatlen'in başı sallanıp duruyordu. Mokasenlerinden teki önümüze fırlamıştı.

Buddy birdenbire öne doğru eğildi. Az kalsın Ollie'yi düşürüyordu. Bayılmıştı.

Buddy'yi belinden kavradım. Onu beceriksizce, sendeleyerek taşımaya çalıştım.

Bayılmış olduğu halde, çelik çubuğu elinden bırakmamıştı. Telin sardığı bacağı yandan sarkıyor, vücuduyla korkunç, anormal bir açı yapıyordu.

Bayan Reppler de dönmüştü. O çatal çatal sesiyle, «Dikkat! »diye bağırdı.

«Arkanda! Dikkat et!»

Ben dönerken tellerden biri Dan Miller'in başına doğru indi. Adam can havliyle teli koparmaya çalıştı.

Arkamızda, örümceklerden biri sislerin arasından çıkmıştı, iri bir köpek boyundaydı. Simsiyahtı ve üzerinde sarı çizgi-

— 123 —ler vardı. Deli gibi, «Yarış çizgileri,» diye düşündüm. Gözleri morumsu kırmızıydı. Nar taneleri gibi. Yaratık çok eklemli bacaklarının üzerinde sekerek bize doğru geldi. Korku filmlerinde gördüğünüz, dünyamıza özgü, ama büyütölmüş

örümceklerden değildi. Tamamen başka bir şeydi. Hatta örümcek bile değildj belki. Mike Hatlen onu görseydi, eczanede dürttüğu siyah kıllı şeyin ne olduğunu anlardı.

Örümcek bize sokuldu. Karnının üst bölümündeki oval bir delikten çıkıyordu teller. Bunlar hemen hemen yelpaze biçimini almış, bize doğru uçuyorlardı. Bizim kayıkhanede, gölgeler arasındaki örümceklerin sirîek ve böcekleri ağılarıyla sarmalarını çağrıştıran bu korkunç sahneye bakarken, aklımı kaçırmak üzere olduğumu hissediyordum. Tümüyle çıldırmadıysam, beni bekleyen oğlumu düşündüğüm içindi. Bunu şimdi anlıyorum. Ağzımdan birtakım sesler yükseliyordu. Gülüyor, ağlıyor, ba-ğırıyordum. Ne yaptığımı bilemiyorum...

Ama Ollie Weeks sağlam bir kayadan farksızdı. Atış denemesi yapar gibi, Amanda'nın tabancasını sakın sakın kaldırdı. Yaratığın vücuduna kurşunları

boşalttı. Bilmiyorum, o örümcek hangi cehennemden kaçıp gelmişti ama ölümsüz değildi. Gövdesinden simsiyah bir irin fişkırdı ve hayvan miyavlamaya benzeyen korkunç bir ses çıkardı. Duyulmaktan çok hissedilen pes bir ses. Sonra hızla sislerin arasına girerek gözden kayboldu. Uyuşturucu almış birinin karabasanından fırlamış bir hayaletti sanki... Ama geride yapışkan, siyah bir sıvıdan oluşan gölcükler bırakmıştı.

Bir şangırtı oldu. Buddy sonunda çelik çubuğu düşürmüştü.

Ollie, «Öldü,» dedi. «Bırak onu, David. O iğrenç yaratık zavallının bacağındaki atar damarı kesti, öldü o! Tanrım! Artık gidelim buradan.» iri, yuvarlak yüzünden terler akıyordu yine. Gözleri irileşmişti. Tellerden biri Ollie'nin eline kondu. Adam kolunu sallayarak telden kurtuldu. Ama elinde kanlı bir iz kalmıştı.

Bayan Reppler yine, «Dikkat!» diye bağırdı. Ona doğru döndük. Sislerin arasından bir örümcek daha çıkmış ve çılgın bir sevgili gibi, bacaklarını Dan Miller'e dolamıştı. Dan yarattığı yumruklayıp duruyordu. Buddy'nin çelik çubuğunu almak için eğilirken, örümcek adamı o öldürücü telleriyle sarmaya başladı.

— 124 —

Miller'in çırpınışları telaşlı ve korkunç bir ölüm dansına benzetişti şimdi.

Bayan Reppler, elinde böcek zehiriyle örümceğe yöneldi, yaratık bacaklarını ona doğru uzattı. Kadın tenekenin düğmesine bastı ve zehir örümceğin mücevhere benzeyen, ısıltılı gözlerinden birine fişkırdı. Yine o miyavlamayı andıran, alçak sesi duyduk. Örümcek bir an titredi. Sonra kılı bacaklarıyla yeri tırmalayarak sallana sallana geriledi. Bayan Reppler tenekeyi ona fırlattı.

Teneke örümceğin gövdesinden sekerek, şangırtıyla asfalta yuvarlandı. Hayvan küçük bir spor arabaya çarpıp arabayı sarstı, sonra da gözden kayboldu.

Bayan Reppler'in yanına koştum. Yüzü bembeyaz kesilmişti, yalpalıyordu. Kolumu beline doladım. «Teşekkür ederim,» dedi. «Hafif bir baygınlık geçirdim.»

Ollie bize katıldı. Çevremize teller yağarken, marketin kapısına doğru koştuk.

Tellerden biri Bayan Reppler'in pazar tor basına konup branda bezine yapıştı.

Kadın öfkeyle torbasını kurtarmaya çalıştı. İki eliyle sapı çekiştirdi, ama boşuna. Torba sislerin arasında yuvarlana yuvarlana uzaklaştı.

Giriş kapısına eriştiğimiz sırada, köpek yavrusu boyunda, küçük bir örümcek yapının köşesinden fırladı. Ağ yapamıyordu, henüz bunu yapabilecek kadar gelişmemişti herhalde.

Ollie, Bayan Reppler'in içeri girmesi için şişman omzuyla kapının kanadına dayanırken, ben de elimdeki çubuğu mızrak gibi yaratığa doğru fırlattım. Çubuk örümceğin gövdesine saplandı. Sırtüstü düşen hayvan, ayaklarını sallıyor, çılgınca debeleniyordu. Kızıl gözlerini bana dikmişti, ilerde karşılaşsak, beni tanımak istiyordu sanki.

«David!» Ollie hâlâ kapıyı tutuyordu.

Koşarak içeri daldım. Ollie de beni izledi.

Renkleri uçmuş, yüzleri korku dolu insanlar bize baktılar. Marketten yedi kişilik bir grup ayrılmış, şimdi sadece üç kişi geri dönmüştü. Ollie canlı

kapıya yaslanmıştı. Geniş göğsü kalkıp iniyordu. Sonra Amanda'nın tabancasını

tekrar doldurmaya başladı. Gömleği terden sırtına yapışmıştı. Koltuk atlarında geniş, gri lekeler vardı.

Biri alçak ve boğuk bir sesle, «Ne oldu?» diye sordu.

— 125 —

Bayan Reppler öfkeyle yanıt verdi, «örümcekler. Aşağı,^ yaratıklar pazar çantamı da kaptılar.»

Sonra Billy ağlayarak boynuma atıldı. Ona sıkı sıkı sarıldım X. Bayan Carmody'nin Büyüsü.

Markette İkinci Gece.

Son Karşılaşma.

Uyuma sırası bendeydi. Dört saat baygın gibi uyumuşum. Amanda ikide bir konuştuğumu, birkaç kez de bağırığımı söyledi. Ama ben düş gördüğümü

anımsamıyorum. Uyandığımda öğleyi geçmişti. Çok susamıştım. Sütlerin bir bölümü

kesilmişti. Ama bir bölümü hâlâ tazeydi. Bir litre kadar süt içtim.

Billy v& Bayan Turman'la otururken, Amanda da yanımıza geldi. Yanında, arabasının bagajındaki çiftelyi getirmeyi öneren yaşlı adam vardı. Adının Cornell olduğunu anımsadım. Ambrose Cornell.

Adam, «Nasılsın oğlum?» diye sordu.

«İyiyim...» Ama susuzluğum hâlâ geçmemişti. Başım da ağrıyordu. En önemlisi...

korkuyordum. Kolumu Billy'nin omzuna atarak bir Cornell'e baktım, bir Amanda'ya.

«Ne var?»

Amanda, «Bay Cornell, Bayan Carmody denilen o cadaloz konusunda endişeli,» dedi.

«Ben de öyle.»

Hattie, «Billy, neden benimle biraz dolaşmıyorsun?» diye sordu.

Billy, «Dolaşmak istemiyorum,» dedi.

«Haydi, Koca Bili,» diye gülümsedim. «Biraz dolaş.» istemeye istemeye gitti.

«Şimdi... Bayan Carmody sorunu nedir?» diye sordum.

«Ortalığı karıştırıyor.» Cornell beni yaşlılara özgü o sert bakışlarla süzdü.

«Bu işi engellememiz gerekiyor. Hangi yoldan olursa olsun.»

Amanda da ekledi. «Şimdi kadının yanında on bir on İki kişi var. Sanki çılgınca bir ayın bu.»

— 126

Yazar olan bir arkadaşımın yaptığı bir konuşma geldi aklıma. Otisfield'de oturuyor, karısıyla iki çocuğunun geçimini tavuk yetiştirerek ve yılda bir kitap yazarak sağlıyordu. Casus romanları yazarak. Onunla doğaüstü konularla ilgili kitapların çok tutulduğundan söz ediyorduk. Arkadaşım Gault, «Garip Hikâye" ler dergisi 1940'larda yazarlara çok az para verebiliyordu,» demişti. «1950'lerde ise dergi battı.» Dışarıda horozlar kavgaya hazırlanıyorlarmış gibi ötüyorlardı.

Karısı da yumurtaları ışığa tutarak inceliyordu. Gault konuşmasını sürdürdü.

«Makineler durduğu, teknoloji başarısızlığa uğradığı, bildiğimiz dinler etkili olamadığı zaman, insanlar başka bir şeyler arar. Milyonlarca ter ilacı

tenekesinden fişkıran florokarbon, ozon tabakasını eritirken, gecenin karanlığında dolaşan bir 'yaşayan ölü' bile, insana gülünç bir şey gibi gözükür.»

Biz markete tıklıp kalalı, yirmi altı saat olmuştu. Hiçbir şey de başaramamıştık. Dışarı çıkmayı bir kez denemiş ve can kaybı vermiştik. Bayan Carmody'nin hayranlarının artması şaşılacak bir şey değildi belki.

«Gerçekten on iki yandaşı var mı?» diye sordum.

Cornell, «Şey, sadece sekiz kişiler,» dedi. «Ama kadın hiç susmuyor. Castro'nun on saatlik konuşmalarına benziyor bu. Sanki kadın, başkalarının konuşmasını

engellemeye çalışan bir senato üyesi.»

Sekiz kişi fazla sayılmazdı. Bir jüri kurulu bile oluşturamazlardı. Ama Amanda'yla Cornell endişelenmekte haklıydılar. Artık marketteki en kalabalık güç

onlardı. Özellikle Dan Miller' la Mike Hatlen öldükten sonra. Şu anda marketteki en büyük grubun, kadının cehennem kuyuları ve açılan yedi şişeden söz edişini dinlediklerini düşünürken, boğulacak gibi oldum.

Amanda, «Kadın yine insanların kurban edilmeleri gerektiğinden söz etmeye başladı,» diye açıkladı. «Bud Brown kadına yaklaşarak, 'Marketimde böyle saçma sapan şeyler söylemeni İstemiyorum,' dedi. Bayan Carmody'nin yanındaki iki adam ona susmasını, burasının özgür bir ülke olduğunu söylediler. Adamlardan biri, şu Myron La Fleur denilen yaratık. Ama Bud Brown susmadı. O zaman... şey itişip kakıştılar.»

— 127

Cornell ekledi. «Brown'in burnu kanadı. Adamlar çok u rarlı.»

«Ama birini öldürecek kadar kararlı olamazlar,» dedim, Cornell usulca, «Sis dağılmazsa, ne kadar ileri gidecekleri hiç belli olmaz,»

diye mırıldandı. «Bunu öğrenmek istediğim j. yok. Buradan gitmek niyetindeyim.»

«Söylemesi kolay,» dedim ama kafamda bir fikir biçimlen|. yordu. Olayın anahtarı

kokuydu. Dev yaratıklar bize pek lişç, memişlerdi. Pembe böcekleri belki de buraya ışık çekmişti. Bi|. diğimiz böcekleri çektiği gibi. Kızıl gözlü kuşlar da sadece avlarını izlemişlerdi. Ama öbür dev yaratıklar, kapıları açmadığım^

sürece bize yaklaşmıyordu. Brighton Eczanesinde olanların nedeni, kapıların açık olmasıydı. Bundan emindim. Norton ve grubuna saldıran şey ya da şeyler çok büyüktü. Seslerinden anlaşılıyordu bu. Ancak onlar buraya girmemişlerdi. Belki bu da...

Birdenbire Ollie Weeks'le konuşmak istedim. Buna ihtiyacım vardı.

Cornell, «Buradan çıkmak istiyorum,» dedi. «Bu uğurda ölmeye bile razıyım. Bütün yazı markette geçiremem.»

Amanda birden, «Dört kişi canına kıydı,» dedi.

«Ne?» Bir an o iki erin cesetlerini bulduklarını sandım.

Cornell kısaca, «Uyku hapları,» dedi. «Ben ve iki üç kişi cesetleri depoya taşıdık.»

Tiz bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Depo da morga dönmüştü.

Cornell, «Sis hafifliyor,» dedi. «Yola çıkmak istiyorum.»

«Arabana bile erişemezsin. Bana inan.»

«İlk sıraya da mı? O arabalar buraya eczaneden daha yakın.»

Ona yanıt vermedim. O ara yani.

Bir saat kadar sonra Ollie'yi buldum. Buzdolabına, sanki onu ayakta tutmaya çalışıyormuş gibi dayanmıştı ve bira içi' yordu. Yüzü ifadesizdi, ama galiba Bayan Carmody'yi gözetliyordu. Kadın yorulmak bilmiyordu anlaşılan. Ve Bayan Carmody gerçekten de insanları kurban etme konusunu açmıştı yine. Artık kimse ona, sesini kesmesini söylemiyordu. Dün kadını su?

— 128 —

İurmaya çalışanların bir bölümü şimdi onun yanındaydı. Ya da nü dinliyorlardı en azından. Geri kalanlar azınlıktaydı.

Ollie mırıldandı. «Yarın sabaha kadar ötekileri de yanına -ekecek. Beiki başaramaz, ama başırırsa kurban olarak kimi seçor dersin?»

Bud Brown, Bayan Carmody'yi kızdırmıştı. Amanda da öyle. Sonra ağzına vuran adam vardı. Ve tabii... ben.

«Oiiie.» dedim. «Beiki altımız marketten kaçabiliriz. Bilmiyorum, ne kadar uzaklaşabiliriz, ama hiç olmazsa bu delikten kurtuluruz.»

«Nasıl?»

Ona planımı açıkladım. Çok basitti aslında. Hızla koşarak kendimizi cibe atabilirsek, yaratıklar kokumuzu alamazlardı. Hiç olmazsa camlar kapalıyken.

Ollie, «Ama ya onları başka bir koku çekiyorsa?» diye sordu. «Ekzos kokusu örneğin?»

«O zaman mahvoluruz,» diye başımı salladım.

Ollie, «Hareket,» dedi. «Bir arabanın siste ilerlemesi de dikkatlerini çekebilir, David.»

«Sanmıyorum. Av kokusu almadıkça, hareketlerle ilgilenmezler. Kaçmamızın bu koku sorununa bağlı olduğuna gerçekten inanıyorum.»

«Ama kesinlikle bilmiyorsun bunu.»

«Hayır, bilmiyorum.»

«Nereye gideceksin?»

«Önce mi? Eve! Karımı almaya!»

«David...»

«Pekâlâ. Eve bakmaya. Kesinlikle emin olmaya.»

«Dışarıdaki yaratıklar her yana yayılmış olabilirler, Davld evinin önünde cipten indiğin an, seni yakalayabilirler.»

«Öyle bir şey olursa, cipi sen kullanırsın. Billy'ye elinden geldiğince göz kulak olmanı istiyorum. Elinden geldiği sürece tabii..., Ollie birayı bitirdi, şişeyi tekrar buzdolabına attı. Öbür boş Şişeler şmgırdadı. Amanda'nın tabancasının kabzası, cebinden Çıkmıştı.

Ollie gözlerimin içine baktı. «Güneye mi gidelim?»

— 129 — Sis —F.9

«Evet,» dedim. «Senin yerinde olsaydım öyle yapardım Güneye doğru in ve sisten kurtulmaya çalış. Elinden geleni yap.

«Benzin yeter mi?»

«Depo hemen hemen dolu.»

«Buradan uzaklaşmak belki de olanaksızdır artık. Bunu hiç düşündün mü?»

Düşünmüştüm. Belki de Ok Başı Projesiyle ilgili çalışmalar yüzünden, bütün bölge başka bir boyuta kaymıştı. Bu kayış, sizin ya da benim bir çorabı tersine çevirmemiz kadar kolay olmuştu belki de. «Evet düşündüm.» diye yanıt verdim.

«Ama ya buradan gideceğiz ya da Bayan Carmody'nin kurban olmak onurunu kime vereceğini görmek için bekleyeceğiz.»

«Bugün mü gitmeyi düşünüyordun?»

«Hayır. Akşam yaklaştı bile. O yaratıklar gece fazla hareketleniyorlar. Yarın sabah gitmeyi düşünüyorum. Erkenden.»

«Yanına kimleri alacaksın?»

«Ben, sen, Billy, Hattie Turman, Amanda Dumfries, Cornell adlı o ihtiyar, Bayan Reppler. Belki Bud Brown'u da alırız... Sekiz kişi olacağız. Ama Billy birinin kucağına oturabilir. Sıkışırız artık.»

Ollie sözlerini düşündü. Sonra da, «Pekâlâ,» dedi. «Bir deneyelim. Tasarını

başkalarına açtın mı?»

«Hayır, henüz açmadım.»

«Beni dinlersen, bu konuyu sabahın dördüne kadar kimseye açma. Kapıya en yakın olan kasanın altına, yiyecek dolu iki torba saklarım. Şansımız yardım ederse, kimseye görünmeden sıvışırlız.» Bakışları yine Bayan Carmody'ye doğru kaydı.

«Planımızı öğrenirse bizi durdurmaya kalkabilir.»

«Öyle mi düşünüyorsun.»

Ollie bir bira daha aldı. «Evet, öyle düşünüyorum.»

Sonraki saatler çok ağır geçti. (Dün yani.) Karanlık yavaş yavaş, sürünür gibi inerken, sis yine donuk bir krom rengine büründü. Saat sekiz buçukta, dışarıdaki dünya tümüyle karanlıkta kaybolmuştu.

Pembe böcekler geldi. Soora da kuşa benzer yaratıklar. Vlt"

_ 130 —rinlere doğru pike yaparak pembe böcekleri kaptılar. Karanlıkta bazen bir şey homurdanıyordu. Gece yarısına doğru, bir yaratık uzun uzun «Aaaa-rrruuuu!» diye haykırdı. Herkes korku ve merakla karanlıklara doğru döndü. Belki iri bir erkek timsah, bataklıkta böyle bağıırdı.

Olaylar Miller'ın tahmin ettiğı gibi gelişti. Sabaha doğru Bayan Carmody altı

yandaş daha kazandı. Kasap McVey de onların arasındaydı. Kollarını kavuşturmuş, kadına bakıyordu.

Bayan Carmody'nin bütün sinirleri gerilmişti sanırım. Uykuya hiç ihtiyaç

duymuyor gibiydi. Vaaz veriyor, dehşet verici konuşması uzadıkça uzuyordu.

Herhalde doruk noktasına da erişecekti. Çevresindekiler onunla birlikte mırıldanmaya başladılar. Gerçek inançlılar gibi, farkına varmadan öne arkaya sallanıyorlar, ışıldayan gözleriyle boş boş bakıyorlardı. Kadının büyüüne kapılmışlardı.

Bayan Carmody'nin konuşması amansızca sürerken, onunla ilgilenmeyenler biraz uyumak için mağazanın arka tarafına çekildiler. Saat üçte Ollie'nin çıkış

kapısına en yakın olan kasanın altına, yiyecek dolu bir torba koyduğunu gördüm.

Ollie yarım saat sonra ikinci torbayı da onun yanına bıraktı. Bunu benden başka fark eden yok gibiydi. Billy, Amanda ve Bayan Turman artık rafları boşalmış olan soğuk etler bölümünde uyuyorlardı. Onlara katıldım ve rahatsız bir uykuya daldım.

Sonra Ollie beni sarsarak uyandırdı. Bileğimdeki saate baktım. Dördü çeyrek geçiyordu. Cornell de

Ollie'nin yanındaydı. Gözlüğünün gölgelediği gözleri pırıl pırıldı.

Ollie, «Vakit geldi, David,» dedi.

Heyecandan midem kasılmıştı. Amanda'yı uyandırdım. Amanda'yla Stephanie aynı

arabaya binerlerse, neler olabileceğini düşündüm bir an. Ama sonra bunu hemen unuttum. Bugün her şeyi olurla bırakmak zorundaydım.

Amanda o güzel yeşil gözlerini açarak bana baktı.

«Buradan kaçmaya çalışacağız. Gelmek ister misin?» diye sordum.

«Neden söz ediyorsun sen?»

Planımı anlatacağım sırada durdum ve Bayan Turman'ı da

— 131 —uyandırdım. Böylece iki kez açıklama yapmak zorunda kalmaya, çıktım.

Pianı öğrendikten sonra, «Kokuyla ilgili sözlerin sadece bir varsayım, öyle değil mi?» dedi Amanda.

«Evet.»

Hattie Turman atıldı. «Bu benim için önemli değil.» Yüzü bembeyazdı. Uyumuş

olmasına rağmen, gözlerinin altında mor halkaları belirmişti. «Güneşi tekrar görebilmek için... her şey] yaparım. Her tehlikeyi göze alabilirim.»

Güneşi tekrar görebilmek için. Hafifçe titredim. Kadın, kendi korkularımın merkezine çok yakın bir noktaya parmak basmıştı. Norm'u yük kapısından sürükleyerek götürdüklerini gördüğümde beri, kaderimizden kaçamayacağımıza inanmaya başlamıştım. Güneşi ancak sislerin arkasından görebiliyordunuz. Küçük bir gümüş paraya benziyordu. Sanki dünyamızda değil de, Venüs gezegenindeydik.

Beni bu duruma getiren, sadece siste bekleyen o canavar yaratıklar değildi.

Çelik çubuğu attığım zaman, onların korku hikâyeleri yazarı Lovecraft'ın yarattığı ölümsüz yaratıklardan olmadıklarını anlamıştım. Zayıf yanları olan, organik yaratıklardı onlar. Ama sis beni kötü etkiliyordu, insanın iradesini zayıflatıyor, gücünü emiyordu. Güneşi tekrar görebilmek için. Bayan Turman haklıydı. Sırf bu bile, cehennemden geçmeye değdi.

Kadına gülümsedim. O da hafifçe gülümsedi.

Amanda, «Evet,» dedi.« Ben de geliyorum.»

Billy'yi hafifçe sarsarak uyandırdım.

Bayan Reppler kısaca, «Ben de sizinleyim,» dedi.

Et tezgâhının önünde toplanmıştık. Sadece Bud Brown yoktu. Bize teşekkür etmiş, ama önerimizi geri çevirmişti. «Marketteki yerimi bırakamam,» demişti. Sonra da inanılmayaacak kadar yumuşak bir sesle eklemişti. «Ama Ollie'yi gideceği için suçlamıyorum.»

Beyaz emaye dolaptan, şimdi tatlımsı, kötü bir koku yükseliyordu. Bu bana Cape'de geçirdiğimiz hafta bozulan buzdolabını anımsattı. «Belki de McVey'i Bayan Carmody'nin grubu-

— 132

na katılmaya, çürüyen etlerin kokusu zorladı,» diye düşündüm.

«...kefare! Şimdi kefareti düşünmeliyiz! Tanrının yasakladığı şeylerle ilgilendiğimiz için, bizi kamçılar ve akreplerle ce-zalandırdılar! Toprağın dudaklarının açıldığını gördük. Karabasanlardan fırlamış iğrenç yaratıkları da!

Kaya onları gizleyeme-yecek! Kuru ağacın altına sığınamayacaklar! Bunlar nasıl sona erecek? Bütün bunları ne durduracak?»

Sevgili dostumuz Myron LaFleur, «Kefaret!» diye bağırdı.

Ötekiler de kararsızca fısıldadılar. «Kefaret... Kefaret...»

Bayan Carmody haykırdı. «Bunu gerçekten istediğinizi belirtecek biçimde bağırdığınızı duymalıyım!» Boynundaki damarlar kabarmış, kalın iplere benzemişti. Sesi iyice kısılmış ve ça-tallaşmıştı artık. Ama hâlâ güçlüydü.

Kadına bu gücü sisin verdiğini düşündüm. İnsanların zihinlerini uyuşturma gücünü. Ama sis bizim gücümüzü yok etmişti. Bayan Carmody bu olaydan önce, antikacı dükkânı dolu bir kentte antikacı dükkânı olan, biraz garip, yaşlı bir kadındı. Saman doldurulmuş hayvanlarıyla ve kocakarı Maçlarıyla tanınan bir kadın.

(O deli cadaloz! O cadı!)

Bayan Carmody'nin elma ağacının dalıyla su bulabildiği, siğilleri geçirdiği ve çilleri yok eden bir krem yaptığı söyleniyordu. Hatta biri bana, cinsel yaşamınız konusunda Bayan Carmody'yle konuşabileceğinizi, kadından sır çıkmayacağını da söylemişti. Bili Giosti miydi bu? Yatak odasında sıkıntı

çekenler, kadının ilâçları sayesinde koça dönüşüyordu.

Hepsi birden, «KEFARET!» diye bağırdılar.

Bayan Carmody kriz geçiriyormuş gibi haykırdı. «Evet, doğru, kefare! Bu sisi kefare temizleyecek! Kefaret o iğrenç yaratıkları, o canavarları kaçırarak!

Kefaret gözlerimizin önündeki sisin dağılmasını ve her şeyi olduğu gibi görmemizi sağlayacak!» Sesini biraz alçaktı. «Kutsal kitapta kefaretin ne olduğu yazılı! Nedir bu? Tanrının Kafasında ve Gözünde günahı temizleyecek tek şey nedir?»

«Kan!»

Bu sefer bütün vücudum buz kesildi ve ürperdim. Soğuk dalgası enseme yayılırken, tüylerim diken diken oldu. Son sözü McVey söylemişti. Babamın yetenekli elini tutarak kente geldi-

— 133 —

ğim günlerde gördüğüm McVey. çocukluğumdan beri kasapla yapan McVey. Siparişleri alan ve etleri kesen, kanlı önlüklü McVey. Bıçağa çok alışık olan McVey. Tabii satır ve testerey» de. Ruhu temizleyecek şeyin, vücuttaki yaralardan aktığını

herkesten daha iyi bilen McVey.

Ötekiler. «Kan...» diye fısıldadılar.

Billy, «Baba, korkuyorum,» dedi. Elimi sıkıca tutuyordu. Kü-çük yüzünün rengi uçmuş, hatları gerilmişti.

«Ollie,» dedim. «Neden bu tımarhaneden kaçmıyoruz?»

«Doğru,» diye yanıt verdi. «Haydi gidelim.»

Dağınık olarak ikinci geçitte ilerlemeye koyulduk. Ollie Amanda, Cornell, Bayan Turman, Bayan Reppler, Billy ve ben! Beşe çeyrek vardı ve sisin rengi açılmaya başlıyordu.

Ollie bana, «Cornell'le sen yiyecek torbalarını alın,» diye tembihledi.

«Pekâlâ.»

«Önce ben gideceğim. Cipin dört kapılı, değil mi?»

«Evet. Öyle.»

«İyi. Ben şoför yerinin kapısını açacağım. Aynı taraftaki arka kapıyı da. Bayan Dumfries, siz Billy'yi taşıyabilir misiniz?»

Genç kadın oğlumu kucağına aldı.

Billy sordu. «Çok ağır mıyım?»

! Hayır, canım.»

«İyi.»

Ollie konuşmasını sürdürdü. «Siz, Billy'y'e öne binersiniz, iyice kenara çekilmeye çalışın. Bayan Turman da öne, ortaya oturur. David, sen direksiyona geçersin. Geri kalanlar da...»

«Siz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?»

Konuşan Bayan Carmody'ydi.

Geçidin ağzında, Ollie'nin torbaları sakladığı kasanın yanında duruyordu. Sarı

pantolon takımı loşlukta ışıldıyordu. Kıvrırcık saçları iyice karışmıştı. Bir an onu, Frankenstein'ın Gelini filminde oynayan, ünlü Elsa Lanchester'e benzettim.

Gözleri ateş saçıyordu. Arkasında on on beş kişi vardı. Giriş çıkış kapılarının önlerine dikilmişlerdi. Bir araba kazasına tanık olan, bir uçan dairenin indiğini gören ya da bir ağacın köklerini topraktan sökerek

— 134 —

ürüyüp gitmesini seyreden insanlara benzer bir görünüşleri vardı-Billy, Amanda'mn kucığında büzülerek, yüzünü genç kadının boynuna gömdü.

«Biz artık çıkıyoruz, Bayan Carmody.» Ollie'nin sesi şaşılacak kadar yumuşaktı.

«Lütfen yolumuzdan çekilin.»

«Buradan çıkamazsınız. Ölüm yolu bu. Hâlâ bunu öğrenemediniz mi?»

Söze karıştım. «Kimse sizi engellemedi. İşinize karışmadı. Biz de aynı hakkı istiyoruz.»

Bayan Carmody eğildi ve yiyecek torbalarını eliyle koymuş gibi buldu. Daha başından beri, neler planladığımızı bildiği anlaşılıyordu. Torbaları Ollie'nin koyduğu yerden çekip çıkarttı. Bunlardan birinin ağzı açıldı ve konserve kutuları yere yuvarlandı. Kadın öbür torbayı elinden fırlattı. Torba cam şangırtıları arasında patladı, sodalar yandaki geçide bakan krom tezgâha fişkırdı.

Bayan Carmody, «Bu felakete sizin gibi insanlar neden oldu!» diye haykırdı.

«Tanrı buyruğuna uymayan insanlar! Kibirli günahkârlar. Kurbanı onların arasından seçmeliyiz. Kefareti on" lardan biri kanla ödemeli!»

Yandaşları bu sözleri gittikçe yükselen seslerle onayladılar.

Bayan Carmody büsbütün cesaretlendi. Kendinden geçmiş gibiydi. Arkasına toplanmış olan insanlara bağırırken ağzından tükrükler saçılıyordu. «İstediğimiz şu çocuk! Onu yakalayın! Tutun! İstediğimiz bu çocuk!»

Gruptakiler ilerlediler. Myron LaFleur en öndeydi. Camlaş-mış gözlerinde sevinç

vardı. McVey onun arkasındaydı. Yüzü ifadesizdi kasabın. Amanda Billy'ye daha da sıkıca sarılarak, sen-deleye sendeleye geriledi. Oğlum kollarını onun boynuna dolamıştı. Amanda bana dehşetle baktı. «David, şimdi ne...»

Bayan Carmody bir çığlık attı. «İkisini de yakalayın! Herifin orospusunu da tutun!» Kara bir mutluluk simgesi gibiydi. Sapsarı bir büyücü! Çantası hâlâ

kolundaydı. Birdenbire sıçramaya başladı. «Çocuğu yakalayın! Orospuyu da!

İkisini de tutun. Hepsini de...»

Bir silah sesi çevrede yankılandı.

Herkes dondu. Sanki bir sınıf dolusu yaramaz öğrenciydik.

— 135 —

Ve öğretmen birdenbire içeri girerek kapıyı çarpmıştı. Myron LaFleur'la McVey oldukları yerde kaldılar. Bizden on adım U2a|<. taydılar. Myron başını çevirip kararsızca kasaba baktı. Ama McVey bu bakışa karşılık vermedi. Sanki Myron'un orada olduğn, nun farkında bile değildi. Yüzünde, son iki gün sık sık gördüğüm o ifade vardı. Çılgınlık sınırını aşmıştı adam.

Myron korkudan büyümüş gözlerle Ollie'ye bakarak geriledi Sonra koşmaya başladı.

Köşeyi dönerken bir tenekeye takılıp y^ re yuvarlandı, kalktı ve koşarak gözden kayboldu.

Ollie tabancayı iki eliyle kavramış, tetikte bekliyordu. Bayan Carmody hâlâ

geçidin başındaydı. Karaciğer lekeleriyle dolu ellerini karnına bastırmıştı.

Parmaklarının arasından akan kanlar sarı pantolonuna yayılıyordu.

Ağzını birkaç kez açıp kapadı. Konuşmaya çabalıyordu. Sq-. nunda bunu başardı.

«Hepiniz de dışarıda öleceksiniz,» dedi ve ağır ağır yüzükoyun devrildi. Çantası

kolundan kayıp düştü. İçindekiler yere saçıldı. Kâğıda sarılı, silindir biçiminde bir şey, bana doğru yuvarlanarak ayağıma çarptı. Düşünmeden eğilip aldım. Bir nane şekeri kutusuydu bu. Şekerlerden yarısı yenmişti. Kutuyu elimden fırlattım. Kadına ait hiçbir şeye dokunmak istemiyordum.

Bayan Carmody'nin yandaşları geriliyorlardı, önderleri ortadan kalkmıştı. Yere yığılmış olan kadından ve yere yayılan -kaa gölcüğünden gözlerini ayıramıyorlardı. Biri korku ve öfkeyle, «Onu öldürdünüz!» diye bağırırdı. Bayan Carmody'nin de oğlum, için buna benzer bir şey tasarladığını unutmuştu anlaşılan.

Ollie hâlâ aynı pozda, donmuş gibi duruyordu. Ama artık dudakları titremeye başlamıştı. Ona usulca dokundum. «Ollie, bırak artık. Ve... teşekkür ederim.»

Ollie boğuk boğuk, «Onu öldürdüm,» dedi. «Tanrım! Kadını öldürdüm.»

«Evet,» diye karşılık verdim. «İşte bunun için sana teşekkür ettim. Haydi, gidelim artık.»

Yeniden yürümeye başladık.

Bayan Carmody'nin yüzünden yiyecek torbalarımız elden gitmişti. Ama bu sayede Billy'yi kucağıma alabildim. Kapıda bir en durdum.

4.

i

— 136 — 1

Ollie alçak ve sinirli bir sesle, «Onu vurmazdım, David,» di-mırıldandı.

«Yani... başka yolu olsaydı.» «Evet.»

«Bana inanıyor musun?» «Evet, inanıyorum.» «Öyleyse gidelim.» Dışarı çıktık.

XI. Son

Sağ elindeki tabancayı sallayan Ollie hızla ilerledi. Ben daha Billy'le kapıdan çıkarken, o cipe ulaşmıştı bile. Ollie'yi iyi gö-remiyordum. Televizyon filmlerindeki hayaletlere benziyordu. Şoför tarafındaki kapıyı açtığı sırada sislerin arasından bir şey çıktı ve onu hemen hemen ikiye biçti.

Yaratığı pek seçemedim. Galiba bundan hoşnuttum da. Kırmızıydı sanırım. Pişmiş

İstakoz gibi, çirkin bir kırmızı. Alçak sesle homurdamyordu. Norton'la DümdüzDünyacılar marketten çıktıktan sonra duyduğumuz sese benziyordu bu.

Ollie bir kez ateş edebildi. Sonra yaratık kıskaçlarını birer makas gibi açıp kapattı. Ollie'nin vücudu kanlar içinde ikiye ayrıldı sanki. Tabanca elinden düşüp yere çarptı ve patladı. Karabasan görüyormuşum gibi yaratığın bir avuç

üzüme benzeyen,, donuk bakışlı, iri siyah gözlerini farkettim. Ama bir devin avcu-nu dolduracak üzümlere. Sonra yaratık Ollie Weeks'den geri kalan şeyi sürükleyerek siste kaybordu. Koca bir akrep gibi boğum boğum olan gövdesi yerde sürünüyordu.

O anda birkaç seçeneğim vardı. Billy'yi göğsüme bastırıp koşa koşa markete dönmek istiyordum. Ama bir yandan da cipe ulaşmak için çırpıyordum. Billy'yi hemen arabaya atmalıydım. Amanda birden haykırdı. Bu tiz ses sanki helezonlar çizerek yükseliyordu. Billy yüzünü göğsüme gömmeye çalışarak büzüldü.

Dev bir örümcek Hattie Turman'ı yakalayıp yere devirmişti. Ksdının etekleri sıyrılmış, kemikli, sıska dizleri ortaya çıkmıştı.

— 137 —

Yaratık eklemli, kıllı bacaklarıyla onu okşuyordu sanki. Sonra ağını örmeye başladı.

«Bayan Carmody haklıydı,» diye düşündüm. «Burada öleceğiz. Gerçekten burada ölüp gideceğiz.»

«Amanda!» diye bağırdım.

Yanıt vermedi. Kendini kaybetmiş gibiydi. Örümcek Billy' nin bakıcısının üzerine abanmış, beyaz telleriyle kadını iyice sarmıştı. Asitli teller kadının vücuduna gömülürken kırmızıya dönüşüyorlardı.

Cornell usul usul markete doğru geriliyordu. Gözlük camlarının gerisindeki gözleri, birer fincan iriliğindeydi. Birdenbire dönerek koştu. Giriş kapısını

adeta tırmalarcasına açtı ve kendini içeri attı.

Kafam ikiye bölünmüştü sanki. Bayan Reppler hızla yaklaşıp Amanda'yı

tokatlayınca kendime geldim. Kadın Amanda'ya önce avucuyla, sonra da elinin tersiyle vurdu. Amanda çığlıklar atmaktan vazgeçti. Onu tutup cipe doğru çevirdim. «Haydi, git,» diye bağırdım.

Amanda koştu. Bayan Reppler koşarak yanımdan geçti. Amanda'yı cipin arka koltuğuna itti. Kendisi de binip kapıyı kapattı.

Billy'yi göğsümden çekerek cipe attım. Ben de arabaya giderken, o tellerden biri aşağıya sarkıp ayak bileğime dokundu. Derim" müthiş yandı. Misina hızla elinizden boşalırken avucunu-zun yanması gibi bir şeydi bu. Ayağımı olanca gücümle çekip teli kopardım ve direksiyona geçtim.

Amanda bir çığlık attı. «Kapat! Kapıyı kapat! Ah, Tanrım!»

Kapıyı kapattım. O anda örümceklerden biri kapıya usulca çarptı. Zalimce bir aptallıkla bakan kızıl gözleri çok yakmımday-dı. Bileğim kalınlığındaki bacaklarını arabanın kaportasına sürüyordu. Amanda durmadan haykırıyordu. Sesi yangın düdüğünden farksızdı.

Bayan Reppler, «Sus artık, kadın,» dedi.

Örümcek bizimle uğraşmaktan vazgeçti. Kokumuzu alamı-yordu. Bu yüzden artık orada olmadığımıza karar vermişti, inanılmayacak kadar çok sayıdaki bacaklarıyla yavaşça uzaklaştı ve bir hayalet gibi gözden kayboldu.

— 138 —

Gittiğinden iyice emin olabilmek için, bir süre camdan baktıktan sonra kapıyı

açtım.

Amanda bağırdı. «Ne yapıyorsun?» Ama ben ne yaptığımı eliyordum. Şimdi, «Ollie de böyle yapardı,» diye düşünmek hoşuma gidiyor. Arabadan yarı belime kadar uzanarak tabancayı aldım. Bir şey hızla bana doğru geldi. Ama ne olduğunu görmedim. Hemen doğruldum ve kapıyı çarparak kapattım.

Amanda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bayan Reppler kolunu onun omzuna atıp, genç kadını yatıştırmaya çalıştı.

Billy, «Eve mi gidiyoruz, baba?» diye sordu.

«Bir deneyeceğiz, Koca Bili.»

Oğlum usulca, «Peki,» dedi.

Tabancayı kontrol edip torpido gözüne koydum. Ollie, eczane serüveninden sonra silahı tekrar doldurmuştu. Geri kalan kurşunlar ise Ollie'yle birlikte gitmişti.

Ama bu pek önemli değildi. Ollie, Bayan Carmody'ye ve kıskaçlı yaratığa ateş

etmişti. Bir de tabanca yere düşüp kendiliğinden patlamıştı. Şu anda içinde üç

kurşun vardı ve biz cipte dört kişiydik. Ölümünden başka çare kalmazsa, kendimi öldürmek için bir yol bulmam gerekecekti.

Anahtarlarımı bulamayınca bir an fena halde sarsıldım. Ceplerimi yokladım ama anahtarlar yoktu. Bir daha aradım. Korkumu bastırmaya çalışarak, bu işi ağır ağır. sakın sakın yaptım. Anahtarlar blucinimin cebindeydi. Bazen olduğu gibi, bozuk paraların altına kaymıştı yine. Cip kolayca çalıştı. Amanda, motorun güvenli homurtusunu duyar duymaz, yine hıçkırıklara boğuldu.

Hiç kıpırdamadan, öylece oturdum. Motorun homurtusunun ya da ekzos kokusunun yaratıkları çekip çekmeyeceğini anlamak istiyordum. Beş dakika geçti. Yaşamımın en uzun beş dakikasıydı bu. Hiçbir şey olmadı.

Sonunda Bayan Reppler, «Burada böyle oturacak mıyız, delikanlı?» diye sordu.

«Yoksa gidecek miyiz?»

«Gideceğiz,» diyerek geri geri park yerinden çıktım. Farları yaktım.

içimden gelen bir sese uyarak, süpermarketin yakınından 9eçtim. Belki de acımasız bir davranıştı bu. Cipun sağ çamuriu-

— t39 —gu çöp varilini bir yana yuvarladı. Gözetleme yerleri dışında içeriği görebilmek olanaksızdı. O gübre torbalarını gören, market', te gübreden başka bir şey satılmıyor sanırdı. Gözetleme yerlerinde, renkleri uçmuş birkaç adam duruyordu. Ve dışarıya, bize bakıyorlardı.

Sonra sola döndüm ve sis arkamızda kalın bir perde gi^ yükseldi. Markettekilere ne olduğunu, hiçbir zaman öğrenemedim.

Kansas Yolundan geri döndüm. Saatte yedi kilometre yapıyor ve dikkatle ilerliyordum. Farlara rağmen iki üç metre ilerisi görünmüyordu.

Yol korkunç bir biçimde delik deşikti. Miller bu bakımdan yanılmamıştı. Yol bazı

yerlerde sadece çatlamıştı. Bazı yerlerde ise çökmüş, asfalt iri parçalar halinde ayrılmıştı. Yolu ancak cipte olduğumuz için aşabildik. Bunun için Tanrıya şükrediyordum. Ama çok geçmeden cipin bile aşamayacağı bir engelle karşılaşacağımızdan korkuyordum.

Eskiden yedi sekiz dakikada eve varırken, bu sefer yolculuk kırk beş dakika sürdü. Sonunda sislerin arasında bizim bahçe yolunu gösteren işaret belirdi.

Beşe çeyrek kala uyandırılmış olan Billy uyuyakalmıştı. Bu arabayı öyle iyi tanıyordu ki, herhalde kendini eve dönmüş gibi hissetmişti.

Amanda yola endişeyle baktı. «Gerçekten buradan aşağı inecek misin?»

«Çalışacağım,» dedim.

Ama eve gitmek olanaksızdı. Bir gün önceki korkunç fırtına birçok ağacı kökünden sarsmış, o garip deprem de onları devirmeye yetmişti. İlk iki ağacın üzerinden geçmeyi başardım. Bunlar oldukça küçüktü. Sonra yaşlı bir çam gözüktü. Yolun üzerinde, eski zaman haydutlarının koydukları engeller gibi yatıyordu. Eve daha dört yüz metre vardı Billy hâlâ yanımda uyuyordu. Cipi durdurup ellerimle gözlerimi kapattım. Ve ne yapacağımı düşündüm.

Şimdi Maine Karayolunun 3 numaralı çıkışının yanındaki moteldeyim. Bu satırları

da motelin mektup kâğıtlarına yazıyorum.

— 140 —

Düşünüyorum da... Ben cipte öyle otururken Bayan Reppler, o hecerikli ve korkusuz kadın, bana durumun ne kadar umutsuz olduğunu birkaç sözcükle anlatabilirdi, diyorum. Ama iyi yürekli olduğu için bu sonuca kendi kendime varmamı istedi.

Cipten inip onları yalnız bırakamazdım. Korku filmlerinden kaçmışa benzeyen bütün o canavarların, marketin önünde kaldıklarını söyleyerek kendimi kandırmam da olanaksızdı. Camı biraz indirdiğim zaman, yaratıkların koruda dolaştıklarını

duydum. Oik yamaçta ağaçlara çarpıyorlardı. Aşağı sarkan dalların yapraklarından şıpır şıpır sular akıyordu. Hayal meyal görebildiğimiz, canlı bir «uçurtma»

tepemizden uçarken, sis bir an karardı.

içimden, «Steffy çabuk davrandıysa,» diyordum. «Eve sığınıp her yanı sıkıca kapattıysa... Evde on günlük, hatta iki haftalık yiyecek vardı...» Hâlâ aynı

şeyleri yineliyorum. Ama bunun yararı olmuyor. Karşıma Steffy'in hayali dikiliyor. Onu son gördüğüm andaki haliyle. Başında hasır şapkası, ellerinde bahçe eldivenleri var. Sis amansızca gölün üzerine yayılırken, karım küçük sebze bahçesine gidiyor.

Kendi kendime, «Artık Billy'yi düşünmek zorundayım,» diyorum. «Billy'yi- Koca Bill'i... Koca Bill'i...» Belki bunu bir kâğıda yüz kere yazmam gerekiyor.

Cezaya çarptırılan ve bir kâğıda arka arkaya, «Okulda bir daha kimseye tükürmeyeceğim,» diye yazmak zorunda kalan bir çocuk gibi. O sahneyi gözlerimin önünde canılandırabiliyorum. Güneşli bir gün bu. Öğleden sonra saat üç. Güneş

pencereden içeri doluyor. Öğretmen masasında ev ödevlerini düzeltiyor. Sadece dolma kaleminin hışırtısı duyuluyor. Dışarıda, uzaklarda çocuklar beyzbol oynamak için takım arkadaşlarını seçiyorlar...

Hemeyse... Sonunda elimden gelen tek şeyi yaptım. Cipi dikkatle geri geri Kansas Yoluna çıkardım. Sonra da ağlamaya başladım.

Amanda çekine çekine omzuma dokundu. «David, çok üzgünüm...»

«Evet...» Gözyaşlarımı engellemeye çalışıyor, ama bunu ba-şaramıyordum. «Evet, ben de öyle...»

— 141 —302 numaralı yoldan sola saptım. Portland'a doğru yani. bu yol da yer yer çatlamış ve bozulmuştu. Ama genelde Kansas Yolundan çok daha iyi durumdaydı.

Ancak köprüler bakımından endişeliydim. Maine'de birçok akarsu vardır. Ve her yana da küçüklü büyüklü bir sürü köprü yapılmıştır. Ama Naples Karayolu düzgündü. Ondan sonra Portland'a rahatça, ama tabii ağır ağır gittik Sis hâlâ çok yoğun. Bir ara yola ağaçların devrilmiş olduğunu sanıp durdum.

Sonra ağaçlar kımıldamaya ve kıvrılıp bü-külmeye başladılar. O zaman gördüklerimin dokunaçlar olduğunu anladım. Hiç kımıldamadan bekledim. Bir süre sonra dokunaçlar gerilediler. Bir ara da ışıltılı yeşil gövdeli ve uzun saydam kanatlı, koskocaman bir şey arabanın kaportasına kondu, irileşip biçimsizleşmiş

bir yusufçuğa benziyordu. Bir an öyle durdu. Sonra da havalanarak uzaklaştı.

Billy Kansas Yolundan saptıktan iki saat kadar sonra uyandı ve evimize ulaşip ulaşamadığımı sordu. Devrilmiş ağaçlar yüzünden bahçe yolundan inemediğimi söyledim.

«Annem iyi mi, baba?»

«Bilmiyorum, Billy. Ama yine dönüp bakarız.»

Oğlum ağlamadı. Onun yerine tekrar uykuya daldı. Ağlamasını yeğlerdim. Çok fazla uyuması beni kaygılandırıyordu.

Sinirlerim gerildiği için başım ağrımaya başladı. Siste saatte on on beş

kilometre hızla ilerlemek beni tüketmişti. Her an bir şeyle karşılaşabileceğimizin farkındaydım. Kaymış topraklar, seiler ya da üç kafalı

canavarlar... Galiba dua ettim. Tanrıya Stephanie'yi yaşatması ve zina günahımın cezasını karımdan çıkarmaması için yakardım. Tanrıya Billy'yi güvenli bir yere erıştirmeme izin vermesi için yalvardım. Çünkü oğlum çok çekmişti.

Sis bastırdığı sırada pek çokları arabalarını yolun kenarına bırakmışlardı.

Öğleyin Kuzey Windham'a vardık. Nehir Yolunu denedim. Ama altı kilometre kadar aşağıda, küçük ve gürültülü akarsuyu aşan köprü çökmüştü. Bir iki kilometre geri geri gitmek zorunda kaldım. Ancak ondan sonra arabayı döndürecek kadar geniş bir yer bulabildim. Sonunda 302 Karayolundan Portland'a girdik.

Oraya ulaştığımızda turnikeye giden yola saptım. Giriş ve çıkıştaki bütün gişelerin camları kırılmıştı. Boş boş bakan dev

— 142 —iskeletlere benziyorlardı. Birinin kapısına yırtık ve kanlı bir ce-jjet takılmıştı. Süpermarketten çıktığımızdan beri, bir tek canlı insanla karşılaşmamıştık.

Bayan Reppler, «David,» dedi. «Radyoyu açsana.»

Öfkeyle alnıma vurdum. Radyoyu bu kadar uzun süre nasıl unutabilmişim?

Bayan Reppler sert sert, «Yapma,» diye homurdandı. «Her şeyi birden düşünemezsin. Buna kalkışırsan çıldırırsın, o zaman da hiçbir işe yaramazsın.»

Orta dalgada sadece parazit vardı. Çığlığa benzer sesler. FM ise sessizliğe gömülmüştü. Tehlikeli bir sessizliğe.

Amanda, «Yani hiçbir istasyon çalışmıyor mu?» diye sordu. Onun aklından geçenleri anladığımı sanıyordum, iyice güneye inmiştik artık. Güçlü Boston istasyonlarını almamız gerekirdi. WRKO, WBZ, WMEX'i. Ama Boston da susmuşsa...

«Bundan kesin bir sonuç çıkaramayız,» dedim. «Parazit ses dalgalarının da etkilendiğini gösteriyor. Sis radyo sinyallerini bozuyor.»

«Nedenin sadece bu olduğundan emin misin?»

«Evet,» dedim ama aslında hiç de emin değildim.

Güneye inmeyi sürdürdük. Mil işaretleri birbirini izledi. Kırkla başladık.

Üzerinde «1 Mil» yazılı levhaya geldiğimizde, New Hampshire sınırına erişmiş

olacaktık. Turnikenin gerisindeki yolda ilerlememiz kolay olmadı. Yavaşlamak zorunda kaldık. Sürücülerin çoğu sise aldırmaııp ilerlemeye kalkışmışlardı

anlaşılan.- Birçok yerde çarpışmalar olmuştu. Yan yollardan dolaşmaktan başka çare bulamadım.

Acıkmaya başladığımda biri yirmi geçiyordu. Billy birden kolumu tuttu. «Baba, bu ne? Nedir bu?»

Sislerin arasından karanlık bir gölge çıktı. Sivri bir tepe yüksekliğindeydi ve bize doğru geliyordu. Fren yaptım. Uykulamakta olan Amanda öne doğru fırladı.

Evet, sislerin arasından bir şey çıktı. Kesinlikle söyleyebileceğim tek şey bu.

Belki yarattığı sis yüzünden bir an görebildik. Ama belki de bazı şeyleri beynimiz kabui edemiyor, öyle korkunç şeyler var ki, insanların o daracık algı

kapısından geçemiyor bunlar. Çok güzel şeylerde olduğu gibi...

— 143 —

Yaratık altı bacaklıydı. Bu kadarını biliyorum. Derisi kur^ niydi. yer yer koyu kahverengi lekeler vardı üzerinde. O kahve-rengi benekler, gülünç bir biçimde Bayan Carmody'nin ellerindeki karaciğer lekelerini anımsattı bana. Yaratığın derisi adamakıllı kırıştı. Oluk oluktu sanki. Duyargalarının uçlarında iri gg2.

leri olan pembe böceklerden yüzlercesi gövdesine yapışmıştı Büyüklüğümü artık siz anlayın. Tam üzerimizden geçip gitti. Kurşuni, kırışık derili ayaklarından birini cipin hemen yanına bastı, Bayan Reppler sonradan. «Kafamı uzattım, ama yine de yaratığın karnını göremedim,» dedi. «Sadece iki dev bacak görebildim.

Bunlar canlı kuleler gibi siste yükseliyor ve sonra gözden kayboluyor-du.»

Yaratık cipin üzerinden geçerken, bana da çok büyük gibi geldi. Mavi balina bunun yanında alabalık kadar kalırdı. Yani.., bu yaratık hayal edemeyeceğiniz kadar büyüktü. Deprem oluyormuş gibi yeri sarsarak uzaklaşırken, beton yolda ayak izleri bıraktı. Bu izler öylesine derindi ki, dipleri gözüküyordu. Her bir iz, cipi içine alabilecek büyüklükteydi.

Bir an kimse konuşmadı. Soluklarımızdan ve uzaklaşan devin gürültüsünden başka bir ses duyulmuyordu.

Sonra Billy, «O bir dinazor muydu, baba?» diye sordu. «Markete giren kuş gibi.»

«Sanmıyorum. Bu kadar büyük bir hayvanın yaşadığını hiç sanmıyorum. Yani bizim dünyamızda.»

Yine Ok Başı Projesini düşündüm ve kendi kendime, «O lanetli yerde ne delilikler yaptılar acaba?» dedim.

Amanda çekine çekine mırıldandı. «Artık yolumuza devam edebilir miyiz? O yaratık geri dönebilir.»

Evet. Ve tabii ileride onun gibi birkaç yaratık daha olabilirdi. Ama bunu söylememin yararı yoktu. Bir yere gitmek zorundaydık. Yola devam ettik. O

korkunç ayak izlerinin aralarından geçmek için zikzaklar çiziyordum. Sonunda izler yoldan uzaklaştı.

işte bütün olanlar bunlar. Ya da hemen hemen hepsi. Son bir şey daha var. Ona da biraz sonra değineceğim. Ama uygun

— 144 —kir son beklememelisiniz. «Ve sislerin arasından yeni bir günün tatlı güneşine çıktılar...» ya da, «Uyandığımız sırada askerler yetişmişlerdi...» gibi bir şey.

Hatta o bayat cümleyi bile yazacak değilim. «Meğer hepsi bir düşmüş!»

Sanırım bu, babamın kaşlarını çatarak, «Alfred Hitchcock' vari bir son,» diye tanımladığı bitişlerden. Babam bununla okuyucu ya da seyircinin kendi kendine karar vermesi gereken, anlaşılmaz sonları kastedirdi. Ve böyle hikâyeleri çok aşağı görürdü. Onların, «ucuz oyunlar» olduklarını söylerdi.

Hava kararırken 3 numaralı çıkışın yakınındaki bu motele eriştik. Artık araba kullanmak büsbütün tehlikeli olmuştu, intihar demekti bu. Daha önce Saco ırmağını aşan köprüde şansımızı denedik. Köprü çarpılmış görünüyordu, siste bunun karşı kıyıya uzanıp uzanmadığını anlamak da olanaksızdı... Ama bu kumarı

biz kazandık.

Artık yarını düşünmemiz gerekiyor, öyle değil mi?

Ben bu satırları yazdığım sırada, vakit gece yarısını çoktan geçti. Şimdi bire çeyrek var. Temmuzun yirmi üçüncü günü başlamış oldu. Felaketin habercisi olan o fırtına çıktığından bu yana sadece dört gün geçti. Billy şimdi motelin lobisinde, oraya sürüklediğim bir yatakta uyuyor. Amanda'yla Bayan Reppler de oğlumun yanındalar. Bu satırları büyük bir cep fenerinin ışığında yazıyorum.

Dışarıda pembe böcekler vızıldıyor ve camlara çarpıyor. Arada sırada gürültü

artıyor. O zaman bir kuşun böceklerden birini kaptığını anlıyorum.

Cipte benzin var hâlâ. Bunun yine yüz yirmi beş kilometre yol almamıza yeteceğini sanıyorum. Tabii buradan da benzin alabilirim, ileride bir benzin istasyonu var. Elektrikler kesik, ama lastik boruyla depoya benzin çekebilirim.

Gelgelelim bunun için dışarı çıkmam gerekecek.

Eğer buradan ya da ileride bir yerden benzin alabilirsek, yolumuza devam edebiliriz. Anlayacağınız bir amacım var. işte size açıklamak istediğim son şey buydu.

Ama bir türlü emin olamıyorum. Belki benimki sadece bir, hayaldi. Bir dileğimin gerçekleştiğini

sandım belki. Hayal ol* masa bile, kurtulma olasılığımız çok zayıftı. Kaç kilometre gideceğiz? Kaç köprüyü aşacağız? Kaç yaratıkla karşılaşacağız? Öğ-

— 145 — Sis — F.10

lum korku ve can acısıyla haykırırken, onu parçalayarak yeme|<. ten zevk alacak yaratıklarla?

Bunun sadece bir hayal olması olasılığı öyle güçlü ki, olayı kimseye söylemedim.

Yani henüz söylemedim.

Motel müdürünün dairesinde pille çalışan AM/FM bir radyo bulmuştum. Arkasındaki yassı anten pencereden dışarı çıkıyordu. Radyoyu açıp pil düğmesine bastım.

İstasyonları aramaya başladım. Kâh parazit duyuluyordu, kâh uzun bir sessizlik oluyordu. Bir ölüm sessizliği.

Sonunda radyoyu kapatmak için düğmeye uzandım. İbreyi AM bandının sonuna kadar kaydırmıştım. Aynı anda bir tek sözcük duydum. Ya da duyduğumu hayal ettim.

Başka bir şey işitmedim. Bir saat dinlediğim halde, o sözcük yinelenmedi. O

sözcüğü gerçekten duyduysam, herhalde buna sisteki çok hafif bir dalgalanma neden oldu. Siste hemen açılıp kapanan bir yarık sesin bana kadar ulaşmasını

sağladı.

Bir tek sözcük...

Artık biraz uyumam gerekiyor... Tabii uyuyabilirsem. Ama belki de şafağa kadar Ollie Weeks'in, Bayan Carmody'nin ve çırak Norm'un hayalleri bana rahat vermeyecek... Steffy'nin hayali de. Hasır şapkasının geniş kenarının gölgelediği yüzüyle Steffy...

Burada bir lokanta da var. Yol kenarındaki motellerde hep görülen lokantalardan.

Bir yemek salonu ve at nalı biçiminde bir tezgâh. Bu kâğıtları o tezgâhın üzerine bırakacağım. Belki ileride bir gün biri bunları bulur ve yazdıklarımı

okur.

Bir sözcük.

Eğer o sözcüğü gerçekten duyduysam. Eğer... eğer...

Artık yatacağım. Ama önce oğlumu öpecek ve onun kulağına iki sözcük fısıldayacağım. Billy'nin görebileceği karabasanları engellemek için.

Bu iki sözcük birbirlerine biraz benziyor sanki Sözcüklerden biri «Hartford.»

Ğbürüyse, «Umut.»

o-

— 146 —

Nona

«Seviyor musun?»

Bu sözleri söylediğini duyuyorum... Bazen hâlâ sesini işitiyorum. Düşlerimde.

«Seviyor musun?»

«Evet,» diye yanıt veriyorum. «Evet... ve gerçek aşk hiçbir zaman ölmeyecek.»

Sonra haykırarak uyanıyorum.

Şimdi bile, olanları nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Neden yaptım? Size bunu anlatmam olanaksız. Zaten dava sırasında da anlatamadım. Burada pek çok kişi bana olayı soruyor. Özellikle bir psikiyatri uzmanı. Ama ben konuşamıyorum.

Ağzım mühürlü sanki. Yalnızca hücremdeyken durum değişiyor. Haykırarak uyanıyorum.

Düşlerimde kızın bana doğru geldiğini görüyorum. Üstündeki beyaz tuvalet hemen hemen saydam. Yüzünde istekle zafer birbirine karışmış. Karanlık, taş zeminli bir odada bana yaklaşıyor. Solmuş ekim güllerinin kokusunu duyuyorum. Kız kollarını açıyor. Ben de ona sarılmak üzere ellerimi uzatıp yürüyorum.

Korku, tiksinti ve anlatılamayacak bir özlem duyuyorum. Korku ve tiksintim, bulunduğumuz yerin neresi olduğunu bildiğim için. Özlem duyuyorum, çünkü onu seviyorum. Bazen, «Keşke bu eyalette hâlâ ölüm cezası olsaydı,» diye düşünüyorum.

— 147 —

Loş ve kısa bir koridordan geçip, dik arkalı bir sandalyeye otur, durn. Kafama çelik başlığı yerleştirir, ellerime kelepçeleri takarlardı... Bir an sarsıldıktan sonra ona kavuşurdum...

Düşümde birbirimize sarılırken korkum artıyor. Ama ondan uzaklaşmak, benim için olanaksız. Ellerimi düzgün sırtına bastırıyorum. İpeğin atlından tenini hissediyorum. Kapkara gö2. lerinin içi gülüyor. Yüzünü bana doğru kaldırırken dudakları aralanıyor. Öpülmeye hazır.

İşte o anda değişiyor. Sertleşip karmakarışık olan siyah saçları, pis bir kahverengine dönüşüyor ve süt beyazı yanaklarına dökülüyor. Gözleri küçülerek birer boncuk halini alıyor. Akları kayboluyor. Parlatılmış kara kehribar parçalarını andıran o küçücük gözleriyle bana bakıyor. İğrenç ağzında

arpık urpuk, sapsarı dişler fırlıyor.

Haykırmaya alışıyorum. Uyanmaya.

Ama yapamıyorum. Yine yakalandığımı biliyorum. Hep yakalanıyorum zaten.

Leş kokulu, dev bir mezarlık faresinin kollarındayım şimdi. Gözlerimin önünde ışıklar uçuşuyor. Ekim glleri. Bir yerlerden ölüm çanlarının şarkısı

yankılanıyor.

Fareye benzeyen o yaratık, «Seviyor musun?» diye fısıldıyor. «Seviyor musun?»

Bana doğru eğilirken soluğu gl kokuyor. Ölüler mahzeninde, solmuş gl kokusu.

«Evet,» diyorum. «Evet... ve gerçek aşk hiçbir zaman ölmeyecek,» Sonra haykırıyor ve uyanıyorum.

Birlikte yaptığımız şeylerin beni ıldırttığını sanıyorlar. Ama kafam şöyle ya da böyle hl alışıyor. Ve sorulara yanıt aramaktan hiçbir zaman vazgeçmedim.

Hl neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Nasıl olduğunu.

Bana kğit ve keçe uçlu bir kalem verdiler. Her şeyi yazacağım. Belki böylece onların bazı sorularını yanıtlamış olurum. Kendi sorularımdan bazılarını da. Bu iş bitince de... Bir şey daha var. Onlar bunun farkında değil. Yemekhaneden bir bıçak çaldım. şuracıkta, yatağımın altında.

işe Augusta'yı anlatarak başlamam gerekiyor.

Bu satırları gece yazıyorum. Yıldızların ışıldadığı, güzel bir ağustos gecesi.

Yıldızları penceremdeki tel örgünün arkasından

— 148 —grebiliyorum. Penceremden beden eğitimi yapılan avlu ve gökyüzünün bir parçası

gözüküyor. O parçayı iki parmağımla rtebiliyorum. Hava sıcak. Ben de ıplağım.

Sadece ayağımda şortum var. Yaza özgü, o yumuşak sesleri duyuyorum. Kurbağaları

ve ağustosbceklerini. Ama kışı geri getirebiliyorum. Bunun için gözlerimi yummam yeterli. O geceki acı soğuk, kasvetli hava, yabancısı olduğum kentin sert ve düşmanca ışıkları. şubatın on drdyd.

Gördünüz m? Her şeyi anımsıyorum ben.

şu kollarıma bakın. Tüylerim diken diken. Ve ter içindeyim.

Augusta...

Augusta'ya vardığımda l gibiydim. Hava öylesine soğuktu. Üniversiteye veda edip, otostopla batıya

götmek için çok güzel bir gün seçmiştim doğrusu. Bir ara daha eyaletten çıkama-dan donarak öleceğimi bile düşünmüştüm.

Bir polis beni eyaletlerarası karayolundan kovmuş, «Bir daha burada otostoo yaptığını görürsem, seni deliğe tıkarım,» diye tshdit etmişti. Bir an ona küfretmek geçmişti içimden. Belki deliğe tıklmam daha iyi olacaktı. Dört araba genişliğindeki dümdüz karayolu, bir havaalanına benziyordu. Uluyan rüzgâr beton yoldaki kar taneciklerini havalandırıyordu. Arabalarının kırılmaz ön camlarının arkasındaki o tanımadığım insanlar için, otostop yapan herkes ya ırz düşmanı ya da katildi. Hele saçları uzunsa, listeye sübyancılığı ve eşcinselliği de ekleyebilirdiniz.

Bir süre çıkışta durup şansımı denedim. Ama kimse beni almadı. Sekize çeyrek kala, hemen sıcak bir yere sığınmazsam kendimden geçeceğimi anladım.

İki kilometre kadar yürüdükten sonra bir kafeterya buldum. 202 numaralı yolun üzerinde, kent sınırının hemen içindeydi. Tepesinde neon ışıklarla, «Joe'nun Nefis Yiyecekleri» yazılıydı. Mıcır dökülmüş araba parkında üç büyük kamyon ve yeni bir araba vardı. Kapıya asılı Noel çelengi çoktan solmuştu, ama kimse onu atmak zahmetine katlanmamıştı. Kapıdaki termometre sıfırın altında on beş

dereceyi gösteriyordu. Kulaklarımı örtmek için saçlarımdan başka hiçbir şeyim yoktu. Hamderi eldivenlerim parçalanmak üzereydi. Parmak uçlarım buz kesilmişti.

— 149 —|

Kapıyı açarak içeri girdim.

İlk fark ettiğim, sıcaklık oldu. Sonra müzik dolabındaki |<0v, boy şarkısı.

Merle Haggard söylüyordu. «Bizler San Francisco' lu hipiler gibi, saçlarımızı

uzatıp karmakarışık bırakmayız.»

Hemen ardından «Gözler»i fark ettim. Saçlarınızın boyu kulak memelerinizi geçtiği an, «Gözler» olayını öğrenirsiniz. Size bakanlar ünlü derneklerden birinin üyesi olmadığınızı anlayıve-rirler. «Gözler»i öğrenirsiniz, ama bu duruma hiçbir zaman alı-şamazsınız.

Şimdi içeridekiler «Gözleri»ni bana dikmişlerdi. İkisi tezgâhın önünde, dördü de bir bölmede oturan altı kamyon şoförü. Ucuz kürkler giymiş, mavimsi beyaz saçlı, iki yaşlı kadın. Aşçı. Ve elleri köpük içinde, sıska bir bulaşıkçı çocuk.

Tezgâhın bir ucunda genç bir kız oturuyordu. Ama kız gözlerini kahve fincanının dibine dikmişti.

Dördüncü olarak da o kızı fark ettim işte.

İlk görüşte vurulmak, diye bir şey olmadığını bilecek yaştayım. Ünlü şarkı

yazarları Rodgers ve Hammerstein, kafiye ararken uydurmuşlar bunu. İlk görüşte aşka ancak okul balosunda elele tutuşan çocuklar inanır. Öyle değil mi?

Kıza bakarken yine de bir şeyler hissettim. Bana gülebilirsiniz. Ama kızı

görseydiniz gülmezdiniz. Dayanılmayacak kadar güzeldi. Lokantadaki öbür erkekler de, eminim bunun farkındaydı. Ben gelmeden önce, bütün gözlerin ona dikilmiş

olduğundan hiç kuşku yoktu. Eskimiş bej paltosunun omuzlarına dökülen saçları

kömür karasıydı. Öyle ki, floresan ışıkların altında hemen hemen lacivert görünüyordu. Fildişi rengi teninin altında hafif bir pembelik vardı. Birlikte içeri getirdiği soğuk neden olmuştu buna. Kirpikleri is sürülmüş gibi siyah, ciddi bakışlı gözleri hafif çekikti. Düzgün burnuyla Roma soylularını

anımsatıyordu. Dudakları dolgun ve biçimliydi. Vücudunun nasıl olduğunu bilmiyordum. Buna aldırdığım da yoktu. Kız nefisti. Dilimizde onu tanımlayabilecek tek sözcük bu. Nona.

Onun iki tabure ötesine oturdum. Aşçı yaklaşıp bana baktı. «Ne istiyorsun?»

«Sade kahve lütfen.»

— 150 —

Adam kahveyi getirmeye gitti. Arkamdan biri, «Evet, galiba İsa sonunda döndü,»

dedi. «Annemin her zaman söylediği gibi.»

Sıksa bulaşıkçı «yuk-yuk» diye, garip bir sesle güldü. Tezgâhın önünde oturan iki kamyon şoförü de ona katıldılar.

Aşçı kahvemi getirdi. Fincanı kafama atar gibi tezgâha koydu. Buzları çözülmeye başlamış bir et parçasına benzeyen elime kahve döküldü. Elimi telaşla çektim.

Aşçı kayıtsızca, «Bağışla...» diye mırıldandı.

Bölmedeki şoförlerden biri seslendi. «O kendi kendisini iyileştirir.»

Mavimsi saçlı ikizler, çarçabuk hesaplarını ödeyip lokantadan çıktılar.

Şoförlerden biri kasıla kasıla müzik dolabına giderek bir on sent daha attı.

Johnny Cash, «Sue Adlı bir Delikanlı» şarkısına başladı. Kahveme üfledim.

Biri kolumu çekiştirdi. Döndüm. Kız yanımdaki boş tabureye oturmuştu. Güzel yüzüne yakından bakmak beni kör etti sanki. Kahvemini birazını da ben döktüm.

«Bağışlayın.» Sesi hafif, biraz da tekdüzeydi.

«Suç bende. Ellerimdeki uyuşukluk hâlâ geçmedi.» «Ben...» Kız sustu. Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bir

hali vardı.

Birden, onun korkmuş olduğunu anladım. Kızı ilk görüşümde kapıldığım duygular yeniden canlandı. Kızı korumak, onunla ilgilenmek, korkusunu gidermek istiyordum.

Kız çabuk çabuk cümlesini tamamladı. «Birinin arabasına binmek zorundayım. Bunu onlara söylemeye cesaret edemedim.» Hafif bir hareketle bölmedeki şoförleri gösterdi.

Ona, «Elbette. Kahvenizi bitirin. Arabam dışarıda,» demeyi öyle istedim ki. Bunu söyleyebilmek için her şeyimi, her şeyimi verebilirdim. Bilmiyorum, bu duygumu nasıl anlatsam? Birbirimize sadece birkaç söz ettiğimiz halde, böyle bir duyguya kapılmam size çılgınlık gibi gelebilir. Ama gerçekten böyle hissediyordum. Ona bakmak canlanmış bir Mona Lisa'ya ya da Milo Venüsüne bakmaktan farksızdı. Bütün bunlara başka bir duygu da karışıyordu. Sanki birden güçlü bir ışık, karmakarışık zihnimdeki karanlıkları delmişti. Keşke onun gördüğü ilk erkekle gitmeye hazır bir kız, benim de dil dökmeyi, nükte yapmayı iyi bilen bir çapkın

— 151 — olduğumu söyleyebilseydim. Bu her şeyi daha kolaylaştırıp. Ama öyle bir kız değildi o. Ben de öyle bir adam değildim. Bütün bildiğim, kızın istediği şeyin bende olmadığıydı. Bu da yüreği^, parça parça ediyordu.

«Ben otostop yapıyorum,» dedim. «Bir polis beni eyaletler-arası karayolundan kovaladı. Buraya da soğuktan kaçmak için girdim. Çok üzgünüm.»

«Siz üniversiteli misiniz?»

«Öyleydim. Onlar beni kovmadan, ben ayrıldım.»

«Evinize mi gidiyorsunuz?»

«Gidecek evim yok. Bana devlet bakıyordu. Üniversitede bursla okuyordum. Ama işleri berbat ettim.» Dört cümleyle bütün yaşamımı anlatıvermişim. Galiba bu yüzden de sıkılmışım biraz.

Kız güldü. Kahkahası beni fena halde sarstı. «Aynı yolun yolcusuyuz anlaşılan, iki yalnız insan.»

Onun, «insan» dediğini sandım. Sesi hafiflemişti. O zaman gerçekten öyle sandım.

Ama burada düşünecek bol bol vaktim oldu. Şimdi, kızın söylediği söz «insan»

değildi gibi geliyor bana. Galiba «sıçan» demişti. Ya da fare. «ikî yalnız sıçan...» Evet. Ve insanla fare birbirlerine hiç benzemezler, değil mi?

Konuşma sanatının doruğuna çıkmaya hazırlanıyordum, «öyle mi?» gibi, çok zekice bir şey söyleyecektim. O sırada biri omzuma vurdu.

Döndüm. Bölmedeki kamyonculardan biri arkamda duruyor du. Sarı sakalları

uzamıştı. Dişlerinin arasına uzun bir mutfak kibriti sıkıştırmıştı. Mazot kokuyordu.

Şoför, «Kahveni bitirdin sanırım,» dedi. Kibriti oynatarak sıırıttı. Dişleri bembeyazdı.

«Efendim?»

«İçeriye kokutuyorsun, delikanlı. Sen bir delikanlısın, değil mi? Pek anlaşılıyor da.»

«Senin de gül gibi koktuğun söylenemez,» diye karşılık verdim. «Traştan sonra sürdüğün bu losyonun adı ne, yakışıklı? Mazot ruhu mu?»

Tokadı yanağıma indirdi. Gözlerimin önünde siyah benekler uçtu.

— 152 —

Aşçı hemen atıldı. «Burada kavga etmeyin. Onu pataklaya-caksanız, dışarı çıkın.»

Kamyon şoförü, «Dışarı gel, lanet olasıca köpek,» dedi.

İşte o anda kızın, «Ona dokunmayın,» demesi gerekirdi. Ya fa «Seni aşağılık hayvan.» Ama kız sesini çıkarmadı. Bizi heyecan ve ilgiyle seyrediyordu. İnsanı

ürküten bir şeydi bu. Galiba ilk kez o zaman gözlerinin ne kadar iri olduğunu fark ettim.

«Seni bir daha mı tokatlamam gerekiyor?»

«Dışarı gel bakalım, hayvan herif!»

Bilmiyorum bu sözler ağzımdan nasıl çıktı? Aslında kavgadan hoşlanmam. İyi dövüşemediğim gibi, sövmeyi de pek beceremem. Ama çok öfkelenmişim. Birden o genç şoförü öldürmek isteğine kapıldım.

Adam da bunu sezmiş olacak ki, yüzünde kararsız bir ifade belirdi. Yanlış kapıyı

çalıp çalmadığını düşünüyordu herhalde. Sonra bu ifade kayboldu. Bayrakla poposunu silen seçkinler sınıfından, uzun saçlı, kadınsı bir züppenin karşısında gerileyecek değildi. Hele arkadaşlarının önünde. Böyle boylu poslu, bıçkın bir kamyon şoförüne yakışır mıydı bu?

Yine öfkeyle sarsıldım. Yoksa adam beni «O biçim» mi sanıyordu? Bir eşcinsel.

İyice zıvanadan çıkmışım. Ve bu da hoşuma gidiyordu. Dilim ağzımın içinde büyümüş m'deme bir taş parçası oturmuştu.

Şoför kapıya doğru gitti. Dostları da eğlenceyi kaçırmamak için peşinden koşturdular.

Nona. Onu dalgınca düşündüm. Kafamın sadece bir bölümüyle. Nona'nın orada olacağını biliyordum. Nona beni koruyacaktı. Bunu biliyordum. Dışarıda havanın soğuk olduğunu bildiğim gibi. Beş dakika önce karşılaştığım bir kızdan bu kadar emin olmam garipti. Çok garip. Ama bunu, ancak sonraları düşünebildim. O sırada kafamda öfke bulutları dolaşıyordu. Daha doğrusu, öfke beynimi felce

uğratmıştı.

İçimden birilerini öldürmek geliyordu.

Soğuk ve temiz havayı, gövdelerimizle bıçak gibi kesiyorduk sanki. Park yerinin buz tutmuş mıcırлары, şoförün ağır çizmelerinin ve benim ayakkabılarımın altında çatırdıyordu. Dolunay bize bön bön bakıyordu. Çevresindeki belli belirsiz halkadan.

— 153 —havanın bozacağı anlaşılıyordu. Gökyüzü cehennem geceleri kadar karaydı. Park edilmiş kamyonların gerisinde, bir direğin -te. peşindeki sodyum lambasının tek renkli ışığında, arkamızda cüce gölgelerimizi sürüklüyorduk. Kesik kesik soluk alırken, soluklarımız buharlaşıyordu. Şoför eldivenli yumruğunu sıkarak bana döndü.

«Pekâlâ, köpek yavrusu.»

Sanki bütün vücudum şişmeye başlamıştı, içimde taşıdı-ğımı hiç bilmediğim, görünmez bir şey, zihnime egemen olmak üzereydi. Bunu uyuşukça seziyordum.

Dehşet verici bir şeydi, ama hoşuma da gidiyordu. Onu hırsla istiyordum. Son bilinçli düşüncem şu oldu: «Vücudum önüne çıkan her şeyi tahta par çaları gibi sürükleyip götürecek bir kasırğa ya da taş bir piramit kadar güçlü.» Kamyoncu ufak, cılız ve önemsiz gözüküyor-^ du. Ona güldüm. Güldüm. Kahkahalarım ay ışıklarının donuk donuk aydınlattığı gökyüzü kadar kara ve kasvetliydi.

Şoför yumruklarını sallayarak üstüme saldırdı. Sağ yumruğunu, bir vuruşla savuşturdum. Sol yumruğu yanağıma indi, ama bunu hissetmedim bile. Sonra adamın kasığına bir tekme salladım. Ciğerlerindeki hava beyaz bir bulut halinde çıktı.

Şoför gerilemeye çalıştı. Ellerini kasıklarına bastırmış, öksürüyordu.

Koşarak onun arkasına geçtim. Aya karşı uluyan bir çoban köpeğinin sesiyle gülüyordum. Adamın dönmesine fırsat vermeden, ona üç yumruk indirdim. Ensesine, sırtına ve kırmızı kulağına.

Ulur gibi bir ses çıkardı. Salladığı yumruklardan biri burnuma gelince çılgına döndüm, adamı yeniden tekmeledim. Top daha yere düşmeden ona vurmaya çalışan bir futbolcu gibi, ayağımı havaya dikmişim. Şoför karanlık gecede hıykırdı. Ve kaburgalarından birinin kırıldığını duydum. Sarışın adam iki büklüm oldu.

Üzerine atıldım.

Yargılanmam sırasında, öbür kamyon şoförlerinden biri ta* nıklık yaptı ve o gece vahşi bir hayvandan farksız olduğumu söyledi. Gerçekten de öyleydim. Olanların hepsini anımsayamıyorum. Ama şoföre bakarak vahşi bir köpek gibi dişlerimi gösterdiğimi ve hırladığımı biliyorum.

Ata biner gibi sırtına çıktım, yağlı saçlarından kavrayıp su-

— 154 —tırsi mıcırlara sürmeye başladım. Lambanın donuk ışığında, kanı kapkara görünüyordu. Hamamböceği kanı gibi.

Biri, «Tanrım!» diye bağırdı. «Dur artık!»

Birileri beni omuzlarımdan yakalayarak geri çektiler. Çevremde birtakım suratlar dönüp duruyordu. Hepsine yumruğu bastım-Kamyon şoförü usulca sürünerek kaçmaya yeltendi. Yüzü

kanlı bir maske gibiydi. Şaşkın şaşkın bakıyordu. Adamların elinden kurtulup onu tekmelemeye giriştim. Her vuruşumda sevinçle homurdanıyordum.

Adam karşılık verecek halde değildi. Bütün bildiği, oradan kaçması gerektiği idi.

Yediği her tekmede gözlerini sıkıca yumuyor, kaplumbağa gibi duraklıyordu. Sonra tekrar sürünmeye başlıyordu. Aptallaşmıştı. Onu öldürmeye karar verdim. Tekmeleye tekmeleye öldürecektim. Sonra da jeri kalanları gebertirim. Kona dışında herkesi.

Adam bir tekme daha yiyince, sırtüstü devrilerek bana sersem sersem baktı.

Çatlak bir sesle, «Pes,» dedi. «Pes ettim. Lütfen, Lütfen...»

Yanında diz çöktüm. Taşların ince blucinimden dizlerime battığını hissediyordum.

«Tamam, yakışıklı,» diye fısıldadım. «Pes etmek asıl böyle olur.»

Ellerimle boynunu kavradım.

Üç arkadaşı hep birden üzerime atıldılar ve beni sarışın şoförün üzerinden yere devirdiler. Ayağa kalktım. Hâlâ gülüyordum. Onlara doğru yürüdüm. O iriyarı

adamlarla hemen gerilediler. Ödleri patlamıştı.

Çılgınlığım birdenbire geçti.

Birdenbire. Eski halimi aldım. Şimdi lokantanın önündeki park yerinde öylece duruyor ve kesik kesik soluyordum. Dehşet içindeydim. Midem bulanıyordu.

Dönüp lokantaya doğru baktım. Kız oradaydı. Güzel yüzünü bir z3fer sevinci aydınlatıyordu. Yumruğunu omuz hizasına kaldırarak beni selamladı. O yıl Olimpiyatlarda zencilerin yaptıkları gibi.

Yerdeki adama döndüm. Hâlâ sürünerek uzaklaşmaya çalışıyordu. Yanına yaklaştığımda korkuyla sağa sola bakındı.

— 155 —

Arkadaşlarından biri, «Ona dokunayım deme,» diye bağırdı. Şoföre şaşkın şaşkın baktım. «Çok üzgünüm... Onu böyle '

böyle... kötü yaralamak istememiştim. İzin verin de ya,-^

edeyim...»

Aşçı, «Sen hemen çık git,» dedi. Basamakların altında, Mq. na'nın önünde duruyordu. Bir elinde yağlı bir kepçe vardı. «p0. lis çağıracağım.»

«Buraya bak, kavgayı o başlattı. O...»

Aşçı geriledi. «Ukalalığı bırak, seni iğrenç sapık! Neredeyse onu öldürecektin.

Benim bütün bildiğim bu. Polis çağıracağım.» Lokantaya daldı.

Kendi kendime, «Pekâlâ,» dedim.

Deri eldivenlerim içeride kalmıştı. Ama lokantaya girip onları almak, pek akıllıca bir iş olmayacaktı. Ellerimi ceplerime soktum, eyaletlerarası

karayoluna çıkan geçide doğru yürümeye başladım. Polisler gelmeden beni arabasına alacak birini bulma olasılığım çok zayıftı. Kulaklarım donuyor, midem bulanıyoı-du. Çok güzel bir geceydi doğrusu.

«Dur, bekle! Hey! Beni bekle!»

Döndüm. Nona'ydı seslenen. Bana yetişmek için koşarken saçları uçuşuyordu.

Bana, «Harikaydın,» dedi. «Harika.»

Cansızca, «Adamı kötü yaraladım,» diye karşılık verdim. «Şimdiye kadar hiç böyle bir şey yapmamıştım.»

«Keşke onu öldürseydin!»

Donuk ışıktaki kıza bakarak gözlerimi kırpıştırdım.

«Sen lokantaya gelmeden önce, benim hakkımda söylediklerini duymalıydın. O iri kıyım şoför bozuntuları pis pis güldüler. (Hah hah ha! Karanlık bastıktan sonra sokağa çıkan şu küçük kıza bakın! Nereye gidiyorsun, tatlım? Arabama binmek ister misin? Seni istediğin yere götürürüm, ama biraz uysal davranırsan!) Kahretsin!» Omzunun üzerinden öfkeyle geriye baktı. Sanki siyah gözlerinden fırlayacak yıldırımlarla onları öldürecekti. Sonra gözlerini bana dikti. Kafamı

bir projektör aydınlatı-yormuş gibi bir duyguya kapıldım, yine. «Adım Nona.

Seninle geleceğim,» dedi.

«Nereye? Hapishaneye mi?» Saçlarımı iki elimle yakalaya'

— 156 —g]< çekiştirdim. «Bu saçları görüyor musun? Bizi arabasına ala-al< ilk insan, bir eyalet polisi olacak. Aşçı polis çağıracağını söylerken çok ciddi idi.»

-Ben geçen arabalara işaret edeceğim. Sen arkamda bek-lerSin. şoförler beni almak için dururlar. Bu adamlar güzel bir 1^2 aordüler mi, mutlaka durur.»

Bu konuda onunla tartışamazdım, istemiyordum da zaten. İlk görüşte âşık olmak mı? Belki Nona'ya ilk görüşte âşık olmamıştım. Ama bazı şeyler hissediyordum.

Beni anlayabiliyor musunuz?»

Nona, «Al,» dedi. «Bunları unuttun.» Eldivenlerimi uzattı.

Kız tekrar içeri girmemişti. Bundan da eldivenleri daha önce almış olduğu anlaşılıyordu. Benimle gelmeye çoktan karar vermişti demek. Garip bir duygu içindeydim. Eldivenlerimi giydim ve Nona'yla turnikeye doğru gittik.

Nona otostop konusunda yanılmamıştı. Rampaya ilk çıkan arabayı durdurmayı başardı.

Beklerken hiç konuşmadık. Ama bana sanki sessizce konu-şuyormuşuz gibi geliyordu. Size altıncı duyuyla ilgili birtakım sözler edecek değilim. Ne demek istediğimi pekâlâ bilirsiniz. Çok yakın olduğunuz biriyle beraberken, siz de aynı şeyleri hissetmişsinizdir. Ya da adları harflerle gösterilen o uyuşturuculardan aldığınız zaman. Böyle durumlarda konuşmanız gerekmez.

İletişimi yüksek frekanslı duygu dalgaları saçlar sanki. Elinizi hafifçe bükmeniz, yeterli olabilir. Nona'yla iki yabancıydık. Ben sadece onun küçük adını biliyordum. şimdi düşünüyorum da... Galiba ben Nona'ya adımı hiç

söylemedim. Ama onunla sessizce anlaşıyorduk. Bu aşk değildi. Bunu yineleyip durmaktan nefret ediyorum. Ama yinelemek zorundayım. Aşk sözcüğünü bizim ilişkimizle kirletmek istemem, özellikle yaptıklarımızdan sonra. Castle Rock'dan sonra. O düşlerden sonra...

Gecenin soğuk sessizliğini iniltiye benzeyen, tiz bir çığlık vardı. Ses alçalıp yükseliyordu.

«Galiba ambulans geliyor.» dedim.

«Evet.»

— 157

Yine sustuk. Ay gitgide yoğunlaşan bir bulut tabakasının arkasına girmiş, ışıkları sönükleşmişti. Çevresindeki halenin ya. İan söylemediğini düşündüm.

Gece sona ermeden kar yağacaktı

Tepede ışıklar belirdi.

Hemen Nona'nın arkasına geçtim. Onun söylemesine gerek kalmadan. Nona saçlarını

geriye atarak başını kaldırdı. Arabanın sürücüsü rampaya girmek için işaret verirken, hiçbir şey ger. çek değilmiş gibi bir duyguya kapıldım. Bu güzel kızın benimle gelmek istemesi gerçek olamazdı. Bir adamı, ambulans çağrıl-masını

gerektirecek kadar dövmüş olmam da öyle. Sabaha kendimi hapishanede bulabileceğim düşüncesi de gerçek olamazdı. Hiçbir şey gerçek değildi. Sanki bir örümcek ağına yakalanmışım. Ama örümcek kimdi?

Nona baş parmağını kaldırarak sürücüye işaret etti. Araba önümüzden geçti. Onun yoluna devam edeceğini sandım. Sonra stop lâmbaları yandı ve Nona elimi yakaladı. «Haydi gel. Bizi alacak!» Çocuksu bir sevinçle gülümsedi. Ben de ona gülerek karşılık verdim.

Arabadaki adam Nona'nın binmesi için heyecanla uzanmış, kapıyı açıyordu.

Tepedeki lamba yandığı zaman onu görebildim. Oldukça iriyarıydı. Arkasına devetüyü, pahalı bir palto giymişti. Şapkasının altından çıkan saçları kırdı.

Yıllarca iyi beslenmekten, yüz hatları yumuşamıştı. Hali vakti yerinde biri olduğu belliydi. Ya işadamıydı ya da satıcı. Ve yalnızdı. Adam beni farke-dince, tekrar dönüp baktı. Ama artık gaza basıp uzaklaşmak için biraz geç kalmıştı.

Bizi almak kolaydı. Daha sonra kendi kendine yalan söyleyerek, «İkisini birden gördüm,» diyecekti. Buna kendisini inandıracak ve genç bir çifte yardıma çalışan iyi yürekli bir adam olduğunu düşünecekti.

Nona onun yanına otururken, adam, «Soğuk bir gece,» dedi. Ben de kızın yanına yerleştim.

Nona tatlı tatlı, «Gerçekten öyle,» diye karşılık verdi. «Çok teşekkür ederiz.»

Ben de, «Evet,» dedim. «Teşekkürler.»

«Rica ederim, rica ederim...» Ve yola çıkarak ambulans sirenlerini, pelteye dönmüş kamyon şoförünü ve Joe'nun lokantasını geride bıraktık.

— 158 —

Beni eyaletlerarası karayolundan yedi buçukta kovmuşlardı. çjmdi saat sekiz buçuktu. İnamlır gibi değil, ama kısacık bir sürede pek çok şey yapabiliyorsunuz. Ya da size pek çok şey yapabiliyorlar.

Augusta turnikesine yaklaştığımızı belirten sarı ışıklar gözükte. Yanıp sönüyordu ışıklar.

Direksiyondaki adam, «Siz nereye kadar gideceksiniz?» diye sordu.

Şaşaladım. Adamın bizi Kittery'ye kadar götürebileceğini ummuştum. Orada öğretmenlik yapan bir arkadaşımın yanına sığınacaktım. Kittery'nin pek de uzak olmadığını düşünerek ağzımı açtım.

Aynı anda Nona, «Biz Castle Rock'a gidiyoruz,» dedi. «Le-wiston-Auburn'un hemen güneybatısında,

küçük bir kent.»

Castle Rock. Bir garip olmuştum. Eskiden Castle Rock'la aram iyidi. Ace Merrill'le başımı belaya sokmadan önce.

Adam arabayı durdurup cebinden bir bilet çıkardı. Birkaç. dakika sonra yine hareket ettik.

Adam, «Ben sadece Gardiner'e kadar gideceğim, kusura bakmayın,» dedi. Ustaca yalan söylüyordu. «Bundan sonraki çıkıştan sapmam gerekiyor. Yine de bir başlangıç yapmış sayılırsınız.»

Nona tatlı bir sesle, «Elbette,» diye mırıldandı. «Böyle soğuk bir gecede durmanız gerçekten büyük incelikti.» Nona bu sözleri söylerken, o yüksek frekanslı duygu dalgaları kızın öfkesini bana iletiyordu. Zehirli, çırılçıplak bir öfkeydi bu. Korktum. Kapalı paketin içinde tıkırdayan şeyler de insanı böyle korkutur.

Adam, «Adam Norman Blanchette.» dedi. Elini bize doğru salladı. El sıkışmak istiyordu.

Nona nazik nazik bu eli sıkı. «Benim adım da Cheryl Craicj.»

Ben de kendime bir ad uydurdum. Sonra da, «Tanıştığımıza sevindim,» diye ekledim.

Adamın eli yumuşak ve gevşekti. El biçiminde bir sıcak su torbasına benziyordu.

Birden midem kalktı. Bu ukala herifin arabasına binmek zorunda kaldığımızı

düşündükçe sinirleniyordum. Aslında adam, tek başına otostop yapan bir kızla ahablığı ilerletmek ümidiyle durmuştu. Kız bir otobüs bileti parası karşılı--

— 159 —

ğında, motelde yarım saat geçirmeye razı olurdu belki. «Yam-mızda kız olmasaydı, az önce bana elini uzatan bu adam, ban ikinci kez bakmak gereği bile duymadan önümden geçip giderdi. diye düşündüm. Yine midem bulandı. Adam bizi Gardiner ç^,* şında bırakıp hemen dönecek ve eyaletlerarası karayoluna ç1|<a. çaktı.

Güney rampasında önümüzden geçerken, sıkıcı bir sorunu ustaca çözdüğünü

düşünerek kendi kendini kutlayacaktı. Adamın her şeyi midemi bulandırırıyordu.

Domuz gibi şiş yanakları arkaya taranmış saçları, kolonyasının kokusu...

Ne hakkı vardı? Ne hakkı?

Bulantım hafiflerken, yine öfke çiçekleri açmaya başladı. Adamın lüks arabasının farları karanlığı rahatça yararken, öfkem uzanmak ve onunla ilgili her şeyi boğmak istedi. Adam geceleri yumuşak koltuğuna gömülüp, sıcak su torbası

elleriyle akşam gazetesini tutarken herhalde müzik de dinliyordu. Onun ne tür müzikten hoşlandığını, karısının saçını ne renge boyadığını," nasıl iç

çamaşırları giydiğini tahmin edebiliyordum. Böyleleri çocuklarını hep kampa, sinemaya, okula gönderirler, yanlarında istemezlerdi. Adamın partilerde birlikte kafa çektiği birtakım züppe ar kadaşları da vardı mutlaka.

Ama en kötüsü kolonyasıydı. Arabanın içi o tiksinti verici, ağır kokuyla dolmuştu. Mezbahalarda kullanılan kokulu dezenfektana benziyordu.

Araba hızla geceyi deliyor, Norman Blanchette şiş elleriyle direksiyonu tutuyordu. Kontrol tablosunun ışıklarında, manikür l  tırnakları hafifçe parlıyordu. Camlardan birini kırıp, bu i  bayıltıcı kokudan kurtulmak istiyordum. Hayır, daha fazlasını istiyordum. Bütün  n camı indirip başımı soğuk geceye uzatmak ve temiz havada soluk olmak... Ama donmuştum. Sözcüklere sığmayacak nefretimle, donmuş gibi aptal aptal oturuyordum.

işte o anda Nona elime tırnak t rp s n  sıkıştırdı.

   yaşındayken ağır bir gribe tutuldum, beni hastaneye kaldırmaları gerekti. Ben hastanedeyken babam yatakta sigara içmeye kalkıştı. Uyuyakaldığı için ev yandı.

. jr korku filminin oyuncularına benziyorlar. Adlarını ünlü film yıldızları gibi ezbere bilmediğiniz oyunculara. Örneğin 'Elisha Cook Jr.'a, Mara Corday'e ve pek de iyi anımsayamadığınız bir çocuk aktöre. Belki Brendon ve Wilde'a.

Sığınabileceğim bir yakınım olmadığından, Portland'daki bir eVe yolladılar.

Orada beş yıl kaldım. Sonra vasiliğimi eyalet üstlendi. Bu şu anlama geliyordu: Bir aile sizi yanına alıyor, eyalet de size bakmaları için onlara ayda otuz dolar veriyordu. Eyaletin vasilik ettiği çocuklar arasında, İstakoz seven birinin olduğunu sanmıyorum. Bir karı koca, genellikle birkaç çocuğa birden bakardı. İnsancıl olduklarından değil. Bu onlar için bir yatırımdı. Sizi besliyorlardı. Eyaletin verdiği otuz doları alıyor ve sizi besliyorlardı.

Besledikleri için de, çocuğu para karşılığında sağda solda çalıştırıyorlardı.

Böylece ellerine geçen otuz dolar, kırk, elli hatta belki de altmış beş dolara çıkıyordu, işte evsiz barksızlara uygulanan kapitalizm. Dünyanın en büyük ülkesi. Öyle değil mi?

Benim «ailemin» adı Hollis'ti. Nehir kıyısındaki Harlow kentinde oturuyorlardı.

Castle Rock karşıda, nehrin öbür yakasın-daydı. Hollis'lerin çiftlik evi üç

katlı, on dört odalıydı. Mutfakta kömür yakılır, sıcaklığın yukarılara da çıkması beklenirdi. Ocak ayında üzerinize üç battaniye çekip yatar, ama sabah yine de ayaklarınızın yerinde olup olmadığını bilemezsiniz. Emin olmak İçin tabanlarınızı yere basar ve ayaklarınıza bakardınız. Bayan Hollis şişman bir kadındı. Bay Hollis ise sıskaydı ve pek az konuşurdu. Bütün yıl kırmızı

siyahlı avcı kasketini başından çıkar mazdı. Ev çok büyük, biçimsiz ve ucuz eşyalarla döşenmişti. Dağınıklıktan geçilmezdi. Küflenmiş yataklar, kediler, köpekler, gazete üzerine konulmuş makine parçaları... O sırada üç «kardeşim»

vardı. Onlar da eyaletin korumasındaydı. Arada sırada se-lamlaşırdık. Aynı

otobüste üç gün seyahat etmiş yolcular gibi.

Lisenin ikinci sınıfında notlarım iyiydi. Basketbol takınandaydım. Hollis takımından çıkmam için beni sıkıştırıp duruyordu. Ama ona aldırımıyordum. Ace Merrill olayına kadar böyle gitti. Ondan sonra çalışmalara katılmak istemedim.

Yüzüm şişmiş, kesilmişti. Betsy Malenfant hakkımda türlü hikâyeler anlatıyordu.

Bu yüzden takımdan çıktım ve Hollis bana eczanede iş buldu.

Okulun son yılında, şubat ayında üniversite sınavlarına gir-

dim. Bunun için yatağımın altına sakladığım on iki doları verdik Beni küçük bir bursla üniversiteye aldılar. Ayrıca kütüphaneci iyi bir iş de verdiler. Hem çalışacak, hem okuyacaktım. Belg6. leri gösterdiğim zaman Hollis'lerin yüzlerinde beliren ifade, ya, samımın en güzel anısıdır.

«Kardeşlerimden» Curt kaçmıştı. Ben bunu başaramazdım Böyle bir adım atamayacak kadar ürkek bir çocuktum. Kaçmaya kalkışsaydım, herhalde iki saat sonra tekrar eve dönerdim. Benim için tek kurtuluş yolu üniversiteydi. Ben de o yolu seçtim.

Evden ayrılırken Bayan Hollis'in son sözleri şu oldu: «Elin-de oldukça bize para gönderirsin.» Karı kocayı bir daha görmedim. İlk yıl notlarım iyiydi. Yazın kütüphanede bütün gün çalışmaya başladım. O yıl Noel'de Hollis'lere bir kart da yollamıştım, Ama hepsi o kadar.

ikinci ders yılının başında âşık oldum. O zamana kadar başıma gelen en önemli şeydi bu. Kız güzel miydi? Onu gördüğünüzde sersemles, iki adım gerilerdiniz.

Açıkçası, kızın bende ne bulduğunu hâlâ anlamış değilim. Beni sevip sevmediğini bile bilmiyorum. Galiba başlangıçta seviyordu. Sonra da kız için kolay vazgeçilmeyecek bir alışkanlık oldum sanırım. Sigara İçmek ya da anba sürerken dirseğini pencereden çıkarmak gibi bir şey. Kız bir süre benden ayrılmadı. Belki bu alışkanlıktan vazgeçmek istemiyordu. Belki onu şaşırttığım için ilişkimizi kesmiyordu. Ya da bu durum gururunu okşuyordu. Aferin oğlum, haydi yerde yuvarlan. Şimdi susta dur. Gazeteyi getir. İşte sana yatmadan önce bir öpücük.

Bunlar önemli değil... Bir süre için gerçekten aşktı... Sonra aşka benzer bir şeye dönüştü. Sonra da tükendi.

Aşkın yerini başka şeyler aldıktan sonra, kızla iki kez yat' tim. Bu da kızın alışkanlığını bir süre güçlendirdi. Ama Şükran Yortusu tatilinden dönünce, Delta Tau Delta öğrenci derneğinden bir çocuğu sevdiğini söyredi. Onu tekrar elde etmeye çalış-tim. Bunu başaracaktım da. Gelgelelim kız eskiden sahip olmadığı

bir yetenek kazanmış, olaylara belli bir açıdan bakmayı öğrenmişti.

Bir zamanlar ailem olan o ikinci sınıf film oyuncularını yangında kül olduktan sonra yıllarca uğramış, kendime yeni bir dün*

— 162 —a kurmaya çalışmıştım. Ama kızın göğsünde yeni sevgilisinin Lretini görünce, dünyam parça parça olmuştu.

Sonraları benimle yatmayı kabul eden üç dört kızla, kısa süreli ilişkilerim oldu. Sorunlu ilişkiler. Suçu çocukluk yıllarıma üzerine yıkılabilir, «Seks konusunda iyi örneklerim olmadı,» diyebilirdim. Ama neden bu değildi. İlk sevgiliyle birlikteyken hiç zorluk çekmemiştim. Ama o kız beni bırakmıştı artık.

Kızlardan biraz korkar oldum. Yanlarında başarısızlığa uğradığım kızlardan çok, başarıyla seviştiklerimdi beni korkutanlar, Sürekli tedirgindim. «Kafalarında neler dönüyor?» diye düşünüyordum. «Verdiklerine karşılık benden ne isteyecekler?» Aslında bu pek de garip sayılmaz. Evli ya da bir metresi olan her erkek, zaman zaman kendine, birtakım sorular sorar. Belki sabahın erken saatlerinde, belki kadın alışverişe çıktığında. Bu kadın ben yokken ne yapıyor.

Benimle ilgili gerçek düşünceleri ne? Ne kadarımı ele geçirdi? Geride ne kadarı

kaldı? Böyle şeyler düşünmeye başladıktan sonra, kendimi bu sorulardan kurtaramaz oldum.

İçkiye alıştım. Notlarım birden düştü. Sömestr tatilinde bir mektup aldım. Not durumumu altı hafta içinde düzeltmezsem, ikinci sömestrde bursumu keseceklerini bildiriyorlardı. Bütün tatil boyunca arkadaşlarımla durmadan kafa çektik. Son gün bir geneleve gittik. Pekâlâ başarılı oldum. İçerisi yüzleri seçemeyeceğiniz kadar karanlıktı.

Notlarım hâlâ aynı durumdaydı. Eski sevgilimi bir kere aradım ve telefonda ona ağladım. O da ağladı. Galiba ağlamak da hoşuna gitti biraz. Ondan o zaman da nefret etmedim, şimdi de etmiyorum. Ama beni korkuttu. Çok korkuttu hem de.

9 Şubatta bizim bölümün dekanının mektubu geldi. Seçtiğim alanla ilgili birkaç

dersten kalmak üzereydim. Şubatın 13'ünde de eski sevgilimden, anlamsız sözlerle dolu bir mektup aldım. Arkadaş kalmamızı istiyordu. O Delta Tau Delta üyesi çocukla temmuz ya da ağustosta evleniyordu. İstersem beni de düğüne çağıracaktı. Neredeyse gülecektim. Kıza düğün armağanı olarak ne gönderseydim?

Kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış kalbimi mi? Kafamı mı? Cinsel organımı mı?

Şubatın 14'ünde, yani Sevgililer Bayramında artık bir deği-

— 163

siklik yapmam gerektiğine karar verdim. Ondan sonra da NonaV la karşılaştım.

Bunu zaten biliyorsunuz.

Nona'nın benim için ne demek olduğunu iyice anlamalısı^ Yoksa yazdıklarımın anlamı kalmaz. Eski sevgilimden çok daha güzeldi. Ama önemli olan bu değildi.

Zengin ülkelerde güzellik çok ucuzdur. Benim bağlandığım, kızın içindeki Nona'ydı. Sel<sj bir kızdı. Ama cinselliği körce, insana sarılan, reddedilemeyecek bir cinsellikti. Hayvanların değil bitkilerin cinselliğine benzer bir şey. Bitkilerin karbon çözümülemesi gibi içgüdüsel olan bu tür cinselliğin pek önemi yoktur. (Beni anlıyor musunuz?) Nona' yla sevişeceğimizi biliyordum. Bir erkekle bir kadın gibi sevişecektik. Ama birleşmemiz ağustos güneşinde kafese sarılan sarmaşık kadar kaba, soğuk ve anlamsız olacaktı.

Seks önemliydi. Önemsiz olduğu için tabii.

Gerçek itici güç, şiddetti sanırım. Evet, bundan eminim. Şiddet gerçektir, hayal değildi. Ace Merrill'in arabası kadar büyük, hızlı ve güçlü... Joe'nun yerindeki şiddet. Norman Blanchette olayı... Bunda bile bitkileri hatırlatan, körce bir şey vardı. Belki de Nona sadece bir sarmaşıktı. Sinekkapan da bir tür sarmaşıktır. Ama etoburdur bu bitki. Ağzına bir sinek ya da bir parça et konulduğu zaman, hayvanlara yakışacak hareketler yapar. Ve bütün bunların hepsi de gerçektir. Çevreye tohum saçan sarmaşık, belki aşk yaptığını hayal eder. Ama sinekkapan, böceği tadar. Ağzını kapatırken, sineğin gitgide hafifleyen çırpınışlarının tadını çıkarır.

Sonuncu önemli nokta da benim kendi edilgenliğimdi. Yaşamımdaki boşluğu dolduramamıştım. Eski sevgilim, «Elveda,» dediğinde geride kalan boşluktan söz etmiyorum. Bunun suçunu onun üzerine yıkmak istemem. Sözünü ettiğim, her zaman olan o boşluk. Gövdemin ortasında durmadan şaşkınca dönen, kapkara boşluk. İşte Nona bu boşluğu doldurmuştu. Harekete geçmemi, bir şeyler yapmamı sağlamıştı.

Beni soylulaştırmıştı.

Belki şimdi için bir bölümünü anlıyorsunuzdur. Onu neden düşlerimde gördüğümü.

Pişmanlık ve tiksintiye karşın, onun beni hâlâ neden çektiğini. Ondan neden nefret ettiğimi. Neden korktuğumu. Ve neden şimdi bile Nona'yı sevdiğimi...

— 164 —

Augusta rampasıyla Gardiner arası on iki kilometre kadar-j|r> Bu yolu birkaç

kısa dakikada aşışverdik. Ben törpüyü yana ı0ğru uzatmıştım, kımıldamadan oturuyordum. Işıkları yansıtan yeşil levha karanlıkların arasında pırıldadı. «14

No'lu Çıkış için yana Kayın.» Ay kaybolmuştu. Artık kar yağıyordu.

Blanchette, «Keşke daha uzak bir yere gidecek olsaydım,»

dedi.

Nona heyecanla, «Üzülmeyin,» diye karşılık verdi. Ama öfkesinin bir matkap ucu gibi vızıldayarak beynime saplandığını hissediyordum. «Siz bizi rampanın yukarısında bırakın.»

Adam kurallara uyarak rampayı saatte kırk beş kilometre hızla tırmandı. Ne yapacağımı biliyordum. Bacaklarım sıcak kurşuna dönüşmüş gibiydi.

Rampayı tepeden bir tek lamba aydınlatıyordu. Alçalmaya başlayan bulutlara rağmen, solda Gardiner'ın ışıklarını görebiliyordum. Sağda ise göz alabildiğine karanlık uzanıyordu. İki yandaki giriş yollarına bir göz attım. Gelen giden yoktu.

Arabadan indim. Nona koltuktan kayarken Norman Blanchet-te'e bakarak, adama son kez gülümsedi. Endişeli değildim. Nona bana yardım ediyordu.

Blanchette yine sinir bozucu bir biçimde domuz gibi bakıyor ve gülüyordu. Bizi başından attığı için rahatlamıştı. «Eh, iyi gece...»

«Ah, çantam. Çantam arabada kaldı!»

Nona'ya, «Çantanı ben alırım,» diyerek arabanın içine uzandım. Blanchette elimdeki şeyi gördü ve o domuzca gülümsemesi yüzünde dondu. Şimdi tepede ışıklar belirmişti. Ama artık duramazdım, bunun için çok geçti. Sol elimle Nona'nın çantasını aldım. Sağ elimle çelik törpüyü Blanchette'in gırtlığına sapladım.

Adam bir tek kez, meler gibi bir ses çıkardı.

Arabadan indim. Nona elini sallayarak yaklaşan arabayı durdurmaya çalışıyordu.

Karanlık ve kar yağışı yüzünden, nasıl bir araba olduğunu göremiyordum. Bütün gördüğüm, farların oluşturduğu ışıklı iki yuvarlaktı. Blanchette'in arabasının arkasına sindim, arka camdan ileriye baktım.

Sözleri rüzgârda iyi duyulmuyordu.

«...dertte mi, hanımefendi?»

— 165 —

«... babam... rüzgâr... kalp krizi! Siz lütfen...»

Arabanın yanından kafamı uzattım. Artık onları görebİyordum. Nona'nın ince silueti ve daha uzun bir gölge. Galiba bir kamyonetin yanında duruyorlardı.

Dönüp Blanchette'in arabası-na doğru geldiler. Direksiyonun bulunduğu tarafa.

Norman Blanc-hette gırtlığında Nona'nın törpüsüyle, direksiyonun üzerine yığ. I ip kalmıştı. Kamyonet şoförü genç bir çocuktı. Arkasına hava-cılarinkine benzer bir mont giymişti. Başını içeri uzattı. Ben de arkadan ona sokuldum.

Delikanlı, «Tanrım,» dedi. «Bu adamdan kan akıyor. Ne..., Sağ kolumu boynuna doladım. Sol elimle sağ bileğini sıkıca yakaladım.

Delikanlıyı hızla çektim. Kafasını kapının üstüne vurdu. Boğuk bir ses çıkardı ve kollarımda gevşedi.

O anda durabilirdim. Nona'ya fazla dikkat etmemiş, beni ise hiç görmemişti.

Evet, durabilirdim. Ama ukalanın biriydi o. Her şeye burnunu sokan bir tip.

Yolumuza çıkan, bizi yaralamaya çalışan biri daha. Yaralanmaktan bıkmıştım.

Delikanlıyı boğdum.

İş bitince başımı kaldırdım. Nona kamyonetle arabanın farlarını aydınlattığı

yerde duruyordu. Yüzünde nefret, sevgi, zafer ve neşe belirten, korkunç bir ifade vardı. Ellerini bana doğru uzattı. Ben de kendimi onun kollarına bıraktım.

Öpüştük. Nona' nın dudakları soğuktu, ama dili sıcaktı, iki elimi saçlarının arasındaki gizli yerlere soktum. Rüzgâr çevremizde çığlıklar atıyordu.

Nona, «Başka biri daha gelmeden bu işi hallet.» dedi.

Hallettim. Biraz baştan savma oldu, ama bu kadarı yeterliydi. Biraz zaman kazanmalıydık. Ondan sonra hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı. Nona'yla güvende olacaktık.

Delikanlı hafifti. Onu kucağıma alarak yolu aştım, parmaklıkların gerisindeki uçuruma attım. Vücudu gevşekçe ta dibe kadar yuvarlandı. Bay Hollis'in her temmuzda bana tarlaya diktirdiği korkuluğa benziyordu. Sonra Blanchette'i almak için döndüm.

Adam daha ağırdı ve boğazlanmış domuz gibi kanları akıyordu. Onu kucaklayınca sendeleyerek üç adım geri gittim. Blanc-hette kollarımdan sıyrılıp yola yuvarlandı. Adamı sırtüstü çevirdim. Karlar suratını bir kayak maskesine çevirmişti. Eğilerek onu koltukaltlarından yakaladım. Sürüye sürüye uçuruma götürdüm.

— 166 —

Ayakları yere çizgiler çiziyordu. Adamı aşağı ittim ve kayması-nı seyrettim.

Elleri yukarı doğru kalkmıştı. Gözleri açıktı. Gözlerinin içine düşen kar tanelerine merakla bakıyordu sanki. Kar burmazsa, yoları temizleyecek araçlar gelinceye kadar ikisi de biçimsiz birer yığına dönüşeceklerdi.

Karşıya geçtim. Nona kamyonete binmişti bile. Ona hangi taşıtı seçeceğimizi söylememe gerek kalmamıştı. Kızın uçuk renkli bir lekeye benzeyen yüzünü ve kara delikler gibi duran gözlerini görebiliyordum. Ama hepsi o kadar. Blanchette'in arabasına bindim. Kaba dokunmuş bir kumaşa benzeyen plastik koltuk kılıfına yayılmış kanların üzerine oturdum. Küçük lambaları bırakıp farları söndürdükten sonra indim. Yoldan geçenler arabada bir arıza olduğunu ve sürücünün tamirhane bulmak için yürüyerek kente gittiğini sanacaklardı. Ayaküstü hazırlayıverdiğim bu sahne hoşuma gitti. Sanki yaşamım boyunca birçok kimseyi öldürmüştüm. Motoru çalışan kamyonete koştum. Direksiyona geçerek, arabayı turnikeye giden rampaya doğru döndürdüm.

Nona yanımda oturuyordu. Bana dokunmuyordu, ama çok yakındı. Kımıldadığı zaman bazen saçlarının enseme süründüğünü hissediyordum. Enseme küçücük bir elektrot değmiş gibi oluyordu. Bir keresinde kızın gerçek olup olmadığını iyice anlamak için, elimi uzatıp bacağına dokundum. Nona usulca güldü. Bütün her şey gerçektir.

Rüzgâr uluyarak camların çevresinde dolaşıyor, karları süpürüp uçuruyordu.

Güneye kaçtık.

126 numaralı karayolundan Castle Height'e doğru giderken, köprünün hemen karşısında çok büyük bir çiftlik evi görürsünüz. Burasının Castle Rock Gençlik Derneği gibi, gülünç bir adı vardır. İçeride on iki bowling kulvarı olan bir salon bulunur. Hedefleri otomatik olarak dizen makine, genellikle haftada üç gün bozulur. Bir yanda antika sayılacak kadar eski, birkaç langırt makinesi göze çarpar. Müzik dolabı 1957'nin en sevilen parçalarını çalar. Üç bilardo masası ve kızarmış patatesle gazoz satılan bir de büfe vardır. Oradan bowling ayakkabıları

kiralayabilirsiniz. Ama bu ayakkabılar, ölmüş şarapçıların ayaklarından çıkarılmışsa benzer. Derneğin adı gülünçtür. Çünkü Castle Rock'lı gençlerin Çoğu, geceleri Jay tepesindeki arabayla girilen sinemaya ya da

— 167 —

Oxford ovasındaki otomobil yarışlarına giderler. Demeğe daS çok Gretna, Harlow ve Rock Castle'lı serserilerle kabadayı gelir. Hemen her gece araba parkında kavga çıkar.

Ben lisenin son sınıfındayken derneğe gitmeye başladım Bill Kennedy adındaki bir arkadaşım, haftada üç gece orada ç»! Işıyordu. Masada sıra bekleyen kimse yoksa, bilardo oynamama da izin veriyordu. Pek eğlenceli bir şey değildi bu. Ama Ho||jS' lerin evine dönmekten iyiydi.

Ace Merrill'le orada tanıştım. Üç kentin en bilekli delikanlısı olarak ün salmıştı. Orası burası ezilmiş, 1952 model bir Ford'u vardı. Gerektiğinde arabayı ite ite, 130 numaralı karayoluna kadar götürdüğü söyleniyordu. Derneğe kral havasıyla girerdi. Saçlarının önünü kabartır arkasını ördek kuyruğu biçiminde tarardı, Bol bol briyantınlediği saçları pırıl pırıldı. Bir topu on sentten bilardo oynardı biraz. (İyi bir oyuncu muydu? Bunu siz tahmin edin.) Betsy gelince, ona bir gazoz ısmarlar, sonra da kızla çıkıp giderdi. Yer yer lekeli sokak kapısı arkalarından kapandığı zaman, içeridekiler rahat bir soluk alırlardı. Hiç kimse Ace Merrill'le birlikte araba parkına çıkmazdı.

Yani benden başka hiç kimse.

Betsy Malenfant, Ace Merrill'in sevgllisiydi. Castle Rock'un en güzel kızı oydu.

Pek zeki olduğunu sanmıyorum. Ama Betsy' ye baktığınızda, bu konu önemini kaybederdi. Gördüğüm tenlerin en kusursuzuna sahipti. Üstelik bunu kozmetik şişelerine borçlu değildi. Saçları kömür kadar kara, gözleri siyah, ağzı cömert ifadeli, ve dudakları dolgun, vücudu harikaydı. Vücudunu göstermekten de çekinmezdi. Ace olduğu sürece, kim kızı arka tarafa sürüklemeye ve onunla sevişmeye kalkışabilirdi. Aklı başında hiç kimse, böyle bir şey yapmazdı.

Betsy'ye fena halde tutulmuşum. Eski sevgilime ya da No-na'ya âşık olduğum gibi değil. Aslında Betsy, Nona'nın daha genç bir kopyası gibiydi. Bir bakıma ona duyduğum aşk da, öbür lerine beslediğim duygu kadar çaresiz ve ciddiye.

Delikanlılık çağınızda bir kıza tutulduysanız, neler hissettiğimi anlarsınız.

Betsy on yedi yaşındaydı. Yani benden iki yaş büyüktü.

Derneğe daha sık gitmeye başladım. Billy'nin orada çalış' madiğı geceler bile, sırf Betsy'yi görebilmek için gidiyordum'

— 168 —

«uslan seyreden meraklılar gibiydim. Ama bu benim için umutsuz bir oyundu. Eve döndüğüm zaman, Hollis'lere nerede olduğum konusunda bir yalan uydurup odama çıkıyordum. Betsy'ye uZun ve ateşli mektuplar yazıyor, onunla.yapmak istediğim her ,eyi anlatıyordum. Sonra da mektupları yırtıyordum. Okulda ders çalışma saatlerinde Betsy'yle ilgili hayaller kuruyordum. Ona evlenme teklif edecektim ve birlikte Meksika'ya kaçacaktık.

Kız bana neler olduğunu sezmişti sanırım. Herhalde bu du-rLlm gururunu da okşamıştı. Çünkü Ace yokken bana iyi davranmaya başladı. Yanıma gelip benimle konuşuyor, ona gazoz ısmarlamama izin veriyordu. Bir tabureye oturup, bacağına

usulca dizime sürtüyordu. Bütün bunlar beni çıldırtıyordu.

Kasım başlarında bir gece, dernekte sıkıntılı sıkıntılı iç çekerek Billy'yle bilardo oynuyor, Betsy'nin gelmesini bekliyordum. Henüz saat sekiz bile olmadığı

için dernek boştu. Rüzgâr dışarıda homurdanıyor, kışın yaklaştığını açıklayarak bizi tehdit ediyordu.

Billy topu köşeye doğru göndererek, «Bu işten vazgeçmen daha iyi olur,» dedi.

«Hangi işten?»

«Biliyorsun.»

«Hayır, bilmiyorum.» Topa beceriksizce vurdum.

Billy masaya bir top daha koydu. Ben de o sırada gidip müzik dolabına bir on sent attım.

Billy, «Betsy Malenfant,» dedi. Dikkatle nişan alıp topa vurdu. «Charlie Hogan, Ace'e kızın çevresinde dönüp durduğunu anlatıyordu. Kız senden büyük olduğu için, bütün bunları çok komik buluyordu Charlie. Ama Ace'in güldüğü yoktu.»

Kâğıt kadar bembeyaz kesilen dudaklarımın arasından, «Kızın benimle ilişkisi yok ki,» diye mırıldandım.

Bili, «Olmamasına da dikkat et,» dedi. Sonra içeriye iki kişi girdi. Billy de tezgâha giderek onlara isteka verdi.

Ace dokuzda çıkageldi. Yalnızdı. O zamana kadar benimle hiç ilgilenmemişti.

Bense Billy'nin söylediklerini hemen hemen unutmuştum. Görünmeyen adamsanız, kimsenin size ilişmeyeceğine inanmaya başlıyorsunuz. Langırt makinesinin başında oyuna dalmıştım. Bowling ve

bilardo oyuncularının durduklarını, sa-

— 169 —lona derin bir sessizlik çöktüğünü fark etmedim. Birden biri {^ ni langırt makinesinin üzerine fırlattı. Yere yığıldım. Ayağa kalk tığımda fena halde korkmuştum ve midem bulanıyordu. Ace m-, kineyi eği miş ve kazandığım üç puanı da silmişti. Orada durmuş bana bakıyordu. Saçının bir teli bile yerinden oynamamıştı. M0r), tunun fermuarını yarı açmıştı.

Usluca, «Onun peşini bırak,» dedi. «Yoksa yüzünün biçimim değıştiririm.» Şimdi herkes bana bakıyordu. Bense, «Yer yarıl sa da içine girsem.» diye düşünüyordum.

Ama çoğunun yüzünde kıskançlıkla karışık bir hayranlık ifadesi olduğunu görünce, kayıtsızca üstümü başımı süpürdüm. Langırt makinesine bir on sent daha attım.

Işık söndü. Yanıma yaklaşan birkaç kişi, sırtıma vurup dışarı çıktılar. Ama bir şey söylemediler.

Saat on birde dernek kapandığı zaman, Billy beni eve gö-türmeyi önerdi.

«Dikkatli olmazsan başın belaya girecek.»

«Benim için endişelenme,» dedim;

Bir şey söylemedi.

İki üç gece sonra, Betsy saat yedide yalnız başına derneğe geldi. İçeride bir kişi daha vardı. Birkaç yıl önce okuldan atılan, Vern Tessio adlı o garip, dört göz çocuk. Onun pek farkında değıldim. O da benim gibi, görünmez adamlardandı.

Betsy benim oynadığım bilardo masasına yaklaştı. Bana iyice sokulduğu için, teninden yayılan o temiz, sabun kokusunu duyuyordum. Başım dönmeye başlamıştı.

Betsy, «Ace'in sana ne yaptığını duydum,» dedi. «Artık seninle konuşmamam gerekiyor. Konuşmayacağım da. Ace'in kabalığını bağışlatmak için bir şey yapacağım.» Beni öptü, ben damağıma yapışan dilimi bile oynatmadan çıkıp gitti.

Sersem ser sem bilardo oynamayı sürdürdüm. Tessio'nun olanları anlatmak için dışarı fırladığını bile fark etmedim. Sadece Betsy'nin kara, kapkara gözlerini görüyordum.

O gece daha sonraki saatlerde, kendimi araba parkında Ace Merrill'le yalnız buldum. Beni iyice patakladı. Hava soğıktu, çok soğık. Sonunda hıçkırmaya başladım. Bizi seyredip seyretmediklerine de aldırmıyordum artık. Oysa herkes araba parkına koşmuştu. Bir sodyum lambası sahneyi merhametsizce aydınlatıyordu.

Ace'i bir kez bile yumruklayamadım.

— 170 —

Sonunda Ace yanımda çömeldi. Cebinden sustalısını çıkarıp ((rom düğmesine bastı.

On yedi santim boyundaki bıçak, ay ısısında pırıldadı. «Gelecek sefere bununla karşılaşacaksın. Kaşıklama adımı yazacağım.» Ayağa kalkıp beni son kez tekmeledikten sonra parktan ayrıldı. Ben orada belki on dakika yattım.

Sıktırılmış toprağın üzerinde titriyordum. Kimse kalkmam için yardım etmeye ya da sırtımı sıvazlamaya gelmedi. Bill bile. Betsy je Ace'i bağışlatmaya koşmadı.

Sonunda kendi kendime yerden kalktım ve otostop yaparak eve döndüm. Bayan Hollis'e bir sarhoşun arabasına bindiğimi ve arabanın yoldan çıktığını söyledim.

Derneğe bir daha adımımı atmadım.

Bu olaydan kısa bir süre sonra Ace, Betsy'yi bıraktı ve kız düşmeye başladı. Hem de gitgide artan bir hızla. Frenleri tutmayan bir kamyon gibi. O arada belsoğukluğu da kaptı. Billy, Betsy' yi bir gece Lewiston'da Manoir'da gördüğünü

söyledi. İçki ısmarlamaları için, erkeklere sokulduğunu anlattı. «Dişlerinin çoğu dökülmüş,» dedi. «Yokuş aşağıya yaptığı yolculuk sırasında, biri de burnunu kırmış. Onu görsen dünyada tanıyamazsın,» Ama Betsy artık beni hiç

ilgilendirmiyordu.

Kamyonetin kar lastikleri yoktu. Lewiston çıkışına gelmeden, taze karların üzerinde kaymaya başladık. Otuz üç kilometrelik yolu ancak kırk beş dakikada alabildik.

Lewiston çıkışındaki adam turnike kartımı ve altmış sentimi aldı. «Yollar kaygan, değil mi?»

İkimiz de ona yanıt vermedik. Gitmek istediğimiz yere yaklaşmıştık. Nona'yla aramızdaki o sözsüz iletişimle anlamıştım bunu. Bu iletişim olmasaydı da, kızın kamyonetin tozlu koltuğunda oturduğundan anlardım. Çantasını sıkıca tutuyordu.

Güzel gözlerini müthiş bir heyecanla yola dikmişti. Titredim.

136 numaralı yola saptık. Yolda fazla araba yoktu. Rüzgâr hızlanıyor, kar şiddetleniyordu. Harlow çevresinde büyük bir arabanın yanından geçtik. Araba yan dönmüş ve kaldırıma çıkmıştı. Küçük farları yanıyordu. Bir an Blanchette'in arabasını görüyormuşum gibi bir duyguya kapıldım. Herhalde o da böyle karla

— 171 —kaplanmış, karanlıkta zor görülen, biçimsiz bir yığma dönmüştü Büyük arabanın şoförü beni durdurmaya çalıştı, ama hiç y " vaşlamadan adamın yanından geçtim.

Erimiş karlar camın üzeri, ne sıçradı. Cam siliciler kar yüzünden iyi çalışmıyordu. Kolumu uzatıp benim tarafımdaki siliciyi çekiştirdim. Karlar biraz gev. şedi. Artık önümü biraz daha iyi görebiliyordum.

Harlow bir hayalet kent olmuştu. Her yer kapalı ve karanlıktı. Köprüyü geçip, Castle Rock'a gitmek üzere sağa döneceğimden sinyal verdim. Arka lastikler kaymaya başladı, ama bunu engellemeyi

başardım, ileride, nehrin karşı

kıyısındaki Castle Rock Gençlik Derneğini görebiliyordum. Dev bir bölgeye benziyordu. Terk edilmiş gibiydi. Birdenbire üzüldüm. Bu kadar çok acı çekildiği için. ölümler için. Nona, Gardner geçidinden beri ilk kez konuştu.

«Arkanda bir polis var.»

«Sakin...»

«Hayır. Tepedeki lambası yanmıyor.»

Arka lastikler yine kaydı. Direksiyonu çeviremeden, köprüdeki büyük çelik direklerden birine çarptık. Kızak gibi kayarak ilerledik. Sonra arkamızdaki polis arabasının parlak farlarını fark ettim. Polis fren yaptı. Yağan karda kırmızı ışığı görüyordum. Ama o da kaydı ve gelip bize bindirdi. Tekrar direklere çarparken, müthiş sarsıldık. Ben Nona'nın kucağına doğru fırladım. 0

karmakarışık anda bile, kızın kalçalarının düzgünlüğü bana zevk verdi. Sonra her şey durdu. Şimdi polis, arabasının tepesindeki ışığı yakmıştı. Kamyonetin kaportasında ve Harlow-Castla Rock köprüsünün çapraz çelik parmaklıklarında dönen mavi gölgeler birbirini kovalıyordu. Polis arabadan inerken, tavandaki ışık yandı.

Polis arkamızda olmasaydı... bütün bunlar olmazdı. Bu düşünce kafamda durmadan yineleniyordu. Bozuk plak gibi. Polisin başına vurmak için kamyonette bir şeyler ararken, zorlukla gülümsüyordum. Gülümsemem donmuş gibiydi.

Yerde açık bir alet kutusu vardı. İçinden ingiliz anahtarını alarak, Nona'yla aramıza koydum. Polis camdan başını uzattı. Arabasının tepesindeki ışık yüzünden suratı değişiyor, şeytana benziyordu.

— 172

«Hava koşullarına göre biraz fazla hızlı gidiyordun, öyle değil rni. ahbap?»

«Sen de bize fazla sokulmuştun, değil mi?» diye sordum. .Koşullara göre...»

Belki kızardı, ama titreyen ışıktta bunu anlamak zordu. «Bana meydan mı okuyorsun, oğlum?»

«Arabadaki çiziklerden beni sorumlu tutarsan, elbette meydan okurum.»

«Şoför ehliyetini ver. Kayıt belgesini de.»

Cüzdanımı çıkarıp ehliyetimi uzattım.

«Kayıt belgesi?»

«Bu ağabeyimin kamyoneti. Belgeleri de kendi cüzdanında taşıyor.»

«Öyle mi?» Polis dik dik bana baktı. Gözlerimi ondsn kaçırmamı bekliyordu. Ama bunun epey zaman alacağını anlayınca, bakışları benden Nona'ya kaydı.

Bakışlarındaki ifade yüzünden, gözlerini oyabilirdim.

«Adın ne?»

«Cheryl Craig, efendim.»

«Bu kar fırtınasında, bu delikanlının ağabeyinin kamyonetinde ne işin var, Cheryl?»

«Bir yakınımı görmeye gidiyoruz. »

«Rock'da mı oturuyor?»

«Evet. Öyle.»

«Castle Rock'da Craig adında kimse yok.»

«Adı Emonds. Ben-im dayım o. Bowen tepesinde oturuyor.»

«Öyle mi?» Polis plakaya bakmak için kamyonetin arkasına doğru yürüdü. Kapıyı

açarak dışarı sarktım. Memur numarayı yazıyordu. Ben öyle sarkmış beklerken, tekrar yanımıza döndü. Arabasının farları belimden yukarısını aydınlatıyordu.

«Şimdi ben... üzerindeki bu lekeler nedir, delikanlı?»

Ne olduğunu anlamak için eğilip bakmama gerek yoktu. Sonraları dalgınlığım yüzünden, kamyonadan sarktığımı düşündüm. Ama şimdi bütün bunları yazarken, fikrimi değiştirdim. Dalgınlık falan değildi. Polisin lekeleri görmesini istemiştim, İngiliz anahtarını sıkıca kavradım.

«Ne demek istiyorsun?»

173 —

Polis iki adım yaklaştı. «Yaralanmışsın, bir yerini kesmişsin Öyle gözüküyor.»

İngiliz anahtarını ona doğru salladım. Biraz önceki çarpış^ sırasında, şapkası

kafasından düşmüştü. Başı açıktı. Alnının hemen üstüne vurdum. O sırada çıkan sesi hiçbir zaman unutamam Bir kilo yağın yere düştüğü zaman çıkardığı sese benziyordu.

Nona, «Çabuk ol,» diyerek elini sakın sakın enleme koydu, Çok serindi eli. Tıpkı

mahzenlerin havası gibi. «Analığımırı evinde de öyle bir mahzen vardı.

Bunu anımsamam çok garipti. Kadın kışın sebze konserve getirmek için beni aşağı gönderirdi. Onları kendisi konserve yapardı. Tabii sebzeleri tenekelere koymazdı. Kapaklarının altında lastik şerit olan, kalın cam kavanozlar kullanırdı.

Bir gün mahzene indim. Akşam yemeği için bir kavanoz yeşil fasulye alacaktım.

Konserveler kutulara yerleştirilmiş. Bayan Hollis kutuların üzerine düzgün bir yazıyla kavanozlardaki yiyeceklerin adını yazmıştı. Ahududu sözcüğünü her zaman yanlış yazar, bu da kendimi gizlice ondan üstün bulmama neden olurdu.

Üzerlerinde «ahududu» yazılı kutuların önünden geçerek, fasulyelerin durduğu köşeye gittim. İçerisi karanlık ve serindi. Duvarlar topraktı, yağmur yağdığı

zaman bu duvarlardan incecik, dolambaçlı dereler akardı. Mahzene canlı şeylerin, toprağın ve konserve sebzelerin kokusu yayılmıştı. Kadın kokusuna şaşılacak kadar benziyordu. Bir köşede kırık bir baskı makinesi vardı. Ben eve geldiğimden beri orada dururdu. Bazen makineyle oynardım. Mahzeni çok severdim. Evde en sevdiğim yer, bu mahzendi. O sırada dokuz on yaşlarındaydım. Bayan Hollis aşağı

inmeye korkardı. Kocasını ise mahzene inip sebze getirmeyi kendine yakıştıramazdı.

Bu yüzden ben iner ve insana toprağı anımsatan o kokuyu içime çekerdim. Bu ana rahmine benzeyen yerde yalnız kalmak hoşuma giderdi. Bay Hollis'in belki de Boer Savaşından önce tavana astığı çıplak ampul mahzeni aydınlatırdı. Bazan ellerimi oynatır ve duvarda koskocaman, uzun gölgeler yapardım.

O gün de fasulyeleri aldım. Tam döneceğim sırada, eski ku-

— 174 — tutardan birinin altından bir hışırtı geldi. Yaklaşıp kutuyu kaldırdım.

Altında kahverengi bir fare vardı. Yan yatmıştı. Başını kattırarak bana baktı.

Karnı kabarıp iniyordu. Dişlerini gösteriyordu. O zamana kadar gördüğüm farelerin en irisiydi bu. Biraz daha eğildim. Fare yavruluyordu. İki tüysüz, kör yavru süt emmeye başlamışlardı bile. Bir üçüncüsü de çıkmak üzereydi.

Ana fare bana öfke ve çaresizlikle bakıyordu. Beni ısırmağa hazırды. Bense onu da, yavruların da öldürmek istiyordum. Hepsini de yamyassı etmek. O zamana kadar gördüğüm en korkunç şeydi bu. Ben böyle bakarken uzun bacaklı, kahverengi, küçük bir örümcek yerde hızla ilerledi. Ana fare örümceğı yakaladığı gibi yuttu.

Oradan kaçtım. Merdivenden çıkarken fasulye kavanozunu düşürüp kırdım. Bayan Hollis beni dövdü. Ben de ondan sonra. biri beni zorlamadıkça mahzene inmedim.

Durmuş polise bakıyor ve o mahzeni düşünüyordum.

Nona yine, «Çabuk ol,» dedi.

Polis, Norman Bianchette'den çok daha hafifti. Belki de kanıma adrenalini daha bol miktarda karışıyordu. Onu kucağıma alarak köprü'nün kenarına götürdüm.

Aşağıdaki çağlayanları güçlkle seçebiliyordum. Yukarıda demiryolu köprüsü bir bölgeye benziyordu. Bir darağacın gölgesine. Gece rüzgârı uluyor, çığlıklar atıyordu. Kar taneleri yüzümü kamçılıyordu. Polisi yeni uykuya dalmış bir bebek gibi, bir an göğsüme bastırdım. Sonra onun kim olduğunu anımsadım ve adamı

yandan karanlıklara attım.

Nona'yla dönüp kamyonete bindik. Ama motor çalışmadı. Epey uğraştım. Benzinle boğulan karbüratörün tatlımsı kokusunu duyuyordum. Çabalamaktan vazgeçtim sonunda.

«Haydi,» dedim.

Nona'yla polis arabasına gittik. Ön koltukta yığınla ceza makbuzu, form ve iki not defteri vardı. Kontrol tablosunun altındaki telsizden cızırtılar yükseliyordu.

«Dördüncü Birim yanıt ver. Yanıt ver Dört. Bizi duyuyor musun?»

— 175 —

Uzanarak telsizi kapattım. Düğmeyi ararken elimi eklem-lerini bir şeye çarpmıştım. Bir çiftiydi bu. Herhalde polisin kiş. sel malıydı. Çiftiyi yerinden çıkarıp Nona'ya verdim. O da sj. lahı kucağına koydu. Arabayla geri geri gittim.

Kaportanın bazı yerleri göçmüştü, ama başka hasar yoktu. Deminki kazaya neden olan buzu aştıktan sonra, kar lastikleri güzelce kara gömülmeye başladı.

Çok geçmeden Castle Rock'a vardık. Yoldan gerideki birkaç şantiye dışında, bütün evler gözden kaybolmuştu. Kar araçlarıyla yolu açmamışlardı henüz. Sokakta bizim bıraktığımızdan başka hiçbir iz yoktu. Çevremizde kara bulanmış dev çamlar yükseliyordu. O yüzden kendimi küçücük ve önemsiz görmeye başladım. Sanki bu dev gecenin boğazına takılmış, küçük bir lokmaydım. Artık saat onu geçmişti.

Üniversite birinci sınıfa giderken, eğlencelere pek katılmıyor, derslerime canla başla çalışıyordum. Kütüphanede de kitapları raflara kaldırıyor, ciltleri onarıyor ve dosyalama yöntemini öğreniyordum. Baharda ise basketbol takımında oynuyordum.

Sömestr sonuna doğru, sınavlardan önce spor salonunda bir balo verildi.

Yapılacak bir işim yoktu, iki sınav için çoktan hazırlanmıştım. Baloya gitmeye karar verdim. İçeri girmek için bir dolarım da vardı.

Salon loş ve kalabalıktı. Gençler heyecanlıydı, hepsi ter içinde kalmıştı.

Sınavlardan önce verilen her balo böyle olurdu zaten. Hava seks kokuyordu.

Aslında bu durumu fark etmek için kokuyu almanıza da gerek yoktu. Sanki iki elinizi uzatıp bunu yakalayabilirdiniz. Islak, kalın bir kumaş parçası gibi.

Gençlerin daha sonra sevişeceklerini seziyordunuz. Aşk yapacaklardı. Ya da aşka benzer bir şey. Bunun için tribünlerin altına, araba par kına, apartmanlara ve yatakhanelere gideceklerdi. Delikanlılar çaresizdi. Askere almacakladı çok geçmeden. Güzel kızlar ise okulu terk edecek, kendi kentlerine dönerek evleneceklerdi. Bu kır larla erkekler gülerek, ağlayarak sevişeceklerdi az sonra. Sar hoşlar ve ayıklar. Çekine çekine ya da rahatça. Ama çoğunun sevişmesi pek kısa sürecekti.

— 176 —

Tek başına gelmiş birkaç erkek vardı. Böyle partilere kimse yalnız gelmek istemezdi. Orkestranın bulunduğu yüksek, sah-nemsi yerin önünden ağır ağır ilerledim. Sesin kaynağına yaklaşıırken müzik beynimde yankılanmaya başladı.

Orkestra'nın arasında bir buçuk metre boyundaki ampliler bir yarım daire oluşmuyordu. Bas gitarın sesiyle, kulak zarlarınızın titreştiğini İlişmiyordunuz.

Duvara dayanıp çevreyi seyretmeye koyuldum. Dans edenler belirli hareketleri yapıyorlardı. Sanki iki değil de, üç kişiy-rtiışler gibi. Bu görünmeyen üçüncü

dansçılar, çiftlerin arasına girmişlerdi. Kızlar da delikanlılar da ona vurup duruyorlardı, ayaklar cilalı zemine dökülmüş talaşların arasında, sağa sola gidip geliyordu. Tanıdığım kimseyi göremedim. Ve kendimi yalnız hissetmeye başladım. Ama hoş bir duyuydu bu. Gecenin o saati gelmişti. Herkesin size, bu romantik yabancıya göz ucuyla baktığını hayal ettiğiniz o saat.

Bir saat kadar sonra dışarı çıkarak lobiden gazoz aldım. Salona döndüğümde, çiftler halka olmuştu. Beni de çektiler. Kollarımı o zamana kadar görmediğim iki kızın omuzlarına attım. Döndük durduk. Halka belki iki yüz kişiden oluşuyordu.

Spor salonunun yarısını kaplamış gibiydik. Sonra halkanın bir bölümü dağıldı.

Yirmi otuz kişi, ilkinin içinde yeni bir daire oluşturdular ve ters yöne dönmeye başladılar. Bu yüzden başım döndü. Betsy Malenfant'a benzeyen bir kız gördüm.

Ama aslında bunun bir hayal olduğunu biliyordum. Kızı tekrar aradığım zaman onu bulamadım. O kıza benzeyen birini de.

Sonunda halka dağıldığı zaman bitkin haldeydim. Kendimi hiç de iyi hissetmiyordum. Tribünlere dönüp oturdum. Müzik fazla gürültülü, hava boğucuydu.

Kafam sanki sağa sola kayıyor, yalpalıyordu. Yüreğimin çarpıntısını kafamda duyuyordum. Tıpkı zom olduğunuz zamanlardaki gibi.

Ondan sonra olanları, dönmekten midemin bulanmasına ve yorgunluğuma bağladım.

Ama daha önceleri. Bu satırları yazmak, her şeyi daha belirginleştirdi. Artık bu bahanelere

inanmıyorum.

Başımı kaldırarak onlara tekrar baktım. Yarı karanlıkta telaşla hareket eden o güzel insanlara. Bana bütün erkekler dehşete kapılmışlar gibi geldi. Yüzleri ağır ağır uzadı ve korkunç bi-

— 177 —

Sis —F. 12

rer maske halini aldı. Kızlar, yani süveterler, kısa etekler ya <ja bol paçalı

pantolonlar giymiş olan öğrenciler, birer fareye dönüşüyorlardı. Önce bu sahne beni korkutmadı. Hatta biraz gQ|. düm de. Gördüğümün bir tür hayal olduğunu biliyordum. Olanları bir süre kayıtsızca seyretmeyi de başardım.

Sonra bir kız sevgilisini öpmek için ayaklarının ucunda yük-seldi. O zaman dayanamadım. Siyah boncuk gibi gözler, çarpıl-mış kıllı bir surat ve fırlamış

dişler...

Oradan ayrıldım.

Bir süre dalgın dalgın lobide durdum. Koridorun dibinde bir tuvalet vardı. Ama onu geçip merdivene yöneldim.

Sporcuların giyinme odası üçüncü kattaydı. Son basamakları koşarak çıkmak zorunda kaldım. Kapıyı açarak duşlu bölmelerden birine kendimi attım. Merhem, terli üniforma ve yağlanmış deri kokuları arasında kustum. Müzik çok aşağılarda kalmıştı. Buranın sessizliği el değmemiş gibiydi. Rahatlamıştım.

Yolda bir 'Dur' işareti vardı. O baloyu anımsamak beni anlayamadığım bir nedenle heyecanlandırmıştı. Titremeye başladım.

Nona kara gözleriyle bana baktı. «Şimdi mi?» Gözlerinin içi gülüyordu.

Ona yanıt veremedim. Sarsılıyordum. Nona benim yerime, «Evet» der gibi, başımı

ağır ağır salladı.

7 numaralı karayolunun bir uzantısına saptım. Herhalde yazın bu yoldan kereste taşıyorlardı. Fazla ilerlemedim. Kara saplanıp kalmaktan korkuyordum. Farları

söndürdüm. Karlar sesiz-ce ön camda toplanmaya başladılar.

Nona âdeta şefkatle, «Seviyor musun?» diye sordu.

Gırtlığımdan birtakım sesler yükseliyordu. Sanki biri çekip çıkarıyordu bunları.

Kapana sıkışmış bir tavşan gibiydim.

Nona, «Burada,» dedi. «Hemen burada.»

Delice seviştik.

Az kalsın anayola çıkamayacaktık. Kar temizleme makinesi — 178 —karanlık gecede turuncu farlarını pırıldatarak geçmiş ve yolumuzun üzerine kardan bir duvar çekmişti.

Polis arabasının bagajında bir kürek vardı. Karları temizlemek yarım saat sürdü.

Artık gece yarısı yaklaşıyordu. Ben karla uğraşırken, Nona polis radyosunu açmış

ve bilmemiz gereken şeyleri öğrenmişti. Blanchette'le kamyonetin sahibi olan çocuğun cesetleri bulunmuştu. Polis arabasını da bizim aldığımızı sanıyorlardı.

Polisin adı Essegian'dı. Komik bir addı bu. Galiba vaktiyle Essegian adında ünlü

bir beyzbolcu vardı. Dodgers takımında mı oynuyordu ne? Belki de ben onun yakınlarından birini öldürmüştüm. Polisin adını öğrenmek beni rahatsız etmedi.

Adam bizi fazla yakından izlemiş, işimize de karışmaya kalkışmıştı.

Anayola çıktık.

Nona'nın heyecanını hissediyordum. Şiddetli, sıcak, alev alev yanan bir heyecan.

Ön camı kolumla temizlemek için bir an durdum. Sonra yolumuza devam ettik.

Batı Castle Rock'tan geçtik. Nona'nın bana nereye sapacağımızı söylemesine gerek kalmadı. Karlı bir levhada «Stackpole Yolu» yazılıydı.

Kar temizleme makinesi bu tarafa gelmemişti. Ama bizden önce bu yoldan bir arabanın geçmiş olduğu anlaşılıyordu. Huzur suzca uçuşan karlarda yeni lastik izleri vardı.

Bir buçuk kilometre. Bir kilometre. Nona'nın o şiddetli heyecanını ve ihtiyacını

hissettim. Ve sinirlerim tekrar gerildi. Bir virajı aldık. İleride Elektrik Şirketinin parlak turuncu kamyonlarından biri belirdi. Kan kırmızısı uyarı

lambaları göz kırptıyordu. Kamyon yolu kapatmıştı.

Nona'nın öfkesini tahmin edemezsiniz. Aslında bu ikimizin de öfkesiydi. Çünkü

olanlardan sonra, artık Nona'yla tek kişiydik. Nona çılgına dönmüştü. Artık herkesin bize düşman olduğuna inanıyordu.

Önümüze iki teknisyen çıktı. Biri karanlıkların arasında bir gölge gibiydi.

Öbürü ise bir cep fenerini tutuyordu. Dönerek bize doğru geldi. Fenerin ışığı

kanlı bir göz gibi oynayıp duruyordu. Hissettiklerimiz sadece kin değildi. Korku da vardı. Son anda her şeyi elimizden kapıverecekleri korkusu.

Adam bağıırıyordu. Camı indirdim.

— 179 —

«Buradan geçemezsiniz! Bowen yolundan dönün! Burad kopuk bir elektrik teli var! Sakın...» a Kamyonetten inip çiftelyi kaldırdım ve ona iki namluyla birden ateş ettim. Geriye doğru fırlayarak turuncu kamyonu daya~ nıp kaldı. Ben de sendeleyerek, geri geri polis arabasına gittim Adam bana hayretle bakıyor, ağır ağır, santim santim aşağı |<a,' yiyordu. Sonunda karların içine yuvarlandı.

Nona'ya, «Başka mermi kovarı var mı?» diye sordum.

«Evet.» Nona onları uzattı. Çiftelyi açarak boş kartuşları attım. Silahı tekrar doldurdum.

Adamın arkadaşı doğrulmuş, gözlerine inanamıyormuş gibi bana bakıyordu. Bir şeyler haykırıyordu, ama rüzgâr sesini boğuyordu. Bir soruya benziyordu bu. Ama önemli değildi. Onu öldürecektim. Adama doğru gittim. Orada öylece duruyordu.

Ben çiftelyi kaldırdığım zaman bile kımıldamadı. Ne olduğunu kavrayamamıştı

sanırım. Bütün bunların bir düş olduğunu sanıyordu galiba.

Tek el ateş ettim. Ama aşağı doğru nişan almıştım. Yerden havalanan karlar, adamın üzerine döküldü. Adam o zaman dehşetle bir kez haykırdı. Sonra da koşmaya başladı. Yoldaki kopuk telin üzerinden atladı. Bir daha ateş ettim, ama onu yine vuramadım. Adam karanlıklara karıştı. Onu unutabilirdim. Bizi engelleyemezdi artık. Polis arabasına döndüm.

«Yürümemiz gerekiyor,» dedim.

Yerde yatan ölünün yanından geçip, tükürüyor gibi bir ses çıkaran kopuk telin üzerinden atladık. Yoldan ilerledik. Kaçan adamın aralıklı ayak izlerini takip ediyorduk. Nona bazen dizlerine kadar kara gömülüyordu. Ama yine de benden bir adım ilerideydi, ikimiz de kesik kesik soluyorduk.

Bir tepeye tırmandıktan sonra dar bir vadiye indik. Bir yamaçta hafifçe yana eğilmiş, boş bir kulübe gördük. Pencerelerinde cam yoktu. Nona durup kolumu tuttu.

«İşte,» diyerek karşı yamacı işaret etti. Parmakları paltomun üstünden bile canımı yakıyordu. Çok güçlüydü eli. Yüzünde çok belirgin, zafer dolu bir gülümseme sardı. Donmuş gibiydi gülümsemesi. «İşte. İşte.»

Bir mezarlığı gösteriyordu.

— 180 —

Düşe kalka yamacı tırmandık. Kar kaplı, taş bir duvarın üzerinden atladık.

Buraya ben de gelmiştim eskiden. Gerçek annem Castle Rock'lıydı. Babamla hiçbir zaman bu kentte oturmamışlardı, arna aile mezarlığı buradaydı. Bunu anneme Castle Rock' da yaşayan ve ölen büyükannemle büyükbabam armağan etmişlerdi.

Betsy'ye âşık olduğum günlerde, mezarlığa sık sık gelirdim. John Keats ve Percy Shelley'in şiirlerini okumak için. Belki bunun ancak küçük bir çocuğa yaraşacak, gülünç bir şey olduğunu düşünüyorsunuzdur. Ama ben aynı fikirde değilim. Şimdi bile... Kendimi burada annemle babama yakın hissediyordum. İçim rahatlıyordu.

Ama Ace Merrill beni dövdükten sonra, bir daha mezara adımımı atmamıştım. Nona beni mezarlığa getirinceye kadar.

Gevşek karda kayıp düştüm. Bileğim burkuldu. Ama ayağa kalkarak yürümeyi sürdürdüm. Çiftelyi bir koltuk değneği gibi kullanıyordum. Sessizlik inanılmayacak kadar yoğundu. Sonsuzluğa uzanıyordu sanki. Kar düzgün, yumuşak çizgiler halinde yağıyor, çarpılmış taşların ve haçların üzerinde toplanıyor, aşınmış bayrak direklerini hemen hemen tepelerine kadar gömüyordu. Bu direklere ancak Anma Günü ve Gaziler Bayramında bayrak çekilirdi. Bu derin sessizlik korkunçtu. İlk kez dehşete kapıldım.

Nona beni mezarlığın öbür ucunda, bir tepenin yamacına kurulmuş taş bir yapıya doğru götürdü. Kapalı bir mezarlıktı bura-' sı. Karın beyaza boyadığı bir mahzen. Nona'da anahtar vardı. Onda anahtar olacağını biliyordum. Tokmağın çevresindeki karları üfleyerek temizledi ve kilidi buldu. Dönen anahtarın tıkırtısı sanki geceyi tırmalıyordu. Nona yaslanınca, kapı içeri doğru açıldı.

Burnumuza gelen koku, sonbahar kadar serindi. Hollis'lerin mahzenindeki hava kadar serin. Ben ancak az ötemi görebiliyordum. Taş zemine yapraklar saçılmıştı.

Nona içeri girdi, duraklayarak omzunun üzerinden bana baktı.

«Olmaz,» dedim.

Nona, «Seviyor musun?» diye sorup güldü.

Karanlıkta her şeyin birleşmeye başladığını seziyordum. Geçmiş, şimdi ve gelecek

...Kaçmak istiyordum. Bağırarak kaçmak. Bütün yaptıklarımı geri alacak kadar hızlı koşmak.

Nona orada durmuş bana bakıyordu. Dünyanın en güzel kı-

— 181 —zıydı o. Benim olan tek şey. Ellerini vücudunda dolaştırarak bir işaret yaptı.

Bunun ne olduğunu size söyleyemeyeceğim. Görseydiniz, ne olduğunu hemen anlardınız.

İçeri girdim. Nona kapıyı kapattı.

Mahzen karanlıktı, ama her şeyi rahatlıkla görebiliyordum İçerisini ağır ağır dolaşan, yeşil bir ateş aydınlatıyordu. Alevler duvarlara tırmanıyor, yaprak dolu zeminde yılan gibi kayıyordu. Mezarlığın ortasında üzerine tabut konulan bir masa vardı. Masaya solmuş gül yaprakları serpilmişti. Sanki çok eskiden bir gelin yapmıştı bunu. Nona eliyle dipteki küçük bir kapıyı gösterdi. Üzerinde hiçbir işaret olmayan, küçük bir kapıydı bu. O kapı bende korku uyandırdı.

Galiba artık her şeyi anlamıştım. Nona beni kullanmış, bana gülmüştü. Şimdi de beni mahvedecekti.

Ama duramadım. O kapıya doğru gittim. Bunu yapmak zorundaydım. Zihinlerimiz arasındaki gizli telgraf hâlâ çalışıyordu. Şimdi Nona'nın sevincini ve zafer duygusunu hissediyordum. Kor kunc, delice bir sevinçti. Titreyen elimi kapıya doğru uzattım. Bunun üzerini de yeşil alevler sarmıştı.

Kapıyı açtım ve içerideki şeyi gördüm.

İçeride o kız vardı. İlk sevgilim. Gözlerime bomboş bakıyordu. Çalınmış öpücük kokuyordu. Çırılçıplaktı. Vücudu boynundan kasiğine kadar yarılmış, bütün vücudu bir rahme dönüştürülmüştü. Ve içinde bir şeyler yaşıyordu. Fareler. Onları

göremiyor, ama sevgilimin içinde kıpırdandıklarını duyuyordum. Bir dakika sonra sevgilimin kurumuş dudaklarını açacağını ve bana sevip sevmediğini soracağını da biliyordum. Geri geri gittim. Her yanımlı uyumuştı. Beynim sanki kara bir bulutun üzerinde uçuyordu.

Nona'ya döndüm. Gülüyordu, ellerini bana doğru uzatmıştı. Birdenbire kafamda şimşek çaktı sanki. Her şeyi anladım. Anladım. Son sınav. Son deneme. Sınavda başarılı olmuştum. Artık özgürdüm.

Tekrar kapıya döndüm. Ama kapı falan yoktu. İçinde bulunduğum yer, taş bir mezardı.

Nona'ya doğru yürüdüm. Yaşamım demek olan kıza... Kollarını boynuma dolayarak beni kendisine çekti. Ve aynı anda değişmeye başladı. Vücudu dalgalandı, mum gibi eğildi. O iri kara

— 182

çözleri, ufalıp boncuklara benzedi. Saçları kalınlaşarak kahverengine dönüştü.

Burnu kısaldı. Burun delikleri genişledi. Bana sokulmuş olan gövdesi yamru yumru bir hal aldı. Kamburlaştı.

Bir farenin kollarındaydım.

Fare tiz bir sesle, «Seviyor musun?» diye bağırdı. «Seviyor musun, seviyor musun?»

Dudaksız ağzını yukarıya, benimkine doğru uzattı.

Haykırmadım. İçimde çılgılık kalmamıştı artık. Bir daha hay-lorabileceğimi de hiç sanmıyorum.

Burası çok sıcak. Terlemek hoşuma gider aslında. Tabii sonra duş yapabileceğim.

Ben teri her zaman iyi bir şey olarak düşündüm. Erkekçe bir şey. Ama bazen sıcakta birtakım böcekler insanı ısırıyor. Örümcekler örneğin. Dişi örümceklerin eşlerini zehirleyip yediklerini biliyor muydunuz? Çiftleştikten hemen sonra yapıyorlar bunu.

Yazı yazmaktan bileğim ağrımaya başladı. Kalemin keçe ucu da yumuşayıp pelteye döndü. Ama hikâyemin de sonuna geldim. Ve her şey bana bambaşka gözüküyor. Artık eskisi gibi değil.

Biliyor musunuz? Bir süre beni, bütün o korkunç şeyleri tek başıma yaptığıma neredeyse inandırdılar. Kamyon şoförlerinin gittiği lokantadaki adamlar, kaçıp kurtulan o elektrikçi... Hepsi de benim o gece yapayalnız olduğumu söylediler.

Beni annemin, babamın ve ağabeyim Drake'in mezar taşlarının yakınında bulmuşlar.

Donarak ölmek üzereymişim. Ve yalnızmışım. Ama tabii bu sadece Nona'nın oradan uzaklaştığı anlamına geliyor. Bunu siz de anlıyorsunuz sanırım. Dünyanın en aptal insanı bile anlar. Onun kaçıp kurtulmuş olmasına seviniyorum. Gerçekten.

Ama Nona'nın başından sonuna kadar yanımda olduğuna inanmalısınız. Her an yanımdaydı o.

Artık kendimi öldüreceğim. Böylesi daha iyi. Suçluluk duygusundan, acılardan ve karabasanlardan bıktım. Ayrıca duvarların içinden gelen gürültüler de hoşuma gitmiyor. Orada herhangi biri olabilir, herhangi bir şey.

— 183

Ben deli değilim. Bunu biliyorum. Sizin de bildiğinizi um yorum. «Deli değilim.»

derseniz, bu sözlerin kaçığın biri oldu-rıuzu gösterdiğini iddia ediyorlar. Ama artık bütün o küçük ov?11' lan oynayacak halde değilim. Nona yanımdaydı.

Gerçektir o n seviyorum. Gerçek aşk hiçbir zaman ölmeyecek. Betsy'ye yi" dığım mektupların altına, her zaman bu cümleyi eklerdim. Yırt attığım o mektupların.

' p

Ama gerçekten sevdiğim tek kız Nona'ydı.

Burası çok sıcak. Duvarlardan yükselen sesler de hoşum, |gitmiyor.

y "*"

Seviyor musun?

Evet, seviyorum.

Ve gerçek aşk hiçbir zaman ölmeyecek.

184

Tanrıların Bilgisayarı

ilk bakışta Wang tipi bir bilgisayara benziyordu. Tuşları da, kutusu da Wang tipiydi. Richard Hagstrom bilgisayara ancak ikinci bakışında, kutunun yarılmaş

olduğunu fark etti. Sanki biri bu iş için demir testeresi kullanmıştı. Bunu biraz daha büyük olan IBM katot tüpünü yerleştirebilmek amacıyla yaptığı

anlaşılıyordu. Bu garip, «melez» aygıtla birlikte gelen arşiv diskleri, Richard'ın çocukken dinlediği 45'lik plaklar kadar sertti.

Richard'la Bay Nordhoff bilgisayarı, parça parça genç adamın çalışma odasına taşırlarken, Lina, «Tanrım,» dedi. «Bu da nesi?» Bay Nordhoff, Richard Hastrom'un ağabeyinin komşusuy-du... Roger'ın, karısı Belinda'nın ve çocukları

Jonathan'ın komşusu.

Richard, «Bunu Jon yapmış,» dedi. «Bay Nordhoff Jon'un bunu bana armağan etmek istediğini söyledi. Bilgisayara benziyor.»

Nordhoff, «Ah, evet,» diye mırıldandı. Artık hiçbir zaman altmışında olmayacaktı. Soluğu kesilmişti. «Evet,  zavallı ocuk bana böyle söyledi...

Bunu bir dakika yere bırakabilir miyiz, Bay Hagstrom? Çok yorulдум.»

Richard, «Tabii bırakabiliriz,» dedi. Sonra da oğlu Seth'e seslendi. ocuk aşağıda gitarından garip, atonal sesler çıkarıyordu. Richard odanın duvarlarını

tahta kaplarken, ailece orada oturacaklarını düşünmüştü. Ama şimdi orası oğlunun prova salonuydu.

Richard, «Seth!» diye haykırdı. «Gel bize yardım et!»

Seth aşağıda gitardan çarpılmış sesler çıkarmayı sürdürdü. Richard, Bay Nordhoff'a bakarak omzunu silkti. Utandığını sak-

— 185 —lamayı başaramamıştı. Nordhoff da ona, «ocuklar böyle,. de gibi, omuz sökerek karşılık verdi. «Son zamanlarda çocukların terbiyeli davranmalarını kim bekliyor?» Ama ikisi de Jon'un, Rjc. hard'ın deli ağabeyinin zavallı talihsiz oğlu Jon Hagstrom'un gerçekten çok iyi bir ocuk olduğunu biliyorlardı.

Richard, «Bana yardım ettiğiniz için çok nazıksınız,» dedi.

Nordhoff yine omzunu silkti. «Yaşlı bir adam zamanını başka nasıl geçirir?

Ayrıca... Jonny için hiç olmazsa bu kadarını yapabildiğime seviniyorum.

Bahçemdeki çimleri biçerdi. Üstelik karşılığında para almadan. Bunu biliyor muydunuz? Para vermek istediğimde kabul etmezdi. Harika bir çocuktuk.» Nordhoff hâlâ kesik kesik soluyordu. «Acaba bir bardak su içebilir miyim, Bay Hagstrom?»

«Tabii, tabii.» Karısı yerinden kımıldamayınca, suyu Richard getirmek zorunda kaldı. Una mutfak masasının başına geçmiş, açık saçık bir cep kitabı okuyor, bir yandan da çörek yiyordu. Richard bir daha haykırdı. «Seth! Buraya gel ve bize yardım et. Tamam mı?»

Ama Seth, Richard'ın hâlâ taksitlerini ödediği gitarından boğuk ve tatsız sesler çıkarmayı sürdürdü.

Richard yaşlı adama yemeğe kalmasını söyledi. Ama Nordhoff bu daveti nazik bir sesle geri çevirdi. Richard da başını salladı. Yine utanmış, ama bu sefeji bunu biraz gizlemeyi başarmıştı. Bir keresinde arkadaşı Bernie Eptein genç adama,

«Senin gibi iyi bir insanın, bu aileyle ne ilişkisi olabilir?»-diye sormuştu.

Richard o zaman da şimdiki gibi utanmış ve sadece başını sallaya-bilmişti.

Gerçekten iyi bir insandı Richard. Ama ailesi böyleydi işte. Karısı şişman ve suratsızdı. Aldatıldığını, yaşamın güzel yanlarından yoksun bırakıldığını

düşünüyor, yanlış ata oynadığına inanıyordu. Ama bunu Richard'a açıkça söyleyemiyordu. Oğlu ise on beş yaşındaydı. Babasıyla konuşmuyordu bile.

Richard'ın öğretmenlik ettiği okula tembel tembel gidip geliyordu. Sabah, öğle, akşam, özellikle akşam, gitarından garip sesler çıkarıyor ve başarıya erişmek için bunun yeterli olacağını sanıyordu.

Richard yaşlı adama, «Eh, bir biraya ne dersiniz?» diye sor

— 186 —ju Nordhoff'u bırakmak istemiyordu. Onunla biraz daha Jon'dan söz edecekti.

Nordhoff, «Bira severim,» dedi. Richard da ona bakıp min-netle başını salladı.

«iyi,» diye mırıldanarak buzdolabından iki bira almaya gitti.

Çalışma odası evden ayrı, küçük, kulübemsi bir yapıdaydı. Oturma odası gibi, burayı da Richard biçime sokmuştu. Ama oturma odasının tersine, buranın sadece kendisine ait olduğunu düşünüyordu. Bu odaya evlendiği yabancı ve onun doğurduğu yabancı giremiyordu.

Tabii Lina, Richard'ın özel bir yeri olmasından hoşnut değildi. Ama kocasına engel olamamıştı. Richard'ın karısına karşı kazanabildiği birkaç zaferden biriydi bu. Adam bir bakıma Lina'nın gerçekten yanlış ata oynamış olduğunu düşünüyordu. On altı yıl önce evlendikleri sırada, ikisi de Richard'ın bol para getirecek, çok güzel romanlar yazacağına inanıyorlardı. Çok geçmeden Mercedes-Benz'lerle dolaşacaklardı. Ama Richard'ın yayınlanan tek romanı fazla para getirmemişti. Eleştirmenler de romanın pek başarılı olmadığını açıklamışlardı.

Lina onların tarafını tutmuş ve karı koca birbirlerinden uzaklaşmaya başlamışlardı.

ikisinin de üne ve servete çıkan merdivenin sadece bir basamağı saydıkları

öğretmenlik, son on beş yıl ailenin tek geçim kaynağı olmuştu. Richard bazen,

«Bu basamakta çok uzun süre bekledik,» diye düşünüyordu. Ama hayalinden tümüyle vazgeçmiş de değildi. Kısa hikâyeler, arada sırada da makaleler yazıyordu.

Yazarlar Demeği'nin saygı gösterilen bir üyesiydi. Richard yazıları sayesinde, yılda beş bin dolar kadar kazanıyordu. Lina ne kadar söylenirse söylensin,, özel bir çalışma odası onun hakkıydı... Özellikle de kadın çalışmaya yanaşmadığına göre.

Nordhoff, «Odanız pek güzel,» diyerek çevresine bakındı. Duvarlara eski stil resimler asılmıştı. «Melez» bilgisayar yazı masasında duruyordu. Richard'ın elektrikli, eski daktilosunu şimdilik dosya dolaylarından birinin üstüne koymuşlardı.

Richard, «İşe yarıyor.» diye karşılık verdi. Sonra da başıyla bilgisayarı işaret etti. «Acaba gerçekten çalışıyor mu? Jon bunu yaptığında henüz on dört yaşındaydı.»

— 187 —

«Çok garip bir aygıt, değil mi?» Richard da aynı fikirdeydi. «Gerçekten öyle.»

Nordhoff güldü. «Siz hikâyenin tamamını bilmiyorsunuz. Videonun arkasına baktım.

Bazı tellerin üzerinde IBM yazılı, bazı-larının üzerinde ise bir radyo markası

var. Jon aygıtta bir sürü telefon parçası yerleştirmiş. Ve ister inanın ister inanmayın, Ço. cukların parçaları birleştirerek binalar yaptıkları oyuncaktan da yararlanmış. Motoru o metal parçalarla yapmış.» Birasını yudumlayarak, aklına yeni gelmiş gibi ekledi. «On beş. On beşine yeni basmıştı. Kazadan bir iki gün önce.» Durdu, sonra da gözleri birasında yineledi. «On beş.» Sesi hafifti.

Richard yaşlı adama bakıp gözlerini kırıştırdı. «Oyuncak mı?»

«Evet, öyle. Oyuncakları yapan firma, minik bir elektrikli motor satışa çıkarmıştı. Jon'a bir Noel o motorlardan armağan ettim. O sırada belki altı

yaşındaydı. Daha o yaşta bile makinelere ve aygıtlara meraklıydı. Her tür aygıttan hoşlanırdı. O küçük motora da bayıldı sanırım. Onu hemen hemen on yıl sakladı. Böyle bir şeyi pek az çocuk yapar, Bay Hagstroms.»

«Doğru...» Richard yıllar boyunca Seth'e getirdiği kutu kutu oyuncağı

düşünüyordu. Oğlu onları bir yana atmış, unutmuş ya da parçalamıştı. Bilgisayara baktı. «Öyleyse bu çalışmıyor.»

Nordhoff, «Denemeden kesin bir şey söylemeyin,» dedi. «Çocuk elektrik konusunda bir dâhi sayılırdı.»

«Ben o kadar ileri gitmeyeceğim... Elektrikli aygıtları ustalıkla kullandığını

biliyorum. Ayrıca daha altıncı sınıftayken1 Eyalet Bilim ödülünü de kazanmıştı, ama...»

Nordhoff atıldı. «Üstelik kendisinden büyük çocuklarla yarışmıştı.

Yarışmacılardan bazıları lise son sınıftaydı. Ya da annesi bana öyle söylemişti.»

«Doğru bu. Hepimiz Jon'la gururlanıyorduk.» Ama aslında bu söz pek doğru değildi. Richard yeğeniye gurur duymuştu. Jon'un annesi de öyle. Ama babası bu olaya aldırmamıştı bile. Richard mırıldandı. «Ama bilim yarışmaları ve bilgisayar yapmak...» Omzunu silkti.

Nordhoff birasını masaya bıraktı. «Bin dokuz yüz ellilerde bir çocuk, iki konserve tenekesi ve beş dolarlık elektrikli parçay-

— 188 —

, atomu parçalayacak bir aygıt yapmış. Bunları bana Jon anlat-' tı, New Mexico eyaletinde küçük bir kasabada yaşayan bir cUk 1954'de 'takyon'ları

keşfetmiş. Yani zamanda geri gittiği anılan negatif parçacıkları. Connecticut'ta Waterbury'li on bir aşında bir çocuk, bir deste iskambilin arkalarını kazıyarak elde Ligi selüloitle bomba yapmış ve bununla bir köpek kulübesini uçurmuş.

Çocuklar bazen garip oluyorlar. Özellikle çok zeki olanlar. Bu aygıt da sizi şaşırtabilir.»

«Belki de.»

«Ama ne olursa olsun, Jon çok iyi bir çocuktur.»

«Onu severdiniz, değil mi?»

Nordhoff, «Bay Hagstrom.» dedi. «Onu çok severdim. Jon gerçekten kusursuz bir çocuktur.»

Richard, «Ne garip,» diye düşündü. «Altı yaşından beri yapmadığı rezalet kalmayan ağabeyim, harika bir kadınla evlendi, harika bir oğlu oldu. Bense her zaman şefkatli ve iyi bir insan olmaya çalıştım. Bu çılgın dünyada 'iyi' ne anlama geliyorsa... Lina'yâ evlendim. Ve gitgide semirip suskunlaşan o kadından, oğlum Seth doğdu.» Nordhoff'un dürüst ve yorgun yüzüne bakarak kendi kendine sordu. «Bütün bunlar neden oldu? Suçun büyüğü bende mi? Sessiz ve zayıf olduğum için mi başıma geldi?»

Richard, «Evet,» dedi. «Gerçekten kusursuz bir çocuktur.»

Nordhoff, «Bilgisayar çalışırsa, buna hiç şaşmayacağım.» diye mırılandı. «Hiç

şaşmayacağım.»

Nordhoff gittikten sonra, Richard Hagstrom bilgisayarın fişini takıp düğmesini çevirdi. Aygıttan mırıltıya benzer bir ses yükseldi. Richard ekranda IBM

harflerinin belirip belirmeyeceğini merak ediyordu. Bekledi. Ama böyle bir şey olmadı. Onun yerine, karanlıkların arasından çıkmış yeşil hayaletleri andıran sözcükler gözükte.

«Doğum günün kutlu olsun, Richard Amca! Jon.» Richard, «Tanrım,» diye fısıldayarak koltuğuna ökte. Ağabeyini, karısını ve oğullarını öldüren kaza iki hafta önce olmuştu. Bir gezintiden dönerlerken, Roger sarhoştı yine. Sarhoş

olmak, Roger Hagstrom'un yaşamında pek sık görülen, sıradan bir olaydı.

— 189 —

Ama bu sefer şans adamdan yüz çevirmiş ve Roger'in eski, to?ı kamyoneti on sekiz metre derinliğinde bir uçurumdan aşağı VU varlanıp yanmıştı. Jon on dört yaşındaydı. Hayır, on beş. ya ı adam onun kazadan birkaç gün önce on beşine bastığını söylçj-' Üç yıl sonra o iriyarı ahmak, bir ayya benzeyen babasından kı^ tulacaktı. Jon'un doğum günü... Ve benimki...

Richard'ın doğum günü bir hafta sonraydı. Jon da o bilgiSa. yarı bir doğum günü

armağanı olarak hazırlamıştı.

Nedense bu durumu daha da kötü bir hale sokuyordu. Ri^ hard bunun nedenini kesin bilmiyordu. Ama öyle olduğunu hissediyordu. Düğmeyi çevirmek için uzandı, sonra da elini çekti.

Bir çocuk iki konserve tenekesi ve beş dolarlık elektrikli parçalarla atomu parçalayacak bir aygıt yaptı.

Evet, New York'un kanalizasyon sistemi de timsahlarla dolu. Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri, başka dünyalardan gelmiş birinin cesedini, Nebraska'da buzdolabında saklıyor. Bana bir iki palavra daha söyle! Saçma sapan sözler bunlar. Ama belki de gerçeği öğrenmek istemeyen benim.

Richard ayağa kalkarak bilgisayarın arkasına geçti. Oradaki yarıklardan aygıtın içine baktı. Evet, Nordhoff'ün söylediği gibiydi. Bazı tellerin üzerinde,

«Taiwan Malı» yazılıydı. Bazı tellerin üzerinde ise başka bir marka vardı.

Richard küçük oyuncak motoru da farkettti. Hemen ardından başka bir şey gözüne çarptı. Nordhoff'ün görmediği ya da sözünü etmediği bir şey. Bilgisayarın içinde oyuncak trenlerde kullanılan küçük transformatörler den vardı. Jon bunu tellerle iyice sarıp sarmalamıştı.

Richard güldü, ama neredeyse ağlayacaktı. «Tanrım... Tanrım, Johnny, sen sen ne yaptığını sanıyordun?»

Ama nedenini biliyordu. Yıllardan beri bir bilgisayar almayı hayal etmişti, hep bu konuyu açmıştı. Lina'nın kahkahalarına dayanamayacak duruma gelince de, bilgisayar işini sadece Jon'la konuşmaya başlamıştı. Geçen yaz Jon'a.

«Hikâyelerimi daha hızlı yazabilirim,» dediğini anımsıyordu. «Daha fazla hikâye gönderebilirim dergilere.» Yeğeni ona ciddi ciddi bakmıştı. Gözlük camlarının irileştirdiği açık mavi gözlerinde hem zekâ vardı, hem de sakıngan bir ifade.

«Bu gerçekten harika olur, Jon... harika.»

«Öyleyse neden bir bilgisayar almıyorsun, Rich Amca?»

—• 190

Richard gülmüştü. «Onları bedava dağıtmıyorlar. Taiwan'da gpılanların en ucuzu üç bin dolar. Daha pahalıları da var. En pahalısı, on sekiz bin dolar.»

Jon, «Eh,» demişti. «Belki senin için bir bilgisayar yaparım amca.»

Richard da yeğeninin sırtına vurmuştu. «Evet, belki yaparın. » Nordhoff o gün kendisine telefon edinceye kadar da, bu konuşmayı unutup gitmişti.

Oyuncaklardan alınma parçalar.

Oyuncak tren transformatörü.

Tanrım...

Richard aygıtı kapamak üzere, bilgisayarın ön tarafına geçti. Bunun yardımıyla bir şeyler yazmaya çalışır da başarılı olamazsa, heyecanlı, savunmasız ve talihsiz yeğeninin anısı kirlenecekti sanki. Ama sonra «Uygulama» düğmesine bastı. Belkemiğinin üzerinde buzdan bir el dolaştı bir an. «Uygulama»

sözcüğünden hiç hoşlanmazdı. Nedense ona, gaz odalarını, elektrikli sandalyeleri, hatta uçuruma yuvarlanan külüstür kamyonetleri çağırıyordu.

Uygulama...

Bilgisayar Richard'ın mağazalarda denediklerinden çok daha yüksek bir ses çıkarıyordu. Kükrediği bile söylenebilirdi. Richard sessizce, «Bellek bankasında neler var, Jon?» diye sordu. «Karyola yayları mı? Bir dizi oyuncak tren transformatörü mü? Konserve tenekeleri mi?» Yine aklına Jon'un gözleri, sakın ve İnce yüzü geldi. Başka bir adamın oğlunu kıskanmak garip, hatta sapıkça bir şey değil miydi?

«Ama Jon benim oğlum olmalıydı. Galiba Jon da anlamıştı bunu.» Sonra Belinda...

Roger'in karısı. Hava kapalı olduğu zaman bile güneş gözlüğü takan Belinda. Genç

kadının gözlükleri hep koskocamandı. Çünkü göz çevresindeki çürükler genellikle yayılıyordu. Richard bazen, Roger gürültülü kahkahalar atarken hareketsiz oturan, ama yine de kocasını dikkatle izleyen Belinda' ya bakar kafasından Jon'la ilgili düşüncelerine benzeyen şeyler geçirdi. «O benim karım olmalıydı.»

Bu dehşet verici bir düşünceydi. Richard'la Roger, Belinda* yi liseden beri tanıyorlardı. İkisi de kızla çıkmıştı. Richard'la ağa-

— 191 —

beyinin arasında iki yaş vardı. Belinda ise Richard'dan bir v büyüktü. Roger'dan da bir yaş küçük. İleride büyüyerek j0n.? dünyaya getirecek olan kızla, önce Richard arkadaş olmuştu. ^ sonra Roger karışmıştı işe. Richard'dan daha büyük ve iriyarı 0la Roger. İstedğini her zaman elde eden Roger. Kendisine enneı olmaya kalkışanların canını yakmaktan kaçınmayan Roger.

»O zaman korktum... Korktum ve Belinda'nın benden uzaklaşmasına göz yumdum. Olay bu kadar basit miydi? Sevgili yan. rım, galiba gerçekten öyleydi. Başka türlü

olmasını isterdim. Ama insanın korkaklık gibi konularda kendi kendisine yalan söylememesi gerekir. Utanç konusunda da.»

«Belki de düşündüklerim doğru... Yani Lina'yla Seth hiçbir işe yaramayan ağabeyime ait insanlar. Belinda'y'a Jon da bana. Ama bu neyi kanıtlar? Kim böyle garip bir dengesi olan bir gerçekle uğraşmaya kalkar? Hangi aklı başında insan?

İnsan buna güler mi? Haykırır mı? Yoksa korkak bir köpek olduğu için kendini mi vurur?»

Bilgisayar çalışırsa hiç şaşmayacağım. Hiç şaşmayacağım, UYGULAMA.

Richard parmaklarını hızla tuşlarda dolaştırdı. Ekranı baktığı zaman, yeşil sözcüklerin camda belirdiğini gördü.

«Ağabeyim beş para etmez bir ayyaştı.»

Sözcükler orada yüzüyordu. Richard küçükken kendisine verilmiş olan bir oyuncak

hatırladı. Adı «Büyülü top»tu. Oyuncakla «Evet»ya da «Hayır» sözcükleriyle yanıtlanacak sorular soruyor ve sonra da büyülü topun bu konuda ne diyeceğini öğrenmek için, onu çeviriyordunuz. Topun uydurma, ama yine de insanı etkileyecek kadar gizemli yanıtları arasında. «Bu hemen hemen kesin.» «Buna pek güvenmezdim.» ve «Sonra tekrar sor,» gibi şeyler vardı.

Roger kardeşinin oyuncakını kıskanmıştı. Richard'ı topu kendisine vermesi için zorbaca sıkıştırmış, sonra da onu hızla kaldırırma atıp kırmıştı. Kahkahalarla gülmüştü üstelik. Richard şimdi burada oturmuş, Jon'un türlü parçaları

birleştirerek yaptığı bilgisayardan yükselen garip, kesik gürültüleri dinlerken, o gün kaldırırma nasıl yığıldığını düşünüyordu. Ağlamış, ağabeyinin böyle bir şey yapmış olduğuna inanamamıştı.

Roger, Richard'la alay da etmişti. «Sulu gözlü bebek, sulu gziü bebek! Önemli bir şey değildi ki. Ucuz ve değersiz bir Oyuncaktı. Şuraya bak. içinde bir sürü

küçük yazıyla bol sudan başka bir şey yok.»

Richard olanca sesiyle avaz avaz bağırmıştı. «Seni anneme şikâyet edeceğim!»

Yüzü alev alev yanıyordu. Sinüslerini öfkeli gözyaşları tıkamıştı. «Seni şikâyet edeceğim, Roger! Seni şikâyet edeceğim!»

Roger, «Beni şikâyet edersen,» demişti. «Ben de kolunu ararım.» Buz gibi gülümsemesinden, bunu gerçekten yapacağı anlaşılıyordu. Richard da ağabeyini şikâyet etmemişti.

«Ağabeyim beş para etmez bir ayyaştı.»

Bu garip cümle şimdi ekranda okunuyordu. Bellek bankasında bilgi olup olmadığını

henüz öğrenmemişti Richard. Ama Vang tuşlarıyla IBM ekranını birleştiren Jon, gerçekten başarılı olmuştu. Aynı zamanda da can sıkıcı bazı anıların canlanmasına yol açmıştı. Ama suç Jon'da değildi.

Richard çevresine bakındı. Gözleri kendisinin seçmediği ve hoşlanmadığı o tek resme takıldı. Lina'nın büyük bir fotoğrafıydı bu. Karısı bu resmi ona iki yıl önce, Noel'de armağan etmişti. «Bu fotoğrafı çalışma odana asmanı istiyorum,»

demişti. Richard da onun bu isteğine boyun eğmişti tabii. Lina çalışma odasına giremiyordu, ama fotoğrafının yardımıyla kocasını göz hapsinde tutuyordu. «Beni unutma, Richard. Ben buradayım. Belki yanlış ata oynadım. Ama ben hâlâ

buradayım. Bunu sakın unutma.»

Renkleri hiç de doğal olmayan fotoğraf, birbirleriyle dostça kaynaşan öbür resimlere hiç uymuyordu. Lina gözlerini yarı kapamıştı. Fazla kavisli üst dudağı, pek de gülümsemeye benzemeyen bir ifadeyle yukarı kalkmıştı. Kadın Richard'a bu ağzıyla, «Hâlâ buradayım,» diyordu. «Ve sakın bunu unutayım deme.»

Richard tuşlara bastı.

«Karımın fotoğrafı çalışma odamın batı duvarında asılı.»

Bu sözcüklere baktı ve onlardan hiç hoşlanmadı. Lina'nın fotoğrafından da hoşlanmadığı gibi. «Silme» düğmesine dokununca sözcükler kayboldu. Şimdi ekranda yanıp sönen bir ışıktan başka hiçbir şey yoktu.

Richard başını kaldırıp duvara baktı. Karısının fotoğrafı yok olmuştu!

Richard uzun bir süre gözleri duvarda, öyle oturdu. En azından ona uzun bir süre kımıldamadan oturmuş gibi geldi. Resmin asılı olduğu yere bakıyor, gözlerine inanamıyordu. Şokun ser-semliğinden, aygıttan yayılan bir koku kurtardı onu.

Çocukluğundan hatırladığı bir kokuydu bu. Sihirli topu hatırladığı gibi. Koku oyuncak trenin transformatöründen yükseliyordu. Böyle zamanlarda aygıtı soğuması

için kapatmak gerekirdi.

Richard da öyle yapacaktı.

Ama bir dakika sonra.

Richard ayağa kalkıp uyuşmuş bacaklarıyla duvara doğru yürüdü. Parmaklarını

tahta kaplamaya sürdü. Fotoğrafı oraya asmıştı. Tam şu noktaya. Ama resim orada değildi artık. Fotoğrafın asılı olduğu çengel de öyle. Çengeli tahtaya vidalarken açtığı delik bile kaybolmuştu.

Hepsi yok olmuştu.

Dünya birden kararmaya başladı. Richard sendeleyerek geri geri gitti.

«Bayılacağım,» diye düşündü. Ama baş dönmesi geçinceye kadar kendisini tutmayı

başardı.

Az önce Lina'nın fotoğrafının asılı olduğu duvara arkasını dönüp, yeğeninin çeşitli parçalardan oluşturduğu bilgisayara baktı.

Nordhoff'un sesi kafasında yankılandı. «Bu aygıt sizi şaşırtabilir.

Şaşırtabilir. Şaşırtabilir. Evet, bin dokuz yüz ellilerde bir çocuk zamanda geri giden parçacıkları bulduğuna göre, dâhi yeğeniniz bilgisayar parçaları, teller, basit motorlar ve transformatörlerle kimbilir neler yapabilir? Öyle şaşıırırsınız ki, çıldır mak üzere olduğunuzu sanırsınız.»

Transformatörün kokusu daha da keskinleşmişti. Ekranın iki yanındaki yarıklardan dumanlar çıktığını görüyordu. Bilgisayarın gürültüsü de artmıştı. Artık aygıtı

kapatmanın zamanı gelmişti. Jon çok zeki bir çocuktı, ama bu çılgın bilgisayarın bazı kusurlarını gidermeye vakit bulamamıştı anlaşılan.

Acaba Jon bilgisayarın bunu yapacağını biliyor muydu?

Richard kendisini bir bilimkurgu hikâyesinin kahramanı gibi hissediyordu.

Yeniden ekranın başına geçip yazmaya koyuldu.

«Karımın fotoğrafı duvarda asılı.»

Genç adam bir an bu cümleye baktı. Sonra tuşlara doğru eğildi ve Uygulama düğmesine bastı.

Duvara bir göz attı.

Lina'nın fotoğrafı eski yerindeydi şimdi.

Richard, «Tanrım...» diye fısıldadı. «Tanrım...»

Yanağını ovuşturdu. Ekranı bir göz attı. Bomboştı yine. Sonra parmaklarını

tuşlarda dolaştırdı.

«Odamın zemini çıplak.»

«Ekleme» düğmesine basarak bir cümle daha yazdı. «Küçük bir bez keseye konulmuş, yirmi dolarlık on iki altın dışında.»

Uygulama düğmesine uzandı.

Gözlerini yere dikmişti. Şimdi yerde ağzı büzülmüş, beyaz pamukludan bir kese vardı. Kesenin üzerine rengi uçmuş siyah mürekkeple, «Wells Fargo» yazılmıştı.

Richard kendisinininkine hiç benzemeyen bir sesle, «Sevgili Tanrım,» dediğini duydu. «Sevgili Tanrım.. Sevgili merhametli Tanrım..»

Belki de Yaradanın adını dakikalarca, hatta saatlerce yineleyecekti. Tam o sırada bilgisayar «bip-bip» diye bir ses çıkar maya başladı. Ekranın üst bölümünden bir cümle gelip geçiyordu. «Fazla yükleme.»

Richard telaşla bütün düğmeleri kapattı ve sanki cehennemin bütün zebanileri peşindeymiş gibi, çalışma odasından fırladı.

Ama dışarı çıkmadan önce, küçük keseyi kapıp pantolonunun cebine soktu.

Richard o akşam Nordhoff'a telefon etti. Dışarıda soğuk kasım rüzgârı ağaçların arasında dolaşarak, ahenksiz bir şarkı mırıldanıyordu. Seth'in grubu aşağıda.

Bob Seger'in bir parçasını katletmekle meşguldü. Lina ise tombala oynamak için kilise toplantısına gitmişti.

Nordhoff, «Aygıt çalışıyor mu?» diye sordu.

— 195 —

Richard, «Gerçekten çalışıyor,» diyerek elini cebine soktı ve bir altın çıkardı.

Epey ağırdı. Bir Rolex saatten daha ağır^ «Bir yanında bir kartalın sert profili vardı. Bunun altında bir tarih yazılıydı: 1871. «Aygıt inanamayacağınız bir biçimde çalış,, yor.»

Nordhoff sakın sakın, «Belki olanlara inanırım,» diye karşı-lık verdi. «Jon çok zeki bir çocuktur. Ve sizi de çok severdi Bay Hagstrom. Ama dikkatli olun. Çocuk, yine de çocuktur. Zeki o|Sa da olmasa da, bu böyledir. Ve sevgi yanlış

yönlendirilebilir. M9 demek istediğimi anlıyor musunuz?»

Richard yaşlı adamın ne demek istediğini hiç anlayamamıştı. Ateşi çıkmış gibi, her yanı yanıyordu. O günkü gazetede altının bir onsunun 514 dolar olduğu yazılıydı. Altınları tartmıştı. Paketleri tarttığı baskülde. Altınların her biri aşağı yukarı 4.5 ons-du. Piyasa fiyatlarına göre, altınlar 27.756 dolar ediyordu. O altınları sikke halinde satarsa, bunun dört katını alabilirdi.

«Bay Nordhoff buraya gelebilir misiniz? Şimdi, bu gece.»

Nordhoff, «Hayır,» dedi. «Bunu istediğimi sanmıyorum, Bay Hagstrom. Bence bu Jon'la sizin aranızda kalmalı.»

«Ama...»

«Söylediklerimi unutmayın. Ve Tanrı aşkına dikkatli olun.» Bir çıtırtı oldu.

Nordhoff telefonu kapatmıştı.

Richard yarım saat sonra kendisini yine çalışma odasında buldu. Bilgisayara bakıyordu. Açık Kapalı yazılı düğmeye dokundu, ama aygıtı çalıştırmadı. Nordhoff iki kez, «Tanrı aşkına dikkatli olun,» demişti. Evet, dikkatli davranması

gerekiyordu. Böyle bir şeyi başarabilen bir makine, daha kimbilir neler yapabilirdi.

Richard'ın bu konuda hiçbir fikri yoktu... Belki de bu yüzden, bu çılgınca olayı

daha kolay kabul edebiliyordu, ingilizce öğretmeni ve önemsiz bir yazardı.

Teknisyen değildi. Çocukluğundan beri makinelerin ve elektrikli aygıtların nasıl çalıştıklarını öğrenememişti. Gramafonların, benzin motorlarının, telefonların, televizyonların, hatta tuvaletteki sifonun. Yaşamı ilkelere çok, olayları

anlamakla geçmişti. Burada da durum farklı mıydı?

Richard bilgisayarı çalıştırdı. Ekranda yine aynı cümle belirdi. «Doğum günün kutlu olsun, Richard Amca! Jon.» Genç adam Uygulama düğmesine bastı ve Jon'un mesajı kayboldu.

Richard birdenbire, «Bu aygıtın ömrü pek uzun olamaz,» diye düşündü. «Jon ölmeden önce hâlâ bunun üzerinde çalışıyordu. Bundan eminim. Zavallı bol bol vakti olduğunu sanıyordu tabii. Richard amcasının doğum günü üç hafta sonraydı...»

Ama Jon'un yaşamı sona ermişti, istenenleri getirebilen, istenmeyenleri ortadan kaldırabilen bu şaşırtıcı bilgisayar, birkaç dakika çalıştıktan sonra koku ve duman çıkarıyordu. Jon bilgisayarı kusursuz hale getirme fırsatını bulamamıştı.

Daha çok vakti olduğuna inanıyordu demek.

Ama bu düşünce yanlıştı. Tamamen yanlıştı. Richard biliyordu bunu. John'un ifadesiz yüzünde, sakıngan davranışlarında ve kalın camlı gözlüğünün gölgelediği gözlerinde güven yoktu hiç. Zamanın getireceği rahatlıklara inandığını belirten bir şey de... O gün daha önce kullandığı sözcük neydi Richard'ın? Şanssız. Tam Jon'a uygun bir sözcüktü. Jon gerçekten şanssızdı. Çocuğun gelecekte korktuğu öylesine belliydi ki, Richard bazen ona sarılmak, «Biraz neşelen,» demek istemişti: «Bazen mutlu sonlar da olur. iyiler her zaman genç yaşta ölmezler.»

Richard sonra Roger'in büyülü topu kaldırma atıp kırmasını düşündü. Topu olanca gücüyle yere vurmuştu. Plastik top parçalanmış ve oyuncağın içindeki büyülü

sıvı... yani su... akıp gitmişti. Şimdi bu sahneyle kaza sahnesi birbirine karışıyordu. Kamyonetin yan tarafında, «Hagstrom Toptan Teslim» yazılıydı.

Kamyonet kır yolundaki bir uçurumdan aşağı yuvarlanıyor, burun üstü uçurumun dibine çakılıyordu. Fazla bir gürültü çıkmıyordu. Önemsiz bir ses duyuluyordu sadece. Roger gibi önemsiz. Richard hiç istemediği halde, ağabeyinin karısının parçalanarak bir kan ve kemik yığını halini almasını seyretti. Jon'un arabanın içinde yandığını, haykırdığını ve kömür olduğunu gördü.

Jon yaşama güvenmiyordu. Umudu da yoktu. Zamanının dolmak üzere olduğunu sezmiş

bir hali vardı çocuğun. Ve sonunda haklı çıkmıştı.

Richard boş ekrana bakarak, «Bu ne anlama geliyor?» diye mırıldandı.

— 197

Sihirli top bu soruya nasıl bir yanıt verirdi acaba? «Daha sonra tekrar sor,»

diye mi? Ya da «Sonu karanlık,» diye mi? Belki de, «Gerçekten öyle,» diyecekti top.

Bilgisayarın gürültüsü gitgide artıyordu. O gün öğleden sonra bu kadar çabuk kızmamıştı. Jon'un ekranın gerisine yerleştir-diği transformatörden yanık kokuları geliyordu.

Büyülü hayal makinesi.

Tanrıların bilgisayarı.

Bu aygıt gerçekten öyle bir şey miydi? Jon amcasına böyle bir armağan mı vermek istemişti? Büyülü lamba ya da dilek kuyusunun uzay çağına uygun bir karşılığını.

Richard evinin arka kapısının hızla açıldığını duydu. Sonra Seth'le grubun üyelerinin seslerini işitti. Çocukların sesleri fazla yüksek, fazla cırtlaktı.

Ya içki içmişler ya da esrar çekmişlerdi.

Richard çocuklardan birinin, «Senin ihtiyar nerede, Seth?ı diye sorduğunu duydu.

Seth. «Herhalde çalışma odasında aylak aylak oturuyordur,» dedi. «Her zamanki gibi... Bence o...» Rüzgâr şiddetlenerek çocuğun cümlesinin sonunu boğdu. Ama gruptakilerin kin dolu, vahşice gülüşlerini bastıramadı.

Richard başını yana eğmiş, onları dinliyordu. Birden yazmaya başladı.

«Oğlum Seth Robert Hagstrom'dur.»

Parmağını Silme düğmesine doğru uzattı.

Kafası ona, «Ne yapıyorsun sen?» diye haykırıyordu. «Ciddi olamazsın! Kendi oğlunu öldürmek mi istiyorsun?»

Çocuklardan biri, «Herhalde odasında bir şeyler yapıyor,» dedi.

Seth, «Lanet olasıca herif,» diye karşılık verdi. «Geri zekalının teki o. Anneme sor istersen. O sana anlatır. Babam...»

«Ben oğlumu öldürmeyeceğim. Sadece onu SİLECEĞİM!»

«...hiçbir zaman doğru dürüst çalışmadı. O...»

«Oğlum Seth Hagstrom'dur,» cümlesi ekrandan silindi.

Aynı anda dışarıda Seth'in sesi de birdenbire kesildi.

Dışarıdan şimdi sadece soğuk kasım rüzgârının sesi geliyordu. Rüzgâr haşince kış mevsiminin reklamını yapıyordu.

— 198 —

Richard bilgisayarı kapayarak dışarı çıktı. Bahçe yolu bomboştu. Grubun baş gitaristi Norm'un tehlikeli bir görünüşü olan, kocaman, külüstür bir steysını

vardı. Kırk yılda bir, bir yerde sahneye çıkacakları zaman, aletleri bununla taşırlardı. Ama kamyonet bahçe yolunda değildi artık. Belki şimdi dünyanın başka (jir yerindeydi. Bir karayolundan ilerliyor ya da yağlı hamburger-ler satılan bir büfenin önündeki park yerinde bekliyordu. Norm (ja şimdi dünyanın bir yerindeydi. Gözleri insanı korkutacak kadar boş boş bakan, sol kulağından bir çengelli iğne sallanan bas gitarcı Davey ve ön dişleri olmayan davulcu da öyle.

Şimdi onlar dünyanın başka bir köşesindeydi. Burada değillerdi. Çünkü Seth gitmişti. Hiçbir zaman burada olmamıştı zaten.

Seth SİLİNMIŞTİ.

Richard mırıldandı. «Benim oğlum yok.» Kötü romanlarda bu melodram kokan bayat sözleri kaç kez okumuştı. Yüz mü, iki yüz mü? Bu sözler Richard'a hep yapay gelmişti. Ama şimdi gerçektir. Artık gerçektir. Evet.

Rüzgâr şiddetlendi. Richard aniden midesine giren korkunç kramp yüzünden iki büklüm oldu. Zorlukla soluk alıyor, gaz çıkarıyordu. Kramp geçince evine girdi.

Richard'ın ilk fark ettiği şey, Seth'in pis tenis ayakkabılarının artık ön koridoru kirletmedikleri oldu. Seth'in dört çift tenis ayakkabısı vardı, ama hiçbirini atmaya yanaşmıyordu.

Richard merdivene giderek başparmağını trabzanın belirli bir yerine sürdü. Seth on yaşındayken trabzana adının baş harflerini oymuştu. Hem de derin derin. Oysa böyle bir şey yapmaması gerektiğini bilecek yaşıydı. Ama Lina Richard'ın oğlunu cezalandırmasına izin vermemişti. Richard trabzanı düzeltmek için hemen hemen bütün yaz uğraşmıştı. Trabzanı zımparalamış, oyukları doldurmuş, cila sürmüştü. Ama o baş harflerin izleri yine de kalmıştı.

Ama şimdi trabzanda iz falan yoktu.

Richard yukarıya çıkıp, Seth'in odasına girdi. İçerisi derli toplu ve temizdi.

Bu odada kimse yaşamamıştı sanki. Kişiliği de

— 199 —yoktu. Kapının tokmağına «Misafir Yatak Odası» yazılı bir levh asabilirlerdi.

Richard alt kata indi. Ve uzun süre oturma odasında kaldı O karmakarışık teller, amplifikatörler, mikrofonlar da ortadan yok olmuştu. Seth'in her zaman

«onaracağını» söylediği teybin parçaları da. (Seth, Jon kadar usta değildi.

Ayrıca kendisini uzun süre bir işe de veremezdi.) Şimdi odada Lina'nın pek de hoş 0|. mayan kişiliğinin izleri vardı. Ağır, çok parlak renkli eşya|ar atardamardan akan kan kadar göz alıcı bir halı. Ve iç bayıltıcı duvar halıları.

Bunlardan birinde Son Yemek vardı, isa burada Wayne Newton'a benziyordu.

İkincisinde ise bir Alaska manzarası görölüyordu. Batan güneşin önünde duran bir geyik. Bu odada

bir zamanlar Seth Hagstrom adında bir çocuğun oturduğunu gösterecek en ufak bir iz bile kalmamıştı. Burası da evin öbür odalarından farksızdı.

Richard merdivenin yakınında durmuş çevresie bakınırken, bahçe yoluna bir arabanın girdiğini duydu. «Una,» diye düşündü ve birden suçluluk duygusuna kapıldı. «Lina, tombaladan döndü. Seth'in burada olmadığını anlayınca ne diyecek?»

Richard, Lina'nın haykırdığını duyar gibi oldu. «Katil! Oğlumu öldürdün!»

Ama o Seth'i öldürmemişti ki.

Richard, «Ben onu SİLDİM.» diye mırıldanarak karısını karşılamak üzere yukarıya, mutfığa çıktı.

Lina daha şişmandı şimdi.

Richard tombala partisine seksen sekiz, doksan kilo bir kadın yollamıştı. Ama şimdi karşısındaki kadın yüz elli kilo vardı. Belki de daha fazla. Olgun yeşil zeytin rengi polyester pantolonun içinde, bir file yakışacak kalçaları ve bacakları deniz gibi dalgalanıyordu. Üç saat önce cildi sadece solgunken, şimdi has-talarinki gibi kara sarı bir renk almıştı. Richard doktor değildi, ama karısının cildine bakarken, «Karaciğeri ciddi biçimde hastalanmış,» diye düşündü. «Ya da yakında kalp krizi geçirecek.» Kadın şiş kapaklı gözleriyle Richard'ı dikkatle, küçümsercesine süzüyordu.

— 200 —

Etli avuçlarında dev gibi bir hindinin donmuş cesedi vardı. Kindi selofan kâğıdın içinde sağa sola dönüyordu. Canına kıymak amacıyla kendini torbaya sokmuş biri gibi.

Lina, «Neye bakıyorsun, Richard?» diye sordu. |

Richard kendi kendine, «Sana bakıyorum, Una,» dedi. «Ço" Cuğumuz olmadığı bir dünyada, sen bu hale girmişsin. Çünkü seveceğin kimse yok. Tabii seninki zehirli bir sevgiydi, o da baş-10, Her şeyin geldiği, ama hiçbir şeyin gitmediği bir dünyada, bak ne hale gelmişsin? Sana Lina. Sana bakıyorum ben. Sana.»

Richard sonunda, «O kuşa bakıyordum, Lina,» demeyi başar di. «Şimdiye kadar gördüğüm hindilerin en irisi.»

«Orada durup şaşkın şaşkın bakmasana, ahmak! Bana yardım et!»

Richard hindiyi alarak tezgâha koydu. Hindiden kasvetli bir soğukluk yayılıyordu. Richard onu tezgâha bırakırken, sanki tah-taymış gibi bir ses çıkmıştı.

Lina sabırsızca, «Orası olmaz!» diye haykırarak,kileri işaret etti. «O

buzdolabına sığmaz. Derin soğutucuya koyalım.»

Richard mırıldandı. «Bağışla.» Daha önce derin soğutucuları yoktu. Seth'in yaşadığı dünyada hiçbir

zaman olmamıştı.

Richard hindiyi kilere götürdü. Buradaki soğuk beyaz flore-san tüplerinin aydınlattığı uzun soğutucu, soğuk beyaz bir tabuta benziyordu. Richard hindiyi öbür hayvan cesetlerinin yanına koydu. Sonra yeniden mutfığa döndü. Lina dolaptan çikolata dolu kavanozu indirmişti, içleri yer fıstığı yağıyla dolu çikolataları arka arkaya ağzına atıyordu.

Kadın, «Bu tombala partisi Şükran Günö için düzenlendi,» diye açıkladı. Gelecek hafta değil de, bugün yaptık. Çünkü Peder Phillip gelecek hafta hastaneye yatacak. Safra kesesini alacaklar. Hindiye ben kazandım.» Gülümsedi. Kahverengi çikolata ve fıstık yağı karışımı dişlerinden damlıyordu.

Richard, «Lina,» dedi. «Hiç çocuğumuz olmadığı için üzüldün mü?»

Kadın adama sanki onun çıldırdığını sanıyormuş gibi baktı. «Maymun suratlı bir bebeği ne yapacaktım?» Yarıya kadar boşalmış olan kavanozu dolaba koydu. «Ben gidip yatacağım. Sen de

— 201

geliyor musun? Yoksa oraya gidip daktilonun başında bir Sür daha aylak aylak oturacak mısın?» ö

«Biraz daha çalışmayı deneyeceğim...» Richard'ın sesi ş~ şılacak kadar sakindi.

«Gecikmem.»

«O nesne çalışıyor mu?»

«Ne...» Richard sonra durumu anladı ve yine kendisini suçlu hissetti. Lina da bilgisayarı biliyordu. Tabii biliyordu. Seth'in SİLİNMESİ Roger'ı da, karısıyla çocuğunu da etkilememişti. Onların yaşadıkları boyutu yani. «Hayır... Hiç

çalışmıyor.»

Lina memnun memnun başını salladı. «Şu yeğenin aklı bir karış havadaydı. Tıpkı

senin gibi Richard. Ürkek bir tavşana benzemeseydin, on beş yıl önce onun anasıyla yatmış olduğundan kuşkulanırdım.» Şaşılacak kadar gürültülü ve bayağı

bir kahkaha attı. Bu yaşlanmaya başlayan alaycı ve aşağılık bir kadının gülüşüydü. Richard az kalsın karısına saldıracaktı. Ama sonra dudaklarının bir gülümsemeyle aralandığını hissetti. Yeni boyutta Seth'in yerini alan derin dondurucu kadar soğuk ve anlamsız bir gülümseme bu.

Richard, «Fazla gecikmem,» dedi. «Bir iki şeyi not etmek istiyorum.»

Lina kayıtsızca, «Neden Nobel ödülünü kazanacak kısa bir hikâye yazmıyorsun?»

diye sordu. «Ya da öyle bir şey?» Dev anası kadın yalpalayarak merdivene giderken, holün tahtaları gıcırdayıp homurdandı. «Aldığım numaralı gözlüğün parasını hâlâ vermedim. Videonun taksidini de

geciktirdik. Kahretsin! Neden biraz para kazanmıyorsun?»

Richard, «Şey,» dedi. «Bilmiyorum, Lina. Ama bu gece par lak fikirlerim var.

Gerçekten.»

Kadın dönüp ona baktı. Yine alaylı bir şey söyleyecekti. «Parlak fikirlerin bizi hiçbir zaman zengin etmedi, ama yine seni bırakmadım,» gibi bir şey. Sonra bundan vazgeçti. Belki de Richard'ın gülüşü onu engellemiştir. Lina merdivenden çıktı. Richard orada durmuş, karısının gök gürültüsünü andıran ayak seslerini dinliyordu. Alnında ter taneciklerinin belirlediğinin farkındaydı. Hem midesi bulanıyordu, hem de çok sevinçliydi.

Sonra dönerek çalışma odasına gitti.

Richard bilgisayarı açtığında, bu kez aygıt ne mırıltıya ben-

— 202 —ter bir ses çıkardı, ne de gök gürlemesine. Bilgisayardan alçalıp tizleşen ulumaya benzer bir ses yükseldi. Ekranın hemen gerisindeki oyuncak tren transformatörü hemen kokmaya başladı. Richard Uygulama düğmesine bastı, «Doğum günün kutlu olsun, Richard amca! Jon» cümlesi silindi ve makineden dumanlar çıktı.

Richard, «Fazla vaktim yok...» diye düşündü. «Hayır... Bu doğru değil. Hiç vaktim yok. Jon bunu biliyordu. Şimdi ben de eliyorum.»

Richard'ın iki seçeneği vardı yalnızca. Ya Ekleme düğmesine basarak Seth'i geri getirecek ya da başladığı işi bitirecekti. Richard Seth'i kolaylıkla geri getirebileceğinden emindi. Altın paraları yaratmak kadar kolay olacaktı bu.

Koku gitgide artıyor, keskinleşiyordu. Birkaç dakika sonra ekranda, «Fazla Yükleme» sözcükleri belirecekti. Sadece birkaç dakikası vardı.

Richard parmaklarını tuşlarda dolaştırdı ve «Karım Adelina Mabel Warren Hagstrom'dur.» diye yazdı.

Sonra Silme düğmesine bastı.

Yine tuşlara vurarak, bu sefer şu cümleyi yazdı. «Ben yalnız yaşayan bir adamım.»

Şimdi iki sözcük ekranın yukarı sağ köşesinde belirip kaybolmaya başlamıştı.

«Fazla Yükleme.» «Fazla Yükleme.» «Fazla Yükleme.»

«Lütfen... Lütfen bitirmeme izin ver. Lütfen. Lütfen...»

Videodan çıkan duman artık iyice yoğunlaşmış ve kurşuni-leşmişti. Richard hâlâ

uluyan bilgisayara baktı. Deliklerinden de dumanlar çıkıyordu... Ve dipte, dumanların arasında somurtkan, kırmızı bir kıvılcım vardı.

Büyülü top, sağlıklı mı, zengin mi yoksa akıllı mı olacağım? Yoksa yalnız yaşayacak ve üzüntümden kendimi mi öldüreceğim? Zamanım var mı?

Şimdi sonucu göremiyorum. Daha sonra tekrar dene.

Ama Richard için, «daha sonra» diye bir şey yoktu.

Böylece Ekleme düğmesine dokundu ve ekran karardı. Ama o «Fazla Yükleme»

sözcükleri hâlâ göz kırpyordu.

Richard tuşlara basarak, «Tabii karım Belinda ve oğlum Jonathan da yanımdalar,»

diye yazdı.

— 203 —

«Lütfen... Lütfen...»

J

Richard, Uygulama düğmesine bastı. *

Ekranda hiçbir şey belirmedi. Genç adama yüzyıllar kadar uzun gelen bir süre bomboş kaldı. Sadece yine «Fazla Yükleme, sözcükleri gözüktüyordu. Artık öyle hızlı göz kırpyorlardı ki, bu iki sözcük sanki ekrandan hiç silinmiyormuş gibi geliyordu insana. Aygıtın içinde bir şey patlayarak cızırdadı. Richard inledi.

Sonra ekranda yeşil harfler belirdi. Sanki simsiyah bir denizde yüzüyordu bunlar.

«Ben yalnız yaşayan bir adamım. Tabii karım Belinda ve oğlum Jonathan da yanımdalar.»

Richard, Uygulama düğmesine iki kez vurdu.

«Şimdi,» diye düşündü. «Şimdi, 'Bilgisayarın bütün kusurları Bay Nordhoff onu buraya getirmeden önce giderilmişti,' diye yazacağım. Ya da, 'Kafamda en aşağı

yirmi beş çok-satan kitaba yetecek kadar fikir var.' Ya da, 'Ailemle birlikte sonsuza kadar mutlu bir yaşam süreceğim.' Ya da...»

Ama Richard hiçbir şey yazmadı. Ellerini aptal aptal tuşlar da dolaştırdı.

Kafasının karmakarışık olduğunun farkındaydı. Otomobil icat edileli beri Manhattan'da görülen en büyük trafik keşmekeşinden farksızdı bu.

Birdenbire ekranda arka arkaya aynı sözcükler belirdi.

«Fazlayüklemefazlayüklemefazlayüklemefazlayükleme.»

Yine bir patlama oldu. Aygıttan alevler fişkırdı. Sonra bunlar kayboldu. Richard koltuğunda arkasına yaslandı. Ekranın patlayacağından korktuğu için, yüzünü

elleriyle korumaya çalışıyordu.

«Baba?»

Richard koltuğunda döndü. Yüreği öyle çarpıyordu ki, sanki göğsünü delip dışarı

fırlayacaktı.

Kapıda Jon duruyordu. Jon Hagstrom. Yüzü eskisi gibiydi, ama yine de bir fark vardı. Belli belirsiz, ama yine de fark edilecek bir başkalık. Richard, «Belki de bu iki kardeş arasındaki far ka bağlı bir şey,» diye düşündü, «ikimizin babalığı arasındaki far ka. Ya da çocuğun gözlerindeki o ihtiyatlı, dikkatli ifadenin kay bolmuş olması böyle düşünmeme neden oldu. Richard, Jon'un gözlüğünün ince madeni bir çerçevesi olduğunu gördü. Roger'ın

— 204 —

çocuğa on beş dolar daha ucuz olduğu için aldığı o çirkin, bağa kenarlı göziük kaybolmuştu.

Belki neden daha da basitti. Jon'da şanssız, ümitsiz bir çocuk hali yoktu artık.

Richard boğuk boğuk, «Jon?» dedi. Kendi kendine bundan tjaha fazlasını gerçekten isteyip istemediğini soruyordu. Gerçekten istemiş miydi? Bu Richard'a gülünç

geliyordu, ama genç adam. «Belki de istedim,» diye düşündü. «İnsanlar böyle işte.» Sonra ekledi. «Jon, sensin değil mi?»

«Başka kim olacaktı?» Jon başıyla bilgisayarı işaret etti. «Bilgisayarlar cennetine uçtuğun sırada yaralanmadın ya?»

Richard güldü. «Hayır hayır. Bir şeyim yok.»

Jon başını salladı. «Çalışmadığı için üzgünüm. Bilmem neden o İşe yaramaz parçaları kullandım... Bunu gerçekten bilmiyorum.» Tekrar kafasını sallayarak ekledi. «Sanki zorunluymu-şum gibi. Çocukça bir şey bu.»

Richard oğlunun yanına giderek kolunu onun omzuna attı. «Eh, belki bir dahaki sefere daha başarılı olursun.»

«Belki. Ya da başka bir şeyi denerim.»

«O da olur.»

«Annem kakaonun hazır olduğunu söyledi. Tabii istiyorsan.»

Richard, «İstiyorum,» dedi.

Baba oğul çalışma odasından çıkıp eve gittiler. Bu eve hiçbir zaman tombalada kazanılmış, donmuş bir hindi girmemişti. «Şu anda bir fincan kakao çok hoşuma gidecek.»

Jon, «Yarın o nesnenin içindeki işe yarayacak birkaç şeyi alırım,» dedi.

«Gerisini çöpe atarım.»

Richard, «Onu yaşamımızdan sil,» diye karşılık verdi. Birlikte gülerek sıcak kakao kokan eve girdiler.

-----o

— 205 —

Maymun

Hal Shelbum, oğlu Dennis'in tavan arasının bir kösesine atılmış küflü karton kutudan çıkardığı şeyi görünce, müthiş bir çaresizlik ve dehşete kapıldı. Az kalsın bağıracaktı. Çılgılığı geri tıkmak istiyormuş gibi yumruğunu ağzına dayadı... Sonra da yumruğuna doğru öksürdü. Terry de Dennis de bunu fark etmediler. Sadece Petey bir an merakla çevresine bakındı.

Dennis saygıyla, «Hey,» dedi. «Çok güzel.» Artık babası onunla konuşurken, sesinde bu ifade belirmiyordu. Dennis on iki yaşındaydı.

Petey, «Nedir o?» diye sordu. Babasına bir göz attı. Sonra da bakışları tekrar ağabeyinin bulduğu şeye kaydı. «Nedir o, baba?»

Dennis. «Bu bir maymun, geri zekâlı,» dedi. «Şimdiye kadar hiç maymun görmedin mi?»

Terry dalgın dalgın, «Kardeşine geri zekâlı deme,» diye söylendi. Sonra da içinde perdeler olan bir kutuyu inceledi. Perdeler küften yapış yapış olmuştu.

Genç kadın onları çabucak elinden bıraktı, «ööö...»

Petey, «Maymunu ben alabilir miyim, baba?» dedi. Henüz dokuz yaşındaydı.

Dennis haykırdı. «Ne demek istiyorsun? Onu ben buldum.» Terry, «Çocuklar, lütfen,» dedi. «Başım ağrımaya başladı.» Hal bu konuşmayı hayal meyal duydu.

Maymun büyük onlunun elinden parlak gözleriyle ona bakıyordu. Suratında o bil-

— 206 —jile gülümseme vardı. Çocukken Hal'in karabasanlarında gördüğü 0 gülümseme. Hal sonunda...

Dışarıda soğuk bir rüzgâr esmeye başladı. Yıpranmış, paslı yağmur oluğundan bir ıslık sesi yükseldi. Petey babasına sokuldu. Çiviler çakılı tahta tavana endişeyle bakıyordu.

Islık gırtlaktan gelen bir mırıltı halini alırken de, «O neydi, babacığım?» diye sordu.

Hal hâlâ maymuna bakıyordu. «Sadece rüzgâr.» Maymunun elindeki pirinç ziller, çıplak tek ampulün ölgün ışığında yarım-aylar gibi gözüküyordu. Birbirlerinden otuz santim kadar uzaktaydılar ve kımıldamıyorlardı. Genç adam dalgın dalgın ekledi. «Rüzgâr ıslık çalabilir, ama şarkı söyleyemez.» Sonra bunun Will Amcasının sık sık yinelediği bir söz olduğunu anımsadı ve tüyleri diken diken oldu.

Yine o ıslık sesi duyuldu. Rüzgâr uğuldayarak Kristal gölden esiyor, sonra oluklara dalıyordu. Hal'in yüzüne soğuk hava dalgacıkları çarptı. Genç adam,

«Tanrım,» diye düşündü. «Burası Hart-ford'daki evin arka tarafındaki dolaptan farksız. Sanki hepimiz birden zamanda yolculuk yaptık ve otuz yıl öncesine döndük.»

Hayır, bunu düşünmeyeceğim!

Ama tabii, şimdi bundan başka bir şey düşünemiyordu.

Bu lanet olasıca maymunu aynı kutuda bulduğum o arka dolap...

Terry ıvır zıvır dolu bir sandığa bakmak için uzaklaştı. Tavan alçak olduğu için, ördek gibi sağa sola yalpalıyordu.

Petey, «Ondan hoşlanmadım,» diyerek Hal'in elini tuttu. «Dennis istiyorsa maymunu alsın. Artık gidelim mi. babacığım?»

Dennis, «Ne o, hayalet göreceğini mi sanıyorsun, korkak?» diye alay etti.

Terry dalgın dalgın, «Sus, Dennis,» dedi. Üzerinde Çin desenleri olan, incecik porselen bir fincanı aldı. «Bu çok güzel. Bu...»

Hal, Dennis'in maymunu sırtından kurmak için gerekli olan anahtarı bulduğunu fark etti. Dehşet, kara kanatlarını açarak içinde dolaştı. «Yapma!»

Sesi gereğinden fazla sert çıkmıştı. Ne yaptığını bilmeden, maymunu Dennis'in elinden kaptı. Dennis dönüp şaşkın şaşkın

— 207 —baktı. Terry de omzunu üzerinden Hal'e bir göz attı. Petey başı^ kaldırdı. Bir an hiçbiri konuşmadılar. Rüzgâr yine ıslık çaldı. gü sefer sesi çok pesti.

Çirkin bir davete benziyordu.

Hal, «Şey,» dedi. «Herhalde içindeki yay kırıktır.» Eskiden de kırıktı... Ama bazen kırık değilmiş gibi çalışır», di... İsteddiği zaman...

«Maymunu elimden kapmana gerek yoktu ki.» «Dennis, kes sesini.»

Dennis gözlerini kırıştırdı. Bir an endişelendi de. Babası uzun süredir onunla bu kadar sert konuşmamıştı. California'da National Aerodyne Şirketindeki işini kaybettiği ve Texas'a yerleştiklerinden beri böyle öfkelenmemişti. Dennis diretmemeye karar verdi. Ama şimdilik. Tekrar karton kutuya dönerek bunu karıştırmaya başladı. Kutuda işe yarayacak bir şey yoktu. Kan yerine samanları

ve yayları akan, kırık oyuncaklar... #i Rüzgârın sesi yükselmişti artık. Islık çalmıyor, uluyordu.»!
«Baba, lütfen...»

Petey bunu ancak Hal'in duyabileceği mt sesle söylemişti.

M]

Hal, «Evet,» dedi. «Terry artık gidelim.» m\

«Ama daha birçok şeye bakmadım...» il

«Gidelim, dedim.»

I

Bu sefer de Terry şaşırdı.

"

Bir motelde yanyana iki oda tutmuşlardı. O gece saat onda, iki çocuk odalarında mışıl mışıl uyuyorlardı, Terry de öbür odada. Genç kadın Casco kentindeki evden dönerlerken, migreninin tutmaması için iki Valium hapı almıştı. Terry son zamanlarda fazla Valium içiyordu. İlaça National Aerodyne Şirketi Hal'in işine son verdiği zaman başlamıştı. Genç adam son iki yıldır Texas Instruments şirketinde çalışıyordu. Yılda eskisinden dört bin dolar daha az kazanıyordu. Ama iş işt. Şanslı sayılırlardı. Pek çok bilgisayar programlama uzmanı işsiz geziyordu. Şirketin Amette'de verdiği ev de Fresno'daki kadar güzeldi. Karısına bunları söylediğinde, Terry, «Haklısın,» diyordu. Ama Hal karısının yalan söylediğini düşünüyordu.

Dennis'i de kaybetmeye başlamıştı. Oğlunun kendisinden

— 208 —uzaklaştığını hissediyordu. Çocuk zamanı gelmeden kaçacaktı besbelli. «Güle güle Dennis, hoşçakal yabancı. Seninle tren yolculuğu yapmak hoşuma gitti.» Terry,

«Bu çocuk esrar içiyor,» diyordu. «Bazen kokusunu fark ediyorum. Onunla konuşmalısın. Hal.» Genç adam da bunu yapacağını söylüyordu. Ama henüz konuşmamıştı.

Çocuklar uyuyorlardı. Terry de öyle. Hal banyoya girip kapıyı çekti. Klozetin kapağını kapayarak, üzerine oturdu. Ve maymuna baktı.

Maymuna dokunmaktan bile nefret ediyordu. Yer yer dökülmüş, o yumuşak kahverengi kürke dokunmaktan. Maymunun sırtışı da sinirlerine dokunuyordu. Will Amca bir keresinde, «Bu maymun zenciler gibi gülüyor,» demişti. Ama aslında maymun ne zenciler gibi gülüyordu, ne de öbür insanlar gibi. Yaratığın bütün dişleri ortadaydı. Oyuncak kurulunca dudakları oynuyor, sanki dişleri irileşip vampir dişlerine dönüşüyordu. Maymun dudaklarını oynatarak zilleri birbirine vuruyordu.

«Ahmak maymun, ahmak kurgulu maymun, ahmak, ahmak...»

Hal maymunu düşürdü. Elleri öyle titriyordu ki, oyuncağı yere düşürdü.

Anahtar fayanslara çarparak şıkırdadı. O sessizlikte bu şıkırtı, Hal'de gök gürültüsü etkisi yaptı. Şimdi maymun genç adama bulanık, kehribar gözleriyle bakıyordu. Ahmakça bir neşe dolu bebek gözleriyle. Zilleri cehennemden gelecek bir bandoya katılmayı bekliyormuş gibi hazırdı. Alta «Hong Kong Malı»

yazılıydı.

Hal, «Sen burada olamazsın,» diye fısıldadı. «Ben seni dokuz yaşımdayken kuyuya attım.»

Maymun ona sırttı.

Dışarıdaki karanlık gecede, uğursuz bir rüzgâr moteli sar sıyordu.

Hal'in ağabeyi Bili ve onun karısı Colette, ertesi gün onlarla Will Amcayla İda Yengenin evinde buluştular.

Bili gülerek Hal'e, «Aile bağlarını pekiştirmek için birinin ölümünden yararlanmanın, çok kötü bir yol olduğunu hiç düşün-

— 209 —

Sis —F. 14

dön mü?» diye sordu. Ona Will Amcanın adını koymuşla^ Will Amca bazen, «Rodeo şampiyonları Will'le Bil,» diyerek ç/ cuğun saçlarını karıştırırdı. Sık sık yinelediği bir sözdü bu. Tipu «Rüzgâr ılık çalabilir, ama şarkı söyleyemez,»

sözü gibi...

Will Amca altı yıl önce ölmüş, İda Yenge bu evde yalm2 başına yaşamayı

sürdürmüştü. Bir hafta önce de kriz geçirmi» ve son nefesini vermişti. Bili, Hal'e haber vermek için şehirlerarası telefonla kardeşini aradığı zaman, «Çok ani oldu,» demişti. Sanki bilebilirmiş gibi. Bir insanın ne zaman öleceğini kim bilebilirdi? İda Yenge yalnız başına ölmüştü.

Hal, «Evet,» dedi. «Düşündüm.»

İki kardeş evi dolaştılar, Büyüdükleri bu yuvayr. Gemilerde çalışan babaları, onlar küçükken ortadan kaybolmuştu. Bili babasını hayal meyal anımsadığını iddia ediyordu. Ama Hal'in babasıyla ilgili hiçbir anısı yoktu. Anneleri de Bill on, Hal de sekiz yaşındayken ölmüştü. İda Yenge onları bir otobüse bindirip Hartford'dan buraya getirmişti, iki kardeş burada büyümüş, bu evden üniversiteye gitmişlerdi. «Evi özledim,» dedikleri zaman, bu evi kastetmişlerdi. Bili, Maine'de kalmıştı. Şimdi Portland'da avukatlık yapıyordu, işinde oldukça başarılıydı.

Hal, Petey'in evin doğu tarafındaki birbirine karışmış böğürtlenlere doğru gittiğini fark ederek, «Oraya yaklaşma,» diye seslendi.

Petey soru sorar gibi ona baktı. Hal oğluna duyduğu sevgiyle sarsıldı. Ve birden aklına yine maymun geldi.

Petey, «Ama neden, baba?» diye sordu.

Bili, «Eski kuyu oralarda bir yerde olacak,» dedi. «Açıkçası, tam yerini unuttum. Baban haklı, Petey, oraya yaklaşmamalısın. Dikenler her yanını çizer, öyle değil mi, Hal?»

Hal dalgın dalgın, «Öyle,» diye mırıldandı. Petey uzaklaştı. Arkasına hiç

bakmıyordu. Sonra Dennis'in suda taş sektirdiği, çakıllı dar kıyıya indi. Hal göğsünde bir şeyin biraz gevşediğini hissetti.

Belki Bili eski kuyunun nerede olduğunu unutmuştu. Ama Hal o gün akşama doğru, kuyuyu eliyle koymuş gibi buldu. Ora-

— 210 —va varmak için aralarından geçtiği dikenler eski flanel ceketini yırttılar-gözlerini oymaya kalkıştılar. Hal kuyunun yanında du-Lp, üzerine kapatılmış

çürük tahtalara baktı. Bir an düşündü ve yere diz çöktü. Dişleri arka arkaya iki el ateş edilmiş gibi çatlıydılar. Hal tahtalardan ikisini yana çekti.

Boğulmakta olan biri, taş kuyunun dibinden Hal'e baktı. Ağzı çarpılmış, gözleri büyümüştü. Hal inledi. Sesi yüksek değndi. ^rna yüreğinde çok şiddetli bir yankı

yapmıştı bu ses. .Kara sudaki kendi yüzüydü.

O maymunun suratı değil. Hal bir an onun maymunun suratı olduğunu sanmıştı.

Titriyordu adam. Bütün vücudu sarsılıyordu.

Onu kuyuya atmıştım. Onu kuyuya atmıştım. Tanrım, yalvarırım aklımı kaçırmış olmayayım. Onu kuyuya atmıştım.

Kuyu Johnny McCabe'in öldüğü yaz kurumuştı. Bill'le Hal' in, Will Amcayla İda Yengenin yanına yerleşmelerinden bir yıl sonra. Will Amca artezyen kuyusu açtırmak için bankadan borç almıştı. Eski kuyunun çevresini de böğürtlenler sarmıştı. Kurumuş olan kuyunun.

Ama şimdi kuyunun dibinde su vardı. Su geri gelmişti." Maymun gibi...

Hal bu sefer o anıyı kafasından kovamazdı. Orada çaresizlikle oturup, anıların canlanmasına izin verdi. Onlarla birlikte sürüklenmeye çalıştı. Dev bir dalganın üzerinde kayan bir sörf-çü gibi: Sörfçü düşerse, dalga onu ezecekti.

Hal o yazın sonlarına doğru, elinde maymunla usulca buraya gelmişti.

Böğürtlenler olmuştu artık. Kokuları keskin ve iç bayıltıcıydı. Kimse buraya gelip onları toplayamazdı. Ancak İda Yenge bazen önlüğünün eteğine birkaç avuç

böğürtlen doldururdu. Hal o gün böğürtlenlerin fazla olgunlaşmış ve geçmeye başlamış olduklarını fark etmişti. Bazıları çürümüştü. Bunlardan irine benzeyen, yoğun, beyaz bir su akıyordu. Yerdeki uzun otların arasında ağustosböcekleri, insanı çıldırtacak bir şarkı tutturmuşlardı. «Riii-riii...» Sonu gelmiyordu bunun.

Hal'in yüzünü dikenler çizmiş, yanaklarında kan damlaları be-

— 211 —lirmişti. Çıplak kollarında da. Kendisini korumaya çalışmıyort. Duyduğu dehşet yüzünden körleşmişti. Hem öylesine körleşmişt ki, az kalsın kuyuyu örten çürümüş tahtaların üzerine devrilecekti. Belki de dokuz metre derinliğindeki kuyunun çamurlu dj-bine yuvarlanacaktı. Dengesini yitirmemek için kollarını

açınca dikenler yine derisini dağlamıştı. Hal işte bu olayı anımsadığı' için, Petey'i öyle sert bir sesle geri çağırılmıştı.

Johnny McCabe'in öldüğü gündü bu. Hal'in en yakın arkadaşının. Johnny evlerinin arka bahçesindeki bir ağacın tepesine bir kulübecik yapmıştı. Hal'le o yaz ağacın tepesinde uzun saatler geçirmişlerdi. Korsancılık oynuyor, gölde hayali kalyonlar görüyor, topları ateşliyor, cunda yelkenini açıyor (Bu da neyse?), ge.

miye bordalamaya hazırlanıyorlardı. O gün Johnny ağaca dayalı el merdiveninden çıkıyordu. Daha önce belki bin kez yaptığı gibi. Kulübeciğin hemen altındaki basamak çocuğun ellerinin arasında çatırdamış ve dokuz metreden aşağı yuvarlanan Johnny'nin boynu kırılmıştı. Maymunun suçuydu bu. Maymunun. O kahrola-sıca iğrenç maymunun. Evde telefon çaldığı zaman, İda Yenge koşmuştu. Yolun aşağısında oturan arkadaşı Milly'den kötü haberi duyunca, ağzı dehşetle bir karış açılmıştı. İda Yenge, «Gel verandaya çıkalım, Hal,» demişti. «Sana kötü

bir haber vermek zorundayım...» Kapıldığı dehşet yüzünden midesi bulanmaya başlayan Hal, «Maymun,» diye düşünmüştü. «Maymun yine ne yaptı?»

O gün kuyunun dibinde yüzünün aksini görmedi. Dipte sadece taşlar vardı ve çamur pis pis kokuyordu. Birbirine girmiş böğürtlenlerin altındaki uzun otların üzerine bıraktığı maymuna baktı.

Zilleri hazırdı. Gerilmiş dudaklarının arasından iri dişleri gözükiyordu. Gözleri pırıl pırıldı. Postunun tüyleri yer yer dökülmüştü.

Hal maymuna ıslık çalar gibi, «Senden nefret ediyorum,* diye fısıldadı. Eliyle yaratığın tiksinti verici gövdesini kavradı. Oyuncanın üzerine geçirilmiş kürk buruştu. Hal maymunu yukarı doğru kaldırarak yüzüne yaklaştırdığında bile, yaratık hâlâ sırtıyordu. Hal maymuna, «Haydi bakalım!» diye meydan okudu. Ve sonra o gün ilk kez ağlamaya başladı. Maymunu salladı. Hazır

— 212 —ziller hafifçe titreşti. Maymun her iyi şeyi mahvediyordu. Her cgyi, «Haydi!

Zillerini birbirine vur! Birbirine vur onları!»

Maymun sadece sırttı.

«Haydi, zilleri birbirlerine vursana!» Hal'in sinirli sesi gitgide yükseliyordu.

«Korkak sen de! Korkak! Haydi, zillerini çal! Sana meydan okuyorum! Meydan okuyorum!»

Maymunun kahvemsî-sarı gözleriyle iri dişleri pırıldıyordu.

Hal oyuncayı kuyuya attı o zaman. Üzüntü ve dehşetten çıldırmış gibiydi.

Maymunun kuyunun dibine doğru inerken, bir kez döndüğünü gördü. Sirkte.numara yapan maymunlar gibi. Güneş son kez o zilleri ışıldattı. Oyuncak gürültüyle kuyunun dibine çarptı. Galiba içindeki mekanizma harekete geçmişti. Çünkü maymun birdenbire zilleri birbirine vurmaya başladı. Düzgün, kesin ve tenekemsî sesleri Hal'in kulağına kadar geldi. Ses ölü kuyunun kuru ağzında yankılandı.

«Çın-çın-

çın...»

Hal ellerini ağzına bastırdı. Bir an kuyunun dibindeki maymunu gördü. Belki de hayal gücünün yardımıyla. Maymun çamurda yatıyordu. Öfkeli gözlerini kuyunun ağzından bakan çocuğun küçük yüzüne dikmişti. Sanki onu hiç unutmamak istiyor du. Dişlerinin çevresinde dudakları kâh geriliyor, kâh büzülüyordu. Ziller birbirine çarpıyordu. Gülünç, kurgulu bir maymundu o.

Çın-çın-çın, kim öldü? Çın çın çın, gözleri iri iri açılmış bu çocuk Johnny McCabe mi? Bir akrobat gibi taklalar atıyor. Parlak yaz havasında uçuyor sanki.

Elinde hâlâ kırık basamak var. Ve yere çarpıyor. Bir tek çıtırtı duyuluyor.

Çocuğun ağzından burnunda ve büyümüş gözlerinden kan akıyor. O Johnny mi, Hal?

Yoksa sen misin?

Hal inleyerek tahtaları kuyunun ağzına kapattı. Elllerine kıymıklar battı, ama buna aldırmadı. Hatta kıymıkların farkında bile değildi. Maymunun sesini hâlâ

duyuyordu. Tahtalar yüzünden bo-ğuklaşmış ve daha korkunç olmuştu. Maymun taş

örülü kuyunun dibinde yatıyor, zillerini birbirine vurarak iğrenç vücudunu oynatıyordu. Zil sesleri, karabasanlarda duyulan seslere benziyordu.

Çın-çın-çın, bu sefer kim öldü?

Hal bin bir güçlkle böğürtlenlerin arasından geri döndü. Dikenler yine yüzünü

tırmaladı. Çiziklerden kan akıyordu. Kotu-

— 213 —nun paçalarına dulavrat otları takıldı. Bir ara yüzükoyun yere yuvarlandı.

Kulakları çınlamaya başladı. Sanki maymun kendisini izlemiş gibi... Will Amca çocuğu daha sonra garajda buldu. Bir lastiğin üzerine oturmuş ağlıyordu. Amcası

onun ölen arkadaşı için ağladığını düşündü. Bu doğruydı. Ama Hal biraz da duyduğu o dehşet yüzünden hıçkırıyordu.

Hal maymunu akşamüzeri kuyuya atmıştı. O akşam ışıltılı bir sis perdesiyle karanlık basarken, görüş uzaklığının iyice azalmış olmasına aldırmayan ve arabasını çok hızlı süren bir adam, İda Yengenin Manx kedisini çiğnedi. Ve durmayarak yoluna devam etti. Kedinin barsakları yerlere saçıldı. Bili kusmaya başladı. Hal sadece başını çevirdi. Rengi solmuştu, yüzü ifadesizdi. İda Yengenin hıçkırarak ağladığını duyuyordu. Ama bu ses sanki kilometrelerce uzaktan geliyordu. (McCabe'lerin çocuklarıyla ilgili haberden sonra kedisi de çiğnenince, İda Yenge ağlama nöbetine tutuldu. Will Amca kadını ancak iki saatte yatıştırabilirdi.) Hal'in içinde soğuk bir sevinç vardı. Sıranın kendisinde olmadığını anlamıştı. Sıra onda, ağabeyi Bill'de ya da Will Amcasında değildi.

(İki rodeo şampiyonunda.) Ölüm sırası İda Yengenin Manx kedisindeydi. Artık maymun yoktu. Kuyunun dibindeydi o. Kulakları pireli, sıska bir Manx kedisi de pek yüksek bir bedel sayılmazdı. Maymun o cehennem zillerini çalmak istiyorsa, bunu yapabilirdi artık. Onları yerde sürünen solucanlar ve böcekler, kuyunun taş

boğazında yaşayan kara yaratıklar için şingırdatabi-lirdi. Maymun orada çürüyecekti, içindeki iğrenç dişli çarklar ve yaylar paslanacaktı. Orada ölecekti maymun. Karanlıkta, çamurun içinde. Örümcekler ona bir kefen öreceklerdi.

Ama maymun geri gelmişti işte.

Hal kuyunun ağzını tekrar ağır ağır kapattı. O gün yaptığı gibi. Kulaklarında maymunun zilleri çınılıyordu sanki. Çın çın-çın" çın, kim öldü, Hal? Terry mi?

Dennis mi? Yoksa Petey mi, Hal? En sevdiğin Petey değil mi? O mu öldü? Çın-çın-

çın...

«Bırak onu!»

Petey irkilerek maymunu elinden düşürdü. Hal karabasan gibi bir an, oyuncağın bu biçimde sarsılması yüzünden mekaniz-

— 214 —

^asının çalışacağını ve zillerin şingirdayarak birbirine vuracağını sandı.

«Beni korkuttun, baba.»

«Çok üzgünüm. Ama onunla oynamanı istemiyorum.»

Ötekiler sinemaya gitmişlerdi. Hal motele onlardan daha erken döneceğini sanmıştı. Ama evde düşündüğünden daha uzun süre kalmıştı. Eski, nefret dolu anılar kendilerine özgü, sonsuz zaman boyutunda ilerliyor gibiydi.

Şimdi Terry, Dennis'in yanına oturmuş, televizyonda «Beverly Hillbillies»

programını seyrediyordu. Eski bozuk filmi dikkatle, ama biraz da sersemce izlemesinden, yine Valium almış olduğu anlaşıyordu. Dennis bir pop dergisi okuyor, Petey ise yere bağdaş kurmuş, maymunla oynuyordu.

Petey, «Zaten oyuncak çalışmıyor,» dedi.

Hal, «Dennis maymunu o yüzden Petey'e vermiştir,» diye düşündü. Sonra da utandı

ve kendi kendisine kızdı. Dennis'e kar şı kontrol edemediği bir düşmanlık duyuyordu. Gitgide artıyordu bu. Ama sonradan kendisini alçalmış ve ezik hissediyordu. Çaresiz.

Hal, «öyle,» dedi. «Eski bir oyuncak o. Götürüp atacağım. Maymunu bana ver.»

Elini uzattı. Endişelenmiş olan Petey, oyuncağı ona verdi.

Dennis annesine, «Babam pis bir şizofrene benzemeye başladı,» dedi.

Hal ne olduğunu anlamadan kendisini odanın ortasında buldu. Elindeki maymun, sanki hareketini onaylıyormuş gibi sırtıyordu. Hal, Dennis'i gömleğinden yakalayıp yerinden kaldırdı. Dikişlerden biri sokulurken, hafif bir çıtırdı

oldu. Dennis şaşkınlık içindeydi. Yüzünde komik denilebilecek bir ifade vardı.

Pop jdergisi yere düştü.

«Hal!» Terry'nin sesi bir çılgılık gibiydi. Petey irileşmiş gözlerle onlara bakıyordu.

Hal, Dennis'i sürükleyerek dışarı çıkarttı. Kapıyı gürültüyle kapadı ve oğlunu kapıya yasladı. Çocuğun yüzünde korku dolu bir ifade belirmeye başlıyordu. Hal,

«Senin bir sorunun var,» diye homurdandı. «Ağzınla ilgili bir sorun.» «Bırak beni! Gömleğimi yırttın! Sen...»

— 215 —

Hal çocuğu tekrar kapıya çarptı. «Evet, gerçekten ağzımla ilgili önemli bir derdin var. Bunu okulda mı öğrendin? Yoksa esrar içtiğin o yerde mi?»

Dennis kızardı. Yüzü suçluluk duygusuyla bir an çirkinleşti. Sonra, «Eğer işinden kovulmasaydın, o rezil okula gitmek zorunda kalmazdım,» diye bağırdı.

Hal, Dennis'i yine kapıya çarptı. «Ben kovulmadım. Çalışanların sayısını

azaltmaya karar vermişlerdi. Bunu sen de biliyorsun. Bu konuda ileri geri konuşmanı da istemiyorum. Sorunların mı var? Öyleyse dünyaya hoş geldin, Dennis.

Ama her şeyin suçunu bana yükleme! Yemek yiyorsun. Aç açık değilsin. On iki: yaşındasın. On iki yaşındaki bir çocuğun ukalalıklarını dinleye-, mem!» Adam her sözü, çocuğu burun buruna gelinceye kadar kendisine çekerek, sonra da kapıya vurarak tane tane soluyordu. Onu yaralayacak kadar sert vurmuyordu. Ama Dennis korkmuştu. Texas'a geleliberi babası ona elini sürmemişti. Dennis, küçük bir oğlan çocuğunun anırmaya benzeyen, sağlıklı hıçkı-. rıklarıyla sarsılmaya başladı.

Yüzü yer yer kızarmış, yüz hatları çarpılmıştı, «iyi ya, bent döv!» diye bağırdı. «Canın istiyorsa beni dövebilirsin. Benden, ne kadar çok nefret ettiğini biliyorum.»

«Senden nefret etmiyorum... Seni çok seviyorum, Dennis. Ama senin babanı. Ya sen bana saygı gösterirsin ya da ben-, seni ezip geçerim.»

Dennis adamın elinden kurtulmaya çalıştı. Hal oğlunu kendisine çekip ona sarıldı. Dennis bir an karşı koymaya çalıştı. Sonra da yüzünü Hal'ın gömleğine gömerek, bitkin düşmüş gibi hıçkırdı. Hal yıllardır iki çocuğunun da böyle ağladıklarını duymamıştı. Genç adam gözlerini kapattı. Kendisi de bitkin haldeydi.

Terry içeriden kapıya vurmaya başladı. «Yapma, Hal Çocuğa ne yapıyorsan, bundan vazgeç!»

Hal, «Dennis'i öldürmüyorum,» dedi. «Sen karışma, Terry.»

«Buraya bak...»

Dennis, «Benim bir şeyim yok, anne,» dedi. Yüzünü babasının göğsüne dayamış

olduğu için sesi boğuk çıkmıştı.

Hal karısının bir an şaşkın şaşkın beklediğini fark etti. Sonra Terry kapıdan uzaklaştı. Hal yine oğluna baktı.

— 216 —

Dennis istemeye istemeye, «Senin hakkında ileri geri ko* nuştüğüm için özür dilerim, baba,» diye mırıldandı.

«Pekâlâ. Bunu teşekkürlerimje kabul ediyorum. Gelecek hafta eve döneceğiz. İki üç gün bekleyeceğim, Dennis. Ondan son' ra çekmecelerinin hepsini arayacağım.

Görmemi istemediğin bir ?ey varsa, onu hemen at.»

Dennis'in yüzünde yine suçluluk ifadesi belirdi. Çocuk gözlerini babasından kaçırarak, elinin tersiyle burnunu sildi.

«Artık gidebilir miyim?» Dennis yine suratsızlaşmıştı.

Hal, «Tabii,» diyerek oğlunu bıraktı. «Yazın onunla kamp yapmalıyız.» diye düşünüyordu. «Sadece ikimiz. Will Amca Bili bizimle balığa çıkardı. Benim de aynı şeyi yapmam iyi olur. Ona yaklaşmalıyım. Elimden geleni yapmalıyım.»

Boş motel odasında yatağa ilişerek maymuna baktı. O yaratık «Dennis'le birbirinize bir daha hiç yakın olamayacaksınız Hal,» der gibi gülüyordu. «Bundan emin olabilirsiniz. Ben geri döndüm. Döneceğimi sen de biliyordun zaten.»

Hal o akşam banyoda dişlerini fırçalarken kendi kendine, ' Maymun yine o kutudaydı,» dedi. «Aynı kutuda nasıl olabilir?» Fırça yukarı kayarak diş

etlerini acıttı. Hal yüzünü buruşturdu.

Maymunu ilk gördüğünde henüz dört yaşındaydı. Bili de altı. Ortalarda gözükmeyen babaları, Hartford'da bir ev almıştı. Onlarındı burası. Sonra adam ya ölmüş ya da dünyanın orta yerindeki bir deliğe düşerek gözden kaybolmuştu. Anneleri Holmes Uçak Şirketinde sekreter olarak çalışıyordu. Westville'deki helikopter fabrikasında. Çocuklara değişik kişiler bakıyorlardı. Ama o sırada çocuk bakıcıları, artık sadece Hal'let ilgileniyorlar di. Bili ilkokula başlamıştı.

Çocuk bakıcılarından hiçbiri uzun süre çalışmıyordu. Gebe kalıyor ve sevgilileriyle evleniyorlardı. Ya da Holmes'da iş buluyorlardı. Bazen de Bayan, Shelbum onların yemeklere koyduğu seriyi ya da özel bir gün için sakladığı

konyağı içtiklerini fark ediyordu. Bakıcılardan çoğu yemek yemek ve yatmaktan başka bir şey düşünmeyen birtatom kafasız kızlardı. Hiçbiri de Hal'e annesinin yaptığı gibi masal okumuyordu.

O uzun kış boyunca Hal'e Beulah adında,, iriyarı bir zenci

— 217 —kız baktı. Beulah annesinin önünde Hal'e âdeta tapıyor, o yokken de çocuğu çimdikliyordu. Ama Hal, Beulah'ı seviyordu yine de Kız arada sırada çocuğa gerçek polis vakalarıyla ilgili dergi]e1/ den yazılar okuyordu. (Beulah oturma odasının gündüze özqu sessizliğinde, ürkütücü bir sesle, «Ölüm, kızıl saçlı

güzeli yakaladı,» diye okuyor ve ağzına bir çikolata daha atıyordu. Hal jSe ciddi ciddi dergideki

bulanık resme bakıyor ve sütünü içiyordu.) Sonradan olanların en acı yanı da, kızıdan hoşlanmasıydı.

Hal maymunu soğuk ve kasvetli bir mart gününde buldu. Hava kapalıydı. Camlara zaman zaman yağmurla karışık kar taneleri çırpıyordu. Beulah kanapede uykuya dalmıştı. Koca göğüslerinin üzerinde, ortası açılmış bir Hikâyem dergisi, çadır gibi duruyordu.

Hal babasının eşyalarına bakmak için, usulca arka taraftaki dolaba gitti.

Arka dolap ikinci katın bir yanında boydan boya uzanıyordu. İçeriye küçük bir kapıdan girilirdi. Tavşan deliğine benzeyen bu kapı, çocukların odasına açılıyordu. Bill'in karyolasının bulunduğu tarafa, iki kardeş de o dolaba girmekten hoşlanırdı. Oysa içerisi kışın çok soğuk, yazın da şakır şakır terletecek,kadar sıcak olurdu. Uzun ve dar dolap yine de rahat bir yerdi.

Üstelik ilginç eşyalarla doluydu. Ne kadar çok şeye bakarsanız bakın, dolaptaki bütün eşyaları göremiyordunuz yine de. Bill'le Hal kaç Cumartesi öğleden sonrasını burada geçirmişlerdi. Birbirleriyle pek konuşmaz, sandıklardan eşyaları teker teker çıkararak incelerlerdi. Bunları uzun süre evirip çevirip, sonra da yine sandığa koyarlardı. Şimdi Hal ortadan kaybolan babalarıyla iletişim kurabilmek için, pek fazla çaba göstermediklerini düşünüyordu.

Babaları şileplerde çalışan bir kaptandı. Dolapta deste deste harita vardı. Bazı

yerlerine düzgün dairelerle işaret konmuştu. Her birinin ortasında da pusula ibresinin yönünü gösteren bir işaret bulunuyordu. Dolaba Barron'un Kaptanlık Rehberi adlı, yirmi ciltlik bir kitap da atılmıştı. Dürbünle uzun süre baktığınız zaman, gözleriniz yanmaya başlıyordu. Türlü limanlardan alınmış

turistik eşyalar yığın yığındı. Lastikten Hawaii bebekleri, yırtık kurdelesinde

«Bir Kız Bul» yazılı, siyah kartondan yapılmış bir melon şapka, içinde küçük bir Eyfel kulesi bulunan bir cam kör

— 218 —

{e--- Zarflara yabancı ülkelerin pulları özenle yerleştirilmişti. Yabancı

paralar da öyle. Hawaii'nin Maui adasından getirilmiş kaya örnekleri bir köşede duruyordu. Simsiyah, cam gibi şeylerdi bunlar. Uğursuz bir görünüşleri vardı.

O gün karla karışık yağmur insanı ipnotize eden tıkırtılarla dama yağarken, Hal de eşyaları karıştıra karıştıra dolabın dibine kadar gitti. Bir kutuyu yana itti. Ve bunun arkasında bir kutu daha olduğunu gördü. Kutunun içinden cam gibi parlayan, bir çift el göz bakıyordu. Hal irkildi ve biraz geriledi. Bir yamyamla karşılaşmış gibi kalbi çarpıyordu. Sonra sessizliği fark etti. Gözlerin cam olduğunu da. O zaman kutudakinin bir tür oyuncak olduğunu anladı. Tekrar ilerleyerek oyuncağı kutudan dikkatle çıkardı.

Maymun sarı ışıktaki dişlerini göstererek gülümsüyordu. Zilleri iki yana açılmıştı.

Çok sevinen Hal, maymunu bir sağa bir sola çeviriyor, tüylü postunun kırıştığını

hissediyordu. Maymunun garip gülümsemesi de hoşuna gitmişti. Başka bir şey daha yok muydu? Daha fark edemeden belirip kaybolan, hemen hemen içgüdüsel bir tiksinti? Belki gerçekten vardı. Ama bu kadar eski anıları düşünürken, her şeye fazla inanmamaya çalışmanız gerekirdi. Ama... Hal aynı ifadeyi evin tavan arasında Petey'In yüzünde de görmemiş miydi?

Küçük Hal maymunun sırtına takılı anahtarı görüp çevirdi. Kolayca dönmüş, zembereğin sarıldığını belirten şıkırtılar duyulmamıştı. Demek ki zembereği boşalmıştı maymunun. Bozuk da olsa, güzel bir oyuncaktı.

Hal maymunla oynamak için onu oturma odasına götürdü.

Beulah uyanarak, «O da nesi?» diye sordu.

Hal, «Hiç,» dedi. «Dolapta buldum.»

Daha sonra maymunu ağabeyiyle paylaştıkları odada, kendi tarafındaki rafın üzerine koydu. Lassie'nin resimleri olan boyama kitabının üstüne. Maymun zilleri elinde, karşıya bakıyordu. Oyuncak kırık, ama maymun yine de gülümsüyordu. Hal o gece sıkıntılı bir rüyadan uyandı. Sıkışmıştı. Yataktan kalkıp koridor daki banyoya gitti. Bili örtülerin altında bir yığına benziyor ve düzgünce soluyordu.

— 219 —

Hal odaya döndü. Ayakta uyuyacaktı neredeyse... Sonra birden, maymun karanlıkta zillerini birbirine vurmaya başladı.

Çın-çın-çm-çın...

Hal'in uykusu açılıverdi. Sanki biri soğuk ve ıslak bir havluyla yüzüne vurmuştu. Yüreği ağzına geldi. Gırtlığından fare cıyıklamasına benzeyen, hafif bir ses yükseldi. Büyümüş gözlerle maymuna bakıyor, dudakları titriyordu.

Çın-çın-çın-çın...

Maymun rafta kamburunu çıkarmış, sallanıyordu. Dudakları gerilip büzülüyor, gerilip büzülüyordu. Bir yamyaminkini andıran iri dişleri pırıldıyordu. İğrenç

bir neşesi vardı maymunun.

Hal, «Dur,» diye fısıldadı.

Ağabeyi yatağında dönerek bir tek kez horladı. Her taraf sessizdi... Maymun dışında. Ziller şangırdayarak birbirine vuruyordu. Herhalde bu gürültü

ağabeyini, annesini, bütün dünyayı uyandıracaktı. Ölülerini bile kaldırırdı o ses.

Çın-çın-çın-çın...

Hal maymuna doğru gitti. Bir yolunu bulup oyuncağı durdurmak istiyordu. Kurgusu bitene kadar, elini iki zilin arasına sokabilirdi. Ama maymun kendi kendine durdu. Zilleri son bir kez vurdu. Çın! Sonra ellerini ağır ağır birbirinden uzaklaştırarak ilk durumunu aldı. Pirinç ziller gölgelerin arasında ısıldıyor, maymun kirli, sarımsı dişlerini göstererek sırıtıyordu.

Ev yine sessizliğe gömülmüştü. Annesi de yatağında dönerek, Bili gibi bir tek kez horladı. Hal kendi yatağına girdi ve örtüleri kafasına çekti. Kalbi hâlâ

hızlı hızlı çarpıyordu. «Maymunu yarın tekrar dolaba koyacağım,» diye düşündü.

«Onu istemiyorum.»

Ama ertesi sabah maymunu dolaba koymayı unuttu. Çünkü annesi o gün işe gitmedi.

Beulah ölmüştü. Annesi Bill'le Hal'e olanları anlatmadı pek. Sadece, «Bir kaza olmuş,» dedi. «Korkunç bir kaza.» Ama o gün akşamüzeri Bili okuldan eve dönerken bir gazete aldı. Bunun dördüncü sayfasını gömleğinin altına sokarak-odalarına çıkardı. Anneleri mutfakta akşam yemeğini hazırlarken, Bili de duraklaya duraklaya haberi kardeşine okudu. Ama başlıkları Hal de sökebiliyordu, «iki kişi evlerinde vurularak öldürüldü. Beulah McCaffery, 19 ve Sally Tremont, 20 otur

— 220 —akları dairede bir tartışma sonucu vurularak öldürülmüşlerdir. Tartışma Çin yemeğini kimin gidip alacağı konusunda çıkmış ve nayan McCaffery'nin sevgilisi Leonard White, 25, iki kızı da vurmuştur. Bayan Tremont hastanede ölmüştür, Beulah McCaffery jSe cinayet yerinde.»

Sanki Beulah kendi detektif dergilerinden birinin içine gi-fi gözden kaybolmuştu. Hal Shelburn böyle düşünüyordu. Buzdan bir el sırtından yukarıya doğru kaydı. Sonra kalbinin çevresinde bir daire çizdi. Çocuk cinayetin maymunun zilleri çaldığı sırada işlenmiş olduğunu anladı...

Terry uyuklu uyuklu sesleniyordu. «Yatacak mısın?»

Genç adam diş macununu lavaboya tükürerek ağzını çalkaladı. «Evet.»

Maymunu daha önce bavuluna tıkmıştı. Bavulu kilitlemeyi de unutmamıştı. İki üç

gün sonra uçakla Texas'a döneceklerdi. Yola çıkmadan, o lanetli şeyi bütün bütün ortadan kaldıracaktı.

Bir yolunu bulacaktı bunun.

Terry karanlıkta, «Dennis'e çok sert davrandın,» diye mırıldandı.

«Sert davranmakta geç bile kaldım. Çocuk sürükleniyor. Ayağı kaysın istemiyorum.»

«Psikoloji açısından, babaca bir otorite kurmak için çocuğu dövmenin...»

«Tanrı aşkına, Terry! Ben Dennis'i dövmedim!»

«...bir yararı olmaz.-

Hai öfkeyle, «Bana grup tedavisi sırasında söylenen sözleri yineleyip durma,» diye homurdandı.

«Bu konuyu tartışmak istemediğin anlaşılıyor.» Terry'nin sesi soğuktu.

«Dennis'e esrarı evden atmasını da söyledim.»

«Öyle mi?» Kadının sesinde endişe vardı şimdi. «Bu ültimatomu nasıl karşıladı?

Ne söyledi?»

«Yapma, Terry. Çocuk ne söyleyebilirdi ki? Seni kovuyorum, tiu diyecekti?»

«Hal, nen var senin? Sen böyle değildin. Ne oldu?»

— 221 —

Adam bavuluna kilitlediği maymunu düşünerek, «Hiçbir ss olmadı,» dedi. Bir yandan da kendi kendine, «Maymun zilleri vu maya başlarsa, sesi duyabilecek miyim?» diye soruyordu. «çVe. duyacağım kesin. Ses biraz boğuk çıkacak, ama yine de işjf' ceğim. Maymun zilleri birbirine vurarak, birinin felakete uğra.

yacağını haber verecek. Beulah, Johnny McCabe, Will Amcanın köpeği Papatya gibi.

Çın-çın-çın, Hal sen misin?» Hal sonra karısına, «Sadece sinirlerim gergin,»

dedi.

«Bütün derdinin bu olduğunu umarım. Çünkü halinden hiç hoşlanmıyorum.»

«Öyle mi?» Bu sözler Hal'in ağzından kaçırvermişti. Onları durduramamıştı. Galiba durr'urmak da istememişti. «Bir Valium daha al. O zaman her şeyi toz pembe görürsün.»

Karısının soluğunu tuttuğunu, sonra da titrekçe verdiğini duydu. Belki Terry'yi avutabilirdi. Ama kendi içi rahat değildi. Dehşet vardı içinde. Maymunu attıktan, bütün bütün ortadan kaldırdıktan sonra her şey yoluna girecekti.

«Tanrım, yalvarırım o maymunu başımdan atmama izin ver.»

Hal uzun bir süre uyuyamadı. Ancak dışarıda gökyüzü grl-leşirken daldı. Ama artık maymunu ortadan nasıl kaldıracağını bildiğini düşünüyordu.

Maymunu ikinci kez Bili buldu.

Beulah McCaffery'nin cinayet yerinde ölmesinden bir buçuk yıl sonra. Yazdı yine.

Hal anaokulunu bitirmişti.

Çocuk bahçede oyun oynadıktan sonra içeri girerken annesi, «Ellerini yıka, Senyor,» dedi. «Domuz gibi kokuyorsun.» Kadın verandada oturmuş, buzlu çay içiyor ve kitap okuyordu. O da tatildaydı. İki haftalık izni vardı.

Hal, ellerini çabucak soğuk suya tuttu ve havluda kirli izler bırakarak kuruladı. «Bili nerede?»

«Yukarıda. Ona odasının kendisine ait olan bölümünü temizlemesini söyle. Berbat orası.»

Böyle durumlarda kötü haber taşımaktan hoşlanan Hal, hızla merdivenden çıktı.

Bili odada yere oturmuştu. Dolabın tavşan deliği kadar küçük olan kapısı açıktı.

Maymun çocuğun elindeydi.

Hal hemen, «O bozuk,» diye bağırdı.

Endişelenmişti. Oysa o gece tuvaletten döndüğünü ve may

— 222 —unun zilleri vurmaya başladığını hayal meyal anımsıyordu. On-ıgn bir hafta kadar sonra Beulah ve maymunla ilgili kötü bir düş aörmüştü. İyi anımsamıyordu, ama haykırarak uyanmış ve bir an öğsünün üstündeki yumuşak ağırlığın maymun olduğunu sanmıştı. Gözlerini açarsa, onun kendisine güleceğini düşünmüştü. Oysa o yumuşak ağırlık Hal'in paniğe kapılarak sarıldığı yastıktı. ^pnesi gelip onu yatıştırmaya çalışmıştı. Hal'e su getirmiş ve çocuğa iki tane turuncumsu bebek aspirini içirmişti. Aspirin de çocukluk çağının dertli anlarında kullanılan bir tür Valiumdu işte. genç kadın oğlunun karabasan görmesine Beulah'ın ölümünün neden olduğunu düşünmüştü. Gerçekten de öyleydi, ama onun sandığı nedenden değil.

Hal artık bu olayları pek anımsayamıyordu. Ama maymun hâlâ onu korkutuyordu.

Özellikle de zilleri ve dişleri.

Bili, «Bunu biliyorum,» diyerek maymunu bir yana attı. «Aptal bir şey.» Maymun Billy'nin yatağına düştü. Şimdi zillerini kaldırmış, gözleri tavana dikili, öyle yatıyordu. Bu Hal'in hiç hoşuna gitmedi. Bili ekledi. «Teddy'ye gidip, o çubuğa geçirilmiş şekerlerden alalım mı?»

Hal, «Cep harçlığımı harcadım bile,» diye yanıt verdi. «Zaten annem de odanın sana ait olan bölümünü temizlemen gerektiğini söyledi.»

Bili, «Bunu daha sonra yaparım,» dedi. «Sana da istersen beş sent borç

verebilirim.» Bili bazen Kızılderilcilik oynarlarken, kardeşinin canını

yakmaktan kaçınmazdı. Hatta durup dururken ona çelme takar ya da vururdu. Ama çoğu zaman iyi

davranırdı.

Hal minnetle, «İşte bu iyi,» diye gülümsedi. «Ama önce şu bozuk maymunu dolaba koyayım. Olur mu?»

«Boş ver.» Bili ayağa kalktı. «Hemen gidelim.»

Hal de ağabeyini dinledi. BilPin ruh durumu sık sık değişirdi. Hal maymunu dolaba kaldırmakta diretseydi, belki de o şekerini yiyemeyecekti. İki kardeş

Teddy'ye giderek o saplı şekerlerden aldılar. Bunlar sıradan şekerler değildi.

Böğürtlenle yapılmıştı. Sonra parka gittiler. Bazı çocuklar beyzbol oynamaya hazırlanıyorlardı. Hal oyuna katılamayacak kadar küçüktü. Dışarıda oturarak şekerini emdi ve büyüklerin «Çin gölü» dedikleri vuruşlar sırasında kaçan topları tuttu. İki kardeş eve ancak hava kararır-

— 223 —ken döndüler. Annesi Hai'i havluyu kirlettiği, Bill'i de odasın toplamadığı için biraz patakladı. Akşam yemeğinden sonra te|e, vizyon seyrettiler. Hal maymunu tamamen unuttu. Maymun nasılsa Billy'nin rafına çıkmıştı. Şimdi Bili Boyd'un yolladığı irrizai, resmin yanında duruyordu. Ve hemen hemen iki yıla yakın bir süre orada kaldı.

Hal yedisine bastığı sırada, bebek bakıcıları artık fazla lük8 sayılıyordu.

Bayan Shelbum her sabah evden ayrılırken, «Bj|| kardeşinle ilgilen,» diyordu.

Ama bir gün Bill'in derslerden sonra okulda kalması gerekti. Hal yalnız başına eve döndü. Her köşede duruyor, araba gelip gelmediğini anlamak için iki tarafa da bakıyordu. Sonra bir koşucu gibi sırtını kamburlaştırarak, hızla karşıya geçiyordu. Hal paspasın altındaki anahtarı alarak eve girdi, ve bir bardak süt içmek için doğruca mutfığa gitti. Buzdolabından süt şişesini aldı. Ama şişe birden kayarak elinden düştü ve cam parçaları yerlere saçıldı. Çünkü yukarıdan, yatak odalarından bir ses gelmişti. «Çın-çın-çın! Çın-çın-çın, merhaba Hal. Hoş

geldin. Aklıma gelmişken Hal, bu sefer sıra sende mi? Seni de 'cinayet yerinde'

ölü mü bulacaklar?»

Hal dönüp odaya koştu. Maymun Bill'in rafında duruyor ve sanki ona bakıyordu.

Bili Boyd'un imzalı resmini raftan ağabeyinin yatağına yuvarlamıştı. Şimdi fotoğraf tersine dönmüş, örtünün üzerinde duruyordu. Maymun sallanıyor gülüyor ve zilleri birbirine vuruyordu. Hal oyuncağa ağır ağır yaklaştı. Yanına gitmek istemiyordu, ama maymun sanki onu çekiyordu. Maymun zilleri iki yana uzatıyor, sonra birbirine vuruyordu. Oyuncağa yaklaştığında, maymunun karnında çalışan dişli çarkların tıkırtısını duydu.

Hal dehşet ve tiksintiyle haykırarak, maymunu bir vuruşta raftan yere attı.

Tıpkı bir böceğe yapıldığı gibi. Maymun Bill'in yastığına çarpıp yere düştü.

«Çın çın çın,» diye zilleri vuruyor, dudakları gerilip büzülüyordu. Pencereden giren güneşte sırtüstü yatıyordu. Nisan sonlarında bir gündü.

Hal maymuna bir tekme attı. Olanca gücüyle hem de. Ve bu kez öfkeyle bağırdı.

Kurgulu maymun yerde kaydı, duvardan sekti ve hareketsiz kaldı. Hal durmuş ona bakıyordu. Yumrukla-

— 224 —nl sıkılmıştı, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Maymun çocuğa küstahça gülüyordu. Bir gözüne güneş ışınları geliyordu. Maymun Hal'e Lnki, «Beni istediğin kadar tekmele,» diyordu. «Ben yaylar, zemberekler ve dişli çarklardan yapılmış bir şeyim. Bana canının istediği kadar tekme at. Ben gerçek değilim. Kurgulu, garip bir ^ayrnunum. Hepsi bu kadar. Ve şimdi kim öldü? Helikopter fabrikasında bir patlama oldu! Şimdi kanlı bir bovling topu gibi havaya yükselen kafa kimin? Göz yerlerinde çukurlar var. Bu annenin kafası mı, Hal? Vayy! Annenin kafası ne de güzel uçuyor, ^rna istersen Brook Sokağının köşesine bir göz atalım, Hal. Araba çok hızlı geliyor. Şoför de sarhoş. Eh, artık dünyadan bir Bili eksildi.

Çatırtıyı duydun mu? Tekerlek kafasından geçtiği ve beyni kulaklarından fırladığı zaman çıkan çatırtıyı? Evet mi? Hayır mı? Belki mi? Bana sorma. Ben bir şey bilmiyorum. Bilemem. Benim bütün bildiğim, bu zilleri birbirine vurmak.

Çın çın çın! Olay yerinde ölmüş olan kim, Hal? Annen mi? Ağabeyin mi? Yoksa sen misin, Hal? Sen misin?»

Hal yine maymuna doğru atıldı. Bu sefer onu ayaklarının altında çiğneyecekti.

Yaylar, dişliler fırlayınca, o korkunç cam gözleri yerdj yuvarlanınca kadar üzerinde tepinecekti. Ama tam maymuna yaklaştığı sırada, yaratık zilleri birbirine usulca vurdu. «Çınn...» İçindeki zemberek son bir kez hafifçe oynamıştı. Sanki sivri bir buz parçası Hal'ın kalbine saplandı. Çocuğun öfkesi geçti. Şimdi dehşetten midesi bulanıyordu. Maymun bunu biliyor gibiydi. Sırıışı

ne kadar da neşeliydi.

Hal maymunu aldı. Oyuncağı baş ve işaret parmaklarıyla tutmuştu. Taşıdığı bir cesetmiş gibi, dudakları tiksintiyle bükülmüştü. Hayvanın havı dökülmüş, sahte kürkten postu parmaklarına sıcak geliyordu. Sanki maymunun ateşi vardı. Hal titreyen eliyle arkadaki dolabın küçük kapısını açtı ve ışığı yaktı. Üst üste konulmuş kutuların, gemicilikle ilgili kitapların ve kimyasal maddeler kokan fotoğraf albümlerinin, turistik eşyaların ve eski giysilerin arasından emekleyerek ilerlerken, maymun ona gülüm-süyordu. Çocuk, «Yine zilleri çalmaya başlarsa çıldırırım,» diye düşünüyordu. «Zilleri çalar ve elimde oynarsa, haykırırım. Bağı-nrsam, bu yaratık sırtıtmaktan vazgeçer, kahkahalar atar. Bana güler. O zaman çıldırırım. Beni burada bulurlar. Ağzımdan salya-225

Sis —F.15

far akarken, deli gibi gülerim. Çıldırırım! Ah, Tanrım, yalvarırı,*, çıldırmayayım...»

Çocuk dolabın dip tarafındaki iki kutuyu yana İtti. Bunlar. dan biri devrildi, içindekiler yere saçıldı.

Hal maymunu en dip^, ki eski kutusuna tıktı. Hayvan sanki sonunda yuvasına kavuşmUs gibi sırtüstü yatıyordu. Zilleri yanlara uzatmıştı. Sanki yenilen yine Hal'miş gibi, maymunca sırtıyordu. Çocuk ter içinde sürünerek geri döndü. Hem yanıyor, hem donuyordu. Hem bir alev hem bir buz parçasıydı sanki. Zillerin sesini bekliyordu. Ziller çınladığı an maymun da kutusundan fırlayacak, bir hamamböceği gibi ona doğru gelecekti. Dişli çarkları

çatırdayacak, zilleri şangırdayacaktı ve...

Bunların hiçbirisi olmadı. Hal ışığı söndürdü ve dolabın küçük kapısını çarparak kapattı, soluk soluğa kapıya yaslandı. Sonunda kendisini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. Aşağı iner ken bacakları lastiğe dönüşmüş gibiydi. Boş

bir kesekâğıdı bulup, kırılan süt şişesinin sivri parçalarını topladı. Bir yandan da, «Yoksa elimi mi keseceğim?» diye düşünüyordu. «Kan kaybından ölecek miyim? O zillerin şingirtısı bunu mu belirtiyordu? Ama elini kesmedi. Bir bezle yerdeki sütleri sildi. Sonra oturup beklemeye başladı. Annesi ve ağabeyi eve dönecekler miydi?

önce annesi geldi. «Bili nerede?»

Artık Bill'in öldüğüne iyice inanan Hal, alçak ve ifadesiz bir sesle okuldaki temsille ilgili toplantıyı anlattı. Ama aslında Bili' İn çok gecikmiş olduğunu biliyordu. «Toplantı uzadıysa, bile ağabeyimin yine de yarım saat önce eve dönmüş olması gerekirdi.»

Annesi merakla ona baktı. Tam ne olduğunu soracağı sırada kapı açıldı ve Bili içeri girdi. Ama aslında Bili değildi bu. Bill'in hayaletiydi. Çocuğun rengi uçmuştu.

Bayan Shelburn, «Ne oldu?» diye bağırdı. «Bili, ne var?» Bili ağlamaya başladı. Hikâyeyi gözyaşları arasında anlatabildi. «Bir araba...

Arkadaşım Charles Silverman'la toplantıdan çıktık, birlikte evlerimize dönecektik. Bir araba Brook Sokağının köşesini müthiş bir hızla döndü. Charlie donmuş gibi kalakaldı. Elini çektim, ama sonra parmakları avcumdan kaydı. Ve araba-'

Bili anırır gibi, yüksek sesle hıçkırmaya başladı. Sinir krizi geçiriyordu.

Annesi ona sarılarak çocuğu iki yana sallamaya baş-

— 226 —

ladı. Hal verandaya doğru baktı. Orada iki polis bekliyordu. Bill'i eve getirdikleri polis arabası da kaldırımın yanında duruyordu. Sonra Hal de ağlamaya başladı... Ama rahatladığı için...

Şimdi karabasan görme sırası Bill'e gelmişti. Charlie Silverman bu düşlerde tekrar tekrar ölüyordu. Kırmızı kovboy çizmeleri ayağından fırlıyor ve sarhoşun kullandığı eski arabanın kaportasına düşüyordu. Charlie Silverman'ın kafası ön cama şiddetle çarpıyor ve parça parça oluyordu. Milford'da bir şekerçi dükkânı

olan sarhoş, tutuklandıktan kısa bir süre sonra kalp krizi geçirdi. Belki de buna, çocuğun beyninin, pantolonuna yapışan parçaları neden olmuştu. Avukatı

dava sırasında, «Bu adam zaten yeteri kadar cezalandırıldı,» konusunu başarıyla işledi. Sarhoş altmış gün hapse mahkûm oldu. Ama cezası ertelendi. Artık Connecticut eyaletinde beş yıl araba kullanamayacaktı. Bili Shelburn'un karabasanları da beş yıl kadar sürdü. Maymun yine arka. dolaptaydı. Bili oyuncağın rafta olmadığını fark etmedi hiçbir zaman. Ya da fark etti, ama konuyu açmadı.

Hal bir süre kendisini güvende hissetti. Maymunu unutmaya başladı hatta. Ya da bunun sadece bir karabasan olduğuna inandı. Ne var ki annesinin öldüğü gün, Hal okuldan eve döndüğünde maymun yine raftaydı. Zillerini hazır tutuyor ve sırtıyordu.

Hal oyuncağa ağır ağır yaklaştı. Sanki yürüyen kendisi değildi. Ya da maymunu görür görmez kendisi de kurgulu bir oyuncağa dönmüştü. Yaratığı almak için elini uzattığını gördü. Kürkün elinin altında kırıştığını hissetti. Ama hayal meyal oldu bunlar. Sanki biri ona yüksek dozda Novacain vermiş gibi. Soluklarını

duyabiliyordu. Çabuk çabuk, kuru bir hışırtı çıkararak soluk alıyordu. Saman yığınlarını havalandıran rüzgârın sesine benziyordu solukları.

Hal oyuncağın anahtarına uzandı. Yıllar sonra, «O uyuşukça merakım, içinde tek kurşun olan bir tabancanın namlusunu, titreyen göz kapağına dayayarak tetiği çeken bir adaminkine benziyordu,» diye düşünecekti.

Yapma... Ona dokunma... Alıp bir yere at... Ona elini sürme...

Hal anahtarı çevirdi. Zemberek sıkışırken çıkan o hafif şıkırtıları duydu.

Anahtarı bıraktığında, maymun zilleri birbirine

— 227 —vurmaya başladı. Canlı gibi eğilip doğruluyordu. Canlıydı bu Elinde iğrenç

bir yamyam gibi kıvrılıp bükülüyordu. Ve havı dş. külmüş postunun altında sanki dişli çarklar dönmüyor, hayvanın kalbi çarpıyordu.

Hal inleyerek maymunu yere attı. Geri geri gitti. Avuçlarını ağzına dayamıştı, tırnakları gözlerinin altına batıyordu. Bir şsye takılıp sendeledi. Az kalsın dengesini yitiriyordu. Düşerse, tam maymunun yanına serilecekti, irileşen mavi gözleriyle yaratığın camdan yapılmış, ela gözlerinin içine bakacaktı. Hal kendini kapıdan dışarı attı, bir süre kapıya yaslanıp durdu. Sonra birden banyoya koştu ve kusmaya başladı.

Ölüm haberini helikopter fabrikasında çalışan Bayan Stukekey getirdi. Bitmek bilmeyen ilk iki gece boyunca da iki kardeşle kaldı. Sonra Ida Yenge Maine'den geldi. Anneleri akşamüzeri beyninde bir damar tıkanıdığı için ölmüştü. Elinde karton bir bardakla su soğutucusunun önünde dururken, sanki vurulmuş gibi birden yere yığılmıştı. Karton bardak hâlâ parmaklarının arasındaydı. Kadın öbür eliyle soğutucuyu çekmiş ve su damacanası da onunla birlikte yere yuvarlanmıştı. Parça parça

olmuştı damacana... Koşarak gelen fabrika doktoru, Bayan Shelburn'un daha yere düşmeden öldüğünü söyleyecekti daha sonra. Bunlardan çocuklara hiçbir zaman söz edilmedi. Ama Hal her şeyi biliyordu zaten. Annesinin ölümünü izleyen o uzun gecelerde tekrar tekrar aynı karabasanı görüyordu.

Bili ona, «Hâlâ uyumakta zorluk mu çekiyorsun, kardeşim?» diye sordu. Hal de kendi kendine, «Yatakta çırpınmama ve o karabasanlara annemin ani ölümünün neden olduğunu sanıyor,» dedi. «Bu doğru...Ama bir dereceye kadar...» Çocuk müthiş bir suçluluk duygusunun altında eziliyordu. Okuldan döndüğü o güneşli akşamüzeri, maymunu kurarak annesini öldürdüğünü biliyordu.

Hal sonunda derin bir uykuya daldı. Uyandığı zaman öğle yaklaşıyordu. Petey odanın köşesindeki koltukta bağdaş kurmuş, televizyondaki bir oyun programını

seyrediyor ve dilimlere ayırdığı bir portakalı yiyordu.

— 228 —

| Hal doğrularak ayaklarını yere bastı... Kendisini sanki biri jjiir yumrukta bayılmış gibi hissediyordu... Aynı kişi onu yine yUmruklayarak ayılmıştı.

Şakakları zonkluyordu. «Annen nerede, Petey?» Yataktan kalktı. Petey başını

çevirip ona baktı. «Den-pis'le alışverişe çıktılar. Sen her zaman uykunda konuşur musun, baba?»

Hal tedirgin olmuştu, «Hayır. Neler söyledim?»

«Pek anlayamadım. Ama biraz korktum.»

Hal, «İşte artık aklım başımda,» dedi ve hafifçe gülümsemeyi başardı. Petey de ona gülerek karşılık verdi. Hal yine oğluna karşı derin bir sevgi duydu. Güçlü, karmaşık olmayan, güzel bir duyguydu bu. Kendi kendine, «Neden Petey'i gördüğüm zaman içim rahatlıyor?» diye sordu. «Neden Petey'i anladığımı ve ona yardım edebileceğimi düşünüyorum? Neden Dennis ötesinde hiçbir şey gözükmeyen, kapkara bir pencereye benziyor? Davranışları da, huyları da bir garip. Dennis benim hiçbir zaman anlayamayacağım bir çocuk. Çünkü ben onun gibi bir çocuk değildim.

California'dan ayrılmamızın Dennis'i değiştirdiğini söylemek çok kolay. Ya da...» Birdenbire beyni dondu sanki.

Maymun... Maymun pencerenin önünde oturuyordu. Zilleri kaldırmıştı. Hal kalbinin göğsünde bir an durduğunu ve sonra da deli gibi çarpmaya başladığını hissetti.

Gözleri bulandı. Zonkla-yan başına şiddetli bir ağrı saplandı.

Maymun bavulundan kaçmıştı ve şimdi pencerenin önündeydi. Ona bakarak sırıtıyordu. Benden kurtulduğunu sanıyordun, değil mi? Ama daha önce de böyle düşünmüştün...

Hal'in midesi bulanmaya başladı. 'Evet,' diye düşündü adam. «Evet, öyle...»

Sonra oğluna, «Pete.» dedi. «O maymunu bavulumdan sen mi çıkardın?» Aslında bu sorunun yanıtını biliyordu. Bavulu kilitlediği anahtar paltosunun cebindeydi.

Petey maymuna bir gözattı ve yüzünde garip bir ifade be-lirip kayboldu. Hal bunun endişe olduğunu düşündü. «Hayır... Maymunu oraya annem koydu.»

«Annen mi?»

«Evet. Maymunu senin yanından aldı. Gülüp duruyordu.»

«Yanımdan mı aldı? Neden söz ediyorsun sen?»

— 229 —

«Maymun yatakta yanımdaymış. Ben dişlerimi fırçalıyordum Dennis görmüş. O da güldü. Senin oyuncak ayısıyla uyuyakalan bir çocuğa benzediğini söyledi.»

Hal maymuna baktı. Ağzı çok kuruduğu için yutkunamıyordu. «Maymun yatakta yanımdaymış öyle mi? Yatakta? O iğrenç postunu yanağıma, belki de ağzıma sürüyordu. Ben uyurken korkunç gözleriyle yüzüme bakıyordu. Sırıtiyorken ortaya çıkan diş-leri boynumun yakınında mıydı? Yoksa dişleri boynuma dokunuyor muydu?

Tanrım!»

Adam birden döndü ve dolaba doğru gitti. Bavulu hâlâ oradaydı. Ve kilitliydi.

Anahtar da hâlâ paltosunun cebindeydi.

Petey televizyonu kapattı. Hal yavaşça döndü. Oğlu ona ciddi ciddi bakıyordu.

«Baba, o maymundan hiç hoşlanmıyorum.. Sesi çok hafifti. Babası sözlerini zorlukla duydu.

Hal, «Ben de öyle,» dedi.

Petey babasının şaka edip etmediğini anlamak için, onu dikkatle süzdü. Sonra Hal'in yanına gidip ona sıkıca sarıldı. Adam çocuğun titremediğini fark etti.

Sonra Petey babasının kulağına çabuk çabuk, «O hep bakıyor,» diye fısıldadı.

Sanki bir daha bu konuyu açmak cesaretini gösteremeyeceğinden ya da... maymunun sözlerini duyacağından korkuyormuş gibi. «Odanın neresinde olursam olayım, bana bakıyor. Yandaki odaya geçtiğimde bile, bakışları sanki duvarı delip bana erişiyor. Maymun sanki beni bir şey... bir şey için istiyormuş gibi geliyor bana.» Petey'in vücudu sarsıldı.

Hal onu sıkıca göğsüne bastırdı. «Onu kurmanı istiyormuş gibi bakıyor, değil mi?»

Petey hızla başını salladı. «Aslında bozuk değil galiba.»

«Bazen bozuk...» Hal oğlunun omzunu üzerinden maymuna baktı. «Ama bazen de çalışıyor.»

«Maymuna yaklaşıp onu kurmak istedim ...Her taraf sessizdi. Maymunu kuramam, sonra babam uyanır, dedim. Ama hâlâ oyuncağı kurmak istiyordum. Ona yaklaştım...

Ve... ve... maymuna dokundum ...Birden midem bulandı, ama ondan yine de hoşlandım... Sanki bana, 'Haydi beni kur, Petey,' diyordu. 'Seninle oynayalım.

Baban uyanmayacak. Artık hiçbir zaman uyanmayacak. Beni kur... Beni kur...»

— 230 —

Çocuk ağlamaya başladı. «Kötü bir şey o. Bunu biliyorum, «ötü bir yanı var maymunun. Onu atamaz mıyız baba? Lütfen.»

Maymun o hiç kaybolmayan gülümsemesiyle Hai'e bakıyordu. Güneş ışığı pirinç

zillerinden yansıyor ve motel odasının beyaz tavanına parlak çizgiler çiziyordu.

«Annen Dennis'le kaçta dönecek, Petey?»

«Bire doğru.» Çocuk kızaran gözlerini gömleğinin koluyla sildi. Ağladığı için utanmıştı. Ama maymuna da bakmıyordu. «O zaman televizyonu açtım,» diye fısıldadı. «Sesi iyice yükselttim.»

«İyi etmişsin, Petey.»

Hal düşünüyordu. «Ben nasıl ölecektim acaba? Kalp krizi geçirerek mi? Yoksa annem gibi beynimde bir damar mı tıkanacaktı? Nasıl? Ama aslında bu da önemli değil. Öyle değil mi?»

Bunu daha da soğuk bir düşünce izledi. «Oğlum onu atmamı istiyor. Ama insan bu maymundan kurtulabilir mi? Hiç kurtulabilir mi? Hiç kurtulabilir mi?»

Maymun ona alayla gülüyordu. Zillerini birbirinden otuz santim uzakta tutuyordu.

Hal birden kendi kendine, «İda Yengem öldüğü gece de maymun canlanmış mıydı?»

diye sordu. «Yengemin son duyduğu ses o şingirtı mı oldu? Rüzgâr ıslık çalarak oluklardan geçerken, maymunun kapkaranlık tavan arasında zillerini birbirine vurduğunu mu işitti? O boğuk, 'çın-çın-çın' sesini?»

Sonra oğluna ağır ağır, «Belki bu pek delice bir fikir sayılmaz,» dedi. «Haydi, gidip yol çantanı al, Petey.»

Çocuk ona şaşkın şaşkın baktı. «Ne yapacağız?» ' Hal, «Belki maymunu başımızdan atmayı başarabiliriz,» dedi kendi kendine. «Belki bütün bütün... Belki kısa bir süre için... Belki de bu maymun her zaman dönüp gelecek. Dönecek... Ama belki ben... biz... ondan uzun bir süre kurtulabiliriz. Maymun bu kez ancak yirmi yıl sonra dönebildi. O kuyudan ancak yirmi yılda çıkmayı

başardı.»

Sonra oğluna baktı. «Arabayla dolaşacağız.» Genç adam oldukça sakindi, ama vücudu birden ağırlaştı sanki. Gözleri bile kurşun gibiydi. «Önce yol çantamı

alıp araba parkının oraya gitmeni istiyorum. Üç dört tane irice taş bul. Onları çantaya koy ve bana getir. Anladın mı?»

Petey'in gözlerinden anladığı belliydi. «Peki, baba.»

— 231 —

Hal saatine baktı. On ikiyi çeyrek geçiyordu. «Çabuk ol. Annen gelmeden buradan gitmek istiyorum.» «Nereye gideceğiz?»

Hal, «Will Amcayla İda Yengenin evine,» dedi. «EsJ<i evimize.»

Hal banyoya girdi. Tuvaletin arkasına baktı. Klozeti temizlemek için kullandıkları fırça oradaydı. Genç adam elinde fırçayla pencereye gitti. Fırçayı

ucuza alınmış bir sihirli değnek gibi tutarak dışarı baktı. Petey kalın yünlü

kumaştan yapılmış, gömlek biçimdeki ceketini giymişti. Elinde yol çantası araba parkından geçiyordu. Mavi çantanın üzerinde beyaz harflerle, «Delta» yazılıydı.

Motelin köşesinden ansızın bir araba çıktı. Hızla geliyordu. Çok hızlı. Ve Hal hiç düşünmeden, sanki bir karate vuruşu yapacakmış gibi fırçayı tuttuğu sağ elini indirdi.

Ziller adamın eline çarptı. Sessizce. Ve Hal havada bir şey hissetti. Korkunç bir öfke.

Arabanın frenleri iniltiye benzeyen bir ses çıkardı. Petey irkilerek geriledi.

Şoför çocuğa sabırsızca işaret etti. Sanki son anda önlenen kazanın sorumlusu Petey'miş gibi. Petey araba parkını koşarak geçti. Yakası uçuşuyordu. Çocuk motelin arka kapısından içeri daldı.

Hal'in göğsünden terler akıyordu. Sanki alnına yağlı yağmur damlaları düşmüştü.

Şimdi soğuk ziller elini sıkıştırıyor ve parmaklarını uyuşturuyordu.

Genç adam öfkeyle, «Haydi,» diye düşündü. «Devam et. Ben bütün gün bekleyebilirim. Hatta gerekiyorsa, cehennem donun-caya kadar beklerim.»

Ziller iki yana açılıp durdu. Maymunu gövdesinden hafif bir çıtırtı yükseldi.

Hal fırçayı kaldırarak dikkatle baktı. Beyaz kıllardan bazılarının uçları kararmıştı. Sanki yanmış gibi.

Bir sinek camda vızıldayarak dolaşıyordu. Çok yakın gözüken bu soğuk ekim güneşine erişmeye çalışıyordu.

Petey odaya top gibi daldı. Yanakları pembeleşmişti, hızlı hızlı soluyordu. «Üç tane büyük taş buldum, baba. Ben...» Durakladı, «iyi misin, babacığım?»

— 232 —

Hal, «Çok iyiyim,» dedi. «Çantayı getir.»

Adam ayağını kanepenin yanındaki masanın bacağına takacak, onu pencerenin önüne çekti. Yol çantasını masanın üzerine koydu. Çantanın ağzını açtı. Petey'in topladığı taşlar parlıyordu. Hal maymunu çantaya doğru çekmek için tuvalet fırçasını kullandı. Oyuncak bir an öne arkaya sallandı. Sonra çantanın içine düştü. Zillerden biri bir taşa çarparken hafif bir şingirti duyuldu.

«Baba? Babacığım?» Petey'in sesi korku doluydu. Hal çevresine bakındı. Bir fark vardı. Bir şey değişmişti. Neydi bu?

Sonra Hal oğlunun nereye baktığını fark etti. Ve durumu anladı. Sinek vızıldamıyordu artık. Ölmüştü. Pencerenin önünde yatıyordu.

Petey, «Bunu maymun mu yaptı?» diye fısıldadı.

«Haydi, bakalım.» Hal çantanın fermuarını çekti. «Eski eve giderken sana her şeyi anlatacağım.»

«Ama oraya nasıl gideceğiz? Arabayı annemle Dennis aldı.»

Hal, «Endişelenme ,» diyerek oğlunun saçlarını karıştırdı.

Hal resepsiyon görevlisine ehliyetiyle bir yirmi dolarlık gösterdi. Adam Hal'in çalıştığı şirketin yaptığı dijital kol saatini rehin aldıktan sonra, ona kendi külüstür arabasının anahtarını verdi. 302 numaralı karayolundan Casco'ya doğru giderlerken, Hal konuşmaya başladı. Önce duraklaya duraklaya, ağır ağır. Sonra da çabuk. Hikâyesine, «Maymunu herhalde babam uzak bir ülkeden getirmişti,» diye başladı. «Bill'le bana armağan olarak. Görülmemiş, çok değişik bir oyuncak değildi. Dünyada belki yüz binlerce kurgulu maymun yapılıyordu. Bazıları

HongKong'da, bazıları Taiwan'da, bazıları da Kore'de. Ama sonra maymuna bir şeyler oldu. Connecticut'daki büyüdüğümüz evin karanlık arka dolabında oldu.»

Hal arabanın hızını kırktan yukarı çıkarmaya uğraşıyordu. «Belki de kötü

şeylerin bir bölümü ya da çoğu iyice uyanmamış oluyorlar. Ne olduklarını

bilmiyorlar.» Sözü bura-rada kesti. Çünkü Petey daha fazlasını

anlayamayacaktı. Ama kafası bu düşünceyi geliştirdi. «Belki kötü şeylerin çoğu, içi dişli çarkla dolu, kurgulu bir maymun gibi... çarklar dönüyor, ziller

— 233 —birbirine vuruyor, dişler sırtıyor, ahmak bakışlı gözler parlıyor Ya da insana öyle geliyor.»

Petey'e maymunu nasıl bulduğunu anlattı. Ama bunun üzerinde fazla durmadı. Zaten korkmuş olan oğlunun ödünü patlatmak istemiyordu. Böylece hikâye kopuk kopuk oldu. Kolay anlaşılacak gibi değildi. Ama Petey soru sormadı.

Hal, «Belki aralardaki boşlukları kendisi dolduruyor,» diye düşündü. «Ben annemin ölüm sahnesini düşlerimde tekrar tekrar görmedim mi? Oysa o gün fabrikada değildim.»

Will Amcayla İda Yenge cenaze törenine katılmışlardı. Will Amca törenden sonra Maine'e dönmüştü. İda Yenge iki hafta kalmış, çocukları alıp Maine'e götürmeden önce annelerinin işlerini halletmişti. Daha da önemlisi bu sürede çocuklarla yakınlaşmaya çalışmıştı. Bill'le Hal, annelerinin ani ölümü yüzünden öyle sersemlemişlerdi ki, komada gibiydiler. Uyumadıkları zaman İda Yenge hemen sıcak süt getiriyordu. Hal gece üçte karabasanlarda uyandığı zaman, onu başucunda buluyordu. (Çocuk düşünde annesinin su soğutucusuna yaklaştığını görüyordu.

Annesi safir rengi soğuk suda yüzen maymunun farkında değildi. Maymun sırtıyor, zillerini birbirine vuruyor, geride köpüklerden oluşan izler bırakıyordu.) Cenaze töreninden üç gün sonra BiH'in ateşi çıktı, ağzının çevresi canını yakan uçuklarla doldu ve sonunda kurdeşen döktü çocuk. İda Yenge yine yanındaydı.

Kadın çocukların kendisine ısınmalarını sağladı. Hartford'dan otobüsle Portland's gitmeden önce, Bili ve Hal ayrı ayrı kadının yanına giderek onun kucağında ağladılar. İda Yenge onları göğsüne bastırıp sağa sola salladı.

Böylece birbirlerine bağlandılar.

Connecticut'tan bütün bütün ayrılarak Maine'e gitmeden önce, eskici her tarafı

sarsılıp zangirdayan kamyonuyla geldi. Bili' le Hal'in arka dolaptan kaldırırma taşıyıp koskocaman bir yığın yaptıkları değersiz eşyaları aldı. Dolaptaki bütün değersiz eşya böyle taşındıktan sonra, İda Yenge, «Şimdi gidin,» dedi.

«Dolaptaki eşyalara bir daha bakın. Belki andaç olarak saklamak isteyeceğiniz özel bir şey vardır. Dolaptaki bütün eşyaları alıp götüremeyiz. Çünkü evde hepsine yer yok.» Hal, ağabeyinin bu sözleri dinleyerek, babasından kalan o ilginç kutuları son bir kez daha karıştırdığını tahmin etti. Ama ağabeysine katılmadı. Artık o ar

İca dolap hiç hoşuna gitmiyordu. Yas tuttukları o iki haftalık sü-rede aklına korkunç bir şey gelmişti. «Belki de babam evliliğin kendisine göre bir şey olmadığını anladığı ve dünyayı dolaşmaktan hoşlandığı için kaçmadı. Ya da ortadan kaybolmadı.

Belki de onu maymun öldürdü.

Eskicinin kamyonu gürültüyle çalışıp, ekzostan tabanca patlaması gibi sesler çıkmaya başlayınca, Hal de bütün cesaretini topladı ve annesinin ölümünden beri rafta duran maymunu kaptı. Çocuk o güne kadar maymunu alıp dolaba tıkmak cesaretini gösterememişti. Koşarak aşağıya indi. İda Yenge de, Bili de onun ne yaptığını görmediler. Kırık dökük eşyalar ve küflü kitaplarla dolu varilin üstüne, içi yine değersiz şeylerle dolu olan oyuncak kutusu konulmuştu. Hal maymunu kutuya telaşla tıktı. Oyunağa sinirli sinirli meydan okuyordu. «Haydi, haydi, zillerini çaisa-na. Sana meydan okuyorum! Meydan okuyorum!» Ama maymun kayıtsızca kutunun yanına dayanmıştı. Sanki otobüs bekliyormuş gibi. Yüzünde her şeyi bildiğini açıklayan o korkunç gülümseme vardı.

Eskici dişlerinin arasındaki açlıktan ıslık çalan bir İtalyan-dı. Boynundan bir haç sallanıyordu. Adam kutuları ve varilleri eski kamyonuna yüklerken, Hal de bir kenarda bekledi. Fitilli kadife bir pantolon ve eski ayakkabılar giymiş bir çocuk. Adam tepesinde kutunun dengede durduğu varili kaldırırken, Hal onu seyretti. Maymunun gözden kaybolduğunu gördü. Eskici direksiyona geçti.

Koskocaman mendiline gürültülü gürültülü sümkürdü. Motoru gürültüyle çalıştırdı

ve havaya mavi yağlı dumanlar yükseldi. Sonra kamyon uzaklaştı. Bütün bunları

seyretti Hal. Ve sanki kalbini ezen ağır bir yükten kurtuldu. Hatta bu ağırlığın kalktığını bile hissetti. İki kez sevinçle havaya sıçradı. Kollarını yana uzatmış, avuçlarını açmıştı. Komşular onu görselerdi, herhalde bu hareketini garip bulurlardı. Küfür gibi bir şeydi bu. Kendi kendilerine, «Bu çocuk neden sevincinden sıçırıyor öyle?» diye sorarlardı. «Daha anneciği öleli bir ay bile olmadı.» Gerçekten de Hal sevinçle sıçırıyordu. Bu gizlenemeyecek bir şeydi.

Çocuk maymun gittiği ve bir daha dönmeyeceği için zıplıyordu. Ya da maymunun geri gelmeyeceğini sandığı için.

Üç ay kadar sonra, İda Yenge Hal'i Noel ağacı süslerinin

— 235 —durduğu kutuları alması için tavan arasına yolladı. Çocuk pan. tolunun dizlerini toza bulayarak yerde sürüne sürüne kutuları ararken, birden maymunla burun buruna geldi. Öylesine şaşırdı ve korktu ki, avaz avaz haykırmamak için elinin yanını iyice ısırmak zorunda kaldı... Ya da bayılmamak için... işte maymun oradaydı. Dişlerini göstererek sırtıyordu. Birbirlerinden otuz santim uzak olan zillerini vurmaya hazırdı. Yine otobüs bekliyormuş gibi, karton kutunun kenarına kayıtsızca dayanmıştı. Sanki, «Beni başından atabileceğini sandın, değil mi?»

diyordu. «Ama kimse benden öyle kolay kolay kurtulamaz, Hal. Senden hoşlanıyorum. Birbirimiz için yaratılmışız biz. Bir çocuk ve sevgili maymunu.

iki eski arkadaş. Ve buranın güneyinde bir yerde, o ahmak İtalyan eskici pençe ayaklı eski

banyosunda yatıyor. Gözleri yuvalarından uğramış, takma dişleri haykırmak için açtığı ağzından yarı fırlamış. O eskici boşalmış, yanmış bir pil gibi kokuyor. Elektrik çarptı ahmağı. Beni torununa verecekti, Hal. Beni banyodaki rafa, traş takımı ve sabununun Brooklyn Dodgers'ın maçlarını dinlediği küçük radyonun yanına koydu. Zilleri çalmaya başladım. Zillerimden biri eski radyoya çarptı. Ve radyo banyonun içine düştü. Ondan sonra kalkıp sana geldim, Hal. Gece kır yollarında ilerledim. Sabahın üçünde ay ışıkları dişlerimi pırıldattı. Ye birçok yerde bir çok insanı ölü bıraktım. Sana geldim, Hal. Ben senin Noel armağanınım. Beni kur artık. Kim ölecek? Bill mi? Will Amca mı? Yoksa sen mi, Hal? Sen mi?»

Hal geri geri gitti. Yüz kasları gerilmişti, gözlerini sağa sola oynatıyordu.

Merdivenden inerken az kalsın yuvarlanıyordu, ida Yengeye Noel süslerini bulamadığını söyledi. Bu yengesine söylediği ilk yalandı. Kadın çocuğun yüzünden onun yalan söylediğini anladı, ama nedenini sormadı. Daha sonra Bili geldiği zaman, süsleri onun buimasını istedi. Çocuk da kutuları aşağıya indirdi.

Kardeşiyle yalnız kaldığında da öfkeyle ıslık çalar gibi, «Sen ahmağın tekisin,»

diye fısıldadı. «Burnunun ucunu bile göremiyor sun.» Hal hiçbir şey söylemedi.

Rengi iyice uçmuştu. Hiç sesi çıkmıyordu. Yemekte de bir şey yiyemedi.

Tabağındaki yiyecekleri sağa sola itti. Ve o gece düşünde yine maymunu gördü.

Zillerinden biri, Dean Martin'in İtalyan aksanıyla söylediği bir şarkının yükseldiği radyoya çarpıyordu. Radyo banyoya düşerken

— 236 —maymun sırtıyor ve zillerini vuruyordu. «ÇİN-ÇİN-ÇİN!» Ama su elektriklendiği sırada banyoda olan eskici değildi. Hal'di bu.

Hal'le oğlu evin arkasındaki yamaçtan, kazıklarının üstünde suya doğru uzanan kayıkhaneye indiler. Hal, yol çantasını sağ eline almıştı. Boğazı kurumuş, kulakları anormal denilecek kadar keskinleşmişti. Çanta çok ağırdı.

Genç adam çantayı yere bırakıp oğluna, «Sakın ona dokunma,» diye tembih etti.

Ceplerini yoklayarak Bill'in kendisine verdiği anahtar destesini buldu.

Bunlardan birinin üzerine yapıştırılmış etikette düzgünce, «Kayıkh.» yazılıydı.

Hava açık, ama soğuk ve rüzgârlıydı. Gökyüzü parlak maviydi. Göl kıyısına kadar inen ağaçların yaprakları, sonbahara özgü renklere bürünmüştü. Renkleri kan kırmızısından okul otobüsü turuncusuna kadar değişiyordu. Yapraklar rüzgârda fısıldamıyor, babasının yanında endişeyle duran Petey'in lastik ayakkabılarının çevresinde uçuşuyordu. Hal'in burnuna kasımın kokusu geliyordu. Kış da onun peşindeydi.

Hal anahtarı asma kilide sokarak çevirdi. Kapıları açtı. Anıları hâlâ tazeydi.

Kapının açık durmasını sağlayan tahta parçasını ayağıyla itmek için yere bakmasına gerek yoktu. İçerisi yaz gibi kokuyordu. Branda bezi, parlak renkli tahta ve insanın içini ısıtan hoş bir sıcaklık.

Will Amcanın sandalı oradaydı. Kürekler yerlerine düzgünce takılmıştı. Sanki amcası daha dün oltasını ve kasa kasa birasını kayığa koyup balık tutmaya gitmişti. Bili ve Hal, Will Amcayla kaç kez balığa çıkmışlardı. Ama ikisi birden değil. Will Amca kayığın üç kişi için çok küçük olduğunu söylerdi. Adamın her baharda yenilediği kırmızı çizgi solmuştu. Boya yer yer kalkıyordu. Örümcekler de sandalın burnuna ipekten ağlarını örmüşlerdi.

Hal tekneyi çekerek, rampadan çakıllı dar kıyıya indirdi. Will Amca ve İda Yengeyle geçirdiği çocukluk yıllarının en güzel yanlarından biri de, o balığa çıkışlardı. Hal, Bill'in de tıpkı böyle düşündüğünü biliyordu. Aslında Will Amca konuşkan bir insan-değildi. Ama sandalı kıyıdan altmış yetmiş metre açıkta, uygun

— 237 —bir yere demirlediği ve oltaları suya saldığı zaman, kendisiyle birlikte Hal'e de bir bira açardı. Hal bunun ancak yarısını içebilirdi. Will Amca, «Sakın İda Yengen duymasın,» diye tembih ederdi. «Çocuklara bira içirdiğimi öğrenirse beni vurur.» Ondan sonra da dili çözülürdü Will Amcanın. Hikâyeler anlatır, soruları

yanıtlar, gerektiğinde Hal'in oltasına tekrar yem takardı. Tekne hafif akıntı ve rüzgârla biraz sürüklenirdi.

Hal bir keresinde, «Neden gölün ortasına kadar gitmiyorsun, Will Amca?» diye sordu.

«Yandan aşağıya bak bakalım.»

Hal söylenileni yaptı. Bütün gördüğü mavi sular ve karanlıklarda kaybolan oltasıydı.

Will Amca boşalmış bira şişesini atarak yenisine uzandı. «Kristal Gölün en derin yerine bakıyorsun, evlat. Burası en aşağı otuz metre derinliğinde. Amos Culligan'ın eski arabası da orada bir yerde. Ahmak, gölün üzeri iyice buz tutmadan buradan geçmeye kalkışmıştı. Aralığın başında. Şansı varmış ki kurtuldu. O arabayı bir daha sudan çıkaramayacaklar. Kıyamet gününe kadar da göremeyecekler. Göl tam burada iyice derinleşir. İri ba-hklarda buradadır, Hal.

Daha ilerlere gitmeye hiç gerek yok. Bakalım senin solucan ne âlemde? Oltanı çek bakalım.»

Hal oltasını çekerken, Will Amca da yem kutusu olarak kullandığı eski konserve tenekesinden bir solucan aldı ve çocuğun oltasına taktı. Hal ise büyülenmiş gibi sulara bakıyor, Amos Culligan'ın arabasını görmeye çalışıyordu. Herhalde adamakıllı pas-lanmıştı ve Amos'un son anda kaçmayı başardığı pencereden dışarı

yosunlar uzanıyordu. Yosunlar direksiyona, çürümeye başlamış bir gerdanlık gibi sarılmıştı. Dikiz aynasından yosunlar sarkıyor ve suda garip bir tespih gibi bir öne bir arkaya dalgalanıyordu. Ama Hal sadece mavi suların karardığı yeri görebildi. Will Amcanın çengele taktığı solucan da oradaydı. Çengel solucanın bükümleri arasında kaybolmuştu. Hal bir an derin bir uçuşuma sarkmış gibi bir duyguya kapıldı ve başı döndü. Gözlerini yumdu ve başının dönmesi geçinceye kadar bekledi.

Anımsadığı kadarıyla o gün bütün birasını da içti.

Kristal Gölün en derin yeri... En aşağı otuz metre derinli' ğinde...

— 238 —

Hal soluk soluğa durdu ve başını kaldırarak Petey'e baktı. Çocuk hâlâ onu endişeyle seyrediyordu. «Yardım etmemi ister misin, babacığım?»

«Bir dakika sonra...»

Artık düzgün soluk alıyordu. Sandalı kıyıdan çekerek suya indirdi. Yerde sandalın izi kaldı. Kayığın boyaları kabarmıştı. Ama kapalı bir yerde durduğu için sağlama benziyordu.

Hal, Will Amcayla balığa çıktığı zaman, adam tekneyi rampadan kaydırırdı. Burun suya girince de sandala atlar ve bir kürek yakalayarak, «İt beni, Hal,» derdi,

«işte şimdi bu yolculuğun bedelini ödemenin zamanı geldi.»

Hal oğluna, «O çantayı uzat, Petey,» dedi. «Tekneyi de it.» Bir an durdu. Sonra da hafifçe gülerek ekledi, «işte şimdi bu yolculuğun bedelini ödemenin zamanı

geldi.»

Ama Petey gülümsemedi. «Ben de seninle gelecek miyim, baba?»

«Bugün olmaz. Bir dahaki sefere seni balığa çıkaracağım. Ama bugün olmaz...»

Petey durakladı. Rüzgâr kumral saçlarını karıştırıyordu. Kupkuru birkaç sarı

yaprak, omzunun üzerinden uçarak suya düştü. Şimdi onlar da suda birer tekne gibi sallanıyordu.

Petey usulca, «Onları susturmalıydın,» diye mırıldandı.

«Efendim?» Ama Hal oğlunun ne demek istediğini anlamıştı.

«Zillerin üzerine pamuk koymalıydın. Seloteyle yapıştırma-lıydın. O zaman...

maymun o sesi çıkaramazdı.»

Hal birden Will Amcasının köpeği Papatyanın kendisine doğru nasıl geldiğini anımsadı. Hayvanın gözlerinden kan fışkırmaya başlamıştı. Kanlar köpeğin göğsünü

ıslatıyor ve şıp şıp diye ambarın zeminine damlıyordu. Sonra köpek ön ayaklarının üzerine yığılıp kalmıştı. O se3siz ve yağmurlu bahar gününde, Hal yine o şingirtiyi duymuştu. Ses hiç de boğuk değildi, tersine şaşılacak kadar netti. On beş metre ötedeki evin tavan arasından geliyordu. «Çın-çın-çın-çın!»

Hal şömine için topladığı kucak dolusu odunu düşürerek deli gibi haykırmaya başlamıştı. Will Amcayı çağırmak için mutfığa koşmuştu. Adam masanın başına geçmiş, omletle kızarmış

— 239 —ekmek yiyordu. Daha pantolon askılarını omuzlarına geçememişti bile.

Sonradan Will Amca ona, «Papatya yaşlıydı,» demiş. Yüzünde yorgun ve mutsuz bir ifade vardı. O anda kendisi de yaşlı gg. züküyordu. «Papatya on iki yaşındaydı.

Bir köpek için oldukça, j|erj bir yaş. Bu kadar üzülme... Bu halin ihtiyar Papatya'nın hiç hoşuna gitmezdi.»

Veteriner de, «Papatya yaşlıydı,» diye yinelemişti. Ama adam endişeliydi de.

Çünkü köpeklerin şiddetli beyin kanamasından ölmediklerini biliyordu. On iki yaşında olanların bile. Hal veterinerin Will Amcaya, «Sanki biri hayvanın kafasına bir havai fişek sokmuş,» dediğini duymuştu. O sırada Will Amca ambarın gerisinde bir çukur kazıyordu. Papatyanın annesini gömdüğü yerin yakınına.

«Şimdiye kadar hiç böyle şey görmedim Will.»

Daha sonra Hal usulca tavan arasına çıkmıştı. Duyduğu dehşet yüzünden neredeyse çıldıracaktı, ama dayanamamıştı.

«Merhaba, Hal, ne âlemdesin bakalım?» Maymun o karanlık köşeden sıırıyordu.

Zillerini birbirine vurmaya hazırdı. Hal' in bunların arasına soktuğu koltuk minderi, tavan arasının ta karşı köşesindeydi. Bir şey... bir güç... minderi fırlatmıştı. Kumaş yırtılmış ve pamuklar köpük köpük dışarı fırlamıştı. Hal maymunun fısıltısını kafasının içinde duyuyordu. Papatya için üzülme, Ha!. O

yaşlıydı. Veteriner bile öyle söyledi. Camdan yapılmış ela gözlerini. Hal Shelbum'un irileşmiş mavi gözlerine dikmişti. Ha, aklıma gelmişken, Papatyanın gözlerinden fişkırان kanları gördün mü? Haydi beni kur artık, Hal. Kur beni.

Seninle oyun oynayalım. Şimdi... kim ölecek acaba? Sen mi, Hal?

Hal kendisine geldiği zaman, ipnotize olmuş gibi yavaşça maymununa doğru süründüğünü fark etmişti. Bir eli anahtara doğru uzanmıştı. Ne yapmak üzere olduğunu anlar anlamaz telaşla gerilemişti, az kalsın merdivenden aşağıya yuvarlanıyordu. Merdiven dar olmasaydı yuvarlanacaktı da. Gırtlğından iniltiye benzeyen hafif bir ses yükseliyordu.

Hal şimdi sandalda oturmuş, Petey'e bakıyordu. «Zillerin sesini kesmeye çalışmanın hiç yararı olmaz. Ben bunu bir kere denedim.»

— 240 —

Petey endişeyle yol çantasına bir göz attı. «Ne oldu, baba?»

Hal. «Şimdi bundan söz etmek istemiyorum.» dedi. «Sen de j,j,j hikâyeyi öğrenmek istemezsin sanırım. Haydi, şimdi sandalı jt bakalım.»

Petey eğildi ve teknenin kıcı kumla karışık çakıllara süründü. Hal bir kürekle yere dayandı. Sonra birden toprağa bağlı ol-,713 duygusu kayboluverdi. Kayık sekerek ilerledi. Karanlık kayıkhanede yıllarca kaldıktan sonra, ait olduğu yere dönmüştü. Hafif dalgaların üzerinde yalpalıyordu. Hal öbür küreğe uzandı.

Petey, «Dikkatli ol, baba,» dedi.

Hal, «Bu işi çabucak bitireceğim,» diye söz verdi. Ama bir yandan da yol çantasına bakıyor ve bu sorunu gerçekten çözüp çözemeyeceğini düşünüyordu.

Eğilerek kürek çekmeye başladı. Beline ve kürek kemiklerinin arasına o tanıdık sancı saplandı yine. Kıyı gerilerde kaldı. Petey büyülmüş bir biçimde sekiz yaşına döndü. Sonra altı ve sonunda dört yaşına. Şimdi kıyıda duran, küçük bir bebektir.

Tombul bebek elini alnına götürmüş, gözlerini güneşten korumaya çalışıyordu.

Hal kayıtsızca kıyıya bir göz attı. Ama çevreyi incelemeye kalkışmadı. Aradan hemen hemen on beş yıl geçmişti. Kıyıya dikkatle bakarsa tanıdık yerleri değil de, değişiklikleri fark edecek, onlara dalıp gidecekti. Güneş ensesini pişiriyordu. Terlemeye başlamıştı. Bir ara yol çantasına baktı. Ve kürek çekerken uyduğu o gizli tempo kayboldu. Çanta... çanta... sanki şişiyor-du. Hal daha hızlı kürek çekmeye girişti.

Ani bir rüzgâr ona sarılarak terlerini kuruttu. Cildini serinletti. Teknenin burnu kalkıyor, aşağıya inerken sulara vuruyordu. Rüzgâr sertleşmiş miydi? Petey bağırarak bir şeyler mi söylüyordu? Evet, öyle. Ama Hal rüzgâr yüzünden oğlunun ne dediğini anlayamıyordu. Bu pek önemli değildi. Önemli olan, maymunu baslarından atmaktır. Yirmi yıl için. Hatta...

(Tanrım, lütfen, bir daha dönmesin!)

Sonsuza kadar dönmesin.

Tekne âdeta şahlandı, sonra indi. Hal sağa bakınca, beyaz tepeli küçük dalgaları

gördü. Kıyıya bir göz attı. Şuradaki Avcı Burnuydu. Şu yıkıntı da, Billy'le çocukken gittikleri Burdon'ların

— 241

Sis —F. 15

kayıkhanesi. Demek ki, istediği yere ulaşmak üzereydi. Amos Culligan'ın ünlü

arabasının, uzun yıllar önce bir aralık günü buzları yararak göle daldığı

noktaya. Artık gölün en derin yerindeydi.

Petey avaz avaz bağıyor, bir şeyi işaret ediyordu. Ama Hal hâlâ oğlunun sözlerini duyamıyordu. Sandal yalpalayıp sallanıyordu. Boyaları kabarmış olan burnuna çarpan köpükler, iki yana saçılıyordu. Bir dalganın ucunda küçük bir gökkuşağı belirdi, Sonra kayboldu. Güneş ışıkları ve gölgeler gölün yüzeyinde birbirini kovalıyordu. Dalgalar da eskisi kadar küçük değildi artık. İyice kabarmıştı. Hal'in terleri kurumuş ve tüyleri diken diken olmuştu. Köpükler ceketinin sırtını ıslatıyordu. Hırsla küreklere asıldı. Kâh kıyıya, kâh yol çantasına bakıyordu. Tekne tekrar havalandı ki, kürekler bir an su yerine havada kaydılar.

Petey gökyüzünü işaret ediyordu. Çığlıkları artık hafif bir sese dönüşmüştü.

Hal omzunun üzerinden baktı.

Gölün suları kudurmuştu sanki. Dalgalar birbirini izliyordu. Sular o tehlikeli, koyu mavi renge bürünmüştü. Beyaz köpükler birer süse benziyordu. Bir gölge hızla kayığa doğru kaydı. Bunun biçimi tanıdık geldi Hal'e. Çok tanıdık. Başını

kaldırıp baktı. Ve çığlığı, sıkışan gırtlığından yükselmek için çırpındı.

Güneş bir bulutun ardına girmiş, onu iki elinde altın birer hilal tutan, kambur bir adam biçimine sokmuştu. Bulutun bîr ucunda iki delik açılmıştı. Buradan güneş ışınları uzanıyordu.

Gölge kayığın üzerinden geçerken, maymun da zillerini birbirine vurmaya başladı.

Çanta bu şingirtiyi pek boğmuyordu. Çın-çın-çm. Demek sensin, Hal? Sonunda sıra sana geldi. Gölün en derin yerindesin. Ve sıra sende... sıra sende... sıra sende...

Hal, amcasıyla balık tuttukları yere varmıştı. Amos Culligan'ın arabasının çürüyen iskeleti, aşağıda bir yerde yatıyordu. İri balıkların bulunduğu yerdi burası. Aradığı nokta.

Hal ani bir hareketle kürekleri içeri aldı. öne doğru eğildi. Sandalın şiddetle yalpalamasına aldırmayarak yol çantasını kaptı. Ziller hâlâ o çılgın pagan müziği çalıyordu. Çantanın iki yanı, sanki içinde bir şey soluyormuş gibi kabarmıştı.

— 242 —

Hal olanca sesiyle bağırdı. «Tam yerine geldik, aşağılık köpek! Tam yerine!»

Çantayı yandan suya attı.

Çanta hızla battı. Hal bir an onun aşağıya indiğini gördü. yanları kabarıyordu.

Ve o sonsuz anda genç adam zillerin sesi-ni duydu. Kara sular açıldı sanki. Hal şimdi suların dibinde iri balıkların kaynaştıkları o korkunç uçurumu görebiliyordu. Amos Culligan'ın eski arabası oradaydı. Yosunlu direksiyonuna Hal'in annesi geçmişti. Gülen bir iskeletti. Göz yuvalarının birinden bir tatlısu levreği soğuk soğuk bakıyordu. Will Amcayla ida Yenge onun yanında oturuyorlardı. Çanta batarken,

İda Yengenin kır saçları suda dalgalandı. Çanta döne döne indi. Birkaç gümüş hava kabarcığı yükseldi. Çın-çın"çın~çın...

Hal kürekleri tekrar suya daldırdı. O sırada elinin eklemleri sıyrılıp kanadı.

Ah, Tanrım! Amos Culligan'ın arabasının arka koituğu ölü çocuklarla doluydu!

Charlie Silverman... Johnny McCabe...

Birdenbire ayaklarının arasında bir tabanca patladı sanki, iki tahtanın arasında sular kabardı. Kayık eskiydi. Tabii tahtalar da biraz çürümüştü. Tekne pek az su alıyordu. Ama göle açıldığı sırada, sandalda böyle bir delik yoktu. Buna yemin edebilirdi.

Kıyıyla göl yer değiştirdiler. Artık Petey, Hal'in arkasındaydı. Yukarıda bir maymuna benzeyen o korkunç bulutlar dağılıyordu. Hal kürek çekmeye başladı. Ve yirmi saniye sonra da, canını kurtarmak istiyorsa küreklere iyice asılması

gerektiğini anladı. Pek de usta bir yüzücü değildi. Zaten ünlü bir yüzme şampiyonu bile, bu birden kuduran dalgalarla başa çıkamazdı.

İki tahta daha, tabanca patlamasına benzer bir sesle birbirlerinden ayrıldı.

Tekneye yine su girdi. Hal'in ayakkabıları ıslandı. Şimdi hafif madeni çıtırtılar duyuyordu. Sonra bu sesi kırılan çivilerin çıkardığını anladı.

Iskarmozlardan biri kırılarak suya uçtu. Onu herhalde firdöndü izleyecekti.

Şimdi rüzgâr Hal'i yavaşlatmaya, hatta gölün ortasma sürüklemeye çalışıyormuş

gibi, adamın sırtına vuruyordu. Dehşete kapılmıştı Hal. Ama bu dehşete delice bir sevinç de karışıyordu. Maymunu bu sefer kesinlikle başından atmıştı. Bunu seziyordu. Başına ne gelirse gelsin, maymun bir daha dönemeyecekti. Den-

— 243 — nis'in ya da Petey'in yaşamlarını karartamayacaktı. Maymun bakmıştı. Beiki şimdi Kristal Gölün dibinde, Amos Culligan'ın araba. sınırın tepesinde yatıyordu. Gndan kurtulmuşlardı. Kesinlikle.

Hai önce arkaya eğilerek kürek çekmeyi sürdürdü. O garip çatırtı yine duyuldu.

Kayığın burnunda duran paslı konser/e kutusu, yedi santim kadar yükselen suda yüzüyordu. Köpükler Hal' in yüzüne sıçırıyordu. Daha sert bir çatırtı işitildi.

Ve burundaki oturulacak yer ikiye ayrıldı. Şimdi tahta parçaları da yem kutusunun yanında yüzüyordu. Teknenin sol tarafından bir tahta koptu. Sonra bir başkası daha. Üstelik bu sağda, suyun hemen yukarısındaydı. Hal kürek çekmeye devam etti. Sıcak soluğu, kuruyan ağzından hışırtılı hışırtılı çıkıyordu.

Gırtlığında yorgunluğun o bakırımsı tadı belirdi. Terden ıslanmış saçlar uçuşuyordu.

Aniden kayığın tam dibinde bir çatlak belirdi. Hal'in ayaklarının arasında zikzaklar çizdi. Ve burna kadar ilerledi. Su hızla içeri dolmaya başladı. Şimdi sular ayak bileklerine kadar geliyordu. Sonra baldırlarına çıktı. Hal kürek çekmeyi sürdürdü, ama tekne artık kıyıya doğru hantalca gidiyordu. Genç adam kıyıya yaklaşp yaklaşmadığını anılamak için arkasına bakmaya cesaret edemiyordu.

Bir tahta daha koptu. Teknenin ortasındaki çatlak, bir ağaç gibi çevreye dallar saldı. Su gürültüyle sandala doluyordu artık.

Hal kürekleri müthiş bir hızla sulara daldırmaya çalışıyordu. Boğulur gibi soluk almaya başlamıştı. Küreğe bir kez asıldı, ikinci kez... Üçüncüsünde iki küreğin de firdöndüleri koptu. Küreklerden biri göle uçtu. Hal ikincisine sıkıca yapıştı. Ayağa kalkıp kürekle sulara vurmaya başladı. Sandal sailandı. Az kalsın alabora oluyordu. Hal korkuya yerine oturdu.

Çok geçmeden yine birkaç tahta koptu. Hal'in oturduğu yer çöktü. Genç adam kendisini teknenin dibindeki suyun içinde yatar buldu. Suyun soğukluğu onu şaşırttı. Dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Çaresizce, «Petey bunu görmemeli,» diye düşünüyordu. «Babasının gözlerinin önünde boğulduğunu görmemeli. Kalkıp yüz. istersen eierini kürek gibi kullan. Ama bir şeyler yap, bir şeyler yap!»

Yine bir çatırtı duyuldu. Sanki büyük bir şey gürültüyle devrilmişti. Hal suya düştü. Ve kıyıya doğru yüzmeye başladı, öm-

— 244 —fi'inde hiç bu kadar hızlı yüzmemişti. Kıyı şaşılacak kadar yakındı, gir dakika sonra sular beline geldi. Kıyıdan en fazla dört beş ^etre uzaktaydı.

Petey suları sıçratarak ona koştu. Haykırıyor, ağlıyor, bir yandan da gülüyordu. Hal oğluna doğru ilerlerken sendeledi. Petey göğsüne kadar gelen suların içinde kaydı. Birbirlerini tuttular.

Hal bitkince, kesik kesik soluyordu, ama yine de oğlunu kucağına aidi. Petsy'i kıyıya kadar götürdü. Baba oğul soluk soluğa kendilerini yere attılar.

«Baba, o gitti mi? O çirkin ve kötü maymun?» «Evet, gitti sanırım. Bu sefer bir daha dönemeyecek.» «K.?.yık parçalandı. Sen içindeyken parçalandı.» Hai doğruldu ve on iki metre kadar ötede, suda yüzen tahta parçalarına baktı. Buniar kayıkhaneden çıkardığı, elde yapılmış, saulam omurgalı tekneye hiç benzemiyordu.

Hal dirseklerine dayanarak, «Artık hsr şey yolunda,» dedi. Gözlerini yumup, yüzünü sıcak güneşe kaldırdı. Petey fısıldadı. «O bulutu gördün mü?» «Evet. Ama artık göremiyorum. Sen görüyor musun?» Baba oğul gökyüzüne baktılar. Şurada burada pamuk gibi küçük bulutlar vardı. Ama o koskocaman kara bulut kaybolmuştu.

Artık yoktu.

Hal, Petey'i elinden tutup kaldırdı. «Evde havlular olacak. Gel bakalım.»

Duraklayarak oğluna baktı. «Bana doğru öyle koşmakla delilik ettin.»

Petey de ciddi ciddi babasını süzdü. «Sen çok cesurca dav-randın, babacığım.»

«Öyle mi?» Bunun bîr cesaret işi olduğu Hal'in aklına bile gelmemişti. Sadece korkusunu düşünmüştü o. Dehşeti her şeyi gölgede bırakacak kadar güçlüydü. Belki de başka duygulara yer bırakmayacak kadar güçlü. «Haydi gel, Pete.» •Anneme ne söyleyeceğiz?» Hal güldü. «Bilmiyorum, elbet bir şey buluruz.» Bir dakika daha orada durdu. Suda yüzen tahtalara bakıyordu. Gölün suları yine sakinleşmişti.

Küçücük dalgacıklar güneşte ışıldıyordu. Birden Hal'in aklına yazı orada geçirenler geldi. Ta-

— 245 —nımadığı kişiler. Belki bir baba oğul. Balığa çıkmışlardı. Çocuk «Baba, oltama bir şey takıldı!» diye bağıırıyordu. Babası da, «Haydi, oltayı çek de görelim,»

diyordu. Ve sonra karanlık suların arasından bir şey çıkıyordu. Zillerinden yosunlar sarkan, o korkunç sırtışıyla insana bakan bir şey... Maymun.

Hal titredi. Ama bu sadece bir olasılıktı.

Oğluna yine, «Haydi, gel,» dedi. O güzel kasım gününde alev almış gibi duran ağaçların arasından eve doğru yürüdüler.

Bridgton Gazetesinden bir haber:

24 Ekim 1980

ölü balıkların esrarı — Bildiren : Betsy Moriarty. Geçen hafta Casco kasabasında, Kristal Gölde yüzlerce ölü balığın yüzdüğü görülmüştür. Balıkların çoğunun Avcılar Burnu yakınında öldüğü sanılmaktadır. Ancak göldeki akıntılar yüzünden kesin bir şey söylemek olanaksızdır. Bu sularda bulunan her türlü

balığın öldüğü bildirilmiştir: Turna balığı, mavi balık, güneş balığı, sazan, boynuzlu balık, alabalık. Hatta bir som. Balıkçılık ve Avcılık Bürosu uzmanları

esrarı çözemediklerini söylemektedirler.

— 246 —

Raft

Çağlayan Gölü, Pittsburgh'daki Horlicks Üniversitesinden altmış kilometre uzaktaydı. Ekimde o bölgeye gecenin erken gelmesine ve ancak saat altıda yola çıkabilmelerine karşın, göle vardıkları sırada hava hâlâ oldukça aydınlıktı.

Deke'in Camaro arabasıyla gelmişlerdi. Deke ayıkken de aceleliydi. Hele birkaç

biradan sonra arabayı uçururdu.

Deke, Camaro'yı araba parkıyla kumsalı birbirinden ayıran tahta çitin önünde durdurur durdurmaz hemen gömleğini çıkardı. Gözleriyle suyu tarıyor ve raftı

arıyordu. Onun yanında oturan Randy, biraz da istemeye istemeye arabadan indi.

Evet, aslında bu fikir onundu, ama Deke'nin bu öneriyi ciddiye alacağı da hiç

aklına gelmemişti. Arka koltukta oturan iki kız kıpırdandılar. İnmeye hazırlanıyorlardı.

Deke huzursuzca suları sağdan sola doğru tarıyordu. Randy sıkıntıyla, «Düşmanını

pusuya düşürmek için bekleyen birinin gözleri bunlar,» diye düşündü. Sonra Deke gözlerini bir noktaya dikti.

Camaro'nun kaportasına vurarak, «İşte orada!» diye haykırdı. «Senin söylediğin gibi, Randy! Yaşasın! Suya en son gireni kokmuş yumurta ilan edeceğiz!»

Randy gözlüğünü düzelterek, «Deke...» diye başladı, ama sonra sustu. Çünkü Deke çiti aşarak kumsalda koşmaya başlamıştı. Geri dönüp bakmıyordu bile. Gözleri kıyıda elli metre açığa demirlenmiş olan raftaydı.

Randy kızlara, başlarına bu derdi sardığı için onlardan özür

— 247 —dilemek istiyormuş gibi baktı. Ama onlar da gözlerini Deke'g dikmişlerdi.

Rachel, Deke'e tabii bakacaktı. Çünkü onun sevgi, lisiydi. Ama LaVerne de Deke'i seyrediyordu. Randy bir an müt-hiş, yakıcı bir kıskançlık duydu. Bu yüzden harekete geçti. Tişör» tünü çıkararak Deke'inkinin yanına attı. Çiti sıçrayarak aştı.

LaVerne, »Randy!» diye seslendi. Ama delikanlı ekim ayma özgü kurşunimsi alacakaranlıkta, «Gel,» der gibi elini uzattı sadece. Böyle davrandığı için kendisinden biraz nefret etti, o da başka. LaVerne şimdi kararsızdı. Belki de bu işten vazgeçtiğini söyleyecekti. Ekim ayında gölde yüzmek, Deke'le Randy'nin oturdukları rahat ve aydınlık katta eğlenceli saatler geçirmeye ben-Deke- blucinin belindeki tokayı açtı. Hâlâ koşuyordu. Ve hiç durmadan pantolonunu ince kalçalarından aşağıya doğru sinirlendiriyordu.

Deke blucinin belindeki tokayı açtı. Hâlâ konuşuyordu. Va hiç durmadan pantolonunu ince kalçalarından aşağıya doğru sıyrıp çıkardı. Randy bin yıl uğraşsa bunu başaramazdı. Deke şimdi sadece bikini külotuyla kalmıştı.

Sırtındaki ve kaba etlerinde-, ki kaslar büyüleyici bir biçimde oynuyordu. Kendi blucinini sıyrırken, bacaklarının sıskalığı büsbütün gözüne battı Randy'nin.

Ayaklarını beceriksizce sallayarak blucini attı. Deke'inki bir «ba-. İe»ydi.

Kendisinininki ise sadece bir «komedi.»

Deke suya dalarken olanca sesiyle bağırdı. «Çok soğukl'

Tanrım!»

Randy kararsızca durakladı. Ama kafasıyla. Kafasında her şey daha uzun sürerdi.

Beyni ona, «O su altı yedi derece,» diyordu. «Bilemedin sekiz. Kalbin durabilir.» Tıp öğrenimi için hazırlık kurslarına gittiği için, bu sözün doğru olduğunu biliyordu. Ama delikanlı asımda hiç duraklamadan kendini suya attı. Ve kalbi bir an gerçekten durdu. Ya da ona öyle geldi. Soluğu gırtlığına sıkışıp kaldı. Suyun içinde derisi uyuşurken, zorlukla soluk alıyordu. «Delilik bu,»

diye düşündü. Sonra da sessizce ekledi. «Bu. senin fikrindi, Pancho.» Deke'in peşinden yüzmeye başladı.

İki kız bir an birbirlerine baktılar. LaVerne omuz silkerek-güldü. «Onlar yapabildiklerine göre, biz de yapabiliriz,» dedi. La-coste gömleğini çıkardı.

Bunun altında hemen hemen saydam.

— 248 —t,ir sutyen vardı. «Kızlarda daha fazla yağ olduğunu söylemezler mi?»

Sonra çitten atlayıp suya doğru koşmaya başladı. Bir yandan da kot pantolonunun düğmelerini açıyordu. Bir dakika sonra Rachel de onu izledi. Randy'nin Deke'i izlediği gibi.

Kızlar eve öğleden sonra gelmişlerdi. Salı günü son dersleri saat birdeydi hepsinin. Deke aylık harçlığını almıştı. Okulun futbol delisi eski mezunlarından biri, Deke'e her ay iki yüz dolar verilmesini sağlamıştı. Futbolcular böylelelerinden, «Melekler,» diye söz ederdi. Buzdolabında bir kasa bira ve Randy'nin eski stereosunda da «Night Ranger»ın yeni albümü vardı. Dördü de oturup zevkle kafayı çekmeye başladılar.

Bir süre sonra söz, o yıl uzun süren pastırma yazına geldi. Radyo çarşambaya kar yağacağını bildiriyordu. LaVerne, «Ekimde kar yağacağını söyleyen meteoroloji uzmanlarını vurmalı,» diye: homurdandı. Ona itiraz eden olmadı.

Rachel, «Ben küçükken, yazlar sonsuza kadar uzayıp giderlerdi,» dedi. «Ama artık büyüdüm ve yazlar da her yıl daha kısaltmaya başladı.» Deke ona takıldı. «Evet, sen on dokuz yaşında, ihtiyar bir

bunaksın.» Kız da onun bileğine bir tekme indirdi.. Sonra kalkıp mutfaktaki buzdolabına gitti. Yerdeki muşamba eskiydi. «O

günlerde, bütün yaşamımı Çağlayan Gölünde geçiriyor-muşum gibi gelirdi bana.»

Rachel buzdolabına baktı ve mavi yemek kutularının gerisinde bir şişe bira daha buldu. Onu hemen aldı. Ortadaki kutuda tarih öncesi çağlardan kaldığı anlaşılan bir yemek vardı. Üzeri küflenmiş fasulye. Randy iyi bir öğrenciydi. Deke de usta bir futbolcu. Ama temizlik titizlikle pek ilgileri yoktu. «Yüzerek ilk kez ta rafta kadar gittiğim günü anımsıyorum. Orada iki saat bekledim. Yüzerek geri dönmekten korktuğum için.»

Rachel, Deke'in yanına oturdu. Delikanlı kolunu onun omzuna attı. Rachel o günleri anımsadığı için gülümsüyordu. Randy birden «Bu kız ünlü birine benziyor,» diye düşündü. «Ya da yarı ünlü birine. Ama kimse?» Bu sorusunun yanıtın» daha sonra, hiç hoş olmayan koşullarda öğrenecekti.

— 249 —

«Sonunda ağabeyim yüzerek rafta kadar gelmek zorunda kaldı. Beni çeke çeke götürdü. Tanrım, öyle kızmıştı kil Derim güneşten kavrulmuştu.»

Randy laf olsun diye. «O raft hâlâ orada,» dedi. LaVerne'nin gözlerini yine Deke'e dikmiş olduğunun farkındaydı. Son anlarda kız gözlerini Deke'den pek alamaz olmuştu.

LaVerne şimdi ona bakıyordu. «Hortlaklar Gecesi yaklaşıyor, Randy. Kıyıyı eylül başında kapatırlar.»

Randy, «Ama raft herhalde hâlâ oradadır,» diye karşılık verdi. «Üç hafta kadar önce jeoloji dersinde gölün karşı kıyısına gittik. Raftı o zaman gördüm. Birinin yıkayıp dolaba kaldırmayı unuttuğu yazlık bir giysiye benziyordu.»

Arkadaşlarının bu sözlere güleceklerini sandı, ama Deke bile gülmedi.

LaVerne, «Bu, raftın şimdi de orada olacağı anlamına gelmez ki,» dedi.

Randy birasını bitirdi. «Bundan birine söz ettim. Billy De-Lois'e. Onu hatırlıyor musun Deke?»

Deke başını salladı. «Evet. Takımın yedeklerindendi. Ama sonra sakatlandı.»

«Evet, öyle galiba. Her neyse. Billy o taraflı. Bana kumsalın sahiplerinin raftı

ancak göl buz tutacağı zaman kıyıya çektiklerini söyledi. Çok tembel insanlarmış. Daha doğrusu, Billy öyle dedi. Bazı yıllar işi iyice geciktirirlermiş ve raft da buzların arasına sıkışıp kalırmış.»

Randy sustu. Göle demirlemiş olan raftın nasıl görüldüğünü düşünüyordu.

Sonbahara özgü maviliğe bürünmüş suların ortasında, parlak beyaz tahtalardan oluşmuş dört köşe bir şey. Raftın üzerine uzandığınızda, altındaki şamandıraların çıkardıkları sesi duyardınız. Klunk..

Klunk... Klunk... Hafif bir sestir bu. Ama gölün çevresindeki sessizlikte, sesler uzaklara kadar yayılırdı.

Evet, şamandıraların sesini duyardınız. Bir çiftlik avlusunda kalmış olan artıklar yüzünden kavga eden kargaların çığlıklarını da.

Rachel, «Yarın kar yağacak,» diye mırıldandı. Ve Deke elini dalgın dalgın göğsüne doğru indirdiği için ayağa kalktı. Pencereye gidip dışarı baktı. «Ne sıkıcı.»

Randy, «Çocuklar, bir fikrim var,» diye bağırdı. «Çağlayan

— 250 —gölüne gidelim. Yüzerek rafta çıkarız ve yaza 'elveda', deriz. Sonra da kıyıya döneriz.»

Biraz çakırkeyif olmasaydı, hiçbir zaman böyle bir öneride bulunamazdı.

Arkadaşlarının kendisini ciddiye almalarını da beklemiyordu. Ama Deke hemen heyecanlandı.

«Tamam! Fikrin harika, Pancho!! Harika!» LaVerne ayağa fırlamış ve birası da yere dökülmüştü. Ama kıza gülümsüyordu. LaVerne'in gülümsemesi Randy'yi biraz endişelendirdi. Kız ekledi. «Hadi, hemen gidelim.»

Rachel, «Deke sen çıldırmışsın,» dedi. O da gülümsüyordu, ama gülümsemesi biraz neşesiz ve endişeliydi.

Deke, «Gidiyoruz,» diyerek ceketini almaya koştu. Randy heyecan ve sıkıntıyla, Deke'in pervasız ve çılgınca gülüşünü düşündü.

İki genç üç yıldan beri aynı evi paylaşıyorlardı. Çapkın'la Bilgin. Cisco ve Pancho. Yarasa Adam ve Robin. Ve Randy bu gülüşü iyi tanıyordu. Deke şaka etmiyordu. Gölde gerçekten yüzecekti. Hatta kafasında yolun yarısını aşmıştı

bile.

«Vazgeç, Cisco. Bu iş bana göre değil.» Bu sözler Randy' nin dilinin ucuna kadar geldi. Ama o bunları söylemeden, yerine çökmüş olan LaVerne tekrar ayağa fırladı. Onun bakışları da De-ke'inki gibi neşeli ve çılgıncaydı. Belki de bunun nedeni birayı fazla kaçırmış olmalarıydı. «Ben de gitmek istiyorum.»

«Öyleyse gideriz.» Deke, Randy'ye baktı. «Sen ne diyorsun, Pancho?»

Randy, Rachel'i süzüyordu. Kızın gözlerinde telaşa benzer bir ifadenin belirip kaybolduğunu fark etmişti. Randy'ye kalsa, «Deke'le LaVerne istiyorlarsa göle gitsinler,» diyecekti. «Bütün gece aşk yapabilirler, Tabii yattıklarını bilmek hoşuma gitmez, ama hiç şaşmam. Ancak Rachel'in gözlerindeki korku dolu ifade...»

Randy, «Oooh, Cisco!» diye bağırdı.

Deke de sevinçle haykırdı. «Oooh, Pancho!»

Avuçlarını birbirlerine vurdular.

Randy raft I a kıyı arasındaki uzaklığın yarısına ulaştığı sı-

— 251 —rada, o kara lekeyi fark etti. Raftın gerisinde, soldaydı. Hemen hemen gölün ortasına yakın bir yerde. Beş dakika sonra olsaydı hava iyice kararacağı için bu lekeyi göremeyecekti. «Tabii aslında öyle bir şey gördüysem... Mazottur belki.»

Hâlâ hızla yüzu. yordu. Kızların da suları şıpırdatarak peşinden geldiklerinin hayal meyal farkındaydı. «Ama ekimde bomboş olan bu göle mazot nereden döküldü?

Ayrıca bunun biçimi de garip... Yusuvarlak Küçük. Çapı ancak bir buçuk metre...»

Deke yine haykırdı. «Huuuu!» Randy arkadaşına doğru baktı. Deke köpek gibi silkinerek, raftın yanındaki merdivenden çıkıyordu.

Randy hızlandı. «Tamam!» Aslında bu yüzme sandığı kadar kötü olmamıştı. Suyu girip hareket edince ısınıyordu insan. Şimdi vücuduna güzel bir sıcaklık yayılmıştı. Randy kalbinin düzenli çalıştığını ve kendisini içten dışa ısıttığını hissediyordu. Ailesinin Cape Cod'da yazlık evleri vardı. Orada deniz suyu temmuz ortasında bile buradan daha soğuk olurdu.

Deke neşeyle, «Pancho!» diye haykırdı. «Sen şimdi durumun kötü olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Dışarı çık, o zaman anlarsın.» Delikanlı vücudunu ovuşturarak zıplıyor, raft yalpalıyordu.

Randy raftın kıyı tarafındaki beyaza boyalı, kaba tahta merdivenine ulaşınca kadar lekeyi unuttu. Sonra onu tekrar gördü. Leke biraz yaklaşmıştı. Su yüzünde dalgalarla yükselip alçalan, daire biçiminde kara bir şey. Tıpkı iri bir bene benziyordu. Randy onu gördüğü sırada, leke raftan kırk metre kadar uzaktaydı.

Ama şimdi sadece yirmi metre vardı aralarında.

Randy, «Bu nasıl oiabilir?» diye düşündü. «Nasıl...»

Sonra sudan çıktı ve soğuk hava derisini ısırdı sanki. Suyu ilk daldığı

zamankinden daha da kötüydü bu. «Aaah... Kahretsin!» diye bağırdı. Kısa şortunun içinde titriyor, bir yandan da gülüyordu.

Deke mutlu mutlu, «Pancho, sen ahmağın tekisin,» diyerek Randy'yi yukarı çekti.

«Hava yeterince soğuk mu senin için? Ayıldın mı?»

«Ayıldım, ayıldım!» Randy ve Deke'in yaptığı gibi sıçramaya başladı. Kollarını

aprazlamış, göğsüyle karnına vuruyordu. Sonra arkadaşıyla dönüp kızlara baktılar.

Rachel, LaVerne'in önüne geçmişti. LaVerne bir köpek gibi viizüyordu suda. Ama beceriksiz bir köpek gibi. Deke adeta böğürdü. «Hey, kızlar iyi misiniz?»

LaVerne, «Erkeklik taslama!» diye karşılık verdi. Deke de yjne gülmeye başladı.

Randy yana baktı. Daire biçimindeki kara leke daha da yaklaşmıştı. Aralarında on metre kalmıştı. Ve leke hâlâ geliyordu. Büyük bir çelik varilin kapağı gibi yusuvarlak ve düzgündü. Ama dalgaları kolayca aşmasından, katı bir cisim olmadığı anlaşılıyordu. Birden Randy korkuya kapıldı. Nedenini bilmiyordu, ama müthiş korkuyordu.

Kızlara, «Çabuk yüzün!» diye haykırdı. Sonra eğilip, merdivene yaklaşmış olan Rachel'in elini tuttu. Kızı çabucak yukarı çekti. Rachel dizini tahtaya vurdu, tok bir ses çıktı.

»Ah! Hey, ne olu...»

LaVerne hâlâ üç metre gerideydi. Randy tekrar yandan baktı. O yuvarlak şey raftın yanına sürünüyordu şimdi. Suyu dökülmüş mazot kadar karaydı. Ama Randy bunun yağ lekesi olmadığından emindi. Bu şey fazla kara, fazla kalın ve fazla düzgündü.

«Randy, canımı yaktın! Ne yaptığını sanıyordun...»

«LaVerne! Hızlı yüz!» Artık Randy korku değil, dehşet içindeydi.

LaVerne başını kaldırdı. Belki delikanlının sesindeki dehşeti fark etmemişti, ama telaşlandığını anlamıştı. Şaşkın şaşkın Randy'ye baktı. Hızlanarak merdivene yaklaştırmaya başladı.

Deke sordu. «Randy, nen var senin?»

Randy yandan baktı yine. O şey raftın dik açılı köşesine sarılmıştı. Sonra köşeden kaydı, raftın yanından süzölmeye başladı. Şimdi bir yanı dümdüzdü.

Randy, Deke'ye, «Onu çıkarmama yardım et!» diye bağırdı. Sonra kıza elini uzattı. «Çabuk ol!»

Deke uysalca başını sallayarak LaVerne'in öbür elini tuttu. O kara şey merdivenin yanından kaymadan birkaç saniye önce, kıza rafta çıkarmayı

başardılar. Kara leke merdivene sürünürken, kenarlarında gamzeye benzeyen çukurlar belirdi.

«Randy sen çıldırdın mı?» LaVerne soluk soluğaydı. Biraz

Deke lekeyi

Sonra biraz geri

yüzüyordu. Dört

Deke, «Yağ

Rachel bir

mahvettin. Sen

da anlaşılıyordu. Sutyeninden soğuk, sert nok-göğüs uçları gözüküyordu, işaret etti. «Şu şey... Deke? Nedir o?» gördü. Bu sefer raftın sol köşesine yaklaşmış, ledi ve eski yuvarlak biçimini aldı. Orada suda genç lekeye baktılar, lekesi herhalde,» dedi. sudaki kara şeye baktı, bir Randy'ye, «Dizimi

»Sen

şimdi-

Randy. «Yağ lekesi değil,» diye karşılık verdi. ye kadar yusuvarlak bir yağ

lekesi gördün mü?»

Deke, «Ben şimdiye kadar hiç yağ lekesi görmedim ki,» dedi. Randy'yle konuşuyordu, ama gözleri LaVerne'deydi. LaVerne' in külotu da, hemen hemen sutyeni kadar saydamdı. «Ben öyle bir şey olduğuna bile inanmam. Ben Missouri'liyim.»

Rachel mırıldandı. «Dizim çürüyecek.» Ama öfkesi geçmişti. O da Deke'in LaVerne'e nasıl baktığını görmüştü.

«Tanrım! Üşüyorum!» LaVerne çekici bir tavırla titredi.

Randy, «O şey kızlara saldırmak istedi,» dedi.

«Haydi, Pancho. Hani sen ayılmıştın?»

Randy inatla yineledi. «Kızlara saldırmak istedi.» Sonra da, «Burada olduğumuzu kimse bilmiyor,» diye düşündü. «Hiç kimse.»

«Sen hiç yağ lekesi gördün mü, Pancho?» Deke kolunu La-Verne'in omzuna atmıştı.

O gün daha önce Rachel'in göğsüne dokunduğu zamanki gibi dalgın dalgın.

LaVerne'in göğsüne dokunmuyordu. Hiç olmazsa şimdilik. Ama eli oraya yakındı.

Randy bu duruma pek aldırmadığını fark etti. Sudaki o kara, daire biçimindeki şeydeydi aklı.

Sonra, «Dört yıl önce Cape'de gördüm,» dedi. «Kuşları denizden toplayarak temizlemeye çalıştık...»

Deke takdirle, «Pancho ekolojiye meraklıdır,» dedi. «Çok meraklı hem de.»

Meksikalılar gibi konuşmaya çalışıyordu.

Randy, «Mazot su yüzüne yayılmıştı,» diye ekledi. «Çizgiler ve iri lekeler halinde. Yapış yapıştı. Ama bu şeye hiç benzemiyordu. Fazla derinliği yoktu.»

Delikanlı, «Yağ bir raslantı sonucu o biçimi almıştı,» demek 254 —istiyordu. «Oysa bu şeyin raslantı sonucu bu biçime girdiğini anlamıyorum.

Özellikle öyle duruyor.»

Rachel, «Ben artık dönmek istiyorum,» dedi. Hâlâ Deke'le LaVerne'e bakıyordu.

Randy kızın yüzündeki kırılgan ifadeyi gördü. Belki Rachel duygularını belli ettiğinin farkında değildi.

LaVerne, «Git öyleyse,» diye söylendi. Onun yüzünde de bir ifade belirmişti.

Randy, «Tam ve kesin bir zafer ifadesi bu,» diye düşündü. Belki bu iddialı bir düşünceydi. Ama duruma da uyuyordu. LaVerne durumu Rachel'in anlaması için uğraşmıyordu. Ancak duygularını ondan sakladığı da yoktu.

LaVerne, Deke'e doğru bir adım daha attı. Zaten aralarında da ancak bir adımlık uzaklık vardı. Şimdi kalçaları hafifçe birbirine dokunuyordu. Randy kısa bir an suda yüzen şeyi unuttu. Adeta zevkli diye tanımlanabilecek bir nefretle LaVerne'e baktı. 0 güne kadar hiçbir kıza vurmamıştı. Ama o anda LaVerne'i sevinerek tokatlayabilirdi. Kıza âşık olduğu için değil. Rachel'in yüzündeki ifadeyi gördüğü ve onun duygularını anladığı için. (Evet, bir ara LaVerne'e tutulur gibi olmuştu. Onunla yatmak da istemişti. Evde LaVerne, Deke'i bakışlarıyla davet ettiği zaman da kıskançlık duymuştu. Ama aslında âşık olduğu bir kıızı, Deke'in yakınına bile getirmezdi.)

Rachel, «Korkuyorum,» dedi.

LaVerne hayretle, «Yağ lekesinden mi? diye sordu. Sonra da güldü. Randy yine kıızı tokatlamak isteğine kapıldı. Elini havada sallayacak ve LaVerne'in suratındaki o budalaca kibiri silecekti; Ve kızın yanağında iz bırakacaktı.

Çürüyerek el biçimini alacak bir leke.

Randy, LaVerne'e, «öyleyse kıyıya doğru yüz de görelim.» diye homurdandı.

LaVerne ona hoşgörüyle gülümsedi. «Henüz gitmek istemiyorum.» Sanki bir çocuğa açıklama yapıyordu. Başını kaldırarak gökyüzüne baktı. Sonra da Deke'e.

«Yıldızların gökyüzünde belirdiklerini görmek istiyorum,» dedi.

Rachel ufak tefek bir kızdı. Güzeldi. Sokak çocuklarını anımsatan, güvensiz bir hali vardı. Randy New York'lu kızları düşündü. O kızları sabahları telaşla işlerine giderken görürdünüz, önden ya da yandan yırtmaçlı, iyi dikilmiş etekler giyerlerdi. Hepsi de

— 255 —güzeldi. Ama gözlerinden sinirlerinin biraz bozuk olduğu anlaşılırdı. Rachel'in gözleri de her zaman pırıl pırıldı. Onları böyle ışılatan neşe miydi, yoksa endişe mi? Bunu anlamak zordu.

Deke genellikle daha uzun boylu, siyah saçlı, uykulu uykulu bakan, çekik gözlü

kızlardan hoşlanırdı. Ve Randy şimdi De-ke'yle Rachel'in aralarındaki ilişki neyse, bunun sona ermiş olduğunu anlıyordu. Belki bu Deke'e göre basit, biraz da iç sıkıcı bir şeydi. Rachel için ise derin, karmaşık ve hatta acı veren bir ilişki. Bu ilişki birdenbire, kesin olarak sona ermişti. Randy neredeyse kopan bir şeyin çıkardığı sesi duyacaktı. Dizinize vurarak kıldığınız bir dalın çıtırtısı gibi.

Randy çekingen bir gençti. Ama Rachel'in yanına gidip kolunu onun omzuna attı.

Kız bir an onun yüzüne baktı. Bakışlarında mutsuz bir ifade vardı, ama Randy'ye bu davranışı için minnet duyduğu da anlaşılıyordu. Randy kızı biraz rahatlatılabildiğine sevindi. Sonra Rachel'i birine benzettiğini anımsadı. Yüzünde bir şey... görünüşü...

Randy önce, «Televizyon programlarına çıkan birine,» diye düşündü. Sonra kendi kendine, «Hayır,» dedi. «Galiba bisküvi ya da kraker reklamlarına.» Sonra birdenbire anladı. «Sandy Dun-can'a benziyor. Broodway'de Peter Pani oynayan kıza.»

Rachel, «Bu nedir?» diye sordu. «Randy? Nedir bu?»

«Bilmiyorum...» Randy, Deke'e bir göz attı.

Arkadaşı o tanıdık gülümsemesiyle ona bakıyordu. Küçümsemeden çok, dostluk vardı

bakışlarında. Ama hiç aşağılama olmadığı da söylenemezdi. Belki Deke bunun farkında bile değildi. Yüzündeki ifadeden, «İşte, velvelecî Randy yine başladı,»

diye düşündüğü anlaşılıyordu. «Neredeyse altına kaçırarak.» Randy'yi, «Herhalde önemli bir şey değil o leke,» diye mırıldanmaya zorlayacak bir bakıştı bu.

«Endişelenmeyelim. Nasıl olsa gider.» Böyle bir şey işte. Ama Randy bu sözleri söylemedi. Deke'in gülümsemesine katlandı. Siyah leke onu korkutuyordu. Gerçek buydu.

Rachel, Randy'den uzaklaşarak sevimli bir tavırla raftın lekeye en yakın olan köşesinde diz çöktü. Bu haliyle Sandy Dun-can'ın White Rock çörekleri reklamlarındaki fotoğrafına benziyordu. Kısa kestirdiği biraz kalın telli sarı

saçları, güzel biçimli

kafasına ıslak ıslak yapışmıştı. Randy kızın beyaz sutyeninin yu-jcarısındaki tüylerin ürperdiğini fark etti.

LaVerne alayla, «Düşeyim deme, Rachel,» diye güldü.

Deke de hâlâ gülümsüyordu. «Yeter LaVerne.»

Delikanlıyla kız raftın ortasında duruyorlardı. Kollarını birbirlerinin beline dolamışlardı. Kalçaları birbirine hafifçe dokunuyordu. Randy gözlerini onlardan kaçırıp Rachel'e baktı. Korku belkemiğinden kayarak bütün sinirlerine yayıldı.

Bir alev gibi. Kara leke hızla Rachel'in durduğu köşeye yaklaşıyordu. Daha önce iki buçuk metre kadar uzaktayken, şimdi bu mesafe doksan santime inmişti. Randy kızın büyüyen gözlerle boş boş baktığını fark etti. Gözleri garip bir biçimde, sudaki yuvarlak lekeye benziyordu.

Randy deli gibi, «İşte şimdi Sandy Duncan, White Rock afişlerinde oturuyor ve ballı çörekler kendisini büyülemiş gibi bakıyor,» diye düşündü. Kalbi çılgınca çarpıyordu. Telaşla, «Oradan çekil, Rachel!» diye seslendi.

Sonra olaylar hızla gelişti. Havada patlayan fişekler gibi. Ama Randy her şeyi dehşet verici bir açıklıkla gördü ve duydu. Sanki her küçük olay, kendine ait bir kapsülün içindeydi.

LaVerne güldü. Üniversite bahçesinde akşamüzeri duyulduğu zaman, «Bir üniversitelinin kahkahası,» der geçerdiniz. Ama şimdi bu gülüş, karanlık basarken kazanda büyük bir sıvı kaynatan bir cadının, gıdıklamaya benzeyen kahkahasına dönüştü.

Deke, «Rachel, belki de geri çekilmen...» diye başladı. Ama kız onun sözünü

kesti. Herhalde bunu ilk kez yapıyordu. Ve kesinlikle... son kez.

Rachel müthiş bir hayretle, «Renk renk bu!» diye bağırdı. Sudaki kara lekeye büyülenmiş gibi bakıyordu. Randy bir an onun sözünü ettiği şeyi gördüğünü sandı.

Renkleri... Evet, renkleri. Bunlar içe doğru dönerek helezonlar çiziyordu. Sonra renkler kayboldu. Şimdi o şey yine donuk bir siyahtı. «Ne güzel renkler!»

«Rachel!»

Kız elini aşağıya doğru uzattı. O şeye dokunmak istiyordu. Beyaz kolundaki tüyler ürperdiğii gösteriyordu. Randy kızın tır naklarının İyice kemirilmiş

olduğunu fark etti.

— 257— Sis — F. 17

Deke onlara yaklaşırken, raft hafifçe yan yattı. Randy onunla aynı anda Rachel'e doğru uzandı. Kızı geri çekmek istiyordu Bu işi Deke'in yapmasını istemediğinin hayal meyal farkındaydı]

Sonra Rachel'in eli suya dokundu. Daha doğrusu işaret parmağı. Suda bir tek halka belirdi. Sonra o siyah şey kızın parmağının üzerine kayıverdi. Randy kızın inlediğini duydu. Gözleri bos boş bakmıyordu şimdi. Bunun yerini can acısı

almıştı.

Siyah yapışkan nesne, kızın kolundan yukarı çıktı. Randy Rachel'in yarattığın altında kalan derisinin eridiğini gördü. Kız ağzını açtı ve haykırdı. Aynı anda öne doğru eğildi. Öbür elini bilinçsizce Randy'ye uzattı. Delikanlı bu eli yakalamaya çalıştı. Ama sadece parmakları birbirine dokundu. Rachel'le Randy göz-göze geldiler. Rachel hâlâ Sandy Duncan'a benziyordu. Sonra kız suya düştü.

O kara şey, kızın düştüğü yeri kaplayıverdi.

Arkalarında LaVerne, «Ne oldu?» diye bağıırıyordu. «Ne oldu? Rachel suya mı düştü?»

Randy kızın peşinden suya dalacak oldu, ama Deke hızla onu geri itti. «Yapma...»

Korku dolu sesiyle, eski Deke'e hiç benzemiyordu.

Rachel'in çırpınarak suyun yüzeyine çıktığını gördüler. Kolları havaya kalktı.

Hayır, kolları değil, Tek kolu. öbür kolu siyah, zar gibi bir şeyle kaplıydı. Bu zar tendon'arı olan kırmızı bir şeyden, biraz rozbifi andıran bir et parçasından kat kat sarkıyordu.

Rachel bir çığlık attı. «Yardım edin.» Bir onlara bakıyordu, bir uzaklara.

Gözleri karanlıkta amaçsızca sallanan fenerler gibiydi. Kız suda çırpınırken her yana köpükler saçılıyordu. «Canı mı yakıyor-lütfen yardım edin, canımı yakıyor-CANIMI YAKI...»

Randy, Deke ittiği zaman yere yuvarlanmıştı. Şimdi raftın tahtalarından kalktı, sendeleyerek kenara doğru gitti. Rachel'in çığlıklarına aldırmazlık edemeyecekti. Tam suya atlayacağı sırada, Deke onu yakaladı. Kalın kollarını

Randy'nin sıksa göğsüne sardı.

Sertçe, «Olmaz,» diye fısıldadı. «O öldü. Tanrım. Görmüyor musun? Öldü o, Pancho!»

Siyah zar Rachel'in yüzünü bir peçe gibi örttü. Kızın çığlıkları önce boğuklaştı. Sonra da kesildi. Şimdi o siyah yaratık, kızı

— 258 —

çaprazlama birbirinin üzerinden geçen iplerle sarıyordu. Randy bu iplerin asit gibi kızın vücudunu oyduğunu görüyordu. Rachel' in patlayan şahdamarından kanlar fişkirınca, yaratık kola benzeyen bir şey uzattı. Kanı kaçırmamak için. Randy gözlemine ina-pamıyordu. Olanları anlayamıyordu, ama

bütün bunlar gerçektir.

Çıldırılmamıştı, karabasan da görmüyordu.

LaVerne ciyak ciyak bağıırıyordu. Randy döndü ve kızın sessiz film kraliçeleri gibi melodrama kaçan bir tavırla, eliyle gözlerini örttüğünü gördü. Gülmeyi ve LaVerne'e bunu söylemeyi düşündü. Ama sesi çıkmıyordu.

Rachel'e baktı. Kızın orada olduğu pek söylenemezdi.

Artık bitkince çırpınıyor, hareketleri bir titreyişe benziyordu. O kara şey kızın üzerine kaymıştı. Randy, «Daha büyüdü,» diye düşündü. «Daha büyüdü. Bu kesin.» Yaratık sessizce, kaslarını oynatarak yayıldı. Rachel yaratığa bir eliyle vurdu. Randy kızın elinin kara şeye yapışıp kaldığını gördü. Bala ya da sinek kâğıdına yapışmış gibi. Sonra kara şey eli yuttu. Şimdi sadece Rachel'in biçimi belli oluyordu. Suda değildi kız. O siyah şeyin içindeydi. Yaratık onu döndürüyordu. Biçimi gitgide belirsizleşiyordu Rachel'in. Bir an bir beyazlık görüldü. Midesi bulanmaya başlayan Randy, kendi kendine, «Kemik bu,» dedi. Sonra döndü ve raftın yanından çaresizlik içinde kustu.

LaVerne hâlâ haykırıyordu. Sonra boğuk bir şakırtı duyuldu. Kız bağırmaktan vazgeçerek, burnunu çeke çeke ağlamaya başladı.

Randy, «Deke onu tokatladi.» diye düşündü. «Demin bunu ben yapmak istedim...»

Ağzını silerek geriledi. Bitkinleşmişti, kendisini hasta gibi hissediyordu. Ve korkuyordu, öylesine korkuyordu ki, kafasının ancak küçük bir dilimini kullanabiliyordu. Kendisi de biraz sonra bağırmaya başlayacak ve Deke onu da tokatlamak zorunda kalacaktı. «Deke paniğe kapılmaz. Tam bir kahramandır.»

Kafası neşeyle şarkı söyler gibi ekledi. «Güzel kızlarla dostluk etmek istiyorsan bir kahraman, bir futbolcu olmalısın.» Sonra Randy, Deke'in kendisine bir şeyler söylediğini duydu. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Kafasına hakim olmaya, gördüğü şeyi unutmaya çalışıyordu. Rachel'in vücudunun, o kara şey kızı

yerken biç-

— 259 —mini kaybettiğini, artık bir insan vücuduna hiç benzemediğini) unutmaya çalışıyordu. Ayrıca Deke'in kendisini LaVerne gibi tokatlamasını da istemiyordu.

Gökyüzünde ilk yıldızlar ışıldamaya başlamıştı. Batıda son ışıklar da kaybolurken, Büyükayı iyice belirginleşti. Saat yedi buçuğa geliyordu.

Randy, Meksika aksanıyla, «Ah, Cisco,» demeyi başardı. «Bu sefer başımız fena belada.»

Deke arkadaşının omzunu yakalayarak onun canını acıtınca-ya kadar sıkı.

«Rachel'i yedi o yaratık, gördün mü? Kızı yedi. O iğrenç şey Rachel'i yedi.

Neydi o?»

«Bilmiyorum. Daha önce söylediklerimi duymadın mı?»

«Bunu bilmen gerekir! Sen bir bilginsin. Bütün fen derslerine giriyorsun!»

Deke'in sesi de tizleşmeye başlıyordu. Deke'in de korktuğunu anlamak, Randy'nin kendisini biraz toplamasına yardımcı oldu.

Randy arkadaşına, «Okuduğum hiçbir kitapta öyle bir yaratık yoktu,» diye açıkladı. «Ona benzer bir şeyi en son iki yaşındayken, Rialto'da Cadılar Bayramı temsiliinde gördüm.»

O şey eskisi gibi yuvarlaktı şimdi. Raftan üç metre ötede, suda yüzüyordu.

LaVerne inledi. «Daha büyümüş...»

Randy yarattığı ilk gördüğü zaman çapının bir buçuk metre olduğunu tahmin etmişti. Ama şimdi en aşağı iki buçuk metre vardı.

LaVerne, «Rachel'i yediği için büyüdü!» diye bağırdı ve yeniden çığlıklar atmaya başladı.

Deke, «Kes sesini,» dedi. «Yoksa çenenı kırarım.» Kız da sustu. Ama hemen değil.

Ağır ağır. Gözleri yuvalarından uğramıştı.

Deke, Randy'ye döndü. «Sen \y\ misin, Pancho?»

«Bilmiyorum... Herhalde...»

«Aslansın.» Deke gülümsemeye çalıştı. Ve Randy arkadaşının bunu başardığını

hayretle gördü. Deke'in içinde bir şey, bu olaydan zevk mi alıyordu? Delikanlı

ekledi. «Onun ne olduğu konusunda hiç fikrin yok mu?»

Randy, «Hayır,» der gibi başını salladı. Belki de bu gerçek-

— 260 —ten bir yağ tabakasıydı... Ya da eskiden öyleydi, ama sonra ona bir şey olmuştu.

Belki kozmik ışınlar ona belli bir biçimde çarpmıştı. Belki de televizyonun ünlü

kişilerinden Arthur Godfrey, üzerine işemişti. Kim bilebilirdi bunu? Nasıl bilirdi?

Deke, Randy'yi sarsarak ısrarla, «Onun yanından yüzerek geçebilir miyiz dersin?»

diye sordu.

LaVerne haykırdı. «Olmaz!»

Deke yine sesini yükseltti. «Sus! Yoksa seni pataklarım LaVerne. Şaka da etmiyorum.»

Randy, «O nesnenin Rachel'i ne kadar çabuk yakaladığını gördün,» dedi.

Deke, «Belki yaratık o sırada açtı,» diye karşılık verdi. «Belki artık doymuştur.»

Randy, Rachel'in raftın köşesinde diz çöküşünü hatırladı. Sutyen ve külotuyla hareketsiz duruyordu. Çok güzeldi. Delikanlının tepesi attı birdenbire.

«İstiyorsan dene!» . Deke neşesizce güldü. «Ah, Pancho.»

«Ah, Cisco.»

LaVerne usulca fısıldadı. «Eve gitmek istiyorum. Tamam mı?»

İki genç de ona yanıt vermediler.

Deke, «Yaratığın gitmesini bekleriz öyleyse,» dedi. «Geldiği gibi gider elbet.»

Randy mırıldandı. «Belki,»,

Deke ona baktı. Alacakaranlıkta yüzünde müthiş düşünceli bir ifade belirmişti.

«Belki mi? Ne demek belki?»

«Biz buraya geldik. O yaratık da geldi. Geldiğini gördüm ben... sanki kokumuzu almış gibi. Karnı doyduysa, herhalde gider. Ama hâlâ açsa...» Randy omzunu silktilti.

Deke başını eğmiş düşünüyordu. Kısa saçlarından hâlâ sular akıyordu. «Bekleyelim bakalım. O yaratık da balık yesin.»

On beş dakika geçti. Hiç konuşmuyorlardı. Hava daha da soğumuştı. Isı belki dokuz dereceydi ve üçünün de arkasında sadece iç çamaşırları vardı. On dakika sonra Randy'nin dişleri zaman zaman birbirine vurarak takırdamaya başladı.

LaVerne, De-

— 261 —ke'nin yanına sokulmaya çalıştı. Delikanlı onu itti. Şefkatle, am» kesin bir tavırla.

«Şu ara beni yalnız bırak,» dedi.

LaVerne şimdi yerde oturuyordu. Kollarını göğsünde kavuş, turmuştu. Avuçlarıyla dirseklerini tutuyor ve titriyordu. Sonra Randy'ye baktı. Gözleriyle, «Artık bana dönebilirsin,» diyordu «Bana sarılabilirsin. Her şey düzeldi.»

Ama Randy sadece başını çevirdi ve sudaki o kapkara daireye baktı. Orada yüzüyordu yaratık. Ne

yaklaşıyordu, ne de uzak-laşıyordu. Randy kıyıya bir göz attı. Hilal biçimindeki beyaz kumsal suda yüzüyordu sanki. Gerideki ağaçlar kara ve büyük bir ufuk oluşturunuyordu. Randy, Deke'in Camaro'sunu gördüğünü sandı. Ama pek de emin değildi.

Deke, «Arabaya atladığımız gibi buraya geldik,» dedi.

Randy başını salladı. «Öyle.»

«Kimseye bir şey söylemedik.»

«Evet.»

«Bu yüzden hiç kimse burada olduğumuzu bilmiyor.»

«Evet.»

LaVerne, «Sus!» diye haykırdı. «Sus! ödümü patlatıyorsun!.

Deke dalgın dalgın, «Kapat çeneni,» dedi. Randy istemediği halde güldü. Deke'nin bu sözü her söyleyişinde, içinden gülmek gelirdi. «Geceyi burada geçirmemiz gerekiyorsa bunu da yaparız. Yarın sabah elbet birileri bağırdığımızı duyar.

İssız bir çölde kaybolmuş değiliz. Öyle değil mi?»

Randy sesini çıkaramadı.

«Öyle değil mi?»

Randy, «öyle olduğunu pekâlâ biliyorsun,» dedi. «Bunu benim kadar sen de biliyorsun. 41 numaralı karayolundan saptık. Arka yolda on kilometre kadar gittik...»

«Çevrede evler vardı.»

«Yazlık evler. Ve şimdi ekim ayındayız. O evler boş. Lanet olasıcıların hepsi de boş... Sonra buraya geldik. Lanetli kapının yanından dolaşmak zorunda kaldın.

Her adımda bir levha vardı. 'İçeri girilmez.'»

«Ee? Belki burada bir bekçi vardır.» Deke'nin sesi biraz sinirliydi şimdi.

Öfkeli gibi.

— 262 —

Randy, «Biraz korkuyor,» diye düşündü. «Yaşamında ilk kez j,^ gece mi korktu?»

Bu korkunç bir düşünceydi. Deke'in soğukkanlılığını kaybetmesi... Randy bundan tam anlamıyla emin değildi, ama... bu ona zevk de veriyordu. Sonra, «Burada çalına-ca|<, koparıp kırılacak bir şey yok

ki,» dedi. «Belki bekçi vardır, arna herhalde buraya ayda iki kez uğruyordur.»

«Avcılar...»

Randy, «Evet, belki gelecek ay buralara gelirler,» diye söylendi. Sonra da ağzını sıkıca kapattı. Kendi kendisini korkutmayı başarmıştı.

La Verne, «Belki o yaratık bize dokunmaz,» dedi. Hafifçe, içe dokunacak bir biçimde gülümsedi. «Belki... yani... bizimle ilgilenmez...»

Deke, «Belki domuzlar da uçar...» diye başladı.

Randy bağırdı. «Hareket ediyor!»

LaVerne ayağa fırladı. Deke, Randy'nin yanına koştu. Raft bir an yana doğru eğildi. Randy'nin yüreği ağzına gelirken, LaVerne bir çığlık attı. Sonra Deke biraz geriledi ve raft dengesini buldu. Kıyıya göre sola düşen köşesi biraz eğikti yalnızca.

Yaratık korkutucu bir hızla yağ gibi kaydı. Randy de o zaman Rachel'in gördüğü

renkleri farkettiler. inanılmayacak kırmızılar, sarılar ve maviler plastiğe ya da siyah sahte deriye benzeyen bir şeyin üzerinde dönüyordu. Yaratık dalgalarla birlikte alçalıp yükselirken, renkler de değişiyor, döne döne birbirine karışıyordu. Randy yuvarlanacağını ve renklerin içine düşeceğini anladı.

Eğilmeye başlamıştı.

Kalan gücüyle yumruğunu kendi burnuna indirdi. Öksürüğüne engel olmaya çalışır gibi. Ama biraz hızlı vurmıştı. Burnunda bir şimşek çaktı sanki. Sonra kan sıcak sıcak yüzünden akmaya başladı. Randy o zaman gerilemeyi başardı. «Ona bakmayın! Deke, bakma o yaratığa! Renkleri insanı sersemletiyor!»

Deke öfkeyle, «Raftın altına girmeye çalışıyor,» dedi. «Bu iğrenç şey nedir, Pancho?»

Randy baktı. Dikkatle baktı hem de. Yaratık rafta yapışmış ve yassı olarak bir yarım pizza biçimini almıştı. Sanki gitgide kam-burlaşıyordu. Randy yaratığın kendisini iyice kalınlaştırarak rafta kaydığını görür gibi oldu.

— 263 —

Sonra yaratık raftın altına girdi. Randy bir an bir ses duydu Bir top branda bezi dar bir pencereden çıkarılırken, herhalde böyi le bir ses duyulurdu. Ama sinirleri Randy'ye oyun oynuyor da olabilirdi tabii.

LaVerne sordu. «Raftın altına mı girdi? Sesi garip bir biçim-de kayıtsızlaşmıştı. Sanki bütün gücüyle normal sesiyle konuşmaya çalışıyor, ama bir yandan da bağıırıyordu. «Raftın altına mı girdi? Şimdi altımızda mı?»

Deke, «Evet,» diyerek Randy'ye baktı. «Ben hemen suya at-layıp kıyıya doğru yüzeceğim. Yaratık altımızdayken kıyıya ulaşmayı başarabilirim.»

LaVerne haykırdı. «Olmaz! Yapma! Bizi burada yalnız bırakma...»

Deke kıza aldırmadı. Hâlâ Randy'ye bakıyordu. «Ben hızlı yüzerim. Ama yaratık raftın altındayken kaçmam gerekiyor.»

Randy kendisini bir yarış arabasındaymış gibi hissetti. Midesi bulamyor, ama zevk de duyuyordu. O arada raftın altındaki şamandıraların birbirlerine çarparken çıkardıkları boğuk sesi işitti. Kıyının gerisindeki ağaçların yapraklarının, hafif rüzgârda kuru bir hışırtıyla sallandıklarını da. Hatta Randy, yaratığın neden raftın altına girdiğini düşünecek zaman bile buldu.»

Sonra da Deke'e, «Evet,» dedi. «Ama kıyıya ulaşabileceğini sanmıyorum.»

Deke, «Ulaşıyorum,» diye mırıldanarak raftın kenarına doğru gitti.

İki adım attı ve durdu.

Delikanlının soluklan hızlanmaya başlamıştı. Beyni, yaşamının en hızlı yüzüşü

için kalbini ve ciğerlerini hazırlıyordu. Ama şimdi her şeyi gibi, ciğerleri de duraklamıştı. Tam solurken hem de. Deke başını çevrdi. Randy arkadaşının boynundaki damarların kabardığını gördü.

Deke müthiş bir hayretle, boğulurcasına, «Panch...» diye başladı ve sonra sesi bir çığlık halini aldı.

Korkunç bir güçle bağııyordu. Pes sesi gittikçe tizleşiyor-du. Bir sopranonun sesi gibi. Ses öyle yüksekti ki, kıyıda yarım notalar halinde hafifçe yankılanıyordu. Randy önce Deke'in sa-

— 264 —dece bağırdığını sandı. Ama sonra arkadaşının bir sözcüğü yinelediğini fark etti. Hayır, iki sözcüğü. Bu iki sözcüğü tekrar tekrar haykırıyordu. Deke,

«Ayağımı yakaladı,» diye bağııyordu. «Ayağımı yakaladı. Ayağımı! Ayağımı!

Ayağımı!»

Randy başını eğerek baktı. Deke'in ayağının garip bir görünüşü vardı. Sanki bir yere batıyormuş gibi. Bunun nedeni belliydi, ama Randy'nin zihni önce bu nedeni kabule yanaşmadı. Olamayacak, delice, korkunç bir şeydi bu! Randy bakarken, yaratık peke'in ayağını raftın iki tahtasının arasından aşağı çekiyordu.

Sonra Deke'in parmaklarının ve topuğunun dibinde o kara şeyin pırıldadığını

gördü. Üzerinde o korkunç renkler dönüyordu yine.

Yaratık Deke'in ayağını yakalamıştı. Delikanlı da bunu doğrultmak istercesine haykırıyordu. «Ayağımı yakaladı! Ayağımı! AYAĞIMI!» Randy'nin kafası, «Yarığa bas kuyunu kaz,» diye

saçmaladı. O şey aşağıda bekliyordu. Ve o yaratık...»

Randy birdenbire deli gibi haykırdı. «Çek! Çek, Deke! Kahretsin! ÇEK!»

LaVerne, «Ne oluyor?» diye bağırdı. Randy hayal meyal, kızın sadece omuzlarını

sarsmadığını, sivri tırnaklarını pençe gibi derisine geçirmiş olduğunu fark etti. Onlara yardım edemeyecekti bu kız. Hiç yardım edemeyecekti. Randy dirseğiyle LaVer-ne'in midesine vurdu. Kız köpek havlamasıyla öksürük arası bir ses çıkararak yere çöktü. Randy, Deke'e doğru atıldı ve arkadaşının bir kolunu yakaladı.

Deke'nin kolu Carrara mermeri kadar sertti. Her kası kabarmıştı, bunlar bir dinazor iskeletindeki kaburgalara benziyordu. Deke'i çekmek, büyük bir ağacı

kökünden sökmeye çalışmaktan farksızdı. Deke'in bakışları alacakaranlıktan sonra mora dönüşmüş olan gökyüzüne dikilmişti. Camlaşmış gözlerinde, olanlara inanamıyormuş gibi bir ifade vardı. Ve haykırıyor, haykırıyor, haykırıyor.

Randy aşağıya baktı. Deke'in ayağı bileğine kadar, iki tahta arasındaki yarıktan kaybolmuştu. Aslında o aralık sadece altı milimdi. En fazla yedi milim. Ama Deke'in ayağı o aralıktan geçmişti işte. Kan beyaz tahtaların üzerine yol yol akıyordu. Isıtılmış

— 265 —plastrk gibi kara bir şey, aralıktan kabarıp iniyordu. Kabarıp iniyordu. Tıpkı çarpan bir kalp gibi.

«Onu çekip kurtarmalıyız. Onu çabucak çekip kurtarmalıya Yoksa bunu hiç başaramayız.. Cisco, dayan, lütfen dayan...»

LaVerne ayağa kalktı ve geri geri giderek Çağlayan Gölünde ekim yıldızlarının altında hafifçe yalpalayan raftın ortasında yükselen ve avaz avaz bağırarak Deke adlı, yamru yamru ağaçtan uzaklaştı. Kız şaşkın şaşkın başını sallıyordu.

Kollarını midesinin üzerinde kavuşturmuştu. Randy'nin dirseğiyle vurduğu yerin.

Deke, Randy'ye doğru eğilerek ellerini aptal aptal uzattı. Randy, Deke'in baldırından fişkıran kanları gördü. Baldırı yontulmuş bir kalem gibi sivrilmişti. Ama bu sivrilik siyah değil, beyazdı. Kemikti bu. Hafifçe gözüken İncik kemiği.

Kara şey yeniden kabardı. Deke'i emerek yemeyi sürdürdü.

Randy, «Bir daha o ayağıyla futbol oynayamayacak,» diye düşündü. «Hangi ayağıyla? Hah hah ha!» Olanca gücüyle arkadaşını çekiordu. Ama insan koca bir ağacı nasıl yerinden sökebilirdi?

Deke yine sendeledi ve kulakları sağır edecek kadar tiz, uzun bir çığlık attı.

Randy de gerilerek bağırdı. Elleriyle kulaklarını tıkamıştı. Deke'in baldırındaki gözeneklerden kan fişkırı-yordu. Kara yaratık Deke'in bacağını dar aralıktan santim santim aşağıya çekerken, delikanlının dizi o baskıya dayanmaya çalışıyordu. Şişmiş ve morarmıştı.

«Ona yardım edemeyeceğim. Bu yaratık çok güçlü. Artık ona yardım edemem. Çok üzgünüm, Deke. Çok üzgünüm...»

LaVerne, «Bana sarıl, Randy,» diye haykırarak çocuğun orasını burasını

tırmaladı. Yüzünü delikanlının göğsüne dayamıştı, suratı öylesine sıcaktı ki, neredeyse çıkırdıyaktı. «Lütfen, bana sarıl. Lütfen.»

Delikanlı ancak daha sonra o korkunç gerçeği anladı. «O kara şey Deke'i yutmaya çalışırken, LaVerne'le hızla sahile yüzüp, kaçabilirdik. LaVerne buna razı

olmazsa, ben tek başıma gider dim. Camaro'nun anahtarları Deke'in kumsala attığı

blucinin cebinde. Bunu başarabilirdim...» Ama artık çok geçti.

Deke üst bacağı tahtaların arasındaki yarıktaki kaybolmaya başlarken öldü. Birkaç

dakika önce çığlıklar atmaktan vazgeçmişti-Sadece boğuk bağuk inliyordu. Sonra bu İnilteler de kesilmişti'

— 266 —

I

peke bayılarak öne devrilirken, bacak kemiği taze bir dalın çatırtısını andıran bir sesle kırılmıştı.

Deke bir dakika sonra başını kaldırarak sersem sersem çev-resine bakındı. Ve ağzını açtı. Randy onun yeniden bağırmaya başlayacağını sandı. Ama Deke'in ağzından kanlar fişkırdı. Kan öyle koyulaşmıştı ki, neredeyse katı bir cisim gibiydi. Sıcak kanlar Randy'nin ve LaVerne'in üzerine sıçradı. Kız yine haykırmaya başladı. Ama artık sesi kısılmıştı.

Kız, «ööööö,» diye haykırıyordu. Yüzü yarı delice bir tiksintiyle çarpılmıştı.

Kanları silmeye çalıştı, ama başaramadı. Kanları her yanına bulaştırdı.

Deke'in gözleriden de fiskiye gibi kan fişkırıyordu. Delikanlının gözleri yuvalarından uğramıştı.

Randy, «Tanrım!» diye düşündü. «Tanrım! Şuna BAK! İnsandan yapılmış bir yangın musluğuna benziyor. Tanrım! Tanrım! Tanrım!»

Deke'nin iki kulağından da akıyordu kanlar. Çocuğun yüzü korkunç, mor bir şalgama benziyordu. Bu yüz İnanılmayacak bir hidrostatik basınçla şişmiş ve biçimsizleşmişti. Bu bilinmeyen, dev bir gücün yakalayıp sıkıdığı bir insanın yüzüydü.

Sonra Tanrının izniyle bu işkence de bitti.

Deke tekrar öne doğru devrildi. Saçları raftın kanlı tahtala-, rina sürünüyordu.

Randy mide bulantısı arasında, hayretle Deke' in saç diplerinin bile kanamış olduğunu fark etti.

Raftın altından sesler geliyordu. Emme sesleri.

işte tam o anda, Randy'nin karmakarışık olmuş, sersemlemiş zihni hemen yüzerek kaçabilirse kurtulma şansı olduğunu haber verdi ona. Ama LaVerne kollarında çok ağırlaşmıştı. Tehlikeli bir biçimde. Randy kızın kasları gevşemiş suratına baktı. Bir göz kapağını kaldırdı. LaVerne'in sadece gözakı görünüyordu. Randy kızın bayılmadığını, şok yüzünden kendisinden geçtiğini anladı.

Randy rafta baktı. Tabii kızı yere yatırabilirdi. Ama tahtalar ancak otuz santim enindeydi. Yazın rafta trampelen takılıyordu. Ama hiç olmazsa onu götürüp bir yere kaldırmışlardı. Geride sadece on dört tahtadan oluşan raft kalmıştı.

Tahtaların eni otuz

— 267 —•

santim, boyları da altı metreydi. LaVerne'i yere yatırırca, kız 0 yarıklardan birkaçının birden üzerine uzanmış olacaktı.

Yarığa bas kuyunu kaz.

Kes sesini!

Sonra Randy'nin kafası kalleşçe fısıldadı. «Kaçmaya bak. Kut yere bırak ve yüzerek kaç.»

Ama Randy bunu yapmadı. Yapamadı. Bu düşünce bile, müthiş bir suçluluk duygusunun altında ezilmesine neden olmuştu. Hâlâ LaVerne'i tutuyordu. Kolları

ve sırtı ağrımaya başlamıştı. Tabii, LaVerne boylu poslu bir kızdı.

Deke aşağıya kaydı.

Randy kollarının arasında LaVerne'le olanları seyretti. Bakmak istemiyordu. Uzun saniyeler, hatta belki de dakikalar boyunca başını çeviriyordu. Ama sonunda bakışları yine arkadaşına takılıyordu.

Deke ölünce her şey çabuklaşmış gibiydi.

Delikanlının sağ bacağının geri kalan bölümü de kayboldu. Sol bacağı ise yana doğru uzadıkça uzuyordu. Deke artık olanaksız bir hareketi başarıyla yapan, tek bacaklı bir balete benziyordu. Havsala kemiği, lades kemiği gibi çatırdayarak kırıldı. Deke' in karnı korkunç bir biçimde şişmeye

başladı. Randy başını

çevirdi ve uzun bir süre de o yana bakmadı. O ıslak sesleri duymamaya, dikkatini kollarındaki sancıya vermeye çalışıyordu. «Belki LaVerne'i kendine getirebilirim,» diye düşünüyordu. «Ama şu ara kollarımla sırtımın ağrıyıp zonklaması daha iyi.» Böylece düşünecek bir şey bulmuş oluyordu.

Arkadan bir ses geldi. Sanki dişleri sağlam biri, bir avuç akide şekerini çatur çutur yiyordu. Randy baktı ve Deke'in kaburgalarının yarığa girdiğini gördü.

Çocuğun elleri havadaydı, biraz yana doğru. Nixon'un bin dokuz yüz altmış ve yetmişlerde göstericileri çıldırtan o ünlü zafer işaretini yapıyordu sanki.

Deke'in gözleri açıktı. Dili dışarı sarkmıştı. Randy'ye dil çi" karıyor gibiydi.

Randy yeniden başını çevirerek göle bir göz attı. Kendi kendine, «Işıkları görmeye çalış,» dedi. Aslında oralarda ışık olma-

— 268 —

dığını biliyordu, ama kendisine böyle söylüyordu işte. «Işıkları görmeye çalış.

Belki biri bu haftayı yazlık evinde geçirmeye karar vermiştir. Ağaçların sonbaharda büründükleri renkleri kaçırmayın sakın. Film makinelerinizi getirmeyi de unutmayın. Dostlarınız slaytlara bayılacaklar.»

Deke'e bir daha baktığında, arkadaşının kolları yukarıya doğru dümdüz uzanıyordu. Artık, Nixon'un taklidini yapmıyordu. Oyunculara işaret veren bir futbol hakemiydi şimdi.

Deke'in kafası tahtaların üzerinde oturuyordu sanki.

Gözleri hâlâ açıktı.

Dili sarkıyordu.

Randy, «Ah, Cisco,» diye mırıldanarak gözlerini kaçırdı. Kolları ve omuzlarının ağrısı dayanılacak gibi değildi. Ama kızı hâlâ bırakmıyordu. Randy gölün daha uzaklardaki karşı kıyısına baktı. Orası zifiri karanlıktı. Yıldızlar kara gökyüzünde benek benekti. Samanyolu birinin havaya döktüğü soğuk süte benziyordu.

Dakikalar geçti. Artık o kaybolmuştur. Şimdi bakabilirsin. Evet, peki tamam. Ama yine de bakma! Ne olur, ne olmaz. Kabul mü? Kabul. Kesinlikle. Biz de böyle söylüyoruz! Biz, hepimiz.

Randy dönüp baktı. Ve Deke'in parmaklarının aşağıya çekildiğini gördü. Oynuyordu bu parmaklar. Belki de raftın altındaki suyun hareketleri, Deke'i yakalayan o bilinmeyen yaratığın sarsılmasına neden oluyordu. Belki, belki. Randy sanki Deke kendisine el sallıyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Cisco Kid, elini sallayarak, «Adios,» diyordu. Randy ilk defa o zaman kafasının bir- an kaydığını

fark etti. Mide bulandıracak bir şeydi bu. Kafası, dördü birden aynı tarafta durduklarında raftın yaptığı gibi, yan yatmıştı sanki. Sonra kafası yerine geldi. Ama Randy birdenbire, çılgınlığın... gerçek deliliğin pek de uzakta olmadığını anladı.

Deke'in futbol yüzüğü sağ elinin dördüncü parmağında ağır ağır kaydı.

«Şampiyona-1981.» Yıldızlar altın yüzüğü pırıldattılar, kızılımsı taşın iki yanına kazınmış sayıların arasındaki boşluklarda ışık oyunları yaptılar. Bir tarafta 19 yazılıydı. Öbür tarafta da 81. Yüzük kayarak Deke'in parmağından çıktı. Yüzük aralığa sığamayacak kadar kalındı. Ve tabii bunun sıkıştırılıp büzülmesi de olanaksızdı.

Şimdi yüzük tahtanın üzerinde duruyordu. Artık Deke'den

— 269 —geriye bir bu kalmıştı. Deke ölmüştü. Artık çekik gözlü, siyah saçlı kızlarla gezemeyecekti. Randy duştan çıktığında, ıslak havluyla onun poposuna vuramayacaktı. Tribündekileri ayağa fırlatacak, amigo kızlara kenarda deli gibi perendeler attıracak o güzel oyunlarını çıkaramayacaktı. Karanlıkta Camaro'yla dolaşırlarken, Thin Lizzy'nin, «Çocuklar Kente Döndüler» şarkısını dinleyemeyecekti. Cisco Kid yoktu artık.

Yine o hafif, hışırtılı ses duyuldu. Dar bir pencereden içeri çekilen bir top branda bezinin sesi.

Randy çıplak ayaklarıyla tahtaların üzerinde duruyordu. Yere baktı ve ayaklarının iki yanındaki yarıklara birdenbire parlak, kara bir şeyin dolduğunu fark etti. Gözleri büyüdü. Deke'in ağ^ zindan fişkırان o kopkoyu kan. Deke'in gözlerinin yuvalarından uğraması. Deke'in kanları beynini püreye çeviren hidrostatik basıncın etkisiyle fişkırmıştı.

Kokumu alıyor. Burada olduğumu biliyor. Rafta çıkabilir mi? Yarıklardan yukarı

süzülebilir mi? Acaba? Acaba?

Randy yere bakıyordu. Vücudu gevşemiş olan LaVerne'in ağırlığının farkında bile değildi. Onu bu korkunç soru ilgilendiriyordu şimdi. Kara şey ayaklarının üzerine yayıldığı, onu yakaladığı zaman neler hissedecekti?

Siyah parlak şey yarıkların kenarlarına kadar yükseldi. Randy farkına varmadan ayaklarının ucuna bastı. Sonra yaratık çekildi. Ama hâlâ brandanın hışırtısına benzeyen ses duyuluyordu. Randy birden yaratığın, suların üzerinde yüzdüğünü

gördü. Koskocaman kara bir ben gibiydi. Artık çapı belki de dört buçuk metreydi.

Kara şey hafif dalgaların etkisiyle yükselip alçalıyordu. Yükselip alçalıyordu.

Randy renklerin yaratığın sırtında döndüklerini görünce, hemen gözlerini kaçırdı.

Delikanlı LaVerne'i yere bıraktı. Kasları gevşer gevşemez kolları deli gibi titremeye başladı. Ama buna aldırmadı. LaVerne'in yanında diz çöktü. Kızın siyah saçları, biçimi düzgün olmayan bir yelpaze gibi tahtaların üzerine yayılmıştı.

Randy diz çöktüğü yerden sudaki kara bene bakıyordu. O harekete geçer geçmez, LaVerne'i hemen ayağa kaldırıracaktı.

Randy kızı hafif hafif tokatlamaya başladı. önce bir yanağını, sonra öbürünü. Bir sağa bir sola. Bir boksörü ayıltmaya çalı-

— 270 —

çan antrenör gibi. LaVerne kendine gelmek istemiyordu, gerçeklerden kaçıyordu.

Yeteri kadar görmüştü. Ama Randy bütün gece kızın başında nöbet bekleyemez, o kara yaratığın her kımıldanışında LaVerne'i bir çuval gibi yerden kaldıramazdı.

Ayrıca o yaratığa uzun süre bakmak olanaksızdı. Bir de bu dert vardı. Randy bir yöntem biliyordu. Bunu üniversitede öğrenmemişti. Ağabeyinin bir arkadaşından duymuşu. Bu arkadaş Vietnam'da sağlık eri olarak çalışmıştı. Bilmediği şey yoktu. Saçların arasındaki bitlerin nasıl yakalanacağı ve kibrit kutusunda nasıl yarıştırılacağı. Kokaine bebek kabız ilacının nasıl karıştırılacağı. Derin kesiklerin bildiğimiz iğne iplikle nasıl dikileceği. Bir gün oturmuş, son derecede sarhoş bir insanı nasıl ayıracaklarından söz ediyorlardı? AC/BC

grubunun şarkıcısı Bon Scott gibi kendi kusmuğuyla boğulup ölmeyi kimse istemezdi elbet.

İlginç yöntemler konusunda dağarcığı geniş olan bu arkadaş, «Birini çabucak kendine getirmek mi istiyorsun?» demişti. «Şunu yap.» Ve Randy'ye çocuğun şimdi yararlanacağı yöntemi öğretmişti.

Randy eğildi ve LaVerne'in kulağını iyice ısırıldı. Ağzına sıcak ve acı kan fışkırdı. LaVerne'in göz kapakları panjur gibi açıldı. Kız homurdanır gibi kısık bir sesle bağırdı. Vb delikanlıya vurdu. Randy başını kaldırdı ve yaratığın sadece son bölümünü görebildi. Kara şey raftın altına girmişti bile. Korkunç, dehşet verici, sessiz bir hızla hareket etmişti.

Randy, LaVerne'i çabucak yerden kaldırdı. Kasları haykıra-rak itiraz ediyor, âdeta düğüm düğüm, oluyordu. LaVerne ise Randy'nin yüzüne vurup duruyordu. Bir ara eli delikanlının sızlayan burnuna geldi ve çocuğun gözlerinin önünde kırmızı

yıldızlar uçuştı.

Randy ayaklarını tahtalara sıkıca basarak, «Kes!» diye bağırdı. «Kes, ahmak!

Yaratık altımızda. Çırpınmaktan vazgeç, yoksa seni yere atarım. Yemin ediyorum atarım.»

LaVerne ona vurmaktan hemen vazgeçti. Kız boğulmak üzere olan biri gibi Randy'nin boynuna sıkıca sarıldı. Yıldızların titrek ışığında gözleri beyaz görünüyordu.

«Dur, LaVerne.» Ama kız Randy'yi dinlemiyordu. «Kollarını gevşet! Beni neredeyse boğacaksın!»

— 271

LaVerne, Randy'ye daha da sıkı sarıldı. Delikanlı panik içindeydi. Birbirine vuran şamandıraların sesi iyice hafiflemiş ve boğuklaşmıştı. Herhalde o şey tam altlarındaydı.

«Soluk alamıyorum!»

LaVerne kollarını biraz gevşetti.

«Şimdi beni dinle. Seni yere bırakacağım. Eğer...»

Ama kız sadece, «Seni yere bırakacağım,» sözlerini duymuştu. Bu yüzden Randy'ye yine onu boğmaya çalışıyormuş gibi, sımsıkı sarıldı. Randy sağ elini LaVerne'in sırtına dayamıştı. Parmaklarını kıvrarak kızı tırmaladı. LaVerne miyavlamaya benzeyen, ahenksiz bir ses çıkararak ayaklarını salladı. Randy az kalsın dengesini yitiriyordu. LaVerne de fark etti bunu. Canı yandığı için değil, korkusundan çirpınmaktan vazgeçti.

«Tahtalara bas!»

«Olmaz!» LaVerne'in çölden esen sıcak rüzgâra benzeyen soluğu Randy'nin yanağını okşadı.

«Tahtaların tam ortasında durursan, o yaratık seni yakalayamaz.»

«Olmaz. Beni yere bırakma. O beni kapacak. Biliyorum...» Randy tırnaklarını

kızın sırtına yine batırdı. LaVerne korku, can acısı ve öfkeyle bağırdı.

«Tahtalara bas, LaVerne! Yoksa seni yere atacağım!»

Randy kızı ağır ağır, dikkatle indirdi, ikisi de kesik kesik, inler gibi soluk alıyorlardı. Bir obua ve flüt gibiydiler. LaVerne'in 8yakları tahtaya dokundu.

Ama kız sanki raft güneşte kızmış gibi ayaklarını havaya kaldırdı.

Randy ıslık çalar gibi bir sesle, «Ayaklarını yere bas,» dedi. «Ben Deke gibi değilim. Seni bütün gece kucağında taşıyamam.»

«Deke...»

«Öldü.»

LaVerne'in ayakları tahtaya değdi. Randy ağır ağır kızı bıraktı. Şimdi iki dansçı gibi karşı karşıya duruyorlardı. Randy kızın korku içinde, yaratığın ilk dokunuşunu beklediğini anladı. Ağzı bir balığınki gibi açılmıştı.

LaVerne, «Randy,» diye fısıldadı. «Nerede o?»

«Altımızda. Aşağıya bak.»

LaVerne baktı, Randy de öyle. O kara yaratık hemen hemen

— 272 —raftaki bütün yarıkları dolduruyordu. Randy onun, sabırsızlığın? hissediyordu.

Galiba LaVerne de.

«Randy, lütfen...»

«Hişş!»

Hiç kımıldamadan durdular.

Randy kendisini suya atarken kolundaki saati çıkarmayı unutmuştu. Şimdi gözü

saatte bekliyordu. Sekizi çeyrek geçe, yaratık raftın altından çıktı. Dört buçuk metre kadar uzaklaşarak, eskisi gibi orada durdu.

Randy, «Ben oturacağım,» dedi.

«Yapma!»

Randy, «Yorulдум,» diye karşılık verdi. «Ben oturacağım ve o şeye sen bakacaksın. Ama zaman zaman başını çevirmeyi unutma. Sonra ben kalkacağım, sen oturacaksın. Sırayla nöbet bekleyeceğiz. Al şunu.» Kıza saatini uzattı. «On beş

dakikalık nöbetler.»

LaVerne, «O Deke'i yedi,» diye fısıldadı.

«Evet.»

«Nedir o?»

«Bilmiyorum.»

«Üşüyorum.»

«Ben de.»

«Öyleyse bana sarıl.»

«Sana yeterince sarıldım.»

LaVerne sustu.

Randy oturunca kendisini cennette gibi hissetti. O yaratığı gözetlemek zorunda da değildi. Onun

yerine gözlerini LaVerne'e dikti. Kızın zaman zaman bakışlarını

o şeyden kaçırdığından emin olmak istiyordu.

«Ne yapacağız, Randy?»

Delikanlı düşündü. «Bekleyeceğiz...»

Randy on beş dakika sonra ayağa kalktı. Kızın önce oturmasına, sonra da yarım saat yatmasına izin verdi. Sonra LaVerne'i kaldırdı. Kız yine on beş dakika nöbet bekledi. Sırayla ayakta durdular. Ona çeyrek kala bir karpuz dilimine benzeyen, soğuk pırıltılı ay ufukta yükseldi ve suda gümüş bir yol çizdi. On buçukta tiz bir çığlık duyuldu. Ses suda yankılandı. LaVerne haykırdı.

— 273 — Sis — F. 18

Randy, «Sus,» dedi. «Gerdanlı dalgıç kuşu bu!»

«Donuyorum, Randy. Her yanımda uyuytu.»

«Bu konuda bir şey yapamam.»

LaVerne, «Bana sarılabilirsin,» diye karşılık verdi. «bu yapmalısın.

Birbirimize sarılırız, ikimiz de oturur ve o yaratı*1 gözetlerimiz.»

91

Randy bir an düşündü. Ama artık iliklerine kadar üşümüşto Bu yüzden razı oldu.

«Pekâlâ.»

Birbirlerine sarılarak oturdular. Ve o zaman bir şey oldu Belki normaldi bu, belki de değildi. Randy heyecanlandığını hissetti. Elini LaVerne'in göğsüne doğru uzattı. Kız içini çekti Randy'yi usulca okşadı. Delikanlı kızı iterek arkaüstü yatırdı.

Kız, «Olmaz.» dedi, ama hâlâ Randy'yi okşuyordu.

Randy mırıldandı. «Yaratığı görebiliyorum.» Kalbi hızla atıyordu yine. Kanı da daha çabuk dolaşıyordu. Böylece donmuş çıplak derisine sıcaklık yayılıyordu.

«Onu buradan gözetlerim..

LaVerne bir şeyler mırıldandı... Sonra da Randy'ye sıkıca sarıldı. Delikanlının gözü denizdeki yaratıktaydı. Ama yaratık kıpırtısızdı. Randy kara şeye bakıyordu. Hem de dikkatle. Bir yandan da kendisini duygularına bırakmıştı.

Şaşılacak gibiydi bu. Harika. Randy deneyimli bir erkek değildi. Ama kadınlarla hiç ilişkisi olmadığı

da söylenemezdi. Üç kızla sevişmişti. Ne var ki hiçbir zaman böyle hisler duymamıştı. LaVerne inledi. Raft sallandı. Sanki dünyanın en sert su-yatağıydı. Alttaki şamandıralar mırıldandı.

Randy yine yaratığa bakıyordu. Sırtında renkler dönmeye başlamıştı. Ama ağır ağır. şehvetle. Tehdit edencesine değil. Randy şimdi yaratığa ve o renklere bakıyordu. Gözleri büyümüştü. O renkler gözlerine dolmuş gibiydi. Artık üşümüyordu, iyice ısınmıştı. Haziranın başlarında ilk kez kıyıya indiğinizde de böyle olurdu. Güneş kışın beyaz'aşan derinizi gerer, kızartır ve ona...

(renkler)

...renk verirdi. PembeK*. Yazın ilk günü. Kumsalda ilk gün. Beach Boys'un Ramones Grubunun eski plakları. Ramones, «She-ena Punk'çı rock'çulardan.»

diyorlardı. «Rocakaway kıyısına otostopla gidebilirsin. Kum, Vp ve renkler...»

(kımıldıyor...hareket etti...)

— 274 —

«...yaz kokusu. Dokusu. Artık okul kapalı. Tribünlerden Yan-kee'leri alkışlayabilirim. Kumsalda bikinili kızlar. Kumsal, kum-6al.-- Ah, beni seviyor musun seviyor musun seviyor musun...

(sevgi)

kumsal... Seviyor musun...

(seviyorum ben seviyorum)

Güneş yağı sürülmüş mis kokulu vücutlar. Ve parlak saçlar.

(Saçlar saçları... SAÇLARI SUDA AH TANRIM SAÇLARI) Randy birden geri çekildi. Kızı kaldırmaya çalıştı. Ama o yaratık sanki yağlıymış gibi hızla hareket etti. LaVerne'in saçlarına koyu kıvamlı, kara bir zank gibi yapışmıştı. Randy, LaVerne'i çekmeye çalıştığı sırada, kız haykırmaya başlamıştı bile. Yaratık kızın vücudunu ağırlaştırıyordu sanki. Sonra o şey sudan büküm büküm, eğri büğrü, iğrenç bir kol gibi uzandı. Üzerinde parlak nükleer renkler kaynıyordu. Al, kırmızı, ışıltılı zümrüt yeşili, kasvetli kahverengi...

Yaratık bir dalga gibi LaVerne'in yüzüne doğru aktı. Kızın suratını yok etti.

LaVerne ayaklarını tahtalara vuruyordu. Kızın yüzünün olduğu yerde, şimdi yaratık kıvrılıp bükülüyordu. LaVerne'in boynundan oluk oluk kan akıyordu. Randy haykırdı, ama bunun farkında bile değildi. Randy, LaVerne'e doğru atıldı.

Ayağını kızın kalçasına dayayarak onu itti. LaVerne yandan denize yuvarlandı.

Bacakları ay ışığında mermer gibiydi. Sonsuz birkaç dakika, sular raftın yanına çarparak köpürdüler. Sanki biri dünyanın en iri levreğini yakalamıştı v» balık oltadan kurtulmak için çırpınıyordu. Randy

haykırdı. Bağırdı. Sonra değişiklik olsun diye, çığlıklar attı.

Yarım saat kadar bir süre geçti. O telaşlı ırpınmalar ve boğuşmalardan çok sonra, gerdanlı dalgıçların sesi tekrar duyuldu.

O gece sonsuza kadar uzadı.

Doğu ufku beşe çeyrek kala aydınlanmaya başladı. Randy de biraz umutlanır gibi oldu. Ama geçici bir duyguydu bu. Şafak

— 275 —kadar yalancı. Delikanlı rafta ayakta duruyordu. Başı göğsüne düşmüştü. Gözleri yarı kapalıydı. Bir saat öncesine kadar yerdQ oturmuştu. Sonra birden uyanmıştı.

Oysa uykuya daldığının far kında bile değildi. İşte işin en korkunç yanı da buydu. Randy'yi o branda bezinin hıştırtısına benzeyen, iğrenç ses uyandırmıştı O

kapkara şey Randy'yi yarıklardan heyecanla emmeye başlamadan birkaç saniye önce delikanlı ayağa fırlamayı başarmıştı. Solukları iniltiye benziyordu ocuğun.

Randy dudaklarını kanaym-caya kadar ısırırdı.

Uyumuşsun! Uykuya dalmışsın, ahmak!

O yaratık yarım saat kadar sonra, yine akarcasına raftın altından ıktı. Ama Randy tekrar yere oturmadı. Oturmaktan korkuyordu. Uyuyakalabilir ve kafası bu sefer onu zamanında uyan-dıramazdı.

Daha güçlü bir ışık doğu ufkunu aydınlatı ve sabah kuşları ötmeye başlarken, Randy hâlâ ayakta duruyordu. Bu seferki gerçek şafaktı. Güneş doğdu. Saat altıda hava, Randy'nin kumsalı görmesini kolaylaştıracak kadar aydınlandı. Deke'in parlak sarı Camaro'su, delikanlının onu bıraktığı yerde duruyordu. Deke arabanın burnunu ite doğru çevirmişti. Kıyıda parlak renkli gömlekler, kazaklar ve dört pantolon yatıyordu. Garip biçimler almıştı bunlar. Randy onları gördüğünde, yeniden dehşetle sarsıldı. Oysa artık dehşet duyamayacak kadar uyuşmuş olduğunu sanıyordu. Kendi blucinini görebiliyordu. Bir paçası tersine dönmüştü. Cebi de öyle. Orada, kumların üzerinde yatan blucin öyle güvendeydi ki. Randy'nin gelmesini ve paçayı düzeltmesini, o arada bozuk paraların düşmemesi için cebi sıkıca tutmasını bekliyordu. Randy pantolonun fısıldar gibi bacaklarından yukarı

ıktığını ve öndeki pirinç düğmelerin iliklediğini hisseder gibi oldu...

Seviyor musun evet seviyorum.

Randy sola doğru baktı. Yaratık o taraftaydı işte. Bir dama taşı kadar yuvarlaktı. Suyun yüzünde dalgalanıyordu. Yaratığın üzerinde yine renkler dönmeye başladı. Randy hemen başka tarafa baktı.

Kısık bir sesle, «Artık evine dön!» diye bağırdı. «Evine dön! Ya da California'ya git ve korku filmlerinde rol bulmaya alış.»

Uzaklarda bir yerde bir uçak homurdanarak uçuyordu. Randy

— 276 —uykulu uykulu hayal kuruyordu. «Bizim kaybolduğumuzu haber alıyorlar. Dördümüzün de, Horlick'ten başlayarak her yeri arıyorlar. Bir çiftçi sarı Camaro'yu hatırlıyor. 'Sanki cehennem zebanileri peşindeymiş gibi hızla ilerliyordu!'

Araştırma Çağlayan Gölünün çevresinde yoğunlaşıyor, özel pilotlar kayıpları

havadan çabucak aramayı öneriyorlar. Ve Beechcraft'iyile alçalarak gölü inceleyen bir adam, soldaki çıplak çocuğu görüyor. Bir tek kişiyi. Sadece o kurtulmuş...»

Randy yere devrilmek üzereyken kendine geldi. Yumruğunu tekrar burnuna indirdi ve can acısıyla bağırdı.

O kara yaratık hemen hızla rafta doğru kaydı ve tahtaların altına girdi. Belki de sesleri duyuyordu. Ya da hissediyordu. Böyle bir şey işte...

Randy bekledi.

Yaratık bu sefer raftın altından kırk beş dakika sonra çıktı.

Randy'nin başı gitgide güçlenen ışıktaki dönüyor, dönüyordu.

(Seviyor musun evet seviyorum Yankee'lerl alkışlayacağım ve kedi balığı kedi balığını sever misin evet ben kedi balığını

(66 numaralı karayolu Corvette'i hatırlıyor musun George Maharis Corvette'de Martin Milner Corvette'de Corvett'i seviyor musun (Evet Corvette'i seviyorum

seviyorum seviyor musun

(Güneş çok sıcak alev almış bir ayna gibi saçlarını aydınlatıyordu en iyi hatırladığın bu saçlarını aydınlatan ışık yaz ışığı

(o yaz ışığı)

öğleden sonra...

Randy ağlıyordu.

Ağlıyordu, çünkü felakete yeni bir şey eklenmişti. Randy yere oturmaya kalkınca, yaratık hemen raftın altına kayıyordu. Demek ki akılsız değildi. Yaratık Randy'yi otururken yakalayabileceğini ya anlamış ya da sezmişti.

Randy suda yüzen o koskocaman kara bene bakarak, «Git artık,» diye hıçkırdı.

Elli metre kadar ötede Deke'nin sarı Cama-

ro'sunun kaportasında bir sincap sağa sola koşuyordu. Araba öyle yakındı ki.

Sanki biri delikanlıyla alay ediyordu. «Lütfen git artık... İstedğin yere git.

Ama beni yalnız bırak. Senden hoşlanmıyorum... Seni sevmiyorum...»

Yaratık kımıldamadı. Üzerindeki renkler yine dönmeye başladı.

(seviyorsun sen de seviyorsun beni seviyorsun)

Randy bakışlarını zorlukla yaratıktan ayırarak, sahile doğru döndü. Birinin onu kurtarmaya gelip gelmediğini anlamaya çalışıyordu. Ama kumsalda kimse yoktu. Hiç

kimse. Blucini de hâlâ kumların üzerinde yatıyordu. Bir paçası tersine dönmüştü.

Bir cebinin beyaz astarı gözükiyordu. Artık Randy'ye birinin gelip kendisini almasını bekliyormuş gibi gözükiyordu pantolon. Şimdi birinin kalıntısına benziyordu.

Randy, «Tabancam olsaydı,» diye düşündü. «Kendimi hemen öldürürdüm.»

Rafta ayakta duruyordu.

Güneş battı.

Üç saat sonra ay ufuktan yükseldi.

Ondan kısa bir süre sonra da Gerdanlı dalgıç kuşları ötmeye başladılar.

Bundan kısa bir süre sonra da, Randy dönüp sudaki o kara nesneye baktı.

Kendisini öldürmesi olanaksızdı. Ama belki sudaki yaratık, onu canını yakmadan öldürebilirdi. Belki de renklerin amacı buydu.

(seviyor musun seviyor musun)

Randy o kara yaratığa baktı. Dalgalarla yükselip alçalıyordu.

Randy karga gibi bir sesle, «Benimle birlikte şarkı söyle,» dedi. «Tribünlerden Yankee'leri alkışlayabilirim... Artık öğretmenler konusunda endişelenmeme hiç

gerek yok... Okul tatil olduğu için çok seviniyorum... Şimdi bağırarak ve...şarkı söyleyeceğim.»

Renkler parlaklaştı. Dönüp duruyorlardı. Randy bu sefer bakışlarını kaçırmaya kalkışmadı.

«Seviyor musun?» diye fısıldadı.

Bomboş gölün uzak bir yerinde bir gerdanlı dalgıç kuşu acı acı bağırdı.

El Sıkışmak istemeyen Adam

Stevens içkilerimizi verdi. O soğuk kış gecesi saat sekizi biraz geçe, ellerimizde kadehlerimizle kütüphaneye çekildik. Bir süre kimse bir şey söylemedi. Sadece şöminedeki kütüklerin çıtırtısı ve bilardo toplarının hafif şıkırtısı duyuluyordu. Dışarıda rüzgâr uluyordu. Ama Doğu 35. Caddedeki 249-B

numaralı evin içi sıcaktı.

O gece David Adley'in sağında oturduğunu anımsıyorum. Bize vaktiyle, olağandışı

koşullarda doğum yapan bir kadınla ilgili korkunç bir hikâye anlatmış olan Emlyn McCarron solumdaydı. Johanssen ise onun yanındaydı, «Wall Street Journal »ini katlayıp kucağına koymuştu.

Stevens elinde küçük beyaz bir paketle içeri girdi. Ve hiç duraklamadan bunu George Gregson'a verdi. Stevens ingilizceyi hafif bir Brooklyn aksanıyla konuştuğu halde (ya da belki bundan ötürü) kusursuz bir garsondu. Ama bence Stevens'in en büyük özelliği, kimse paketi istemeyecek olursa, onu kime vermesi gerektiğini bilmesiydi.

George paketi hiç itiraz etmeden aldı. Yüksek koltuğunda bir an hiç kımıldamadan oturdu. Gözlerini, iri bir öküz kızartacak kadar büyük olan şömineye dikmişti.

Kemere oyulmuş cümleye bir göz attığını gördüm, «önemli olan hikayeci değil, hikâyedir.»

George yaşlılıktan titreyen elleriyle paketi yırtarak açtı. Ve

İçindekileri ateşe attı. Alevler bir an gökkuşağına dönmüştü. Birilerinin hafifçe güldüklerini duydum. Döndüm. Stevens'in hole açılan kapının yanında, gölgelerin arasında durduğunu farkettirnt Ellerini arkasında kavuşturmuştu. Yüzü

çok ifadesizdi.

George'un hışırtılı, sert sesini duyduğumuzda hepimiz biraz irkildik sanırım.

Ben irkildiğimi hatırlıyorum. George Gregson sessizliği bozmuştu,

«Vaktiyle bu odada bir erkeğin Öldürüldüğünü gördüm. Ama hiçbir jüri katili mahkûm edemezdi. Ne var ki olayın sonunda o kendi kendisini mahkûm etti. Ve kendi cellatlığını yaptı!»

George piposunu yakarken bir sessizlik oldu yine. Mavi dumanlar kırıxık yüzünün çevresinde uçuştu. George kibrit çöpünü, eklemleri ona çok acı veren bir insanın ağır hareketleriyle, sallayarak

söndürdü. Kibriti şömineye attı. Kibrit paketindeki şeylerin küllerinin üzerine düştü. George alevlerin kibriti kömür haline sokmalarını seyretti. Kalın, kırçıl kaşlarının gölgelediği zeki bakışlı

gözlerinde sıkıntılı bir ifade vardı. Burnu iri ve gagamsıydı. Dudakları ince ve sert ifadeli. Sırtı kamburlaşmıştı. Omuzları neredeyse başının arkasına dokunacaktı.

Peter Andrews, «Bize eziyet etme, George,» diye homurdandı, «Haydi, anlat.»

«Korkma anlatacağım. Biraz sabırlı ol.» Ve hepimiz George* un piposu istediği gibi yanıncaya kadar beklemek zorunda kaldık. Funda kökünden yapılmış, büyük piponun dibinde korlar belirince, George hafifçe titreyen iri ellerini bir dizinin üzerinde kavuşturdu.

«Pekâlâ. Ben şimdi seksen beş yaşındayım. Bu anlatacaklarım ben yirmi yaşlarındayken oldu. Her neyse... 1919 yılında... Büyük Savaştan yeni dönmüştüm.

Nişanlım beş ay önce İspanyol gribinden, ölmüştü. O sırada henüz on dokuz yaşındaydı. Galiba çok fazla içtim ve kumar oynadım. Nişanlım beni iki yıl beklemiş, bana hiç sektirmeden, her hafta mektup yazmıştı. Belki kendimi neden kapıp koyuverdiğimi anlarsınız. Dini inançlarım yoktu. Siperdeyken Hristiyan dininin kuram ve ilkelerini çok gülünç buluyordum. Bana destek olacak ailem yoktu. Ama dostlarımın beni bu sıkıntılı günlerde hiç yalnız bırakmadıklarını

söyleyebilirim. Tam elli üç arkadaşım vardı, çoğu kişinin bu kadar ar- _ 280- —"

kadaşı yoktu. Elli iki iskambil kâğıdı ve bir şişe viski! Şimdi Bre-nan sokağında oturduğum o kata yerleştim. Tabii o sırada kiralar çok düşüktü.

Raflarda da öyle sürüyle şişeler, haplar ve kocakarı ilaçları yoktu. Ama zamanımın çoğunu burada, 249 B'de geçiriyordum. Çünkü burada her zaman poker oynanırdı.

David Adley onun sözünü kesti. Gülümsüyordu, ama şaka ettiğini sanmıyorum.

«Stevens de o sırada burada mıydı, George?»

George dönerek uşağa baktı. «O sırada bı-rada sen mi vardın, Stevens, yoksa baban mı?»

Stevens hafifçe gülümsedi. «1919 yılından söz ettiniz. Aradan altmış beş yıldan daha uzun bir süre geçmiş. Herhalde o sırada burada büyükbabam çalışıyordu, efendim.»

Adley düşünceli düşünceli mırıldandı. «Sizin bu iş babadan oğula geçiyor anlaşılan.»

Stevens usulca, «Öyle, efendim,» diye karşılık verdi.

George, «Şimdi düşünüyorum da,» dedi. «Sen... şeye çok benziyorsun, Stevens...

Büyükbabam mı dedin?»

«Evet, efendim, öyle söyledim.»

«İkinizi yanyana getirirlerdi, kimin kim olduğunu anlayamazdım... Ama bunun hikâyemizle de bir ilgisi yok. Öyle değil mi?»

«Öyle, efendim.»

«Henry Brower'i İlk ve son kez gördüğümde oyun odasın-daydım. Oraya şu küçük kapıdan girilirdi. Oturmuş pasyans açıyordum. Dört kişiydik ve hemen oturup poker oynamaya da hazırдық. Ama geceye heyecan katacak bir beşinci arıyorduk.

Jason Davidson bana, çoğu geceler bizimle poker oynayan George Ox-ley'in bacağını kırdığını, şimdi bacağı bir makaraya bağlı, alçılar içinde öyle yattığını haber verdiği zaman, 'Galiba bu gece poker oynayamayacağız', diye düşündüm. Kafamdakileri unutmak için pasyans açmaktan ve beynim duruncaya kadar içmekten başka çare olmadığını düşünüyordum. Tam o sırada odanın karşı tarafında oturan bir adam, sakın ve tatlı bir sesle, 'Pokerden mi söz ediyordunuz?' dedi.

'Eğer öyleyse ben de biraz oynamak isterim. Tabii sizce bir sakıncası yoksa.'

«O ana kadar New York World gazetesinin arkasına saklanmıştı. Bu yüzden onu ilk kez görüyordum, ihtiyar yüzlü genç bir

28* —adamdı. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Nişanlım Rosalie'nin ölümünden beri benim yüzümde de böyle bir ifade belirmeye başlamıştı. Ama hafifçe. Bu genç adam ancak yirmi sekizindeydi. Bunu saçlarından ve ellerinden anlıyordum. Ama yüzünde deneyimli bir insanın ifadesi vardı. Simsiyah gözlerinde kederden başka şeyler de saklıydı. Sanki peşini bırakmayan bir şeyin etkisindeydi bu genç adam. Oldukça yakışıklıydı. Kısa, kırpık bir bıyığı, koyu sarı saçları vardı. Arkasına güzel bir kahverengi takım giymiş, gömleğinin yaka düğmesini açmıştı. «Adım Henry Brower,» dedi.

«Davidson onun elini sıkmak için âdeta koştu... Onu gören, Brower'm kucağına bıraktığı ellerinden birini kapıp kaçacak sanırdı. Ama aynı anda çok garip bir şey oldu. Brower gazetesini düşürdü ve ellerini havaya kaldırarak Davidson'dan kaçırdı. Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirmişti.

«Davidson şaşkın şaşkın durakladı, öfkelenmekten çok şaşırmıştı. O sırada o da henüz yirmi iki yaşındaydı... Tanrım o günlerde hepimiz ne kadar gençtik.

Davidson epey de züppeydi.

«Brower ciddi ciddi, 'özür dilerim', dedi. 'Ama ben hiçbir zaman el sıkışmam.'

«Davidson gözlerini kırptırdı. 'Hiçbir zaman mı? Ne garip. Ama neden?' Eh, size onun züppenin biri olduğunu söyledim. Ama Brower bu sözlerle hir gülümsemeyle karşılık verdi. Dostça, ama endişeli bir gülümsemeyle.

«'Bombay'dan yeni geldim,' diye açıkladı. 'Orası salgın hastalıklarla dolu, garip, kalabalık, pis bir yer. Kentin duvarlarında binlerce akbaba kurula kurula dolaşıyor, gagalarıyla tüylerini düzeltiyorlardı. Bir ticaret işi nedeniyle Bombay'da iki yıl kaldım. Ve o arada bizim Batılılara özgü el sıkışma âdetinden de korkmaya başladım. Biliyorum budalaca ve terbiyesizce bir şey. Ama

kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, kimsenin elini sıkamıyorum. Eğer bana kızmaz ve bunun üzerinde durmazsanız...»

«Davidson gülümsedi. 'Bir koşulla.'

«'Nedir o koşul?'

«'Sandalyenizi masaya yaklaştırın ve George'un viskisinden bir bardak için. Ben de gidip, Baker, French ve Jack Wilden'i çağırırım.'

282

«Brower ona gülümseyerek başını salladı. Gazetesini bir yana bıraktı. Davidson eliyle küstahça bir işaret yaparak, ötekileri çağırmak için odadan fırladı.

Brower'la ben de sandalyelerimizi yeşil çuha örtülü masaya çektik. Ona içki ısmarlamak istediğimde razı olmadı. 'Teşekkür ederim,' diyerek kendisi için bir şişe istedi. Bunun da Brower'm o garip korkusuyla bir ilgisi olduğunu düşündüm ve bir şey söylemedim. Bazı insanların hastalık ve mikrop korkusu yüzünden neler yaptıklarını görmüştüm... Siz de bilirsiniz.»

Hepimiz, «Evet,» der gibi başımızı salladık.

«Brower bana düşünceli bir ifadeyle, 'Burada olmak çok güzel,' dedi. 'Bombay'dan döneliberi kimseyle dostluk etmedim. Bir İnsanın yapayalnız kalması hiç doğru değil. Bence kendi kendisine yeten bir kişi bile, insanlardan uzak kaldığında, bunun işkencelerin en korkuncu olduğunu düşünür!' Bunu garip bir sesle, sözcüklere basa basa söylemişti. Başımı salladım. Siperlerdeyken ben de böyle yalnızlık çekmişim. Özellikle geceleri. Rosalie'nin öldüğünü öğrendikten sonra, bu yalnızlık duygusu daha da artmıştı. Bu yüzden Brower'm eksantrikliğine karşın, ona ısınmaya başladığımı hissettim.

«'Bombay ilginç bir yer olmalı,' dedim.

«'İlginç ve... korkunç. Orada Batılı kafasının almayacağı şeyler var.

Bombay'lılar otomobillere garip bir tepki gösteriyorlar. Çocuklar arabaların yanlarından geçerken korkuyla büzülüyor, sonra da arabaların peşine takılıyorlar. Uçaklardan ödleri patlıyor, onları anlayamıyorlar. Oysa biz Amerikalılar bu araçlara kayıtsızca, hatta hoşnutlukla bakarız. Bir sokağın köşesinde duran bir dilencinin, bir paket çelik dikiş iğnesini yuttuğunu ve onları parmaklarının ucundaki cılk yaralardan teker teker çekip çıkarttığını

gördüğümde, ben de Hintlilerin arabalara gösterdiği tepkiyi gösterdim. Ama o bölgenin yerlileri böyle gösterileri hiç önemsemiyorlardı.'

«Brower bir an durdu, sonra da ciddi ciddi ekledi. 'Belki de bu iki kültürün hiçbir zaman birbirlerine karışmamaları gerekirdi. Her ikisi de harikalarını

kendilerine saklamalıydılar. Siz ya da benim gibi bir Amerikalı, bir paket iğneyi yutsaydı, korkunç bir

— 281 —biçimde, ağır ağır can verirdi. Otomobillere gelince...' Sesi hafifledi. Yüzünde acı ve dalgın bir ifade belirdi.

«Tam konuşacağım sırada, Stevens'in büyükbabası elinde bir şişe viskiyle geldi.

Onu Davidson ve ötekiler izlediler.

«Davidson, Brower'i arkadaşlarla tanıştırmadan önce, 'Onlara o küçük özelliğinizi anlattım Henry,' diye açıkladı. 'Onun için hiç endişelenmeyin. Bu Darrel Baker... Şu sakallı, korkunç görünüşlü genç ise Andrew French. Ve Jack Wilden. George Greg-son'la tanıştınız zaten.'

«Brower gülümsedi ve el sıkmayarak herkesi başıyla selamladı. Poker fişleri ve üç yeni iskambil destesi getirildi. Parayla fişler alındı. Ve oyun başladı.

«Oyunumuz altı saatten fazla sürdü. Ben galiba iki yüz dolar kazandım. İyi bir oyuncu olmayan Darrel Baker, sekiz yüz dolar verdi. Tabii bu kayıp onu sarsacak değildi. New England'daki en büyük üç ayakkabı fabrikası babasınınındı. Geri kalanlar Baker' in kayıplarını benimle eşit olarak paylaşmışlardı. Davidson birkaç dolar almıştı. Brower de birkaç dolar vermişti. Brower'in büyük bir kaybı

olmaması, aslında şaşılacak bir şeydi. Çünkü oyun boyunca eline hemen hemen hep çok kötü kâğıtlar gelmişti. Ama hem geleneksel beş kartlı, hem de yedi kartlı

yeni pokerde ustaydı. O akşam birkaç kez, Brower'in sakın sakın blöf yaparak kazandığını düşündüm. Doğrusu ben böyle bir şeye kolay kolay kalkışamazdım.

«Bir şey daha dikkatimi çekti. Brower bir şişe viski içti. Gelgeldim ne dili dolaştı, ne oyunu bozuldu, ne de el sıkışmakla ilgili o küçük saplantısından vazgeçti. French son eli vermeye hazırlanırken, Brower de şişedeki viskiyi bitirdi. Brower bir eli kazandığı zaman, biri para bozdurmak istiyorsa ya da birkaç fiş sü-recekse pota dokunmuyor, onların işlerinin bitmesini bekliyor du.

Bir ara Davidson bardağını onun dirseğinin çok yakınına koyunca, Brower fena halde irkildi. O arada kendi viskisini de döktü. Baker şaşırdı, ama Davidson bir şey söylemedi.

«Jack Wilden birkaç dakika önce ertesi sabah Albany'ye gitmek zorunda olduğunu, bir el daha oynadıktan sonra kalkacağını söylemişti. Böylece kâğıt verme sırası

da French'e geldi. French yedi kartla oynamamızı önerirdi.

— 284 —

«O son eli çok iyi anımsıyorum. Kendi adımları anımsadığım kadar. Oysa dün ne yemek yediğimi sorsanız pek bilemem. Ya ,ja kimle yediğimi... Yaşlılık... Ama siz de orada olsaydınız, oyunu benim gibi anımsardınız.

«Bana üç kupa geldi. İki kapalı, biri açık. Wilden'la French' in ellerini unutmuşum. Ama genç Davidson'da kupa ası vardı. Brower'da da maça onlusu.

Davidson iki dolar sürdü. Sınırımız beş dolardı. Yine kâğıt dağıthıdı. Bana yine bir kupa geldi. Ve böylece dört etti. Brower'a da maça valesi geldi. Davidson'a gelen üçlü, elini düzeltmemişti sanırım. Ama o yine üç dolar sürdü. Neşeyle,

'Ah, son el bu,' dedi. 'Paraları sökölün, çocuklar. Yarın gece benimle gezmek isteyen bir küçük hanımla çıkacağım.'

| Eğer bir falcı bana bu sözleri, en olmayacak anlarda sık sık anımsayacağımı

söyleseydi, ona inanmazdım.

«French üçüncü kâğıtlarımızı da dağıttı. Bana floş çıkarmamı sağlayacak kâğıt gelmedi. Ama en fazla zararda olan Baker* da dö per vardı sanırım. Galiba iki papaz. Brower'a gelen karo ikilisi de işe yaramadı. Baker dö pere dayanarak beş

dolar sürdü. Davidson onu hemen gördü. Kimse oyundan çıkmamıştı. Ve son kâğıtlar da dağıtıldı. Bana gelen karo papazıyla floşum tamamlanmış oldu. Baker'a dö

perine uyacak, bir kâğıt gelmişti. Davidson' un gözleri ısıt ısıldı. Çünkü ona da bir as daha verilmişti. Brower'a ise karo damı. Doğrusu onun oyundan neden çıkmadığını anlamıyordum. Kâğıtları o gece daha önce verilenler kadar kötüydü.

«Fazla para sürölmeye başlandı. Baker, 'Beş dolar,' dedi. Davidson bunu beş

dolar daha artırdı. Brower da onlara katıldı. Jack Wilden, 'Benim dö perin işe yarayacağını sanmıyorum,' diye mırıldanarak kâğıtlarını masaya attı. Ben beş

dolar daha arttır dim. Baker da öyle.

«Paranın ne kadar artırıldığını bir bir sayarak, sizi sıkmak İstemiyorum. Sadece şunu söyleyeceğim. Her oyuncunun parayı sadece üç kez artırmaya hakkı vardı.

Baker, Davidson ve ben üçer kez beş dolar artırdık. Brower ise her seferinde bunları gör dü. Ama parasını sürmeden önce herkesin ellerini çekmesini de bekledi. Şimdi ortada epey para vardı. İki yüzden biraz fazla.

— 285 —

French son kartlarımızı da dağıttı. Ama bu sefer kapalı olarak

«Hepimiz kartlarımıza bakarken bir sessizlik oldu. Ama tju son kartın benim için önemi yoktu. Bana gelecek gelmişti. ve gördüğüm kadarıyla da, masadaki en büyük el benimkiydi. Baker beş dolar sürdü. Davidson onu gördü. Brower'ın ne yapacağım görmek için bekledik. Yüzü alkolden biraz kızarmıştı. Kravatım çıkarmış, gömleğinin ikinci düğmesini de açmıştı. Ama yine çok sakindi. «Kabul ediyorum ve beş dolar daha artırıyorum,' dedi.

«Gözlerimi kırıştırdım. Onun kaçacağını sanmışım. Ama elimdeki kâğıtlar bana kazanmak için

oyynamam gerektiğini söylüyordu. Ben de beş dolar yükselttim. Son elde oyuncuların para sürmesi kısıtlanmıyordu. Böylece ortadaki para iyice arttı. Potu yükseltmekten, önce ben vazgeçtim. Artık sadece ötekilere uyuyordum.

Çünkü bana masadaki oyuncuların birinde ful varmış gibi geliyordu. Benden sonra Baker da parayı artırmaktan kaçındı. Davidson'un dö per asına ihtiyatla bakarak gözlerini kırıştırıyordu. Brower'in karmakarışık elinin onu şaşırttığı da belliydi, Baker çok iyi bir poker oyuncusu değildi, ama bir şeyler olduğu^nu seziyordu.

«Davidson ve Brower aralarında parayı en aşağı on kez yükseltiler. Belki de daha fazla Baker'la ben de onlara uymak zorunda kaldık. Fazla para yatırdığımız için, kaçmak istemiyorduk. Dördümüzün fişi de bitmişti. Şimdi çeklerin üzerinde yığınla yeşil dolar vardı.

«Davidson, Brower tekrar para sürdüğü zaman, 'Pekâlâ,' dedi. 'Bunu kabul edeceğim, ama artırmayacağım. Blöf yaptıysan, bu gerçekten harika bir şeydi, Henry. Ama ben seni yendim. Jack in ise yarın sabah uzun bir yolculuğa çıkması

gerekiyor.' Ortadaki yığının üstüne bir beş dolar daha attı. 'Görüyorum.'

«Ötekileri bilmiyorum, ben ama birden rahatladım. Bunun sürdüğüm paralarla ilgisi yoktu. Oyun amansızlaşmıştı. Aslında Baker'la benim için, kaybedeceğimiz para önemli değildi. Ne var ki Jase Davidson'un durumu farklıydı. Halasının kendisine bıraktığı paranın geliriyle geçiniyordu. Bu öyle fazla bir şey de değildi. Sonra Brower da o zarara dayanabilir miydi? Unutmayın beyler, artık masada bin dolardan fazla para vardı.»

George durakladı. Piposu sönmüştü.

— 286 —

Adley öne doğru eğildi. «E, sonra ne oldu? Bize eziyet edip durma, George. Artık hepimiz diken üstünde oturuyoruz. Sandalyelerimizin kenarında. Ya bizi yere düşür ya da arkamıza yaslanmamızı sağla.»

George istifini bozmadı. «Sabırlı ol.» Bir kibrit çıkararak bu-nu ayakkabısının tabanına sürttü. Piposunu yaktı. Biz konuşmuyor, merakla bekliyorduk. Dışarıda rüzgâr saçakların altında çığlıklar atarak, uluyarak dolaşıyordu George piposu istediği gibi yandıktan sonra hikâyesine devam etti. «Poker kurallarını bilirsiniz. Parayı süren kişinin kâğıtlarını açması gerekir. Ama Baker o gergin havayı sona erdirmeyi çok istiyordu. Önündeki kapalı kâğıtlardan birini aldı. Elindekilerle de açarak bize gösterdi. Kare papaz vardı elinde.

«'Senin elin benimkinden iyi,' dedim. 'Bende sadece floş var.'»

«Davidson, Baker'a heyecanla gülümsedi. 'Ben senden iyiyim.' Üzeri kapalı iki kâğıdı açtı. iki as. Böylece kare as çıkardı. 'Güzel bir oyun oldu bu.' Para yığınınına uzandı.

«Brower, 'Bir dakika,' dedi. Çoğumuz herhalde uzanır ve Davidson'un elini tutardık. Brower bunu yapmadı, ama sesi çok etkileyiciydi. Davidson durakladı.

Ve ağız bir karış açık kaldı. Gerçekten. Sanki bütün kasları eriyivermişti.

Brower önündeki üç kâğıdı da açmıştı. Elinde ful vardı. Sekizden dama kadar, Brower nazik nazik ekledi. 'Bu senin elinden üstün sanırım.'

«Davidson'un yüzü önce kızardı sonra da bembeyaz kesildi. Sanki durumu yeni kavırıyormuş gibi ağır ağır 'Evet,' diye mırıldandı. 'Evet, gerçekten öyle.'

«Davidson'un ondan sonraki hareketi neden yaptığını anlayabilmek için çok şeyimi veririm. Brower'in kendisine dokunulmasından ne kadar tiksindiğini biliyordu.

Adam bunu o gece belki yüz değişik biçimde belirtmişti. Belki Davidson, Brower'a... ve tabii hepimize... zararını sportmence karşılayabileceğini, son anda şansının dönmesine katlanabileceğim göstermeye çalışırken bunu unutmuştu.

Size onun züppenin biri olduğunu söylemiştim. Davidson küçük bir fino yavrusu gibiydi. Belki de bu davranışı kişiliğine çok uygun bir şeydi. Ama finolar da öfkelenedikleri zaman insanı ısırırlar. Öldürmezler, çünkü bir fino karşıdakinin

— 287 —gırtlığına doğru saldırmaz. Ama pek çok kişi küçük bir köpeğ9 kemik biçimi lastik bir oyuncak ya da terlikle eziyet ettiği içjn parmaklarındaki yaraları

diktirtmek zorunda kalmıştır. Anımsadığım kadarıyla, ısırarak Davidson'un da kişiliğine uygun bir şeydi

«Dediğim gibi, nedenini öğrenmek için çok şey veririm.. Ama herhalde önemli olan sonuç.

«Davidson elini pottan çekti. Brower paralara doğru uzandı. Aynı anda Davidson'un yüzünde neşeli ve dostça bir ifade belirdi. Ve Brovver'ın elini yakalayarak ısrarla sıktı. Harika bir oyun çıkardın Henry, harika. Doğrusu şimdiye kadar...!»

«Brower kadınsı tiz bir çılgılık atarak onun sözünü kesti. Bu boş ve sessiz odada korkunç bir biçimde yankılandı. Brower elini hızla çekti. Masa sarsıldı, neredeyse devrilecekti. Fişler ve paralar yere saçıldı.

«Bu ani olay yüzünden hepimiz donmuş kalmıştık. Brower sendeleyerek masadan uzaklaştı. Elini öne doğru uzatmıştı. Lady Macbeth'in erkek kopyası gibi. Bir ölü kadar beyazdı. Yüzündeki o dehşet ifadesini anlatmayı başarabileceğimi sanmıyorum. Müthiş bir korkuyla sarsıldım. O geceye kadar da, ondan sonra da hiç

böylesine korkuya kapılmadım. Rosaline'in öldüğünü bildiren telgraf bile beni böylesine sarsmamıştı.

«Sonra Brower inlemeye başladı. Boğuk ve feci bir sesti bu. Sanki mezarlıktan geliyordu. O anda, 'Ah, bu adam deli,' diye düşündüğümü anımsıyorum. Sonra Brower çok garip bir şey söyledi. 'Anahtar... Kontakta bıraktım... Ah, Tanrım, çok üzgünüm!' Merdivenlerden büyük hole doğru koşarcasına ilerledi.

«Kendini ilk toplayan ben oldum. Yalpalayarak ayağa kalktım ve Brower'm peşinden koştum. Baker, Wilden ve Davidson, Brower'm kazandığı o para yığınının çevresinde hareketsiz oturuyorlardı. Kabilenin hazinesini koruyan, taştan oyulmuş İnka heykeline benziyorlardı.

«Sokak kapısı hâlâ öne arkaya açılıyordu. Sokağa fırlar fırlamaz Brower'i gördüm. Kaldırımın kenarında durmuş, boş yere taksi bulmaya çalışıyordu. Beni görünce üzüntü içinde irkildi. O zaman hem şaşırdım, hem de adama acıdım.

«'Bir dakika,' dedim. 'Dur! Davidson öyle davrandığı için ör günüm. Onun bunu bilerek yapmadığından eminim. Bu yüzden git-

— 288 —mek istiyorsan, tabii sana engel olamayız. Ama geride epey para bıraktın. Onu almalısın.'

«Brower, 'Buraya hiç gelmemeliydim,' diye inledi. 'Ama insanların arasına karışmayı, dostluk etmeyi öyle istiyordum ki... Ben... ben...' Düşünmeden, omzuna vurmak için elimi uzattım. Üzüntülü birini avutmak amacını taşıyan, normal bir davranıştı bu. Ama Brower benden uzaklaşarak, 'Bana dokunma!' diye bağırды. 'Bir kişi yetmedi mi? Tanrım, neden ölmüyorum?'

«Sonra gözleri birdenbire parladı. Sanki ateşi çıkmış gibi. Sabahın bu erken saatinde bomboş olan sokağın karşı kaldırımında, tüyleri dökülmüş, uyuz ve sıska bir köpek ağır ağır ilerliyordu. Dili sarkmıştı, üç ayağını kullanarak topallaya topallaya ihtiyatla yürüyordu. Herhalde devirerek içinde yemek bulacağı bir çöp tenekesi arıyordu.

«Brower kendi kendine konuşuyormuş gibi, düşünceli düşünceli, 'Ben o köpek olabilirim..' diye mırıldandı. 'Herkesin kendisinden kaçtığı, yalnız başına dolaşmak zorunda kalan ve ancak her canlı sağ salim evine döndükten sonra ortaya çıkabilen bir yaratık. Parya köpek!'

«Biraz da sertçe, 'Haydi, haydi,' dedim. Çünkü bu sözleri bana fazlaca melodram kokuyor gibi gelmişti. 'Kötü bir şok geçir din. Bir olayın sinirlerini çok bozduğu da belli. Ama ben de savaşta binlerce şey gördüm..'

«Brower, 'Bana inanmıyorsun, değil mi?' diye sordu. 'Bir tür sinir krizi geçirdiğimi sanıyorsun..'

'Dostum,' dedim. 'Bilmiyorum, bir derdin m! var? Ya da bu nasıl bir dert? Ama bildiğim bir tek şey var: Bu rutubetli gecede burada böyle durursak, ikimiz de gribe yakalanırız. Benimle içeri gel. Sadece hole kadar istersen. Ben de Stevens'e...'

«Gözlerindeki ifade beni endişelendirecek kadar çılgıncaydı. Bakışlarının normallikle hiçbir ilişkisi kalmamıştı. Bana arabalarla ön siperlerden taşınan, savaş yüzünden dengelerini kaybetmiş delileri anımsatıyordu. Mırıldanan, saçmalayan, boş boş bakan gözleri cehenneme açılan pencereleri anımsatan birtakım zavallıları.

«Brower sözlerime hiç aldırmayarak, 'Toplumdan sürülmüş bir yaratığın, kendisi gibi biriyle nasıl dostluk ettiğini görmek

ister misin?' dedi. 'öyleyse seyret. Yabancı ve garip yerlerds neler öğrendiğimi gör.'

«Birdenbire sesini yükselterek emreder gibi, 'Köpek!' diye bağırdı.

«Köpek başını kaldırdı ve ona ihtiyatla baktı. Bir gözü kuduzmuş gibi parlıyordu, ötekine ise perde inmişti. Köpek birden yön değiştirerek topallaya topallaya, istemeye istemeye yolu aştı ve Brower'a doğru geldi.

«Köpek gelmeyi hiç istemiyordu. Çok belliydi bu. inliyor ve homurdanıyordu. İpe dönmüş kuyruğunu iki bacağının arasına kıstırmıştı. Ama Brower yine de onu çekiyordu. Hayvan onun ayağının dibine kadar geldi. Karınüstü yattı. Büzüldü.

İnliyor ve titriyordu. Sıska gövdesi körük gibi kabarıp iniyor, hayvan tek sağlam gözünü korkunç bir biçimde sağa sola oynatıyordu.

«Brower çaresizce, korkunç bir kahkaha attı. Bu sesi karabasanlarımda hâlâ

duyuyorum. Sonra hayvanın yanına çömeldi. 'İşte,' dedi. 'Görüyorsun ya? Benim de kendisi gibi bir yaratık olduğumu biliyor... Ona ne vereceğimi de.' Elini sokak köpeğine uzattı. Hayvan acı acı uludu. Bütün dişleri ortaya çıkmıştı.

«Ben telaşla, 'Ona dokunma!' diye bağırdım. 'Seni ısıracak!'

«Brower bu sözlerime aldırmadı bile. Sokak lambasının ışığında, soluk suratında korkunç bir ifade olduğunu gördüm. Şarkı söyler gibi 'Saçma...' diye mırıldandı.

'Sadece onun elini sıkmak istiyorum... Arkadaşın benim elimi sıkıldığı gibi!'

Köpeğin pençesini yakalayarak aşağı yukarı salladı. Hayvan tüyler ürperten bir sesle uludu, ama Brower'i ısırmaya da kalkmadı.

«Brower birden doğruldu. Bakışları biraz sakinleşmiş gibiydi. Renginin uçuk olmasına karşın, daha önce nazik nazik bizimle poker oynayabileceğini söyleyen genç adama benzemişti yine. Usulca, 'Ben artık gidiyorum,' dedi. 'Lütfen benim adıma arkadaşlarından özür dile. Bir budala gibi davrandığım için çok üzülüğümü

söyle onlara. Belki... belki...başka bir gün kendimi bağışlatırım.'

«Ben, 'Asıl senden özür dilememiz gerekir,' diye karşılık verdim. 'Sonra...

parayı unuttun mu? Masada bin dolardan fazla para var.'

— 290 —

«'Ah, evet! Para!' Dudakları gördüğüm gülümsemelerin en acısıyla büküldü.

«'İstersen hole kadar da gelme,' dedim. 'Burada bekleyeceğine söz verirsen parayı sana getiririm.'

«'Evet, istiyorsan beklerim.' Brower ayağının dibinde inleyen köpeğe baktı.

'Belki o benimle birlikte evime gelmek ister. Talihsiz yaşamında ilk kez doğru dürüst karnını doyurur.' Yine acı acı gülümsüyordu.

«Düşünüp vazgeçmesine fırsat vermemek için hemen yanından ayrıldım ve aşağı

indim. Biri fişleri ve çekleri paraya çevirmeyi akıl etmişti. Belki de Jack Wilden'di bu. Kafası iyi çalışırdı. Parayı yeşil çuhamn ortasına düzgün desteler halinde koymuştu. Ben banknotları alırken, hiçbiri bana bir şey söylemedi.

Baker'la Jack Wilden sessizce sigara içiyorlardı. Jason Davidson ise başını

eğmiş, ayaklarına bakıyordu. Yüzünde hem acı, hem de utanç vardı. Merdivenlere giderken usulca omzuna dokundum. Bana minnetle baktı.

«Dışarı çıktığımda sokak bomboştu. Brower gitmişti, iki elimde deste deste parayla boş yere sağa sola bakındım. Ama görünürde kimseler yoktu. Yakında bir yerde, gölgelerin arasında beklediğini düşünerek adını seslendim. Ama karşılık veren olmadı. Sonra gözlerim yere ilişti. Sokak köpeği hâlâ oradaydı. Ama çöp tenekelerinden yiyecek aradığı günler sona ermişti artık. Hayvan ölmüştü.

Pireler ve keneler sıralar halinde leşi terk ediyordu. Tiksintiyle geriledim.

Ama bir yandan da garip anlamsız bir dehşet duyuyordum. Henry Brower'la işimizin bitmediğini seziyordum. Gerçekten de öyle oldu. Ama Brower'i o geceden sonra bir daha görmedim.»

Şöminedeki ateş, sönmek üzere olan titrek alevlere dönmüştü. Soğuk, gölgelerin arasından usul usul yaklaşıyordu. Ama George piposunu yakarken ne kımıldadık, ne de konuştuk. George içini çekerek ayak ayak üstüne attı. Yaşlı eklemleri çatır-dadı. Sonra da sözlerini sürdürdü.

«Pokere katılanların hepsi aynı fikirdeydi. Brower'i bulup, ona parasını

vermeliydik. Aslında bunu söylememe bile gerek yok sanırım. Belki bazıları böyle düşündüğümüz için deli olduğumuza hükmedebilirler... Ama o zamanlar insanlar daha dürüst-

— 291 —tü. Davidson kulüpten ayrılacağı sırada allak bullaktı. Bir yana çekip, biraz öğüt vermek istedim, ama başını salladı ve ayaklarını sürüyerek gitti. Onu engellemeye kalkmadım. Güzelce uyuduktan sonra, ertesi sabah her şey ona farklı

gözükecekti. Onunla gidip Brovver'ı arardık. Wilden kentten ayrılıyordu.

Baker'ın ise ziyaret etmesi gereken kişiler vardı. 'Davidson böylece kendisine olan saygısını biraz kazanır,' diye düşünüyordum.

«Ama ertesi sabah Davidson'un evine gittiğimde, onun henüz kalkmamış olduğunu öğrendim. Onu uyandırabilirdim. Ama çok gençti. Ben biraz araştırma yapıp, gerekli birkaç şeyi öğreninceye kadar uyuyabilirdi.

«Önce buraya uğradım ve Stevens'in...» George, Stevens'a doğru dönerek tek kaşını kaldırdı.

Stevens, «Büyükbabam, efendim,» dedi.

«Teşekkür ederim.»

«Rica ederim, efendim.»

«Stevens'in büyükbabasıyla konuştum. Hem de Stevens'in şimdi durduğu yerde.

Brower'in kulübe Raymond Greer'in tavsiyesiyle alındığını söyledi. Greer'i biraz tanıyordum. Ticaret odasında çalışıyordu. Doğruca Flatiron binasındaki bürosuna gittim. Greer yerindeydi, beni hemen yanına aldılar.

«Bir gece önce olanları anlattığım zaman Greer'in yüzünde acıma, sıkıntı ve korku birbirlerine karıştı,

«'Zavallı Henry!' diye bağırdı. 'Böyle olacağını seziyordum. Ama bu kadar çabuk olacağı aklıma gelmemişti.'

«'Ne?' diye sordum.

«Greer, 'Sinir krizi,' diye açıkladı. 'Bunun nedeni Bombay'da geçirdiği o yıllar. Herhalde hikâyenin tümünü Henry'den başka hiç kimse bilmiyor. Ama size bildiğim kadarını anlatacağım.'

«Greer'in o gün bana anlattığı hikâye, hem Henry Brower'i anlamama, hem de onu acımama neden oldu. Gerçekten büyük bir felakete uğramıştı. Sahnede seyrettiğimiz bütün klasik trajedilerde olduğu gibi, bu felaketin nedeni de insani bir kusurdu. Brower'in unutkanlığı:

«'Henry, Bombay'daki ticaret komisyonunun bir üyesi olduğu için ona bir araba verilmişti. Otomobil Bombay'da pek azdı. Brower arabasıyla kentin dar sokaklarında ve geçitlerinde dolaş-

— 292 —maktan çocuksu bir zevk alırdı. Tavuk sürülerini ürkütür, kadınlarla erkeklerin dizüstü çökerek putlarına yalvarmalarına neden olurdu. Arabayla her yere gider ve büyük bir ilgi uyandırırdu. Yırtık pırtık elbiseli çocuk sürüleri peşine takılırdı. Ama onları arabayla dolaştırmayı önerdiğinde, hemen kaçarlardı. Araba bir Mo-del-A Ford'du. Karoseri bir yük arabasınınki gibiydi. Kolla değil de, düğmeye basılarak çalıştırılan ilk otomobillerdendi bu. Bunu unutmayın.

«'Brower bir gün önemli biriyle konuşmak için arabasıyla kentin öbür tarafına gitti. Jüt ticaretiyle ilgili bir iş için. Ford homurdanarak, ekzosunda patlamaya benzeyen sesler çıkararak sokaklardan geçerken, her zamanki gibi ilgi uyandırdu. Uzaktan duyan, topçu ateşi başladığını sanırdı. Tabii çocuklar yine peşindeydi.

«'Brower akşam yemeğini jüt tüccarıyla yiyecekti. Çok resmi, tören gibi bir yemekti bu. Sofra kalabalık sokağa bakan balkona kurulmuştu. İkinci yemeğe başladıkları sırada, sokaktan arabanın o tanıdık, öksürüğe benzer gürültüsü

geldi. Şimdi buna çığlıklar ve bağrışmalar da karışıyordu.

«'Arkadaşlarından daha cesur bir ocuk, otomobile binmişti. Kimsenin fazla tanımadığı, kutsal sayılan bir adamın oğluymuş. Herhalde ocuk demir kaportanın altında uyuyan ejderhanın, beyaz adam direksiyona geçmedikçe uyandığını

sanıyordu. Hintliyle yapacağı pazarlığı düşünmekte olan Brower. anahtarı

kontakta unutmuştu.

«'çocuğun, arkadaşları kendisini seyrederken daha da cesaretlendiğini anlamak zor değil. Aynaya dokunuyor, direksiyonu sağa sola çeviriyor, korna sesi çıkartıyordu. ocuk kaportanın altındaki ejderhaya her nanik yapışında, arkadaşlarının yüzündeki hayranlık ve saygı da artıyordu.

«'ocuk debriyaja basmış olacak. Belki de sadece ayağını dayayacağı bir yer arıyordu. Ama tam o sırada düğmeyle oynamaya kalkıştı. Motor hl sıcaaktı ve hemen çalışmaya başladı. Deşsete kapılan ocuk ayağını debriyajdan çekti. Dışarı

atlamaya hazırlanıyordu. Araba eski bir model olsaydı belki dururdu. Ya da bakımsız olsaydı. Ama Brower arabaya çok zen gösteriyordu. Araba gürültüyle, at gibi silkinerek, sarsılarak ilerlemeye

— 293 —başladı. Brower jt tüccarının evinden fırladığı sırada, araba gidiyordu.

«'çocuğun ölümüne yol açan hatanın, rastlantı olduğunu sanmıyorum. Belki ocuk arabadan atlamak için ellerini kollarım sallarken dirseği kelebeğe çarptı. Belki de paniğe kapıldığı için bunu çekiştirdi. Belki de beyaz adamın ejderhayı böyle uyuttuğunu sanıyordu. Ama olan oldu ...Artık neden pek önemli değil. Otomobil gitgide hız kazanarak insan kaynayan kalabalık sokakta ilerledi. Balyaları, ıkınları devirdi. Hayvan satıcılarının kafeslerini kırdı. iek dolu bir arabayı parça parça etti. Sonra da yokuştan gürültüyle dönemece doğru indi.

Kaldırımı aşarak taş duvara çarptı. Ve alevler içinde patladı.'»

George funda kökünden yapılmış piposunu, ağzının bir yanından öbürüne geçirdi.

«Greer'in söyleyebilecekleri bu kadardı. Çünkü Brovver'in anlattıkları arasında, en mantıklı bölüm buydu. Daha sonra, birbirinden çok farklı iki kültürün karışması konusunda abuk subuk, uzun bir nutuk çekmişti zavallı adam. Brower, Amerika'ya dönmeden önce çocuğun babası onun karşısına dikilmiş, ayağının dibine kafası kesilmiş bir tavuk fırlatmıştı. Ve onu lanetlemişti. Greer bunu söylerken bana bakarak gülümsedi, ikimiz de görmüş geirmş insanlarız,' der gibiydi. Bir sigara yakarak ekledi. 'Böyle olaylarda mutlaka bir lanet sözkonusu olur. O

yerliler her şeye karşın gururlarını korumaya çalışırlar. Bu onlar için önemlidir.'

«Meraklandım. 'Nasıl bir lanetmiş bu?' diye sordum.

«Greer, 'Bunu tahmin edeceğinizi sanıyordum', dedi. 'Adam Brower'a küçük bir çocuğa by yapan bir insanın toplumdan atılması ve bir parya sayılması

gerektiğini söylemiş. Sonra da elleriyle dokunduğu her şeyin öleceğini haykırmış.' Greer bir kahkaha attı.

«'Brower inandığını sanıyordu.' Tabii Brower'in müthiş bir şok geçirdiğini unutmamalısınız. Şimdi anlattıklarınızdan, saplantısının geçeceği yerde gitgide güçlendiğini anlıyorum.

«'Bana adresini verebilir misiniz?」»

| Greer dosyalarını aradı ve sonunda bir liste çıkardı. 'Brower'i bu adreste bulacağınızı garanti edemem,' dedi. 'Tabii

— 294 —kimse onu işe almayı pek istemiyor. Bildiğim kadarıyla fazla parası da yok.'

«Bu sözler kendimi suçlu hissetmeme neden oldu, ama bir şey söylemedim. Greer bana fazla ukala ve kendini beğenmiş bir insan gibi gözüküyordu. Henry Brower konusunda bildiğim birkaç şeyi öğrenmeye de lâıyk değildi. Ama ayağa kalkarken nedense birdenbire, 'Dün gece Brower'in sıska bir sokak köpeğiyle el sıkıştığını

gördüm,' diye açıkladım. 'Köpek on beş dakika sonra öldü.'

«'Sahi mi? Çok ilginç.' Greer sanki bu lafların söz ettiğimiz konuyla hiç ilgisi yokmuş gibi kaşlarını kaldırdı.

«Ayağa kalktım. Greer'ie el sıkışmak üzereydim. O anda sekreter odanın kapısını

açtı. Bana, «Bağışlayın efendim,' dedi. 'Siz Bay Gregson musunuz?'

«'Evet,' diye yanıt verdim.

«'Baker adında biri sizi aradı. Hemen On Dokuzuncu sokağa, yirmi üç numaraya gitmenizi istedi.'

«Bu haber beni fena halde sarstı. Çünkü o gün oraya uğramıştım. Jason Davidson'un adresiydi bu. Greer'in odasından çıkarken, o piposunu yakmış, Wall Street Journal okumaya hazırlanıyordu. Onu bir daha görmedim. Bunu bir kayıp da saymıyorum. Müthiş bir korku duyuyordum. Bu belli bir konuyla ilgili, açık seçik bir duygu değildi. Çünkü düşünilemeyecek kadar korkunçtu. İnanılmayacak bir şeydi.»

Bu noktada George'un sözünü kestim. «Tanrım, George! Bize Davidson'un öldüğünü söylemeyeceksin ya?」»

George başını salladı. «Ölmüştü gerçekten. Polis doktoruyla hemen hemen aynı

anda eve girdik. Davidson'un kalbinde kan pıhtılaşması sonucu öldüğüne karar verildi. Davidson on altı gün sonra yirmi üçüne basacaktı.

«Ondan sonraki günlerde kendime bunun sadece kötü bir rastlantı olduğunu, olayı

unutmam gerektiğini söyledim durdum. Artık doğru dürüst uyuyamıyordum. Dostum viskinin yardımıyla bile başaramıyordum bunu. Kendi kendime, 'En iyisi üçümüz o parayı bölüşelim,' diyordum. 'Henry Brower'in yaşamımıza karıştığını da unutalım.' Ama bunu yapmak olanaksızdı. Parayı banka-

— 295 —ya yatırıp, karşılığında çek alırdım ve Greer'in verdiği adrese gittim.

Harlem'de bir yerdeydi bu.

«Brower'i o adreste bulamadım. Ama oradan ayrılırken nereye gideceğini söylemişti. Doğu Yakasında, kahverengi taşlardan yapılmış evlerin olduğu bir sokağa taşınmıştı. Burası pek de hali vakti yerinde olanların oturduğu bir yere benzemiyordu. Ama yine de temiz bir semtti. Oraya gittiğim zaman, Brower'm evden poker partisinden bir ay kadar önce ayrılmış olduğunu öğrendim. Yeni adresi East Village'daydı. Apartman haline sokulmuş, eski ve harap binalarla dolu bir yer.

«Sıska bir adam olan kapıcı, dizinin dibindeki kara, dev gibi çoban köpeğini okşayarak, Brower'm odadan nisanın üçünde ayrıldığını söyledi.

«Ona yeni adresini sordum. O zaman başını arkaya atarak hindi gibi tiz sesler çıkardı. Galiba gülüyordu.

«'Buradan ayrılanlar ancak cehenneme giderler, patron. Ama bazen önce Bowery'ye uğradıkları da olur.'

«Bowery o günlerde berbat bir yerdi. Evsiz barksızların yuvası. Uzun düşler görülmesini sağlayan beyaz toz ya da bir şişe ucuz şarap isteyen isimsiz insanların son durağı. Oraya da gittim. Bowery'de bir sürü döküntü otel ve hayır kurumlarınca açılmış, geceleri sarhoşların yattığı yurtlar vardı, insanın eski, bitli yatağını serebileceği, yüzlerce geçitte gölge gibi bir sürü insan gördüm.

İçki ya da uyuşturucuların mahvettiği zavallılar. Kimsenin adı bilinmiyor ve kullanılmıyordu. Çukurun dibine düşen bir adamın ada ihtiyacı yoktur. Mor ispiroto yüzünden karaciğeri çürümüş, kokain çekmekten burnu düşüp irinli bir yara halini almış, donlar yüzünden parmakları sakatlanmış, dişleri birkaç kara kökten ibaret olan bir adamın.

«Ama gördüğüm herkese Brower'i tarif ettim. Bana yanıt vermediler. Barmenler başlarını sallayarak omuz silktiler. Ötekiler de gözlerini yere dikerek uzaklaştılar.

«Brower'i o gün bulamadım. Ertesi gün de. Daha sonraki gün de. İki hafta geçti.

Sonra biriyle konuştum. O bana, 'Tarif ettiğin adama benzer birini, üç gece önce Devarney'in Pansiyonunda gördüm,' dedi.

«Yürüyerek oraya gittim. Pansiyon Brower'i aradığım yerden

— 296 —sadece iki blok ötedeydi. Danışmada cildi pul pul olmuş, çıplak kafasının derileri soyulan çok yaşlı bir adam oturuyordu. Parlak gözleri durmadan akıyordu. Ona da Brower'i tarif ettim. Ben konuşurken, ihtiyar başını sallayıp durdu.

«Sözlerim sona erince de, 'Ben onu tanıyorum, genç efendi,' dedi. 'Ama iyi anımsayamıyorum... önümde bir dolar olursa daha iyi düşünürüm.'

«Bir dolar verdim. Adam artrözlü olmasına karşın parayı çabucak ortadan kaldırdı.

«'O adam buradaydı, genç efendi. Ama gitti.'

«'Nereye gittiğini biliyor musun?'

«Yaşlı katip, 'Pek iyi anımsayamıyorum,' diye yanıt verdi. 'Ama bir dolar belleğimi canlandırabilir.'

«Bir banknot daha uzattım. Bunu da ilki gibi ustalıkla ortadan kaldırdı. Ve aynı

anda sanki bir şeyi çok komik buluyormuş gibi hışırtılı hışırtılı güldü. Bir veremlinin öksürüğüne benziyordu bu.

«'Yeteri kadar eğlendin,' dedim. 'Üstelik bunun içinde bol para aldın. Şimdi bana söyle, o adamın nerede olduğunu biliyor musun?'

«ihtiyar yine neşeyle güldü. 'Evet, onun yeni yeri yoksullar mezarlığı. Orayı

sonsuz kadar kiraladı. Oda arkadaşı ise iblis. E, bunu nasıl buldun, genç

efendim? Dün sabah ölmüş olmalı. Çünkü onu öğleyin bulduğumda, cesedi kızarmış

ekmek kadar sıcaktı. Pencerenin önünde dimdik oturuyordu. Ondan on sent almaya gitmiştim. Ya da onu buradan atacaktım. Ama belediye onun icabına baktı. Bir seksen uzattı onu.' Bunak yine o iğrenç neşesiyle güldü.

«'Ölümünde bir gariplik var mıydı?' diye sordum. Bu soruyu neden sorduğumu düşünmekten çekiniyordum. 'Olağan sayılmayacak bir şey.'

«'Evet, aklıma öyle bir şey geliyor... Dur bakayım...'

«Belleğine yardımcı olmak için yine bir dolar çıkardım. Parayı aynı hızla kaldırdı, ama bu sefer gülmedi.

«Yaşlı adam, 'Evet, ölümünün garip bir yanı vardı.' dedi. 'Onun gibi çok ölüyle karşılaştım ben. Kaç kez belediyeye telefon ettim. Bu konuda çok tecrübeliyim.

Hem de ne tecrübeli! Ba-

— 297 —zılarını kapıdaki çengele asılı buldum. Bazılarını yatakta. Bazılarını ocak ayında yangın merdiveninde. Atlantik kadar mavileş-miş dizlerinin arasında bir şişe vardı. Hatta biri de lavaboda boğulmuştu, otuz yıl önce. Ama sözünü ettiğin o genç adam... kahverengi elbisesiyle dimdik oturuyordu. Sanki kentin öbür yakasından gelmiş, kibar bir bey gibi. Saçlarını özenle taramıştı. Ve sağ eliyle sol bileğini tutmuştu. Türlü ölü gördüm ben. Ama böylesine rastlamadım. Adam ölürken

kendi elini sıkıymıştı.'

«Oradan ayrılıp doklara kadar yürüdüm. Yaşlı adamın son sözleri bozuk plak gibi kafamda yineleniyordu. 'Adam ölürken kendi elini sıkıymıştı.'

«İskelelerden birinin ucuna kadar gittim. Kirli kurşuni suyun kazıklara vurduğu yere. Sonra o çeki bin parçaya bölerek suya attım.»

George Gregson yerinde kımıldayarak öksürdü. Ateş isteksiz birkaç kora dönüşmüştü. Soğuk boş oyun odasına sürünür-cesine yayılıyordu. Masalar ve koltuklar gerçek değil, birer hayal gibi görünüyordu. Geçmişle şimdinin karıştığı bir düste görülen eşyalar gibi. Hafif alevler şöminenin kemerine yazılmış olan cümleyi donuk turuncu bir ışıkla aydınlatıyordu. «Önemli olan hikayeci değil, hikâyedir.»

«Ben Brovver'ı bir kez gördüm. Ama bu yeterli oldu. Onu hiçbir zaman unutmadım.

Brovver'ın sayesinde, nişanlıma yas tutmaktan vazgeçtim. Çünkü insanların arasına karışabilen bir kişi, hiçbir zaman yalnız sayılmaz.

«Paltomu getirir misin, Stevens? Artık eve gideyim. Burada otururken uyku saatim geçti bile.»

Stevens paltosunu getirdiğinde, George gülerek adamın ağzının solundaki küçük bir beni işaret etti. «Biliyor musun, büyükbabana gerçekten çok benziyorsun.

Büyükbabanın da aynı yerde bir beni vardı.»

Stevens gülümsedi, ama yanıt vermedi. George odadan çıktı. Biz de bir süre sonra kulüpten ayrıldık.

o

— 298 —

Yasama Hırsı

Her tıp öğrencisi er geç şu soruyla karşılaşır: Hasta şoka ne kadar dayanabilir?

Her profesör bu soruyu başka bir biçimde yanıtlar. Ama bu açıklamalar özetlendiğinde, yanıtın yeni bir soru olduğu ortaya çıkar: Hasta yaşamayı ne kadar istiyor?

26 Ocak

Fırtına beni buraya atalı iki gün oldu. Bu sabah adayı adımladım. Ne ada, ne ada! En geniş yeri 190 adım. Bir ucundan öbürüne uzaklığı da 267 adım.

Görebildiğim kadarıyla burada yenebilecek hiçbir şey de yok.

Adım Richard Pine. Bu da benim günlük defterim. Beni bulurlarsa, defteri kolayca ortadan

kaldırabilirim. Kibritten bol bir şey yok. Kibritten ve eroinden, ikisinden de bol bol var. Ama burada ikisi de bir işe yaramayacak . Ha-ha. Bu durumda günlük tutacağım. Böylece oyalanmış olurum.

Doğruyu söyleyecek, bütün gerçeği açıklayacaksam... bunu neden yapmayayım?

Zamanım çok. Onun için söze gerçekle başlayacağım ve asıl adımın Richard Pinzetti olduğunu açıklayacağım. New York'un Little İtaly semtinde doğdum. Babam Eski Dünyadan gelmiş bir göçmendi. Bense operatör olmak istiyordum. Babam bu yüzden bana gülüyor, deli olduğumu söylüyordu. Sonra da, «Bana bir bardak şarap daha getir,» diyordu. Babam kırk altı yaşında kanserden öldü. Buna sevindim.

— 299 —

Lisede futbol oynadım. Bizim okulun yetiştirdiği en iyi futbolcuydum ben.

Maçların yükü benim sırtımdaydı. Son iki yıl kent takımında da oynadım. Aslında futboldan nefret ediyordum. Ama yoksul bir göçmenin oğluyun ve üniversiteye de gitmek istiyorsan, elindeki tek silah spordur. Onun için futbol oynadım. Ve bu sayede sporculara verilen bursu kazandım. Üniversitede bir süre futbol oynamayı

sürdürdüm. Notlarım bütün öğrenim yıllarımı kapsayacak bir burs almama yeterli düzeye yükselince, futbolu bıraktım. Tıp fakültesi hazırlık sınıfına devam ediyordum. Babam ben mezun olmadan altı hafta önce öldü. Kim aldırır? Diplomamı

almak için sahneye çıktığımda, salonda o şişko yağ tulumunun oturduğunu görmek ister miydiniz sanıyorsunuz? O arada bir öğrenci derneğine de üye oldum. Tabii en iyilerinden birine değil. Seçkinlere özgü o derneklere, Pinzetti gibi bir soyadıyla giremezsiniz. Ama bu dernek de fena sayılmazdı.

Bütün bunları neden yazıyorum? Biraz gülünç. Hayır, bu sözümü geri alıyorum. Çok gülünç. Ünlü Dr. Pine pijamasının pantolonu ve tişörtüyle bir kayanın üzerinde oturmuş, yaşam öyküsünü yazıyor. Bir ucundan bir ucuna tükürebileceğiniz kadar küçük bir adada hem de. Öyle açım ki! Ama neyse... Canım isterse, lanet olasıca yaşam öykümü de yazarım. Hiç olmazsa böylece midemi düşünmekten kurtulurum. Bir dereceye kadar...

Tıp fakültesine girmeden önce soyadımı değiştirdim. Ve Pine adını aldım. Annem kalbinin bu yüzden parça parça olduğunu söyledi. Hangi kalbi? Babamın ölümünden bir gün sonra, gitmiş köşedeki bakkal dükkânının sahibi olan yahudiyle fingirdiyordu. Soyadına pek bağlıydı sözde. Ama bunu Steinbrunner'e çevirmek İçin de sabırsızlanıyordu.

Bütün istediğim operatör olabilmekti. Liseden beri. O günlerde bile her maçtan önce ellerimi sarıyor, maçtan sonra da suya sokuyordum. Operatör olmak istiyorsanız, ellerinize özen gösterirsiniz. Bazı çocuklar bu yüzden benimle alay eder, bana «Muhallebi çocuğu,» diye bağırırlardı. Onlarla dövüşmeye kalkmazdım. Futbol oynamam bile yeterince tehlikeliydi. Ama savaşmanın başka yolları da vardı. Beni en çok sinirlendiren, Howie Plotsky adlı o iriyarı, sivilceli ahmaktı. Sabahları gazete satıyordum. Tabii o arada, birtakım müşterek bahisçilerin de emrinde

çalışıyordum. Bir çok bakımdan güçlü sayılırdım, insanları tanımanız, onları

dinlemeniz ve sizi destekleyecek dostlar bulmanız şarttı. Sokakta ekmeğinizi kazanırken, bunları yapmak zorundaydınız. Ölmeyi herkes bilir. Önemli olan, ayakta kalabilmeyi öğrenmektir. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Ben de okuldaki en iriyarı öğrenci olan Ricky Brazzi'ye, Howie Plotsky'nin ağzını

dağıtması için on dolar verdim. Ona, «Ağzı görünmez olsun,» dedim. «Getireceğin her dişe bir dolar vereceğim.» Rico da bana kâğıt havlu içinde üç diş getirdi.

Bu işi yaparken iki parmağı çıkmıştı. Anlayacağınız, başım belaya girebilirdi.

Tıp fakültesinde öbür budalalar garsonluk eder, kravat satar ya da yer silerlerdi. Canları çıkıyordu yani. Benim işlerim tıkrındaydı. Futbol bahisleri, basketbol bahisleri. Biraz açığözlük. Bizim eski mahalleyle dostluk bağlarımı koparmadım. Fakülteden mezun olmayı da başardım.

Uyuşturucu satmaya ancak ihtisas yaparken başladım. New York kentinin en büyük hastanelerinden birinde çalışıyordum. Önce sadece boş reçeteler sattım. O

semitten birine yüz kadar boş reçete veriyordum. O da kırk elli doktorun imzasını

takjit ediyordu. Tabii bu konuda da, ona sattığım el yazısı örneklerinden yararlanıyordu. Sonra reçetelerin tanesini sokakta on beş yirmi dolara satıyordu. Hapçılar ve uyuşturucu kullananlar bu reçetelere bayılıyorlardı.

Kısa bir süre sonra hastanedeki ecza bölümünün çok düzensiz olduğunu fark ettim.

Ne geldiğini, ne gittiğini kimse bilmiyordu. Bazıları avuç avuç ilaç çalışıyordu.

Ama ben değil. Ben her zaman ihtiyatlı davrandım. Dikkatsizleşinceye ve şans bana kü-sünceye kadar da başım belaya girmedi. Yine de dört ayağımın üzerine düştüm. Her zaman öyle oldu zaten. Bundan sonra da olacak.

Artık daha fazla yazamayacağım. Bileğim ağrıyor, kurşunka~— lemin de ucu kütleşti. Doğrusu bütün bunları neden yazdığımı da bilmiyorum. Herhalde yakında birileri beni bulur.

27 Ocak

Tekne dün gece sürüklendi ve adanın kuzeyinde, üç metre

-r- 301 —derinliğindeki yerde battı. Kimin umurunda? Zaten kayalara çarptıktan sonra altı

peynir gibi delik deşik olmuştu. Ben de İşe yarayacak her şeyi almıştım. Dört galon su. Bir dikiş kutusu. Bir ilk yardım çantası. Sayfalarını yazıyla doldurduğum bu defter. Aslında filikaların kontrol defteriydi. Çok komik, içinde YİYECEK bulunmayan filika olur mu? Deftere en son 8 Ağustos

1970'de bir şeyler yazmışlar. Ah, evet, biri kör biri keskin iki bıçakla kaşık çatal karışımı bir şey de var. Bu gece yemek yerken onu kullanacağım. Herhalde kayaları

kızartacağım. Hah ha. Neyse, kalemimi yonttum.

Bu kuş pisliği içindeki kayalıktan kurtulur kurtulmaz. Paradise Denizyolu Şirketini dava edeceğim. Bu bile yaşamaya değer. Ve ben yaşayacağım. Buradan kurtulacağım. Bundan hiç kuşkunuz olmasın. Buradan kurtulacağım.

(daha sonra)

Mallarımın listesini yaparken bir şeyi unuttum: iki kilo saf eroini. New York sokaklarında 350.000 dolar eder bu. Ama burada beş paralık bile değeri yok. Ne komik değil mi? Hah hah!

28 Ocak

Eh, yemek yedim. Eğer buna yemek denirse. Adamın ortasındaki kayalardan birine bir martı konmuştu. Yuvarlanmış kayalar orada küçük bir dağ oluşturuyor. Üstleri de kuş pisliğiyle kaplı. Avucuma sığacak bir taş buldum ve kuşa elimden geldiğince yaklaştırmaya çalıştım. Kuş kayanın üzerinde duruyor ve parlak siyah gözleriyle bana bakıyordu. Midemin gurultuları yüzünden korkup kaçmamasına hâlâ

şaşıyorum.

Taşı olanca gücümle fırlattım. Martının yanına çarptı. Kuş tiz bir ses çıkararak havalanmaya yeltendi. Ama sağ kanadını kırmıştım. Peşinden gittim. Kuş hoplaya hoplaya uzaklaştı. Kanın beyaz tüylerinin üzerine aktığını görüyordum. O

aşağılık yaratık beni uzun süre peşinden koşturdu. Ortadaki kaya yığının

aştıktan sonra, ayağım bir yarığa girdi. Az kalsın bileğim kırılacaktı.

Sonunda martı yorulmaya başladı. Onu adanın doğu tarafın-302 —da yakaladım. Suyu girmeye ve yüzerek uzaklaşmaya çalışıyor du. Kuyruk tüylerinden kavrayınca, dönüp elimi gagaladı. Sonra ayaklarını tuttum, öbür elimle de sıksa boynunu koparıverdim. Çıkan ses pek hoşuma gitti. Öğle yemeği hazırdu artık. Hah hah!

Martıyı «kamp»ıma taşıdım. Kuşu temizlemeden, tüylerini yolmadan önce, gagasıyla deldiği yere tentürdiyot sürdüm. Kuşlar türlü mikrop taşırlar. Şu ara yaranın mikrop kapması hiç hoş olmazdı.

Martıya yaptığım ameliyat çok başarılı oldu. Ama ne yazık ki kuşu pişiremedim.

Adada ne bir bitki, ne de kıyıya vurmuş tahta parçaları var. Tekne de battı

tabii. O yüzden martıyı çiğ çiğ yedim. Midem kuşu hemen atmak istedi. Ona hak veriyordum, ama buna razı olamazdım. Midemin bulantısı geçinceye kadar sayıları

tersinden saydım. Bunun hemen hemen her zaman yararı olur.

Düşünebiliyor musunuz? Kuş yüzünden neredeyse bileğim kırılıyordu. Üstelik beni gagalamıştı da. Yarın başka bir martı yakalayabilirsem, ona işkence edeceğim. Bu seferki kolay kurtuldu. Bu satırları yazarken, martının kumda yatan kopmuş

kafasına bakıyorum. Ölümün camlaştırdığı siyah gözleri sanki benimle alay ediyor.

Martıların beyinleri büyük müdür?

Ve bu beyinler yenir mi?

29 Ocak

Bugün yiyecek bulamadım. Bir martı kaya yığınının tepesine kondu. Ama ben ona taş atacak kadar yaklaşmadan uçtu. Hah hah! Sakalımı uzatmaya başladım, öyle kaşınıyor ki. Martı döner de onu yakalarsam, öldürmeden önce gözlerini oyacağım.

Galiba çok usta bir operatör olduğumu daha önce söyledim. Beni doktorluktan attılar tabii. Aslında bu çok gülünç. Hepsi aynı şeyi yapıyor. Ama içlerinden biri yakalanınca da, birer namus kumkuması kesiliyorlar. «Benim işlerim yolunda, senin de canın cehenneme.» İkinci Hipokrat Yemini de bu işte.

İhtisasım ve asistanlığım sırasında, yeterince para kazanmıştım. (Hipokrat Yeminine göre, böyle bir insanın bir hekim ve bir

—| 303 —centilmen olması gerekir. Ama kulak asmayın.) Bu parayla lüks Park Caddesinde bir muayenehane açtım. Bu benim için büyük bir başarı sayılırdı.

Meslektaşlarımın çoğu gibi, zengin bir babam ya da saygın bir koruyucum yoktu.

Ben kapıya adım yazılı levhayı asarken, babamı yoksullar mezarlığına gömeli dokuz yıl olmuştu. Annem ise doktorluk lisansımı elimden almalarından bir yıl önce göçtü.

Bu olay parayla ilgiliydi. Doğu Yakasındaki altı eczaneyle, iki depoyla ve en aşağı yirmi doktorla anlaşmıştım. Onlar bana hasta yolluyordu, ben de onlara.

Hastaları ameliyat ediyor ve alacakları ilaçları yazıyordum. Bu ameliyatlardan bazıları gereksizdi tabii. Ama ameliyat olmak istemeyen bir hastaya da, bugüne kadar hiç dokunmadım. Hiçbir hastamda verdiğim reçeteye bakarak, «Ben bu ilacı

içmem,» demedi. Dinleyin: Doktor izin verirse, 1965'de rahmini ya da 1970'de tiroit bezinin bir bölümünü aldırın bir hasta, ameliyattan on yıl sonra bile ağrı kesici ilaç almayı sürdürür. Bazen buna göz yumuyordum. Bunu yapan tek doktor da ben değildim. O hastalar ilaç paralarını verecek durumdaydı. Bazen bir hasta önemsiz bir ameliyattan sonra uyumakta zorluk çekiyordu. Zayıflama hapı ya da yatıştırıcı bulamayanlar da vardı. Hastalarımın böyle sorunlarını kolayca çözüyordum. Ha! Evet! İlaçları ben yazmasam, başka bir doktor yazacaktı nasıl olsa.

Sonra vergi memurları Lowenthal'i kıştırdılar. Ahmak, ne olacak! Ona beş yıl hapis yatacağını söylediler. Lowenthal de altı kişinin adını verdi. Beni bir süre göz hapsine aldılar. Her şeyi öğrendiklerinde, artık beş yıllık hapisle bile paçamı kurtaramayacak durumdaydım. Başka birkaç anlaşımam daha vardı. Reçete satmak işinden de vazgeçmiş değildim. Ne garip, değil mi? Artık bunlara ihtiyacım yoktu, ama bu bende alışkanlık halini almıştı. Bol paraya sırt çevirmek kolay mı?

Benim de bazı tanıdıklarım vardı elbet. Bir iki kişiyle konuştum. Birkaç adamı

da kurtların önüne atıverdim. Ama hoşlandığım kişileri değil. Federal polise adlarını verdiklerimin hepsi de aşağılık yaratıklardı.

Tanrım, çok acıktım.

— 304 —30 Ocak

Bugün hiç martı gelmedi. Bu bana doğduğum mahallede, el arabalarında gördüğüm yazıları anımsatıyor. «Bu gün domatesimiz yok.» Elimde keskin bir bıçakla, yarı

belime kadar suya girdim. Tam dört saat aynı yerde hiç kıınıldamadan bekledim.

Güneş insanı kavuruyordu, iki kez bayılacağımı sandım. Kendime gelene kadar geriye saydım. Bir tek balık bile göremedim. Bir tek bile!

31 Ocak

Bugün bir martı daha öldürdüm. İlk kuşu öldürdüğüm gibi. Çok acıkmıştım. Onun için de martıya, kendi kendime söz verdiğim gibi işkence yapamadım. İcini temizleyerek hemen yedim. İşkembesini iyice sıktım ve onu da mideye indirdim, insanın can-ıanıverdiğini hissetmesi çok garip. Bir ara bayağı korkmaya başlamıştım. Ortadaki kaya yığınının gölgesinde yatarken kulağıma birtakım sesler geliyordu. Babamın. Annemin. Eski karımın. Ve en kötüsü, bana Saigon'da eroin satan o iriyarı Çinlinin. Adam pepemeydi. Herhalde damağı yarıktı.

Çinlinin sesini duydum birden. «Haydi, haydi. Biraz çekiver. Açlığını unutursun.

Düşlere dalarsın...» Ama ben hiçbir zaman uyuşturucu kullanmamıştım. Uyku ilacı

bile almazdım.

Lowenthal canına kıydı. Size bunu söylemiş miydim? O ahmak! Döküntü

muayenehanesinde kendini astı. Baha sorarsanız, böylece dünyaya büyük bir iyilik de etmiş oldu.

Yine doktorluk yapmak istiyordum. Konuştuğum bazı kişiler, bunun ayarlanabileceğim söylediler. Ama tabii oldukça pahalıya patlayacaktı.

Düşündüğümde çok daha pahalıya. Bankadaki kasamda 40.000 dolarım vardı.

Tehlikeyi göze almaya ve o parayı çoğaltmaya karar verdim. Bunu iki ya da üç

katına çıkaracaktım.

Bu yüzden gidip Ronnie Hanelli'yi gördüm. Üniversitedeyken onunla aynı takımda futbol oynamıştık. Küçük kardeşi iç hastalıkları uzmanı olmak istediği zaman da, ihtisas yapması için İyi bir hastane bulmuştum. Ronnie ise hukuk fakültesindeydi o sırada. Buna ne dersiniz? Bizim mahallede ondan «Yasa Uygulayıcı Ronnie» diye söz ederdik. Çünkü bütün beyzboi ve hokey maçlarında o hakemlik yapardı. Verdiği karar hoşunuza gitmez-

— 305

Sis —F. 20

se, iki şey yapabilirdiniz. Ya dilinizi tutardınız ya da yumruğu ağzınıza yerdiniz. Porto Riko'lular ona, «Ronnie wop» derlerdi. Bizimki de bayılırdı

buna. Ronnie hukuk fakültesini bitirdi, baro sınavlarını ilk girişte başarıyla verdi, sonra da bizim mahallede bir büro açtı. Tam «Balık Kavanozu Barı»nın üstünde. Gözlerimi kapadığımda, Ronnie'nin büyük beyaz arabasıyla sokaktan indiğini görür gibi oluyorum. Kentin en büyük tefecisiydi o.

Ronnie'nin benim için bir şeyler yapacağını biliyordum. Bana, «Tehlikeli bir iş

bu,» dedi. «Ama sen her zaman kendini kollamasını bilirsin. İşi ayarlayabilirsen, seni birkaç kişiyle tanıştıtırırım. Bunlardan biri eyalet temsilcisi.»

Bana iki ad verdi. Biri Henry Li-Tsu adında, iriyarı bir Çinliydi. Öbürü ise Solom Ngo adlı, Vietnam'lı bir kimyager. Para karşılığı Çinlinin «mallarını»

tahlil ediyordu. Çinlinin zaman zaman «şaka» yaptığını bilmeyen yoktu. Plastik kaselere talk pudrası, musluk açıcı toz ya da mısır unu koyardı. Ronnie, «Günün birinde Li-Tsu'yu bu küçük şakaları yüzünden öldürecekler,» derdi.

1 Şubat

Bir uçak gördüm. Adanın üzerinden uçuyordu. Kaya yığınının tepesine tırmanarak el sallamak istedim. Ama ayağım bir yarığa girdi. İlk kuşu öldürdüğüm günkü o yarığa sanırım. Ve bileğim kırıldı. Hem de birkaç yerinden. Tabanca patlamasını

andıran bir ses çıktı. Can acısı korkunçtu. Haykırdım ve dengemi kaybettim.

Kollarımı deli gibi sallayıp duruyordum, ama dengemi bulamayıp düştüm, kafamı da bir kayaya çarptım. Her yer kararırverdi. Ancak hava kararırken kendime geldim.

Başımı vurduğum yerden epey kan akmıştı. Ayak bileğim balon gibiydi. Güneş

yüzünden de korkunç yanmıştım. Güneşte bir saat daha kalsaydım, bütün vücudum su toplayacaktı

herhalde.

Sürüne sürüne buraya kadar geldim. Bütün geceyi titreyerek ve öfkemden ağlayarak geçirdim. Basımdaki yaraya mikrop öldürücü ilacı sürdürdüm. Şakağımın biraz üstündeydi. Pek derin değildi, önemli bir iç kanama yaptığını sanmıyorum. Ama bileğim çok kötü, iki üç yerinden kırılmış.

Artık kuşları nasıl yakalayacağım?

Herhalde o uçak Callas gemisinden sağ kurtulanları arıyor

— 306 —du. O fırtınada ve karanlıkta filika geminin battığı yerden iyice uzaklara sürüklenmiş olmalı. Belki uçak bir daha bu yana gelmez. Tanrım, bileğim öyle sancıyor ki.

2 Şubat

Adanın güneyindeki kıyıya, filikanın karaya oturduğu yere bir işaret yaptım.

Kıyıdaki küçük beyaz çakılların üzerine. Bütün günümü aldı bu iş. Zaman zaman durup gölgede dinlendiğim halde, iki kez bayılmışım. Yanılmıyorsam on iki kilo da verdim. Bunun en önemli nedeni, vücudumun su kaybetmesi. Ama şimdi oturduğum yerden, bütün gün yazmak için uğraştığım beş harfli sözcüğü görebiliyorum. Beyaz çakılların üzerine koyu renk taşlarla yazdığım sözcüğü. Yüz yirmi santim boyundaki harflerle kıyıda, «İMDAT» yazılı. Uçaktan mutlaka görünür.

Tabii bir uçak daha geçerse.

Ayağım durmadan zonkluyor. Bileğim hâlâ şiş. Kırıkların çevresinde derimin rengi tehlikeli bir biçimde değişti. Bu garip renk gitgide yayılıyor sanırım. Bileğimi gömleğimle sıkıca bağladığım zaman, can acısı biraz hafifliyor. Ama durum yine de kötü. Uyumuyor, sanki bayılıyorum.

Ayağımı kesmem gerekeceğini düşünmeye başladım.

3 Şubat

Şiş çok kötü! Morluk da. Yarına kadar bekleyeceğim. Ameliyat gerekirse, bunu başarabileceğimi sanıyorum. Keskin bıçağı yakıp mikropları öldürmek için kibritim var. Dikiş kutusunda da iğne ve iplik. Sargı bezi yerine gömleğimi kullanırım.

Hatta burada iki kilo «ağrı giderici» de var. Tabii hastalarımaya verdiğim ilaçlara hiç benzemiyor. Ama bu tozu ele geçirse-ler, hemen kullanırlardı. Tabii ya! O ak saçları mavimsi boyalı yaşlı hanımlar, kafayı bulacaklarını bilseler, havayı temizlemek için kullanılan spreyleri bile ağızlarına sıkırlar. İnanın!

4 Şubat

Ayağımı kesmeye karar verdim. Dört gündür açım. Daha fazla beklersem, tam ameliyatın ortasında şok ve açlıktan bayılırım. Sonra da kan, kaybindan ölürüm.

Berbat haldeyim, ama yine de

— 307 —yaşamak istiyorum. Mackridge'in «Temel Anatomi» dersinde söyledikleri aklımda.

Ona «İhtiyar Mackie» adını takmıştık. Mackie, «Her tıp öğrencisi er geç şu soruyla karşılaşır,» derdi. «Hasta şoka ne kadar dayanabilir?» Sonra elindeki kısa sopayla, duvara asılı insan vücudu diyagramına vururdu. Karaciğere, böbreklere, kalbe, dalağa, barsaklara. Sonra da eklerdi. «Açıklamalar özetlenirse, yanıtın yine bir soru olduğu ortaya çıkar, beyler. Hasta yaşamayı ne kadar istiyor, sorusu.»

Ameliyatı yapabileceğimi sanıyorum.

Gerçekten.

Galiba bu satırları o kaçınılamayacak şeyi geciktirmek için yazıyorum. Ama buraya nasıl düştüğümü doğru dürüst anlatmadığım aklıma geldi, öykümü tamamlasam iyi olacak. Ameliyat başarısız geçer bakarsınız. Pek sanmıyorum ya... Topu topu birkaç dakika sürecek. Yeterince ışık da var. Çünkü saatime göre, şimdi sabahın dokuzu. Hah ha!

Saigon'a turist olarak gittim. Bu sizce garip mi? Aslında hiç de öyle değil, Nixon'un savaşına karşın, hâlâ oraya her yıl binlerce turist gidiyor. Unutmayın, horoz dövüşü seyreden, kaza yerlerine koşan insanlar da vardır.

Çinli dostumdan aldığım malı Ngo'ya götürdüm. Adam malın çok iyi kalite olduğunu söyledi. Bana, «Li-Tsu dört ay önce yine bir şaka yaptı,» dedi. «Karısı Opel'ine binip kontak anahtarını çevirince havaya uçtu. Li-Tsu o günden beri kimseye şaka yapmıyor.»

Saigon'da üç hafta kaldım. San Francisco'ya gidecek olan yolcu gemisi Callas'da yer ayırtmıştım. Birinci mevkide. Malla gemiye girerken hiç zorluk çekmedim. Ngo iki gümrükçüye para vermişti. Adamlar bavullarıma şöyle bir baktıktan sonra, geçebileceğimi işaret ettiler. Mal uçak çantasındaydı. Ona bakmadılar bile.

Ngo bana, «Amerikan gümrüğünden geçmek daha zor olacak,» demişti. «Ama tabii bu senin sorunun.»

Malı Amerikan gümrüğünden geçirmeye hiç niyetim yoktu. Ronnie Hanelli bir balıkadam bulmuş, o da biraz zorca bir işi üç bin dolara yapmaya razı olmuştu.

Adamla San Francisco'da St. Regis Oteli denilen o berbat yerde buluşacaktım.

(Şimdi aklıma

— 308 —geldi: Onunla iki gün önce buluşmam gerekiyordu.) Plana göre malı su geçirmeyen bir tekneye koyacaktım. Bunun üzerine bir saat ve kırmızı boya bulunan bir paket iliştilerilecekti. Gemi rıhtıma yanaşmadan önce kutu denize atılacaktı. Tabii benim tarafımdan değil.

Biraz para kazanmak isteyen ve dilini tutacak kadar zeki... ya da aptal... bir aşçı ya da kamarot

aradığım sırada Callas battı.

Neden ve nasıl olduğunu bilmiyorum. Fırtına vardı. Ama gemi bundan pek etkilenmemişti. 23 Ocak akşamı saat sekizde, güvertelerin altında bir yerde bir patlama oldu. Ben o sırada salondaydım. Callas bir anda sola yattı. Bu «iskele»

mi oluyor, yoksa «sancak» mı?

Yolcular haykırıyor, sağa sola koşuyorlardı. Arka barda raf-lardaki şişeler yere düşerek kırılıyordu. Bir adam sendeleyerek merdivenden yukarı çıktı. Gömleği yanmış, derisi kavrulmuştu. Hoparlörlerden yükselen bir ses, yolculara seyahatin başında yapılan kaza talimi sırasında bildirilen filikalara gitmelerini söylüyordu. Ama yolcular hâlâ oraya buraya koşuşmaktaydı. Zaten kaza talimine de pek azı katılmıştı. Ben talimin yapıldığı yere erkenden gitmişim, ön sırada olmak ve her şeyi görmek istiyor dum. Kendi canımla ilgili konularda dikkat kesilirim.

Kamarama indim. Eroin paketlerini alıp ceplerime koydum. Sonra da 8 numaralı

filikaya gittim. Ben merdivenden ana güverteye çıkarken iki patlama daha oldu.

Gemi büsbütün yan yattı.

Yukarısı ana baba günüydü. Bir kadın kucağında bebeğiyle hayktrarak önümden geçti. Eğilmiş, kaygan güvertede koşarken gitgide hızlandı. Sonra kalçası

küpeşteye çarptı ve kadın dışarı fırladı. Onun havada iki takla attığını gördüm.

Üçüncüsüne başlarken gözden kayboldu. Orta yaşlı bir adam kumar salonunun ortasına çökmüş, saçlarını yoluyordu. Sırtında aşçı kılığı olan bir başka adamın yüzü ve elleri korkunç biçimde yanmıştı. Sendeleyerek oradan oraya gidiyor,

«Bana yardım edin!» diye haykırıyordu. «Göremiyorum. Bana yardım edin.

Göremiyorum!»

Herkes paniğe kapılmış, panik salgın bir hastalık gibi yolculardan mürettebata geçmişti. Şunu unutmayın: Callas İlk patlamadan yirmi dakika kadar sonra battı.

Bazı filikaların önüne, avaz avaz bağrıışan yolcular üşüşmüştü. Bazılarının önü

ise boştu. Bana

— 309 — bildirilen filika, geminin yattığı taraftaydı, Güverte bomboştu. Orada benden ve soluk yüzlü, sivilceli bir tayfadan başka kimse yoktu.

Tayfa gözlerini çılgınca devirerek, «Bu kova kıçlı yaşlı orospuyu denize indirelim,» dedi. «Bu lanet olasıca çamaşır teknesi hemen batacak.»

Aslında filikaları indirme mekanizması basittir. Ama adam korku ve telaştan kendi tarafındaki makaraya bağlı halatı karmakarışık etti. Filika iki metre kadar indi, sonra asılı kaldı. Burnu kılıcından altmış santim aşağıdaydı.

Tam yardıma giderken, tayfa haykırmaya başladı. Halatı açmayı başarmış, ama bu kez de canı yanmıştı. Bir anda boşalan halat avucundan hızla kayarken derilerini soydu, ip gerildi ve tayfa yandan uçtu.

Küpeşteden ip merdiveni sarkıttım. Bundan çabucak indim ve filikaya bağlı

halatları çözdüm. Sonra da küreklere asıldım. Dostlarımın yazlık evlerine gittiğimde, zevk için kürek çekerdim. Şimdi bunu canımı kurtarmak için yapıyordum. Cailas batmadan uzaklaşmazsam, gemi batarken beni de aşağı çekerdi.

Gemi beş dakika sonra battı. O emme gücünden tamamen kaçamadım. Sürüklenmemek için deli gibi kürek çekmem gerekti. Cailas çok çabuk battı. Bir sürü insan burundaki küpeşteye sarılmış haykırıyordu. Maymun sürüsüne benzettim onları.

Fırtına şiddetlendi. Bir kürek suya düştü. Neyse ki öbürünü yakalayabildim.

Bütün gece sanki düşteymişim gibi geçti. Önce filikaya dolan suları boşalttım.

Sonra küreğe yapışarak teknenin burnunu dev dalgalara doğru çevirdim.

Sabah şafak sökmeden, arkamdaki dalgalarda daha da devleşti. Filika şimdi hızla ilerliyordu. Bu korkutucu, ama aynı zamanda da insana zevk ve heyecan veren bir şeydi. Birden ayaklarımın altındaki tahtaların çoğu kırıldı. Ama filika batmadan, dalgalarda tekneyi bu ıssız kaya yığınının altına attılar. Nerede olduğumu bilmiyorum. Bu konuda en ufak bir fikrim bile yok. Denizcilikten hiç anlamam.

Hah hal

Ama şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum. Belki yazdığım son satırlar bunlar.

Ama nedense başarılı olacağıma inanıyorum.

— 310 —

Her zaman olmadım mı? Son zamanlarda protez konusunda harikalar yaratıyorlar.

Tek ayakla pekâlâ yaşayabilirim.

Sandığım kadar usta olup olmadığımı anlamamın zamanı geldi. Şansım açık olsun.

5 Şubat

İşi başardım.

Beni en çok endişelendiren can açışıydı. Aslında can acısına dayanabilirim. Ama bitkin haldeydim. Can acısıyla açlık yüzünden, ameliyat sona ermeden bayılmaktan korkuyordum.

Eroin bu sorunu çözdü.

Paketlerden birini açtım. İki tutam tozu, düz bir kayanın üzerine döküp çektim.

Önce sağ burun deliğine, sonra da sola. Sanki İnsanı uyuşturan buz parçacıkları

çekmiştim burnuma. Bu uyuşukluk beynimin altından tepesine doğru yayıldı. Dün deftere yazdıklarımın hemen sonra çektim eroini. Yani 9.45'de. Bir daha saate baktığımda, gölgeler yer değiştirmişti. Ben de yarı güneşteydim. Saat 12.41'i gösteriyordu. Dalıp gitmiştim. Can acısını, korkularımı ve mutsuzluğumu unutmuşum. Tam bir «keyif hali» ydi bu.

Ameliyatı bu halde yaptım.

Gerçekten de canım epey yandı. Özellikle ameliyatın başlarında. Ama sanki bu can acısının benimle ilgisi yoktu. Sanki bir başkasının açışıydı. Beni rahatsız etti, ama bir bakıma da çok ilginçti. Anlıyabiliyor musunuz? Baz morfinden elde edilen sert bir uyuşturucu kullandıysanız, belki ne demek istediğimi anlarsınız.

Ameliyatın ortalarına doğru, can acısı daha kişisel bir hal almaya başladı.

Artık baygınlık geçiriyordum. Beyaz toz dolu pakete bakıyordum. Ama kendimi zorlayarak gözlerimi başka yere diktim. Dalar ya da bayılırsam, kan kaybından ölürdüm. Yüzden başlayarak geriye doğru saydım.

En büyük tehlike kan kaybıydı. Operatör olduğum için bunu çok iyi biliyordum.

Boş yere bir damla kan bile dökülmemelidir. Hasta ameliyat sırasında kan kaybetmeye başlarsa, bunun çaresi vardır. Hastanedekiler ona hemen kan verirler.

Ama bende yedek kan yoktu. Tabii kan kaybetmedim. Ayağımın altındaki kumlar kan içindeydi. Bu kaybı kendi vücudum zamanla onaracaktı. Ka-

— 311 —namayı kontrol altına alacak ilaçım da, aletim de yoktu. Pensim ve yarayı dikmek için ipliğimin de olmadığı gibi.

Ameliyata tam tamına 12.15'de başladım. 13.50'de İş bitti. Ve hemen daha yüksek dozda eroin aldım. Acısız, kurşuni bir dünyaya daldım ve hemen hemen beşe kadar orada kaldım. Kendime geldiğimde güneş batı ufkuna yaklaşıyor ve mavi Pasifikte bana doğru altından bir yol çiziyordu. O zamana kadar böyle güzel bir manzara hiç görmemişim... Çektiğim bütün acının karşılığını almış oldum. Bir saat sonra yine toza uzandım. Gün batı-mının zevkine iyice varabilmek için tabii.

Karanlık bastıktan kısa bir süre sonra ben...

Ben...

Bir dakika. Size dört günden beri hiç yiyecek bulamadığımı söyledim, değil mi?

Eski gücüme sadece kendi vücudumun yardımıyla kavuşabileceğimi de söyledim sanırım. Ve en önemlisi, yaşamamın kafayla ilgili bir şey olduğunu. Üstün bir kafa tabii. «Siz de aynı şeyi yapardınız,» diyerek kendimi haklı çıkarmaya çalışmayacağım. Bir kere herhalde operatör değilsiniz. El ayak kesmenin tekniğini bildiğinizi varsayalım. Yine de işi berbat edip kan kaybından ölebilirdiniz. Ameliyatı da, şoku da atlatsaydınız; peşin yargılara saplanmış, koşullanmış kafanızla, benim düşündüğüm şeyi düşünemezsiniz. Neyse. Bu olayı

kimsenin bilmesine gerek yok. Adadan ayrılırken en son bu defteri yakacağım.

Çok dikkatli davrandım.

Onu yemeden önce iyice yıkadım.

7 Şubat

Kesik bileğim bana çok acı veriyordu. Ağrısı zaman zaman dayanılmazacak kadar artıyordu. Ama bence en kötüsü, iyileşme başlayınca sanki yaranın derinliklerinden yayılan o kaşıntıydı. Bugün öğleden sonra, iyileşmeye başlayan etin o korkunç kaşıntısına dayanamadıklarını söyleyen hastalarımı düşündüm.

Onlara gülümser ve, «Yarın kendinizi daha iyi hissedeceksiniz,» derdim. Bir yandan da, «Amma da mızımız şeyler,» diye düşünürdüm. «Pelte gibi insanlar.

Nankör bebekler gibi davranıyorlar.» Ama artık onların ne demek istediklerini anlıyorum. Birkaç kez bileğime sarılı gömlek-sargıyı çekip çıkarmak, yarayı

kaşımak istedim. Par-

— 312 —inaklarımı yumuşak ete daldırmayı, kaba dikişleri sökmeyi ve kanın kumların üzerine akmasına aldırmamayı da. Bu çıldırtıcı, korkunç kaşıntıdan kurtulmak için her şeyi yapabilirdim.

Ama öyle anlarda yüzden geriye doğru saydım. Ve eroin çektim.

Ne kadar uyuşturucu aldığımı bilmiyorum. Ama ameliyattan beri yarı sarhoş

olduğumun farkındayım. Çünkü o toz açlık duygusunu hafifletiyor. Artık aç

olduğumun pek farkında değilim. Evet, midemde hafif, etkisiz bir kazınma var.

Ama hepsi o kadar. Buna aldırmazlık edebilirim. Gelgelelim bu olanaksız. Eroinin kalori bakımından bir değeri yok. Kendi kendimi denedim. Oradan oraya sürünerek gittim ve enerjimi ölçtüm. Gücüm gitgide azalıyor.

Tanrım.. belki bir ameliyat daha yapmam gerekecek. Ama böyle bir şey olmayacağını umuyorum..

(Daha sonra)

Yukarıdan bir uçak daha geçti. Bana bir yararı olmayacak kadar yüksekte uçuyordu. Sadece jetin geride bıraktığı o beyaz çizgiyi görebildim. Yine de el salladım. El sallayıp haykırdım. Uçak uzaklaşınca da ağladım.

Hava çevreyi görmemi engelleyecek kadar karardı. Yemek. Türlü türlü yemekler düşünüyordum. Annemin yaptığı «lasagna». Sarımsaklı ekmek. Salyangoz. Istakoz.

Pirzola. Peşmelba. Londra ızgarası. Birinci ceddede Cruch Ana'nın lokantasında tatlı yerine verdikleri koca bir dilim pasta ve üzerine konulan, evde yapılmış

vanilyalı dondurma. Sıcak tuzlu halka fırında, som fırında, Alaska fırında jambon ve ananas dilimleri. Dilinmiş soğan. Kızarmış patates ve soğan, upuzun bardakta buzlu çay, Fransız usulü kızarmış patates ağzınızı sulandırır.

100, 99, 98, 97, 96, 95, 94

Tanrım Tanrım Tanrım!

8 Şubat

Bu sabah kaya yığınının bir martı daha kondu. İri, şişman bir şey. Ben kayanın gölgesinde, kamp dediğim yerde oturuyordum. Sargılı bileğimi yüksekçe bir yere dayamıştım. Martı konar kon-

— 313 —mar, benim de ağzım sulanmaya başladı. Pavlov'un köpekleri gibi. Ağzımdan bir bebek gibi salyalar aktı. Bir bebek gibi.

Elimle güzelce kavrayabileceğim iri bir taş buldum. Ve martıya doğru sürünmeye başladım. Yolun dörtte birini aştım. Sonra üçte birini. Üçte bir. Pinzetti paslaşmak için geriledi. (Yani, «Pine.» demek istiyorum. Pine.) Fazla bir umudum yoktu. Martının uçacağından emindim. Ama yine de onu yakalamayı denemem gerekiyordu. Bu martı kadar tombul ve küstah bir kuşu yakala-yabilirsem, ikinci ameliyatı belirli olmayan bir tarihe erteleyebilirdim. Kuşa doğru süründüm.

Bazen kesik bileğim bir kayaya çarpıyor ve bütün vücudum can acısıyla sarsılıyordu. Kuşun kaçmasını bekliyordum.

Ama martı kaçmadı. Kurumla bir ileri, bir geri dolaşıyordu. Etli göğsünü

çıkarmıştı. Kuş sürüsünü denetleyen bir martı-ko-mutanı gibi. Bazen o küçük, siyah, çirkin gözleriyle bana bakıyordu. O zaman yüzden geriye doğru sayıyordum.

Martının kanatlarını her oynatışında midem buz kesiliyordu sanki. Ağzımdan hâlâ

salyalar akıyordu. Bunu engellemek elimde değildi. Bir bebek gibi salyalarım akıyordu...

Bilmiyorum, o kuş ne kadar zaman izledim. Bir saat mi? İki mi? Kuşa yaklaştıkça kalbim daha hızlı

çarpmıyordu. Ve martı bana daha da nefis gözüktüyordu. Kuş sanki bana işkence etmekteydi. Ona taş atacak kada9 yaklaştığım an, martının kaçacağına inanmaya başladım. Kollarım ve bacaklarım titremeye başlamıştı. Ağzım kurumuştı. Bileğim korkunç bir biçimde sancıyordu. Şimdi düşünüyorum da, galiba bu acıya uyuşturucuyu kesmem yol açmıştı. Ama böyle çabucak alışır mıydı insan?

Tozu çekmeye başlayalı daha bir hafta bile olmamıştı.

Her neyse, Eroin bana gerekli. Daha çok var o tozdan. Çok. Amerika'ya döndüğümde, belki uyuşturucuyu bırakmak için tedavi edilmem gerekecek. Bunun için California'daki en iyi kliniğe isteyerek yatacağım. Ama şu anda sorun bu değil.

Kuşa yeterince yaklaştığım zaman, taşı atmak istemedim. Deli gibi, martıya isabet ettiremeyeceğimi düşünüyordum: Bundan emindim. Herhalde taş martının otuz santim açıklığına düşecekti. Kaya yığnında sürünmeye devam ettim. Başımı geriye atmıştım. Zayıflayan, korkuluğa dönen vücudumdan terler akıyor

— 314 —du. Dişlerim çürümeye başladı. Size bundan söz etmiş miydim? Batıl inançların etkisinde kalan bir insan olsaydım, buna o... o şeyi yememin yol açtığını

düşünürdüm...

Hah! Bizim böyle saplantılarımız yok, öyle değil mi?

Tekrar durdum. Bu kuşa öbür iki martıdan daha fazla yaklaştım. Ama hâlâ taşı

atamıyordum. Taşı avcumda sıkılmaktan parmaklarım sızlamaya başlamıştı. Yine de onu fırlatamıyordum. Çünkü kuşa isabet ettiremememin ne anlama geleceğini biliyordum.

Tozun hepsini de kullansam bana vız gelir! Onları dava edecek ve yüklü bir tazminat isteyeceğim. Bu para bana ömrümün sonuna kadar yetecek. Uzun ömrümün sonuna kadar!

Eğer martı havalanmasaydı, galiba taşı atmadan ona iyice sokulacaktım. Ama martı

kanatlarını açarak uçu. Ona haykırdım, dizlerimin üzerinde doğruldum ve taşı

olanca gücümle attım. Ve kuşu vurdum!

Martı viyaklamaya benzeyen boğuk bir ses çıkardı. Ve kaya yığnının öbür yanına yuvarlandı. Bir şeyler sayıklıyor ve gülüyordum. Bileğimi çarpmaktan, yaramın açılmasından korkmuyor-dum artık. Sürüne sürüne tepeyi aştım. Bir ara dengemi kaybettiğim için başımı vurdum, ama buna aldırmadım bile. Yani o sırada.

Sonradan kafamda koca bir şiş olduğunu fark ettim. Tek düşündüğüm şey o kuştı.

Onu taşla nasıl vurduğumun. Martıyı havalanırken vurmuştum. Şansım bana inanılmayacak kadar yardım etmişti. Onu vurmuştum.

Martı kanat çırpırmaya çalışarak kıyıya doğru gidiyordu. Bir kanadı kırılmıştı.

Karnı kandan kıpkırmızı olmuştu. Elimden geldiğince hızla süründüm. Ama kuş

benden daha hızlı sürünebiliyordu. Sakatlar yarışı! Hah hah! Ellerimle ilgili sorun olmasaydı, martıyı yakalayabilirdim. Aradaki uzaklığı kapamaya başlamıştım. Ama ellerime özen göstermem gerekiyor. Onlara yine ihtiyacım olabilir. Ne var ki bütün dikkatime karşın, çakıllı dar kıyıya varıncaya kadar avuçlarım sıyrıldı. Saatimi sivri bir kayaya vurdum, kadranı kırıldı.

Martı kendisini denize attı. Ciyak ciyak bağıırıyordu. Kuşu tutmaya çalıştım.

Kuyruk tüylerini yakaladım. Tüyler elimde

— 315 —kaldı. Sonra denize yuvarlandım ve su yuttum. Boğulur gibi sesler çıkarıyordum şimdi.

Biraz daha süründüm. Hatta kuşun peşinden yüzmeye de çalıştım. Bileğimdeki sargı

açıldı. Suya batmaya başladım. Sonunda kıyıya dönmeyi başarabildim. Yorgunluktan titriyor, can acısıyla kıvranıyordum. Ağlıyor, haykırıyor, martıya lanetler yağıdırıyordum. Kuş uzun bir süre suda yüzdü. Gitgide uzaklaşıyordu. Bir ara martıya dönmesi için yalvardığımı anımsıyorum. Ama açığıtaki kayalara ulaştığı

sırada ölmüştü sanırım.

Haksızlık bu.

Kampıma ancak bir saatte, sürüne sürüne dönebildim. Bol eroin çektim. Hâlâ

martıya kızıyorum. Madem onu yakalayamayacaktım, bana neden bu kadar işkence etti. Niçin hemen uçu-vermedi?

9 Şubat

Sol ayağımı kestim ve bileğimi pantolonumla sardım. Garip. Ameliyat boyunca ağzımın suyu aktı durdu. Ağzımın suyu aktı. Tıpkı martıyı gördüğüm zaman olduğu gibi. Salyalarım aktı. Ama kendimi zorlayarak karanlık basıncaya kadar bekledim.

Yüzden geriye doğru saydım. Belki yirmi, belki de otuz kez. Hah ha!

Sonra...

Kendi kendime, «Soğuk rosto,» diyordum. «Soğuk rosto. Soğuk rosto.»

11 Şubat (?)

Son iki gün yağmur yağdı. Fırtına da çıktı. Oradaki yığından birkaç kayayı

taşımayı başardım. Sürünerek içine girebileceğim bir in yaptım. Küçük bir örümcek buldum. Kaçamadan iki parmağımın arasında ezdim ve onu yedim. Çok lezzetliydi. Sulu. «Kayalar yuvarlanırsa, burada diri diri gömülürüm,» diye düşündüm. Ama buna aldırmadım.

Fırtına sırasında iyice dalgadaydım. Belki iki değil, üç gün yağmur yağdı. Ya da sadece bir gün. Ama bana iki kez gece olmuş gibi geliyor. Uyumak hoşuma gidiyor.

O zaman ne canım yanıyor, ne de yaram kaşınıyor. Buradan sağ kurtulacağımı

bilirim. Bir insan bütün bunlara boşu boşuna katlanamaz her halde.

— 316 —

Çocukluğumda kilisede bir rahip vardı. Ufak tefek bir adam. Günahtan ve cehennemden söz etmeye bayılırdı. En sevdiği konu buydu. Rahip insanların günahtan kurtulamayacağına inanırdı. Dün gece onu düşümde gördüm. Peter Hailley'i. Arkasında o siyah bornozu vardı. Burnu viskiden iyice kızarmıştı.

Parmağını bana doğru sallayarak, «Ayıp ayıp, Richard Pinzetti,» diyordu. «Günah işledin sen... Lanetlendin... Lanetlendin... Cehenneme gideceksin...»

Ona gülüyordum... Eğer burası da cehennem değilse neresi? Ve tek büyük günah yaşamaktan vazgeçmektir!

Çoğu zaman sayıklıyorum. Geri kalan zamanlarda da kesik bileklerim kaşınıyor ve nemden fena halde sızlıyor.

Ama vazgeçecek değildim. Yemin ediyorum. Bütün bunlar boşuna olamaz. Boşuna olamaz.

12 Şubat

Güneş yine gözüktü. Güzel bir gün. Memlekettekilerin donduklarını umarım.

Benim için güzel bir gün oldu. Bu adadaki güzel günler kadar tabii. Fırtına sırasında ateşim vardı sanırım, ama düştü artık, inimden sürünerek çıktığımda çok bitkindim, titriyordum. Sıcak kumların üzerinde güneşte birkaç saat yattıktan sonra, kendimi yine insan gibi hissetmeye başladım. > Sürüne sürüne adanın güneyine gittim. Fırtınanın kıyıya vurduğu birkaç tahta buldum. Bunların arasında benim filikamın tahtaları da vardı. Tahtalardan bazılarını yosunlar kaplamıştı. Onları yedim. Tatları çok kötüydü. Tıpkı plastik banyo perdesini yemeye benziyordu. Ama öğleden sonra kendimi çok daha güçlü

hissettim.

Tahtaları kurutmak için, onları yapabildiğim kadar yukarılara çektim. Su geçirmeyen kutuda hâlâ kibrit var. Kutu dolusu. Biri yaklaşırsa, tahtaları

yakarak işaret vereceğim, öyle olmazsa yemek için ateş yakacağım. Şimdi eroin çekeceğim.

13 Şubat

Bir yengeç buldum. Onu hafifçe ateşte kızartıp yedim. Bu gece neredeyse Tanrıya tekrar inanacağım.

— 317 —14 Şub

Bu sabah fırtınanın İMDAT yazımdaki taşların çoğunu sürüklemiş olduğunu fark ettim. Ama fırtına sona erdi... Oç gün önce mi oldu bu? Kendimden o kadar mı

geçmiştim? Dikkatli olmalı ve dozu azaltmalıyım. Ben uyuklarken adanın yakınından bir gemi geçerse ne yaparım?

İmdat sözcüğünü tekrar yazdım. Ama hemen hemen bütün günümü aldı bu. Şimdi çok bitkinim. İlk yengeci bulduğum yeri aradım. Ama başka yengeç yoktu. İşaret için kullandığım taşlar elimi yer yer çizdi. Çok yorgun olduğum halde, yaraların üzerine hemen tentürdiyot sürdüm. Ellerime dikkat etmem şart. Ne olursa olsun.

15 Şub

Bugün kaya yığınının yakınına bir martı kondu. Ama ben ona yeterince yaklaşmadan uçtu. «Dilerim, cehennemde kızarırsın.» dedim. «Orada Peder Hailley'in kanlı

gözlerini sonsuza kadar gagalayıp oyarsın.»

Hah ha!

Halvha!

Hah

17 Şub (?)

Sağ bacağımı dizimden kestim, ama çok kan kaybettim. Eroine rağmen can acısıyla kıvranıyordum. Ameliyat şoku benim kadar güçlü olmayan birini öldürürdü. Buna bir soruyla yanıt vereceğim. «Hasta yaşamayı ne kadar istiyor? Hasta yaşamayı ne kadar istiyor?»

Ellerim titriyor. Eğer onlar da bana ihanet ederlerse mahvolurum. Bana ihanet etmeye hakları yok. Hiç yok. Onlara hayatları boyunca itina ettim. Şımarttım.

Bana ihanete kalkışmasınlar. Yoksa pişman olurlar.

Hiç olmazsa aç değilim.

Filikanın tahtalarından biri ortasından ayrılmıştı. Parçalardan birinin ucu sivriydi. Onu şiş gibi kullandım. Ağzımın suları akıyordu, ama kendimi zorlayarak bekledim. Sonra da düşünmeye başladım... Yani bahçede pişirdiğimiz etleri. Will Hammersmith'

in Long Island'daki yerini. Bahçesinde kocaman bir domuzu kızartacak büyüklükte bir ocak vardı. Hava kararırken elimizde içki kadehlerimizle verandada oturur ve ameliyat tekniklerinden, golfte ya da başka bir şeyden söz ederdik. Ve rüzgâr kızaran domuzun nefis kokusunu yakalar, bize kadar getirirdi. Ah, kızaran domuzun o nefis kokusu!

Şub (?)

Öbür bacağımı da dizimden kestim. Bütün gün uyukladım. «Doktor bu ameliyat gerekli miydi?» Hah hah! Ellerim titriyor. Yaşlı bir adamın elleri gibi.

Onlardan nefret ediyorum. Tırnaklarımın altında kan var. Kurumuş. Tıp fakültesindeki karnı camdan modeli anımsıyor musun? Kendimi öyle hissediyorum.

Ama ben bakmak istemiyorum. 'Mümkünatı yok.' Dom'un böyle söylediğini anımsıyorum. Sırtında «Haydutlar» kulübünün ceketi, sokağın köşesinde insana yaklaşırdı. «E, Dom, kızdan iş alabildin mi?» diye sorardınız. Dom da,

«Mümkünatı yok,» derdi. Ah, Bizim Dom. Keşke eski mahalleden hiç ayrılmasaydım.

Dom herhalde, «Pisliğe battık,» derdi. Hah ha!

Ama uygun bir tedavi ve protezlerle yepyeni bir insan olabileceğimi biliyorum.

Buraya döner ve herkese, «İşte burası,» derim, «Her şey. Burada oldu.»

Hahhahhah!

23 Şubat (?)

Ölü bir balık buldum. Çürümüş ve kokmuştu. Yine de yedim. Kusacaktım, ama buna izin vermedim. Yaşayacağım, iyice" dalgadayım. Gün batımı.

Şubat

Cesaret edemiyorum, ama bunu yapmak zorundayım. Ama kalça damarını o kadar yukarıda nasıl bağlarım? Damar orada oklava gibi.

Ama bunu yapmam şart. Bir yolunu bulmalıyım. Butumu işaretledim. Hâlâ etli olan o bölümü. İşareti bu kalemle yaptım.

Salyalarım akmasa artık.

Şu

Bu...gün... güzel... bir... yemek... yemelisin... Bunu hak ettin. Onun için kalk... McDonald'a git... İki dana hamburgerli... Özel salça... Marul... Turşu...

Soğan... Susamlı ekmek...

Tra... trala... tralala...

Şubba

Bugün suda yüzüme baktım. Deri kaplı bir kurukafa artık. Acaba çıldırdım mı?

Herhalde. Şimdi bir ucubeyim. Korkunç bir yaratık. Gövdem kasıklarımda son buluyor. Bir ucube. Dirsekle-riyle kumda sürünen bir gövdeye bağlı bir kafa. Bir yengecim ben. Dalgaya düşmüş bir yengeç. Şimdi kendilerinden öyle söz etmiyorlar mı? «Hey, adamım, ben sadece dalgaya düşmüş bir yengecim,» demiyorlar mı? «Bana biraz para ver...»

Hahhahha.

«İnsan ne yiyorsa odur,» derler. Eğer öyleyse BEN HİÇ DE* ĞİŞMEDİM! Sevgili Tanrım şok-travma şok-travma ŞOK-TRAVMA DİYE BİR ŞEY YOKTUR.

HAH.

Şu/40?

Düşümde babamı gördüm. Sarhoş olduğu zaman, Ingillzcesl-ni unuturdu. Hoş, söyleyecek öyle önemli bir sözü de yoktu ya. Aşağılık ayyaş. Evimden kurtulduğuma seviniyorum. Sen aşağılık bir göçmensin, sıfırsın, hiçsin. Ben başarıya eriştiğimi biliyorum. Senden uzaklaştım, öyle değil mi? Ellerimin üzerinde yürüyerek kaçtım.

Ama artık onlara kesebilecekleri bir şey kalmadı. Dün kulak memelerini kestim.

Sol elim sağ elimi yıkıyor sol elin sağ elinin ne yaptığını bilmemelidir patates iki patates üç patates dört bizim buzdola-bımız var kapısı koskocaman, hahhahha.

Kim aldırır. Ya bu et ya da şu. Güzel yemek güzel et İyi Tanrı yemek yiyelim.

Vezir parmağı tıpkı vezir parmağına benziyorlar.

-----o-----i

— 320 —

Kabil Canlandı

Garrish parlak mayıs güneşinden serin öğrenci yurduna girdi. Gözleri ancak bir dakika sonra boşluğa alışabildi. Kunduz Harry önce gölgelerin arasından yükselen bir sestti. Birinin vücuduyla ilgisi

olmayan bir ses.

Kunduz, «Çok korkunçtu, değil mi?» diye sordu. «Bu seferki gerçekten korkunçtu, değil mi?»

Garrish, «Evet,» dedi. «Zordu.»

Artık Kunduzu görebiliyordu. Delikanlı sivilceli alnını ovuşturuyordu.

Gözlerinin altından terler akıyordu. Ayaklarında sandallar vardı, arkasında da

«69» yazılı bir tişört. Bunun önündeki düğmenin üzerinde «Howdy Doody Sapıktır»

yazılıydı. Kunduzun iri ve çıkık ön dişleri gölgelerin arasında parlıyordu.

Kunduz, «Bu dersten ocak ayında vazgeçecektim,» dedi. «Kendi kendime hâlâ zaman varken bu işi yapmam gerektiğini söyleyip durdum. Ama sonra o süre sona erdi. Ya bu derse devam edecektim ya da yeni kurs yarım kalacaktı. Galiba çaktım, Curt.

Bana inan.»

Yurt yöneticisi kadın köşede, posta kutularının önünde duruyordu. Biraz Rudolph Valentino'ya benzeyen, çok uzun boylu bir kadındı. Gömleğinin askısını

elbisesinin terli kol oyuğundan içeri itmeye çalışırken, öbür eliyle öğrencilerin dışarı çıkarken imzalamaları gereken kâğıdı asıyordu.

Garrish, «Zordu,» diye yineledi.

«Senden bir iki yanıtı kopya çekecektim. Ama buna cesaret edemedim. Gerçekten. O

adamın gözleri bir kartalınkî kadar keskin. Sen herhalde geçmişsindir.»

— 321

Sis —F. 21

Garrish, «Galiba ben de çaktım,» dedi.

Kunduzun ağzı bir karış açık kaldı. «Sen mi çaktın?»

«Gidip duş yapacağım. Tamam mı?»

«Evet, tabii, Curt. Tabii. Bu senin son sınavın mıydı?»

Garrish, «Evet,» dedi. «Son sınavımdı.»

Delikanlı holü geçti. Kapıyı açarak merdivenden çıkmaya başladı. Merdiven atletlerin kullandığı süspansuvarlar gibi kokuyordu. Hep aynı basamaklar...

Garrish'in odası beşinci kattaydı.

Ouinn ve üçüncü katta kalan o kıllı bacaklı ahmak yanından geçtiler. Bir beyzbol topunu birbirlerine atıyorlardı. Garrish dördüncüyle beşinci katın arasında bağa gözlüklü, cılız, keçi sakallı bir öğrenciye rastladı. Delikanlı bir matematik kitabını İncil gibi göğsüne bastırmıştı. Dudakları oynuyordu. Ama duayla değil, logaritma tablosuyla. Gözleri karatahtalar kadar anlamsızdı. Boş boş bakıyordu.

Garrish durup öğrencinin arkasından baktı. «Onun ölmesi daha iyi olmaz mı?» diye düşündü. Ufak tefek delikanlı şimdi duvarda kayan bir gölge halini almıştı.

Sonra bu da titredi ve gözden kayboldu. Garrish beşinci katın koridorundan odasına doğru yürüdü. «Domuz Ağızlı» iki gün önce oradan ayrılmıştı. Üç günde dört sınav yapılmıştı. «Güm-güm-bam, teşekkürler Madam.» Domuz Ağızlı her şeyi nasıl ayarlaması gerektiğini biliyordu. Geride sadece duvardaki resimlerini, birbirine uymayan iki çift kirli çorabı ve seramik bir bibloyu bırakmıştı. Biblo Ro-din'in Düşünen Adam'ının bir karikatürüydü. Bunda adam klozetin üzerinde oturuyordu.

Garrish anahtarını kilide sokarak çevirdi.

«Curt! Hey. Curt!»

Jimmy Brody'yi içki içtiği için erkeklerin dekanına gönderen kat görevlisi aptal Rollins, koridorda ilerliyor ve ona el sallıyordu. Uzun boylu, atlet yapılı, kısa saçlı, asimetrik bir adamdı. Sanki cilalanmış gibi bir görünüşü vardı.

Rollins sordu. «Her şey tamam mı?»

«Evet.»

«Odayı süpürmeyi ve zarar raporunu doldurmayı unutma. Tamam mı?»

«Peki.»

— 322 —

«Geçen Perşembe kapının altından bir zarar raporu attım, öyle değil mi?»

«Evet.»

«Ben odamda yoksam zarar raporuyla anahtar kapımın altından at.»

«Peki.»

Rollins, Garrish'in elini tutup iki kez, salladı. Aşağı yukarı. Rollins'in avucu kuru, derisi pütür pütürdü. Rollins'le el sıkışmak, avucuna tuz doldurmaya benziyordu.

«Güzel bir yaz geçirmeni dilerim.»

«Tamam.»

«Fazla çalışma.»

«Çalışmam.»

«Kullan, ama fazla değil.»

«Öyle yapacağım ve yapmayacağım.»

Rollins bir an şaşırdı, sonra da güldü. «Kendine iyi bak.» Garrish'in omzuna vurdu. Sonra dönerek koridorda uzaklaştı. Bir ara durdu, Ron Frane'e streosunun sesini kısmasını söyledi. Garrish Rollins'in bir hendekte ölü yattığını görür gibi oldu. Kurtlar gözlerini yiyordu. Rollins buna aldırmazdı. Kurtlar da öyle.

Ya siz dünyayı yerdiniz, ya da dünya sizi. İkisi de uygundu.

Garrish düşünceli bir tavırla duruyordu. Rollins gözden kay-boluncaya kadar onun arkasından baktı. Sonra da odasına girdi.

Domuz Ağızlı'nın bir tayfundan kalmışa benzeyen eşyaları artık olmadığı için, oda çıplak ve boş duruyordu. Delikanlının karmakarışık bir yığına benzeyen yatağının örtüleri, çarşafları da alınmış, geride çıplak, lekeli bir yatak kalmıştı. İki derginin orta sayfalarını süsleyen kızlar, Garrish'e iki boyutlu, donmuş bir cilveyle bakıyorlardı.

Odanın Garrish'e ait olan yarısında fazla bir değişiklik yoktu. Burası her zaman bir baraka kadar derli topluydu. Garrish'in yatağındaki battaniyeye bir yirmi beş sent atacak olursanız, para sıçrar ve sekerdi. Bütün bu derli topluluk Domuz Ağızlı'nın sinirine dokunmuştu. İngiliz Edebiyatı bölümüne gidiyordu. Güzel ve uygun sözcükler bulmayı iyi bilirdi. Garrish'e, «Titiz» adını takmıştı.

Garrish'in karyolasının başucunda bir tek resim vardı.. Delikanlının üniversitenin kitapçı dükkânından aldığı, bir

—323—

Humphrey Bogart posteri. Resimde Bogart'ın iki elinde de birer tabanca vardı. Ve pantolon askısı takmıştı. Domuz Ağızlı, «Tabancalar ve askılar iktidarsızlık simgeleridir,» demişti. Garrish, Bogart'ın iktidarsız olduğunu sanmıyordu. Ama aktör hakkında hiçbir şey de okumarmıştı.

Garrish dolabı açtı ve büyük, ceviz dipçikli, 352 Magnum'u aldı. Bunu rahip olan babası Noel'de armağan etmişti. Tüfeğin üzerindeki teleskopu ise, Garrish kendisi martta almıştı.

Aslında odalara silah çıkarılması yasaktı. Av tüfeği bile. Ama Garrish tüfeği odasına saklarken zorluk çekmemişti. Magnum'u bir gün önce üniversitenin silah deposundan almıştı. Sahte bir izin belgesiyle. Tüfeği su geçirmeyen deri kılıfına koymuş ve futbol alanının gerisindeki koruda bırakmıştı. Gene sabaha karşı üçte de oraya gitmiş ve herkesin uyuduğu sırada silahfoda-sına çıkartmıştı.

Garrish yatağına oturup tüfeğı dizlerinin üzerine koydu. Ve biraz ağladı.

Klozetin üzerinde oturan Düşünen Adam ona bakıyordu. Garrish silahını yatağın üzerine koydu. Domuz'un masasına giderek bibloyu bir vuruşta yere attı. Düşünen Adam parça parça oldu.

Biri kapıya vurdu. Garrish tüfeğı karyolasının altına itti. «Giriniz.» Gelen Bailey'di. İç çamaşırıyla orada duruyordu. Göbeğine pamuk parçacıkları

yapışmıştı. Bailey'in geleceğı yoktu. Ahmak bir kızla evlenecek ve ahmak çocukları olacaktı. İleride de kanserden ya da böbrek yetmezliğinden ölecekti.

«Kimya sınavı nasıl geçti, Curt?»

«İyi geçti.»

«Notlarını alıp alamayacağımı soracaktım. Yarın da benim sınavım var.»

«Notlarımı bu sabah, çöplerle birlikte yaktım.»

«Ah... Tanrım! Bunu Domuz mu yaptı?» Bailey, Düşünen Adamın kalıntılarını işaret ediyordu.

«Herhalde.»

«Neden yaptı? Biblo hoşuma gidiyordu. Onu Domuz'dan satın alacaktım.» Bailey'in keskin hatlı, fareye benzeyen bir suratı vardı. Külotunun arkası torbalaşmıştı.

Garrish onun bir oksijen çadırında amfizem ya da buna benzer bir şeyden öldüğünü

ha-

_ 324 —yal edebiliyordu. Yüzü sapsarı kesilecekti. Garrish, «Ben sana yardım edebilirim,» diye düşündü.

«Bu kız resimlerini almama herhalde kızmaz, değil mi?»

«Kızmaz sanırım.»

«Pekâlâ.» Bailey odada ilerledi. Biblonun parçalarının çıplak ayaklarına batmaması için adımlarını dikkatle atıyordu. Duvardan resimleri çıkardı. «Senin Bogart da harika. Göğüsleri yok, ama olsun! Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?» Bailey, Gar-rish'in gülüp gülmediğini anlamak için ona bir göz attı.

Ama Garrish'in gülümsediğı yoktu. Bailey ekledi. «Herhalde onu atmayı

düşünmüyorsun.»

«Öyle. Ben duş yapmaya hazırlanıyordum.»

«İyi, Belki bir daha görüşemeyiz, Curt. Güzel bir yaz geçir meni dilerim.»

«Teşekkür ederim.»

Bailey külotunun torbalanmış arkasını havalandırarak kapıya doğru gitti. Sonra da kapıda durdu. «Bu sömestrde de en yüksek notları aldın sanırım, Curt.»

«Herhalde.»

«Aferin. Gelecek yıl görüşürüz.»

Bailey dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Garrish bir süre yatağında oturdu. Sonra tüfeğini temizledi. Namluyu gözüne götürerek öbür uçtaki ışıktan oluşan küçücük daireye baktı. Namlu temizdi. Garrish tüfeğin parçalarını birleştirdi.

Konsolunun üçüncü çekmesinde Winchester kurşunlarıyla dolu üç ağır kutu vardı.

Garrish onları pencerenin kenarına koydu. Odanın kapısını kilitledi ve pencereye döndü. Perdeleri açtı.

Bahçe güneşli ve yemyeşildi, öğrenciler geziniyordu. Quinn' le ahmak arkadaşı

beceriksizce top oynuyorlardı. Dağılan bir yuvadan kaçmaya çalışan, sakatlanmış

karıncalar gibi sağa sola koşuşuyorlardı.

Garrish, Humphrey Bogart'a, «Sana bir şey söylememe izin ver,» dedi. «Tanrı, Kabil'e kızdı. Çünkü Kabil, Tanrının sadece sebze yediğini sanıyordu. Kardeşi işin doğrusunu biliyordu. Tanrı kendisine benzer bir dünya yaratmıştı. Ve sen dünyayı ye-mezsen, dünya seni yerdi. Bu yüzden Kabil kardeşine, 'Bunu bana neden söylemedin?' diye sordu. Habil yanıt verdi. 'Sen neden

— 325 —beni dinlemedin?' Kabil, 'İyi ya,' dedi. 'Seni şimdi dinliyorum işte.' Kardeşini öldürdü ve, 'Hey Tanrım!' diye bağırdı. 'Et ister misin? İşte burada! Rosto mu, pırzola mı, hamburger mi, ne istiyorsun? Ve Tanrı da ona Boogie-woogie ayakkabılarını giymesini emretti... E, ne diyorsun?»

Bogart yanıt vermedi.

Garrish pencereyi açarak dirseklerini pervaza dayadı. 353'ün namlusunun dışarı, güneşe uzanmamasına dikkat etti. Sonra silahın üzerindeki teleskopla baktı.

Karşıdaki, Carlton'un anısına yapılmış olan kızlar yurduna nişan almıştı.

Carlton öğrenciler arasında, «Köpek Kulübesi» diye biliniyordu. Garrish büyük bir Ford steysına nişan aldı. Kot pantolon ve mavi, dar bir bluz giymiş olan bir kız öğrenci annesiyle konuşurken, kıpkırmızı suratlı, kabak kafalı babası

bavulları arabaya koyuyordu.

Biri kapıya vurdu.

Garrish bekledi.

Kapıya tekrar vuruldu. «Curt? Bogart posterı için sana bir ellilik veririm.»

Bailey gelmişti yine.

Garrish hiç sesini çıkartmadı. Dışarıda kızla annesi bir şeye gülüyorlardı.

Barsaklarında mikroplar olduğunun, onların beslendiklerinin, parçalanıp ürediklerinin farkında bile değillerdi. Kızın babası da onlara katıldı. Şimdi güneşte bir arada duruyorlardı. Namlunun çerçevelediği bir aile tablosu.

Bailey, «Kahretsin,» dedi ve çıplak ayaklarıyla koridorda uzaklaştı.

Garrish tetiği çekti.

Tüfek omzuna vurdu. Tüfeği uygun yerde tuttuğunda hissettiğin, güzel, can yakmayan bir geri tepmeydi bu. Gülen sarışın kızın kafası uçuverdi.

Annesi hâlâ gülüyordu. Sonra elini ağzına götürdü. Ve parmaklarının arasından bir çığlık attı. Garrish kadının eline ateş etti. Kadının eli de, kafası da çevreye fişkıran bir kırmızılık arasında kayboldu. Daha önce bavulları arabaya koymuş olan adam, hantalca koşmaya başladı.

Garrish onu izledi ve adamı sırtından vurdu. Sonra da gö-

— 326 — zünü teleskoptan çekerek başını kaldırdı. Quinn elinde beyzbol topu, sarışın kızın beyninden kopmuş olan parçalara bakıyordu. Bunlar kızın yattığı yerin arkasındaki «Park Yapılmaz» levhasına sıçramıştı. Quinn hiç kımıldamıyordu.

Zaten dışarıda herkes donmuş gibi duruyordu. Heykelcilik oynayan çocuklar gibi.

Biri kapıyı yumrukladı, sonra da tokmağı sarstı. «Curt? İyi misin, Curt? Galiba biri...»

Garrish, «iyi içki, iyi et, iyi Tanrı, haydi yiyelim!» diye bağırarak Quinn'e ateş etti. Tetiği çekerken tüfeği oynatmıştı. Kurşun ıska geçti. Quinn koşuyordu. Ama onu vurmak zor değildi. İkinci kurşun Quinn'in ensesine girdi ve çocuk altı metre kadar uçtu.

Bailey haykırıyordu. «Curt Garrish kendisini öldürüyor! Rollins! Rollins! Çabuk gel!»

Ayak sesleri koridorda uzaklaşarak duyulmaz oldu.

Şimdi hepsi koşmaya başlamıştı. Garrish onların haykırdıklarını duyuyordu. Yere çarpan ayakkabılarının hafif sesini de.

Delikanlı başını kaldırarak Bogart'a baktı. Bo_gie iki elinde birer tabanca, gözlerini delikanlının

arkasında bir yere dikmişti. Garrish, Domuz'un parça parça olan Düşünen Adamı'na bir göz attı. «Acaba Domuz bugün ne yapıyor?» diye düşündü. «Uyuyor mu? Televizyon mu seyrediyor? Yoksa nefis bir yemek mi yiyor?

Dünyayı ye, Domuz! O ahmağı yutuver gitsin!»

«Garrish!» Bu sefer de Rollins gelmiş kapıyı yumrukluyor-du. «Aç kapıyı, Garrish!»

Bailey soluk soluğa, «Kapıyı kilitlemiş,» dedi. «Berbat haldeydi. Kendini öldürdü. Bundan eminim.»

Garrish namluyu tekrar pencereden uzattı. Pamuklu bir gömlek giymiş olan bir delikanlı, bir bodur ağacın gerisine sinmişti. Yurdun pencerelerine çaresizlik ve merakla bakıyordu. Garrish çocuğun koşarak kaçmak istediğini, ama bacaklarının uyuştüğünü anladı.

Garrish, «Hadi Tanrım, yemek yiyelim,» diye mırıldandı ve tetiği tekrar çekti.

SON

STEPHEN

«SİS»

Korku romanlarının büyük ustası bu kitapla sanatının doruğunda...

Stephen King'in uçsuz bucaksız hayal gücünün yarattığı dehşet verici olaylar ve acı bir mizahla dolu şaheser...

Ümitsizliğin pençesinde kıvranan insanın ölümcül kötülüğe dönüşmesi bu kitaptaki öykülerin özünü oluşturuyor...

ALTIN KİTAPLAR

9789754059373

Stephen King - Sis

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele" düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç

gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasal sorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK

MADDE 11" : "ders

kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir." Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı

tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Tarayan Yaşar Mutlu

www.kitapsevenler.com

www.yasarmutlu.com

yasarmutlu@yasarmutlu.com

yasarmutlu@kitapsevenler.com

kitapsevenler@gmail.com

Stephen King - Sis